

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Harry Potter a Metody Racionality I.

Eliezer Yudkowsky

Překlad Edita Neumannová

Redakce: Jaromír „Kerray“ Matýšek, Tomáš Beneš a
kolektiv Archetypal.cz

Ilustrace obálky: Lily Yao Lu

#HPaMR

K volnému šíření vydává spolek Archetypal

Prohlášení: Harry Potter patří J. K. Rowlingové a metody racionality nepatří nikomu. Český překlad používá zažité překlady bratrů Medkových. Tuto knihu je možné beze změn tisknout i bezplatně šířit a kopírovat. Aby nebyly porušena autorská práva a ochranné známky, nesmí se prodávat.

Tato fanfiction se podle čtenářů začne skutečně rozjíždět kolem kapitoly 5. Pokud jí nepřijdete na chuť ani po kapitole 10, vzdejte to.

Na stránkách [Archetypal.cz](https://archetypal.cz) najdete

- Všechny knihy #HPaMR v aktuální verzi a v různých formátech
- Od [2020 vychází #HPaMR i jako audiokniha](#)
- Široké spektrum zajímavého čtení – mj. původní scifi Eliezera Yudkowského, autora #HPaMR, <https://archetypal.cz/2016/eliezer-yudkowsky-three-worlds-collide/>

- Možnost přihlásit se k odběru informací o nových překladech
- Přihlášku do spolku, kde můžete číst novinky s předstihem a podílet se na vydávání dalších překladů
- (Připravujeme) Možnost nechat si knihu jako člen spolku vytisknout a poslat tuto knihu
- Stránku s možností darovat peníze na podporu vydavatelské činnosti spolku i jiným způsobem, než jen na transparentní účet 2000388374 / 2010 (IBAN:CZ7220100000002000388374)

Na stránkách HPMOR.COM najdete:

- Celou sérii knih v angličtině v různých formátech
- Audioknihu načtenou v angličtině
- Spoustu fanouškovských obrázků a výtvorů
- Informace o tom, jak se dozvědět to, co ví hlavní hrdina
- Spoustu dalších věcí

Recenzováním, komentováním a šířením této knihy budete působit radost.

Text obsahuje spoustu vodítek: očividných vodítek, méně očividných vodítek, i vskutku obskurních vodítek, u kterých bylo překvapující, že se našli čtenáři, kteří je úspěšně rozluštili. Text také obsahuje ohromnou spoustu důkazů ponechaných přímo všem na očích. Je to

racionalistický příběh: jeho tajemství jsou rozluštitelná a mají být luštěna.

Příběh byl podáván seriálovou formou, běžel po předurčené množství sezón a jednotlivé epizody byly samostatnější celky, ve kterých se postupně rozvíjela hlavní příběhová linie směřující k závěrečnému rozuzlení.

Všechna zmíněná věda je skutečná věda, nicméně mějte na paměti, že mimo toho, co se říše vědy týká, nemusí být názory postav zároveň i názory autora. Ne všechno, co hlavní hrdina podniká, je lekcí moudrosti, a rady, udílené temnějšími postavami, mohou být nedůvěryhodné nebo dvojsečné.

Názvy kapitol mají v českém překladu dvě části, druhá je explicitní podle [Explicit chapter titles](#), první obsahuje název kapitoly, jak je při postupném psaní a zveřejňování označoval E.Y.

Tento překlad se stále vyvíjí. Jednou za čas si [stáhněte aktuální verzi na https://archetypal.cz/HPaMR](#). Pokud narazíte na překlep, chybu nebo pro něco vymyslíte lepší formulaci, prosíme napište nám do komentářů nebo pošlete email na chyby@archetypal.cz – stačí zkopírovat pár slov kolem a případně přidat vlastní opravenou verzi.

1. Velmi nepravděpodobný den – Dopis

Prohlášení: Vše stále patří J. K. Rowlingové.

Měsíčním světlem se stříbřitě leskne úsek tenké nitky...

(Černé pláště padají.)

...krev vyvěrá po litrech a kdosi cosi křičí.

Každý centimetr místa na stěně zabírají knihovny. Každá z knihoven má šest polic, sahají téměř až ke stropu. Některé z polic jsou až po okraj přecpané knihami s pevnou vazbou: fyzika, matematika, historie a všechny tyhle věci. Jiné nesou dvě řady paperbacků se science-fiction a zadní řada knih bývá podložená krabicemi od kapesníčků nebo kusy dřeva, aby nad předními řadami byly vidět jejich přebaly. A přesto to nestačí. Knihy přetékaají na stoly a pohovky a pod okny tvoří nízké stohy.

Je to obývací pokoj domu významného profesora Michaela Verrese-Evanse, jeho ženy, paní Petunie

Evansové-Verresové, a jejich adoptovaného syna Harryho Jamese Pottera-Evanse-Verrese.

Na stole tu leží dopis a obálka bez známky z nažloutlého pergamenu, smaragdově zeleným inkoustem adresovaná *Panu H. Potterovi*.

Profesor a jeho žena na sebe mluví zostra, ale nekřičí. Profesor považuje křik za necivilizovaný.

„Děláš si legraci,“ řekl Michael Petunii. Jeho tón naznačoval, že se velmi obává, že to Petunie myslí vážně.

„Moje sestra byla čarodějka,“ zopakovala Petunie. Vypadala vyplašeně, ale trvala na svém. „Její manžel byl kouzelník.“

„To je absurdní!“ řekl Michael ostře. „Byli na naší svatbě – navštěvovali nás o Vánocích –“

„Řekla jsem jim, že bys to neměl vědět,“ zašeptala Petunie. „Ale je to pravda. Viděla jsem *takové věci* –“

Profesor obrátil oči v sloup. „Drahá, chápu, že nejsi obeznámená se skeptickou literaturou. Možná si neuvědomuješ, jak snadno dokáže trénovaný kouzelník předvést nemožné. Pamatuješ, jak jsem naučil Harryho ohýbat lžice? A jestli ti připadalo, že vždycky dokážou uhodnout, na co myslíš, tak tomu se říká chladné čtení –“

„Nešlo o ohýbání lžic –“

„A o co tedy?“

Petunie se kousla do rtu. „Nemůžu ti to jen tak říct. Myslel by sis, že jsem –” polkla. „Poslouchej, Michaeli. Nebyla jsem vždycky – nevypadala jsem takhle –” Ukázala na sebe, jako by měla na mysli svou postavu. „To zařídila Lily. Protože – protože jsem ji o to *prosila*. Celé roky jsem žadonila. Lily *vždycky* byla hezčí než já a já... jsem na ni kvůli tomu byla hnusná, a pak ještě získala *magii*, dokážeš si představit, jak jsem se cítila? Na kolenou jsem ji *prosila*, aby trochu z té magie použila na mě, abych byla aspoň hezká, když už jsem nemohla taky mít magii.“

Petunii se v očích hromadily slzy.

„A Lily řekla, že ne, a měla úplně nemožné výmluvy, jako že jí kentaurovi řekl, aby to nedělala, nebo že kdyby mi pomohla, přišel by konec světa – ty nejsměšnější věci, a já jsem ji za to nenáviděla. A když jsem potom odmaturovala, chodila jsem s jedním klukem, Vernon Dursley se jmenoval, byl tlustý a byl to jediný kluk, který se se mnou na univerzitě bavil. Řekl mi, že chce mít děti, a že jeho první syn se bude jmenovat Dudley. A mě napadlo, *kdo by své dítě pojmenoval Dudley Dursley?* Měla jsem pocit, že se přede mnou rozprostírá celá moje budoucnost, a bylo to nesnesitelné. Napsala jsem sestře a řekla jí, že pokud mi nepomůže, tak se raději prostě –”

Petunie se zarazila.

„Každopádně,“ řekla Petunie tiše, „nakonec souhlasila. Řekla mi, že je to nebezpečné, ale já řekla, že to už mě teď nezajímá. Vypila jsem ten její lektvar a celé týdny mi bylo špatně, ale když se to pak zlepšilo, moje pleť byla lepší a konečně jsem se zaoblila a... byla jsem krásná a lidi se ke mně chovali mile,“ zlomil se jí hlas, „a potom už jsem sestru nemohla dál nenávidět, zvlášť když jsem pak zjistila, co jí magie nakonec přinesla –“

„Drahoušku,“ řekl Michael mírně, „onemocněla jsi, a jak jsi musela ležet, nabralas trochu na váze a tvoje pleť se zlepšila sama od sebe. Nebo tě nemoc přiměla změnit stravovací návyky –“

„Byla čarodějka,“ zopakovala Petunie. „Viděla jsem to.“

„Petunie,“ řekl Michael. Do jeho hlasu se začínalo vkrádat podráždění. „Ty víš, že to nemůže být pravda. Musím ti vážně vysvětlovat proč?“

Petunie zalomila rukama. Zdálo se, že má slzy na krajíčku. „Lásko, vím, že hádky s tebou nemůžu vyhrát, ale prosím, v tomhle mi musíš věřit –“

„Mami! Tati!“

Oba se zarazili a pohlédli na Harryho, jako by si vzpomněli, že v místnosti nejsou sami.

Harry se zhluboka nadechl. „Mami, tví rodiče magii neovládali, nebo snad ano?“

„Ne,“ řekla Petunie se zmateným výrazem.

„Pak o magii ve vaší rodině nikdo nevěděl, když Lily dostala svůj dopis. Jak se jim podařilo vaše *přesvědčit*?“

„Ach...“ řekla Petunie. „Neposlali tehdy jen dopis. Poslali profesora z Bradavic. Ten –“ Petuniiny oči zalétly k Michaelovi. „Ten nám magii ukázal.“

„Tak už se kvůli tomu nemusíte hádat,“ řekl Harry pevně. Navzdory zkušenostem doufal, že ho pro tentokrát, alespoň jedinkrát, budou poslouchat. „Jestli je to pravda, může sem taky přijít profesor z Bradavic a nějak nám magii předvést, a táta bude muset připustit, že je to skutečné. A jestli ne, máma bude muset připustit, že to nebyla pravda. K tomu přece máme experimentální metodu, abychom věci nemuseli řešit jenom hádkami.“

Profesor se otočil a jako obvykle na něj shovívavě pohlédl. „Ale no tak, Harry. Opravdu? *Magie*? Myslím jsem, že *ty sám* už bys měl dobře vědět, že tohle nejde brát vážně, i když ti je teprve deset. Magie je ta nejnevědečtější věc vůbec!“

Koutky Harryho úst se hořce zkroutily. Otec s ním zacházel dobře, pravděpodobně lépe, než by se *svými* dětmi zacházela většina genetických otců. Posílali ho do nejlepších základních škol – a když to nefungovalo, dostávalo se mu domácího vyučování od těch nejlepších z

nekonečných řad studentů v nouzi. Vždycky ho vybízeli, aby studoval cokoli, co upoutá jeho pozornost, dostával všechny knížky, na které se podíval, a podporovali ho v každé matematické nebo vědecké soutěži, které se chtěl účastnit. Dostal všechno rozumné, po čem kdy zatoužil, snad s výjimkou bytí té nejmenší špetičky respektu. Od profesora, který na Oxfordu vyučuje biochemii, se stěželo očekávat, že bude brát v potaz rady malého kluka. Budete poslouchat, abyste Projevili Zájem, samozřejmě; to je něco, co Dobrý Rodič dělá, a pokud sami sebe vnímáte jako Dobrého Rodiče, budete to dělat. Ale brát desetileté dítě *vážně*? To sotva.

Občas chtěl Harry na svého otce zaječet.

„Mami,“ řekl Harry. „Jestli chceš tuhle hádku s tátou vyhrát, podívej se do druhé kapitoly první knihy Feynmanových Lekcí o fyzice. Je tam citát o tom, jak filozofové říkají, co věda nezbytně vyžaduje, a je to celé špatně, protože jediný zákon vědy je, že konečným soudcem je pozorování – že se stačí jen podívat na svět a říct, co vidíš. Uhm... takhle z hlavy mě ale nenapadá, kde najít něco o tom, že ideálem vědy je řešit věci pomocí experimentů namísto hádek –“

Jeho matka na něj shlédla a usmála se. „Děkuju, Harry. Ale –“ její hlava se znovu zvedla a podívala se na svého

manžela. „Nechci vyhrát hádku s tvým otcem. Jen chci, aby můj manžel naslouchal své milující manželce a aspoň jednou jedinkrát jí věřil –“

Harry krátce zavřel oči. *Beznadějný*. Oba jeho rodiče byli prostě beznadějný.

A tak se znovu dostávali do jednoho z *těch* sporů, ve kterých se jeho matka snažila, aby se otec cítil provinile, a otec se snažil, aby se matka cítila hloupě.

„Půjdu do svého pokoje,“ oznámil Harry. Hlas se mu trochu třásl. „Prosím, moc se kvůli tomu nehádejte, mami, tati, brzo zjistíme, jak je to opravdu, dobře?“

„Samozřejmě, Harry,“ řekl jeho otec a matka mu dala ujišťovací pusy, a zatímco Harry stoupal po schodech do své ložnice, pokračovali v hádce.

Zavřel za sebou dveře a snažil se přemýšlet.

Zvláštní na tom bylo, že by *měl* souhlasit s tátou. Nikdo nikdy neviděl důkaz magie, a podle mámy přitom tam venku existoval celý kouzelnický svět. Jak by šlo něco takového udržet v tajnosti? Pomocí dalších kouzel? To vypadalo jako velmi podezřelá výmluva.

Řešení by mělo být jednoduché, buď máma žertovala, nebo lhala, nebo byla šílená, když Harry možnosti seřadil od nejlepší po nejhorší. Kdyby máma poslala ten dopis sama, vysvětlovalo by to, jak se bez známky dostal do

schránky. Trocha šílenství byla mnohem, mnohem méně nepravděpodobná než to, že by vesmír vážně tak nějak fungoval.

Až na to, že nějaká Harryho část si byla *naprosto* jistá, že magie je skutečná, už od chvíle, kdy spatřil ten domnělý dopis z bradavické školy čar a kouzel.

Harry si promnul čelo a zašklebil se. *Nevěř všemu, co si myslíš*, říkala jedna z jeho knih.

Ale tahle bizarní jistota... Harry zjistil, že *sám* očekává, že se tu skutečně objeví učitel z Bradavic a mávnutím hůlky vyvolá magii. Ta zvláštní jistota se vůbec nesnažila ochránit před vyvrácením – nevymýšlela si dopředu žádné výmluvy pro případ, že by učitel nepřišel, nebo kdyby byl schopen jenom ohýbat lžíce.

Odkud pocházíš, ty zvláštní tiché očekáváníí? Harry tu myšlenku nasměroval na svůj mozek. Proč věřím tomu, čemu věřím?

Obvykle byl Harry v odpovídání na tuhle otázku velmi dobrý, ale v tomto případě neměl nejmenší *ponětí*, proč by si něco takového měl myslet.

Harry v duchu pokrčil rameny. Kovová plocha na dveřích vybízela k zatlačení, madlo na dveřích vybízelo k zatáhnutí, a jediná věc, která se dala dělat s ověřitelnou hypotézou, bylo ji ověřit.

Ze stolu si vzal list linkovaného papíru a začal psát.

Drahá zástupkyně ředitele

Harry se zarazil, zamyslel se, potom vyměnil papír za jiný a stiskl mikrotužku, aby vyjel další milimetr grafitu. Tohle si žádalo pečlivou kaligrafií.

Vážená zástupkyně ředitele

Minerva McGonagallová,

nebo kdokoliv, koho se to týká.

Nedávno jsem od Vás obdržel oznámení o přijetí do Bradavic, adresované panu H. Potterovi. Možná nevíte, že moji genetičtí rodiče, James Potter a Lily Potterová (dříve Lily Evansová) jsou mrtví. Byl jsem adoptován Lilyinou sestrou Petunií Evansovou-Verresovou a jejím manželem Michaellem Verresem-Evansem.

Mám mimořádný zájem o navštěvování Bradavic, za podmínky, že takové místo skutečně existuje. Jen má matka Petunie tvrdí, že ví o magii, ale sama ji neovládá. Můj otec je vysoce skeptický. Já sám si nejsem jistý. Také nevím, kde sehnat knihy a vybavení, které jste zmínila v přijímacím dopise.

Matka se zmínila, že jste k Lily Potterové (tou dobou Evansové) z Bradavic někoho vyslali, aby její rodině dokázal, že magie existuje, a předpokládám, že rovněž i s cílem pomoci sehnat jí školní pomůcky. Pokud byste mohli totéž poskytnout mé vlastní rodině, bylo by to velmi užitečné.

S pozdravem,

Harry James Potter-Evans-Verres

Harry připojil současnou adresu, potom dopis složil a dal ho do obálky s adresou Bradavic. Další zamyšlení ho přimělo sehnat si svíčku a nakapat na zadní stranu obálky vosk. Do vosku pak za pomoci svého kapesního nožíku vyryl iniciály H.J.P.E.V. Pokud se téhle šílenosti má zúčastnit, hodlal to udělat stylově.

Pak otevřel dveře a sešel dolů. Jeho otec seděl v obýváku a četl knihu o vyšší matematice, aby ukázal, jak je inteligentní; jeho matka byla v kuchyni a připravovala jedno z otcových oblíbených jídel, aby ukázala, jak je milující. Nevypadalo to, že by spolu mluvili. Jakkoli byly hádky hrozné, *nehádání* se bylo ještě horší.

„Mami,“ řekl Harry do toho nervy drásajícího ticha. „Hodlám tu hypotézu ověřit. Jak se podle tvé teorie posílají sovy do Bradavic?“

Jeho matka se otočila od kuchyňského dřezu a šokovaně na něj vytřeštila oči. „To – to nevím, myslím, že prostě musíš mít kouzelnickou sovu.“

To mělo znít krajně podezřele, *ach, takže tedy neexistuje žádný způsob, jak tuhle teorii ověřit*, ale ta zvláštní jistota v Harrym byla ochotná zajít i o krok dál.

„No, ten dopis se sem nějak dostal,“ řekl Harry. „Takže jám prostě budu mávat venku a křičet ‚dopis do Bradavic!‘ dokud si pro něj nepřiletí sova. Chceš se jít podívat, tati?“

Jeho otec nepatrně zavrtěl hlavou a pokračoval ve čtení. *Samozřejmě*, pomyslel si Harry. Kouzla byla hloupost, ve kterou věřili jen hloupí lidé; takže pokud by jeho otec tu hypotézu připouštěl, nebo byť jen sledoval, jak je ověřována, bylo by to, jako by s tím celým tak trochu *souhlasil*.

Teprve když Harry ze zadních dveří vyšel do zahrady, napadlo ho, že pokud by sova *skutečně* přiletěla a jeho dopis si vzala, vyskytl by se tu lehčí problém, a to, jak to sdělit otci.

Ale– no– to se přece nemůže stát, ne? Bez ohledu na to, čemu můj mozek věří. Pokud by skutečně přiletěla sova a popadla tuhle obálku, budu mít mnohem větší starosti, než co si o tom bude myslet táta.

Zhluboka se nadechl a zvedl obálku do vzduchu.

Polkl.

Křičet ve vlastní zahradě *Dopis do Bradavic!* a držet při tom obálku vysoko ve vzduchu bylo... vlastně dost zahanbující, když se nad tím jeden zamyslel.

Ne. Jsem lepší než táta. Použiju vědeckou metodu, i když se kvůli tomu budu cítit hloupě.

„Dopis –“ řekl Harry, ale vyšlo to z něj mnohem více jako zašeptané zakrákání.

Harry se obrnil a zakřičel na prázdnou oblohu: „*Dopis do Bradavic! Mohl bych sem dostat sovu?*“

„Harry?“ zeptal se pobavený hlas jedné z jejich sousedek.

Harry strhl ruku dolů, jako by se ocitla v plamenech, a skryl obálku za záda, jako by v ní měl špinavé peníze. Jeho tvář červeně žhnula studem.

Přes sousední plot nakoukla tvář starší ženy a zpod čepce jí padaly šedivé vlasy. Paní Figgová ho příležitostně hlídávala. „Co to děláš, Harry?“

„Nic,“ řekl Harry přiškrceným hlasem. „Jen – testuju jednu hloupou teorii –“

„Dostal jsi svůj přijímací dopis do Bradavic?“

Harry ztuhl.

„Ano,“ řekly Harryho rty o okamžik později. „Dostal jsem dopis z Bradavic. Říkali, že očekávají mou sovu do 31.

července, ale –”

„Ale ty *nemáš* sovu. Chudáčku! Nevím, na co mysleli, poslat ti běžný dopis.“

Svraštělá ruka se natáhla přes plot a otevřela dlaň. Harry, v této chvíli takřka neschopný jakékoliv myšlenky, jí podal svou obálku.

„Jen to nech na mě, drahoušku,“ řekla paní Figgová, „a během vteřinky někoho seženu.“

A její tvář zmizela za plotem.

Na zahradě se rozprostřelo dlouhé ticho.

Potom chlapecký hlas klidně a tiše řekl: „Cože.“

2. Všechno, čemu věřím, je lež – Profesorka z Bradavic

#include „stdprohlaseni.h“

„Samozřejmě, že to byla moje chyba. Nikdo jiný tu nemůže být za nic zodpovědný.“

„Takže, jen aby to bylo jasné,“ řekl Harry, „pokud tě paní profesorka zvedne do vzduchu, tati, když víš, že nejsi připevněný k žádným drátům, bude to dostatečný důkaz. Nezměníš názor a neřekneš, že to byl jen iluzionistický trik. To by nebylo fér. Pokud ti to tak nepřipadá, řekni to *hned teď*, a přijdeme s jiným pokusem.“

Harryho otec, profesor Michael Verres-Evans, obrátil oči v sloup. „Ano, Harry.“

„A ty, mami: tvoje teorie říká, že tady paní profesorka to bude schopná udělat, a pokud se to nestane, přiznáš, že ses mýlila. Ani slovo o tom, že magie funguje jen když v ni lidé věří, nebo něco takového.“

Zástupkyně ředitele Minerva McGonagallová pozorovala Harryho pobaveným pohledem. Ve svých černých šatech a se špičatým kloboukem působila docela čarodějnický, ale mluvila formálně a se skotským přízvukem, což s jejím zjevem vůbec nešlo dohromady. Na první pohled vypadala jako osoba, která s šíleným

smíchem strká děti do kotle, ale ten dojem se rozpadl hned, jak začala mluvit. „Je to dostačující, pane Pottere?“ řekla. „Mohu teď předvést ukázkou?“

„Dostačující? Pravděpodobně ne,“ řekl Harry. „Ale nejspíš to *pomůže*. Do toho, paní zástupkyně ředitele.“

„Profesorka bude stačit,“ řekla, a potom, „*Wingardium Leviosa*.“

Harry vzhlédl na svého otce.

„Huh,“ řekl Harry.

Jeho otec na něj shlédl dolů. „Huh,“ zopakoval po něm.

Pak se profesor Verres-Evans podíval zpátky na profesorku McGonagallovou. „Dobrá, můžete mě zase položit.“

Otec opatrně přistál na zemi.

Harry si vjel rukou do vlasů. Možná to bylo tou jeho částí, která o tom byla přesvědčená už *dřív*, ale... „Je to tak trochu zklamání,“ řekl Harry. „Čekal bych ve své mysli nějakou dramatickou událost jako následek pozorování události s infinitezimální pravděpodobností –“ Harry se zarazil. Máma, McGonagallová, dokonce i jeho otec na něj zase upírali *ten pohled*. „Tedy když zjistíte, že všechno, v co věříte, je lež.“

Opravdu, mělo by to být mnohem dramatictější. Jeho mozek měl právě likvidovat celý svůj soubor poznatků o

vesmíru, ze kterých žádný nic takového nedovoloval. A místo toho se jeho mozek zasekl na: *Dobrá, právě jsem viděl bradavickou profesorku mávnout hůlkou a zvednout tím otce do vzduchu, takže co teď?*

Čarodějka se usmívala a vypadala pobaveně. „Chtěl byste další ukázkou, pane Pottere?“

„Nemusíte,“ řekl Harry. „Provedli jsme jednoznačný experiment. Ale...“ Harry zaváhal. Nemohl si pomoci. Po pravdě, za těchto okolností by se ani neměl držet zpátky. Bylo naprosto správné a v pořádku být zvědavý. „Co dalšího dokážete?“

Profesorka McGonagallová se proměnila v kočku.

Harry bezděčně klopýtl vzad, zakopl o nečekaný stoh knih a žuchnul na zadek. Jeho ruce se pokusily pád zbrzdit, a když na ně dopadl plnou vahou, v ramenou mu zapulzovala bolest.

V tu chvíli se malá mourovatá kočka proměnila zpátky v oblečenou ženu. „Omlouvám se, pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová, podle všeho upřímně, i když její rty sebou cukaly v úsměvu. „Měla jsem vás varovat.“

Harry přerývaně oddechoval. Hlas z něho vyšel se zajíknutím. „To NEMŮŽETE dělat!“

„Je to jen Přeměňování,“ řekla profesorka McGonagallová. „Tedy jeho zvěromágské odvětví, abych

byla přesná.“

„Proměnila jste se v kočku! V *MALOU* kočku! Porušila jste zákon zachování energie! To není jen tak nějaké pravidlo, to je hlavní předpoklad fungování celého hamiltonského systému kvantové mechaniky! Jestli ho můžete vynechat, odstraníte unitaritu a tím umožníte pohyb rychlejší než světlo! A kočky jsou *SLOŽITÉ!* Lidský mozek si nedokáže jen tak představit celou kočičí anatomii a– a celou kočičí biochemii a co teprve *neurologii!* Jak můžete *myslet*, když používáte mozek kočičí velikosti?“

Profesorčiny rty sebou teď cukaly prudčeji. „Magie.“

„Magie na to *nestačí!* To byste musela být bůh!“

Profesorka McGonagallová zamrkala. „To by bylo poprvé, co by mě někdo nazval *takhle.*“

Harrymu se zamlžilo vidění, jak jeho mozek začínal chápat, co právě bylo zničeno. Celá idea vesmíru, svázaného matematicky pravidelnými zákony, byla právě spláchnuta do záchodu; celé chápání *fyziky*. Tři tisíce let rozdělování velkých komplikovaných jevů na menší části, zjišťování, že na planety fungují stejná pravidla jako na padající jablko, poznávání, že skutečné zákony přírody jsou univerzální, nikde nemají žádné výjimky a ty nejmenší částice ovládají podobě jednoduché matematiky,

ani nemluvě o tom, že mysl je mozek a mozek se skládá z neuronů a mozek je to samé, co *osobnost* –

A pak se žena promění v kočku, a je to v háji.

Stovky otázek zápasily o vládu nad Harryho rty a ta vítězná vychrtila: „A– a co je to vůbec za zaklínadlo, *Wingardium Leviosa*? Kdo tyhle kouzla vymýšlí, předškolní děti?“

„To bude stačit, pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová rázně, i když její oči prozrazovaly potlačené pobavení. „Pokud si přejete dozvědět se o magii víc, navrhuji vám, abyste dokončil papírování nutné k přijetí do Bradavic.“

„Správně,“ řekl Harry, pořád tak trochu mimo. Potřeboval se sebrat. Pochod rozumu bude muset začít znovu, to bylo celé; to nejdůležitější, tedy experimentální metoda, zůstávalo^[1]. „Jak se tedy dostanu do Bradavic?“

McGonagallové uniklo přidušené zachichotání, jako by je z ní vytáhli pinzetou.

„Vydrž chvíli, Harry,“ řekl jeho otec. „Pamatuješ, proč jsi až do teď nechodil do školy? Co s tvým problémem?“

Profesorka McGonagallová se otočila tváří k Michaelovi. „Jeho problém? O co se jedná?“

„Nespím správně,“ řekl Harry. Bezmocně rozhodil rukama. „Můj spánkový cyklus má dvacet šest hodin.“

Pokaždé jdu spát o dvě hodiny později, každý den. Nedokážu usnout dřív a další den jdu spát zase o dvě hodiny později než ten *předchozí*. Deset večer, půlnoc, dvě ráno, čtyři ráno, a tak dále, dokud se to nezopakuje. Dokonce i když se probudím dřív, ničemu to nepomůže, jen je ze mě celý den troska. To je důvod, proč jsem doteď nechodil do normální školy.“

„Jeden z důvodů,“ řekla jeho matka. Harry po ní střílel pohledem.

McGonagallová ze sebe vydala dlouhé *hmmmm*. „Nevzpomínám si, že bych o podobném problému někdy slyšela,“ řekla pomalu, „ale poradím se s madam Pomfreyovou a uvidíme, jestli navrhne nějaká řešení.“ Pak se jí tvář projasnila. „Vlastně jsem si jistá, že to nebude problém. Najdu řešení tak či tak. A teď,“ její tvář znovu zvážněla, „jaké jsou ty *další* důvody?“

Harry se zamračil na své rodiče. „Mám mravní námitky proti odvlékání dětí do škol, protože cítím, že bych neměl být nucen trpět nepřetržitě se zhoršující, zavrženíhodné selhávání systému školství, ať už se to týká výběru učitelů nebo učebních materiálů nevalné kvality.“

Na to oba Harryho rodiče zavylí smíchy, jako by to všechno byl jeden velký vtip. „Ach,“ řekl Harryho otec s

rozzářenýma očima, „tak *proto* jsi ve třetí třídě pokousal učitelku matematiky.“

„Nevěděla, co je to logaritmus!“

„Samozřejmě,“ přisadila si Harryho matka. „A kousnout ji byla velmi dospělá reakce.“

Harryho otec přikývl. „Důkladně zvážení postoj vůči všeobecnému problému učitelů, kteří nerozumí logaritmům.“

„Bylo mi *sedm let*! Jak dlouho mi to ještě budete připomínat?“

„Já vím,“ řekla jeho matka s porozuměním, „*jedinkrát* kousneš učitelku matematiky a až do smrti ti to budou připomínat.“

Harry se otočil k profesorce McGonagallové. „Tady vidíte, s čím se tu musím potýkat!“

„Omluvte mě,“ řekla Petunie a utekla zadními dveřmi na zahradu, odkud byly její záchvaty smíchu stále poměrně dobře slyšet.

„Takže, ehm, takže.“ Zdálo se, že profesorka McGonagallová má z nějakého důvodu problém správně artikulovat. „V Bradavicích žádné kousání profesorů netolerujeme, je to jasné, pane Pottere?“

Harry se na ni zamračil. „Fajn, nekousnu nikoho, kdo mě nekousne jako první.“

Profesor Michael Verres-Evans byl také nucen opustit místnost.

„Dobrá,“ povzdechla si profesorka McGonagallová, když se Harryho rodiče ovládli a vrátili do místnosti. „Dobrá. Myslím, že s přihlédnutím k okolnostem bych vás neměla brát na nákup vašich studijních materiálů dříve než den nebo dva před začátkem školy.“

„Cože? Proč? Ostatní děti přece už magii znají, ne? Musím začít dohánět co nejdřív!“

„Buďte si jist, pane Pottere,“ odvětila profesorka McGonagallová, „že v Bradavicích se všichni učí od základů. A mám takové podezření, pane Pottere, že kdybych vás nechala dva měsíce s učebnicemi, dokonce i kdybych vám předtím zabavila hůlku, našla bych tu pak místo domu jen obrovský kráter, ze kterého by stoupal fialový kouř, všude kolem vylidněné město, a stáda planoucích zeber by terorizovala to, co by ještě zbývalo z Británie.“

Harryho matka a otec přikýkli v perfektním souladu.

„Mami! Tati!“

3. Porovnávání reality s alternativami – Příčná ulice

Kdyby se J. K. Rowlingová ptala na tento příběh, nic o něm nevíte.

„Ale otázkou pak je: kdo?“

„Dobrý bože,“ řekl barman s pohledem upřeným na Harryho, „jsi snad – mohl bys být –?“

Harry se u barového pultu Děravého kotle vytáhl, jak nejvýš to šlo, i když to znamenalo jen to, že se pult ocitl v úrovni jeho obočí. *Taková* otázka si zasloužila to nejlepší z něj.

„Jsem – mohl bych být – možná – nikdy nevíte – pokud to je – ale otázkou zůstává – *proč?*“

„Je to požehnání,“ zašeptal starý barman. „Harry Potter... jaká čest.“

Harry zamrkal, ale pak se vzchopil. „No, dobře, jste velmi vnímavý; většina lidí na to nepřijde tak rychle –“

„To stačí,“ řekla profesorka McGonagallová. Rukou stiskla Harryho rameno. „Netrap toho chlapce, Tome, je to pro něj všechno nové.“

„Je to skutečně on?“ zachvěl se hlas staré ženy. „Je to Harry Potter?“ Se skřípavým zvukem se zvedla ze židle.

„Doris –“ řekla McGonagallová varovně. Pohled, kterým přeletěla po místnosti, měl být pro všechny dostatečně zastrašující.

„Chci mu jen potřást rukou,“ zašeptala žena. Hluboce se uklonila a nabídla svraštělou ruku, kterou Harry, zmatený a znepokojený víc než za celý svůj předchozí život, opatrně potřásl. Na jejich sevřené ruce ukáply ženě z očí slzy. „Můj vnuk byl bystrozor,“ zašeptala mu. „Zemřel v sedmdesátém devátém. Děkuji vám, Harry Pottere. Děkuji za vás nebesům.“

„Rádo se stalo,“ řekl Harry naprosto automaticky a potom se na profesorku McGonagallovou otočil se zděšeným, prosebným pohledem.

Právě když se chystalo začít obecné pozdvižení, profesorka McGonagallová dupla nohou. Ten zvuk Harrymu do budoucna poskytl nové měřítko pro výraz Puknutí osudu^[2] a všichni na místě ztuhli.

„Máme naspěch,“ řekla profesorka McGonagallová hlasem, který zněl naprosto dokonale normálně.

„Profesorko McGonagallová?“ řekl Harry, jakmile byli na dvoře. Chtěl se zeptat, co se to tam stalo, ale místo toho zjistil, že z něj vypadla úplně jiná otázka: „Kdo byl ten bledý muž? Tam na rohu, ten s cukajícím okem?“

„Hm?“ řekla profesorka McGonagallová, která zněla trochu překvapeně – možná ani ona nečekala zrovna tuto otázku. „To byl profesor Quirinus Quirrell. Tento rok bude v Bradavicích učit obranu proti černé magii.“

„Měl jsem úplně podivný pocit, že ho znám...“ Harry si zamnul čelo. „A že bych mu vážně neměl podávat ruku.“ Jako by potkal někoho, kdo mu byl kdysi dávno přítelem, než se všechno příšerně pokazilo... ne, to vůbec nebylo ono, ale Harry to nedokázal popsat líp. „A co mělo znamenat... to všechno ostatní?“

Profesorka McGonagallová na něj hleděla zvláštním pohledem. „Pane Pottere... víte... *kolik* vám toho řekli o... o tom, jak zemřeli vaši rodiče?“

Harry jí oplácel pevným pohledem. „Moji rodiče jsou živí a zdraví a vždycky mi odmítali říct cokoli o tom, jak moji *genetičtí* rodiče zemřeli. Z toho jsem usoudil, že to nebylo hezké.“

„Vaše loajalita je obdivuhodná,“ řekla profesorka McGonagallová. Výrazně ztišila hlas. „I když mě trochu bolí, že to říkáte takto. Lily a James byli moji přátelé.“

Harry náhle zahanben odvrátil pohled. „To mě mrzí,“ řekl potichu. „Ale já mám a tátu mám. A vím, že kdybych měl porovnávat realitu s něčím... s něčím bezchybným, co

jsem si vytvořil ve své fantazii, byl bych z toho jen nešťastný.“

„To je od vás pozoruhodně moudré,“ řekla profesorka McGonagallová tiše. „Ale vaši *genetičtí* rodiče zemřeli pro dobrou věc. Ochránili vás.“

Ochránili mě?

V Harryho srdci se něco sevřelo. „Co... co se jim stalo?“

Profesorka McGonagallová si povzdechla. Její hůlka ťukla na Harryho čelo a jeho vidění se na okamžik zamlžilo. „To je takové maskování,“ řekla profesorka McGonagallová, „aby se to nestalo znovu, dokud nebudete připraven.“ Pak se její hůlka znovu pohnula a třikrát zaťukala na cihlovou zeď...

...ve které se vytvořil otvor, který se začal roztahovat a rozšiřovat a chvět, dokud se neuspořádal v klenutý průchod, který odhaloval dlouhou řadu obchodů, inzerujících kotlíky a dračí játra.

Harry ani nemrknul. Nebylo to, jako by se před ním někdo proměnil v kočku.

A bok po boku vstoupili do kouzelnického světa.

Obchodníci tu nabízeli Sedmimílové boty („vyroběno z pravých Flubberů!“) a „Nože +3! Vidličky +2! Lžíce s bonusem +4!“ Měli tu brýle, které obarvily na zelenou vše,

na co jste se podívali, a sadu pohodlných lenošek s poduškami, které vás v nouzi dokázaly katapultovat pryč.

Harryho hlava se bez ustání otáčela, jako by se mu chtěla odšroubovat z krku. Bylo to jako procházet skrze sekci magických předmětů v příručce pro hráče *Advanced Dungeons and Dragons* (hru nikdy nehrál, ale bavilo ho číst ty knihy pravidel). Harry se zoufale snažil, aby mu neušla jediná věc, pro případ, že by to byl jeden ze tří předmětů, které budou potřeba k zajištění nekonečného množství přání.

V tom Harry spatřil něco, co ho přinutilo se naprosto bez přemýšlení odpojit od zástupkyně ředitele a zamířit rovnou k obchodu s průčelím z modrých cihel a bronzu. Vzpamatoval se teprve v okamžiku, kdy mu profesorka McGonagallová vstoupila do cesty.

„Pane Pottere?“ řekla.

Harry zamrkal, když si uvědomil, co právě udělal. „Omlouvám se! Na okamžik jsem zapomněl, že jsem s vámi, a ne s rodiči.“ Harry ukázal na výlohu obchodu, nad kterou se skvěla ohnivá písmena, která s bolestivým jassem a zároveň tlumeně tvořila nápis *Kinghamovy Kuriózní Knihy*. „Když jdete kolem knihkupectví, kde jste ještě nebyla, musíte jít dovnitř a prozkoumat ho. Rodinné pravidlo.“

„Tak to je ta nejhavraspárovitější věc, jakou jsem kdy slyšela.“

„Cože?“

„Ale nic. Pane Pottere, naším prvním krokem bude navštívit Gringottovy, banku kouzelnického světa. Je v ní trezor vaší *genetické* rodiny, s dědictvím, které vám vaši *genetičtí* rodiče zanechali, a které budete potřebovat k nákupu školních pomůcek.“ Povzdechla si. „A předpokládám, že určitá suma na nákup knih by také mohla být opodstatněná. I když bych vám radila zrovna s tímhle posečkat. Bradavice mají ohledně kouzelnických témat poměrně rozsáhlou knihovnu. A věž, ve které, jak s jistotou očekávám, budete bydlet, má i vlastní knihovnu s o něco volnějším výběrem. Od každé knihy, kterou si tu koupíte, nejspíše najdete exemplář i tam.“

Harry přikývl a pokračovali v chůzi.

„Nechápejte mě špatně, byl to *skvělý* pokus o odvedení pozornosti,“ řekl Harry a jeho hlava se přitom nepřestávala otáčet, „pravděpodobně ten nejlepší pokus o odvedení pozornosti, jaký na mě kdy kdo zkusil, ale nemyslete si, že jsem zapomněl na náš nedořešený hovor.“

Profesorka McGonagallová si povzdechla. „Vaši rodiče – nebo v každém případě vaše matka – možná jednali moudře, když se rozhodli vám nic neříkat.“

„Takže byste si přála, abych v této blažené nevědomosti setrval? Takový plán má jistou chybu, profesorko McGonagallová.“

„Předpokládám, že to by bylo předem marné,“ řekla čarodějka ztěžka, „když vám kdokoliv z ulice může ten příběh povědět. Dobrá tedy.“

A pověděla mu o Tom-který-nesmí-být-jmenován, Pánu zla, Voldemortovi.

„Voldemort?“ zašeptal Harry. Mělo to být legrační, ale nebylo. To jméno v sobě neslo smrtící chlad, křišťálově průzračnou nelítostnost, bylo jako kladivo z čistého titanu dopadající na kovadlinu z poddajného masa. Přes Harryho přeběhl chlad, když to jméno vyslovil, a rozhodl se raději uchýlit se k bezpečnějším označením, jako třeba Vy-víte-kdo.

Pán zla řádil v kouzelnické Británii jako zuřivý vlk a na kusy trhal řád jejich každodenního života. Ostatní země jen spráskly rukama a neodvážily se zasáhnout, ať už z apatické sobeckosti nebo z prostého strachu, že kdokoli, kdo by se Pánu zla odvážil odporovat, se stane dalším cílem jeho teroru.

(Efekt přihlížejícího, pomyslel si Harry se vzpomínkou na Darleyův a Latenéův experiment, který ukázal, že když dostanete epileptický záchvat, je mnohem

pravděpodobnější, že se vám dostane pomoci, pokud u toho bude jediná osoba, než když u toho budou tři.

Rozdrobení odpovědnosti, naděje, že někdo jiný zareaguje jako první.)

Smrtijedi následovali vedení Pána zla, aby jako supi zobali z ran nebo jako hadi trávili a oslabovali. Smrtijedi nebyli tak hrozní jako Pán zla, ale přesto byli hrozní dost, a početní. A Smrtijedi se nechránili jen hůlkami: ve svých maskovaných řadách měli i bohatství, politickou moc, tajemství využitelná k vydírání, a tedy i schopnost paralyzovat společnost, která se zoufale snažila bránit.

Starý a vážený novinář, Yermy Wibble, volal po zvýšení daní a zavedení branné povinnosti. Tvrdil, že je absurdní, aby se většina třásla strachem z několika málo kouzelníků. Jeho kůže, a jen jeho kůže, byla dalšího rána nalezena přibitá na stěně redakce, hned vedle kůží jeho ženy a dvou dcer. Všichni si přáli, aby se dalo udělat něco víc, ale nikdo se neodvážil být tím, kdo to navrhne. Ze všech, kdo si troufli vyčnívat, se staly další výstražné případy.

Dokud se v čele seznamu neobjevila jména Jamese a Lily Potterových.

Oni by nelitovali riskovat smrt s hůlkami v rukou, protože byli hrdinové; měli však novorozené dítě, syna, Harryho Pottera.

V Harryho očích se hromadily slzy. Vztekla, nebo možná zoufale, je setřel, neznal jsem ty lidi, ne doopravdy, nejsou to mí nynější rodiče, bylo by nesmyslné být kvůli nim smutný –

Když Harry přestal plakat profesorce McGonagallové do hábitu, zvedl oči a udělalo se mu o trošičku lépe, když v jejích očích také spatřil slzy.

„Tak co se stalo?“ zeptal se Harry třesoucím se hlasem.

„Pán zla přišel do Godrikova dolu,“ zašeptala profesorka McGonagallová. „Měli jste být ukryti, ale někdo vás zradil. Pán zla zabil Jamese, zabil Lily, a šel zabít i tebe ve tvé kolíbce. Soslal na tebe smrtící kletbu. A v tu chvíli to všechno skončilo. Smrtící kletba je zformovaná z čisté nenávisti a zasahuje přímo duši, odděluje ji od těla. Nedá se zablokovat. Jediná obrana je nestát jí v cestě. Ale ty jsi přežil. Jsi jediným člověkem, který ji kdy přežil. Smrtící kletba se odrazila, zasáhla Pána zla a nechala po něm jen spálenou hroudu a jizvu na tvém čele. A to byl konec té hrůzy, byli jsme volní. Proto, Harry Pottere, lidé chtějí vidět vaši jizvu, proto vám chtějí potřást rukou.“

Bouře pláče, která se přes Harryho přehnala, spotřebovala všechny jeho slzy; už nemohl plakat, neměl z čeho.

(A někde hluboko v koutku jeho mysli se vytvořila malá, nepatrná nejistota: pocit, že s tím příběhem je něco v nepořádku; a Harry měl být schopen to podezření zaregistrovat, ale nedával pozor. Protože je smutnou pravdou, že ve chvíli, kdy máte svého racionalistického umění nejvíce zapotřebí, na něj také nejsnáze zapomenete.)

Harry se odlepil od boku profesorky McGonagallové. „Musím – se nad tím zamyslet,“ řekl ve snaze udržet svůj hlas pod kontrolou. Zadíval se na své boty. „Uhm. Klidně jim můžete říkat mí rodiče, pokud chcete, nemusíte pořád říkat to ‚genetičtí rodiče‘. Hádám, že není žádný důvod, proč bych nemohl mít dvě matky a dva otce.“

Od profesorky McGonagallové se neozvala žádná odpověď.

A tak spolu kráčeli v tichosti, dokud nepřišli před obrovskou bílou budovu s mohutnými bronzovými dveřmi.

„Ke Gringottovým,“ řekla profesorka McGonagallová.

4. Hypotéza dobře fungujícího trhu – U Gringottů

Prohlášení: J.K. Rowlingová vás sleduje z místa, kde vyčkává, navěky v prázdnotě mezi světy.

Poznámka: Jak už si všimli jiní, kupní síla galeonu v knihách kánonu není nekonzistentní; já jsem si vybral stálou hodnotu a té se držím. Pět liber za jeden galeon nesedí, pokud uvážíme, že hůlky stojí sedm galeonů a děti je dědí nebo kupují z druhé ruky.

„Světovláda je takové ošklivé slovo. Raději bych tomu říkal celosvětová optimalizace.“

Kupy zlatých galeonů. Stohy stříbrných srpců. Hromady bronzových svrčků.

Harry jen stál a s otevřenou pusou se rozhlížel ve svém rodinném trezoru. Měl tolik otázek, že nevěděl, *kde* začít.

Z místa přímo před vchodem do trezoru jej pozorovala profesorka McGonagallová a tvářila se, že se uvolněně opírá o zeď, ale oči, kterými ho sledovala, měla pozorné. No, dávalo to smysl. Být postaven před obrovskou hromadu zlata bylo zkouškou charakteru tak jednoznačnou, že to bylo až archetypální.

„Jsou ty mince čistý kov?“ řekl nakonec Harry.

„Cože?“ zasyčel skřet Griphook, který čekal u dveří. „Zpochybňujete důvěryhodnost Gringottových, pane Pottere-Evansi-Verresi?“

„Ne,“ řekl Harry nepřítomně, „vůbec ne, omlouvám se, jestli to tak vyznělo, pane. Jen vůbec nemám ponětí, jak váš finanční systém funguje. Zajímá mě, jestli jsou galeony obecně vyráběny z čistého zlata.“

„No jistě,“ řekl Griphook.

„A může je razit kdokoli, nebo na ně má někdo monopol, a tudíž pobírá ražebné?“

„Cože?“ zeptala se McGonagallová.

Griphook v úšklebku odhalil velmi ostré zuby. „Jen blázen by věřil jiné minci než skřetí!“

„Jinými slovy,“ řekl Harry, „ty mince tedy nemívají hodnotu vyšší než je hodnota kovu, ze kterého jsou vyrobeny?“

Griphook na Harryho zůstal civět. McGonagallová vypadala pobaveně.

„Chci říct, předpokládejme, že bych sem přišel s tunou stříbra. Udělali byste mi tu z ní tunu srpců?“

„Za poplatek, pane Pottere-Evansi-Verresi,“ pozoroval ho skřet a v očích se mu blýskalo, „za jistý poplatek. Trochu se podivuji, kde byste tak mohl sehnat tunu stříbra?“

„Myslel jsem to jen hypoteticky,“ řekl Harry. *Alespoň prozatím.* „Takže... o jak vysoký poplatek se jedná, vyjádřeno zlomkem celé váhy?“

Griphookovy oči zpozorněly. „To bych musel zkonzultovat se svými nadřízenými...“

„Spokojím se s hrubým odhadem. Nebudu ho považovat za závazný.“

„Dvacetina váhy kovu by ražbu dostatečně zaplatila.“

Harry přikývl. „Velice vám děkuji, pane Griphooku.“

Takže nejenže je kouzelnická ekonomika skoro úplně odříznuta od té mudlovské, ale ani v ní nikdo neslyšel o burzovní arbitráži. Mudlovská ekonomika měla kolísavý obchodní kurz zlata vůči stříbru, takže kdykoli by se mudlovský kurz zlata vůči stříbru dostal o víc než pět procent mimo poměr sedmnáct srpců ku jednomu galeonu, zlato nebo stříbro mělo odtékat z kouzelnické ekonomiky, dokud se udržovat stávající kurz nestalo nemožným. Vztít tunu stříbra, orazit ho na srpce (a zaplatit pětiprocentní poplatek), vyměnit srpce za galeony, vztít zlato do mudlovského světa, vyměnit ho za víc stříbra a opakovat.

Nepohyboval se mudlovský kurz zlata vůči stříbru kolem padesáti ku jedné? Harry si každopádně byl skoro

jistý, že sedmnáct ku jedné to nebylo. A ty stříbrné mince ještě ke všemu vypadaly *menší* než ty zlaté.

Na druhou stranu, Harry právě stál v bance, která peníze *doslova* ukládala do velkých trezorů střežených draky. Do trezorů, kam, pokud jste chtěli utrácet, jste museli pokaždé dojít a peníze si vyzvednout. Jemnější nuance využití arbitráže k zahlazení neefektivit trhu by jim nejspíš unikaly. Měl chuť trousit posměšné poznámky o zaostalosti jejich finančního systému...

Smutné na tom je, že jejich přístup je nejspíš lepší.

Na druhou stranu, jediný schopnější investiční makléř by pravděpodobně celý kouzelnický svět dokázal vlastnit do týdne. Harry si ten nápad uložil pro případ, že by mu někdy došly peníze, nebo měl volný týden.

Obrovské štosy zlatých mincí v Potterovic trezoru by v mezičase na uspokojení jeho krátkodobějších potřeb měly stačit.

Harry popošel dopředu, začal jednou rukou sbírat mince a kladl si je do druhé.

Když došel k dvacáté, McGonagallová zakašlala.

„Myslím, že to bude k zakoupení vašich školních pomůcek víc než dostačující, pane Pottere.“

„Hm?“ řekl Harry, jehož mysl se potulovala někde jinde.

„Okamžiček, zkouším Fermiho výpočet.“

„Cože to?“ řekla McGonagallová trochu vyplašeně.

„Je to matematická záležitost. Pojmenovaná po Enricu Fermim. Je to způsob, jak si rychle spočítat hrubé odhady...“

Dvacet zlatých galeonů by mohlo vážit okolo desetiny kila? A zlato bylo za kolik, nějakých deset tisíc britských liber za kilogram? Takže galeon by měl mít cenu kolem padesáti liber... Ty hory zlatých mincí vypadaly tak šedesát mincí vysoké a dvacet mincí široké z každé strany základu, a měly tvar pyramidy, což znamenalo zhruba třetinu krychle. Osm tisíc galeonů na jednu hromadu, zhruba, a bylo tu pět hromádek téhle velikosti, takže čtyřicet tisíc galeonů neboli dva miliony britských liber.

To nebylo špatné. Harry se usmál s jistým temným uspokojením. Škoda, že byl právě uprostřed objevování úžasného nového magického světa a nemohl si tedy dopřát čas na objevování úžasného nového světa bohatých, který podle rychlého Fermiho odhadu byl přibližně bilionkrát méně zajímavý.

Ale stejně, to bylo naposledy, co jsem sekal trávník za jedinou mizernou libru.

Harry se od té obrovské hromady peněz odvrátil. „Promiňte, že se ptám, profesorko McGonagallová, ale pochopil jsem to tak, že mým rodičům bylo okolo dvaceti,

když zemřeli. Je tohle v kouzelnickém světě *obvyklé* množství peněz, které má takový mladý pár ve svém trezoru?“ Pokud ano, šálek kávy tu nejspíš stojí kolem pěti tisíc liber. První pravidlo ekonomiky: peníze se jíst nedají.

McGonagallová zavrtěla hlavou. „Váš otec byl posledním potomkem starého rodu, pane Pottere. Je také možné...“ McGonagallová zaváhala. „Některé z těch peněz mohou pocházet z odměn, které byly vypsány na hlavu Vy-Víte-Koho, splatné tomu, kdo ho za– ehm, tomu, kdo ho porazí. Ale možná ty odměny ještě nebyly vyplaceny. Nejsem si jistá.“

„Zajímavé...“ řekl Harry pomalu. „Takže něco z toho je, v jistém smyslu, moje. Tedy mnou vydělané. Tak trochu. Možná. I když si to ani nepamatuju.“ Harry si svými prsty poklepával na nohavice. „O to menší mám důvod se cítit provinile, že se chystám utratit *úplně nepatrnou část toho jmění! Profesorko McGonagallová, zachovejte klid!*“

„Pane Pottere! Jste nezletilý, a jako takovému jsou vám povoleny jen *uvážlivé* výběry z –“

„Já ale nic než uvážlivost nechci! Naprosto souhlasím s finanční prozíravostí a kontrolou impulzů! Ale *viděl* jsem cestou jisté věci, které by se daly považovat za *uvážlivé, dospělé nákupy...*“

Harry upřel pohled do očí profesorky McGonagallové a stal tak se účastníkem soutěže v tichém zírání.

„Jako třeba které?“ řekla nakonec McGonagallová.

„Kufry, které jsou zevnitř větší než zvenčí?“

Tvář McGonagallové zvažněla. „Ty jsou velmi drahé, pane Pottere!“

„Ano, ale –“ prosil Harry. „Jsem si *jistý*, že až budu dospělý, budu jeden chtít. A *můžu* si to i *dovolit*. Dávalo by smysl koupit si ho raději hned teď než až někdy, a rovnou ho začít využívat, nemyslíte? V obou případech to bude stát stejně. Chci říct, chtěl bych, aby byl *kvalitní*, se *spoustou* místa uvnitř, tak dobrý, abych si později nemusel kupovat lepší...“ Harryho hlas se v naději vytratil.

Pohled McGonagallové se ani nezachvěl. „A co přesně byste v takovém kufu uchovával, pane Pottere –“

„Knihy.“

„Jak jinak,“ povzdechla si McGonagallová.

„Měla jste mi říct už *mnohem dřív*, že existují takové kouzelné předměty! A že si je *můžu* dovolit! Ted' s otcem budeme muset příští dva dny strávit *zběsilým* nájezdem na všechny antikvariáty a skoupit použité učebnice, abych měl obstojnou matematickou a vědeckou knihovnu, kterou bych si mohl vzít do Bradavic. A možná malou sbírku sci-fi a fantasy, jestli se mi v nejlevnějších krabicích

podaří najít něco slušného. A víte co, možná bych vám to mohl taky trochu osladit. Co kdybych vám koupil –”

„*Pane Pottere!* Myslíte si, že mě můžete *uplatit*?“

„Cože? *Ne!* Nic takového! Jen chci říct, že by si Bradavice mohly nechat některé z knih, které přinesu, pokud byste došla k tomu, že to budou dobré přírůstky do knihovny. Dostanu je levně a jen je budu chtít mít někde poblíž. Je v pořádku uplácet lidi *knihami*, nebo ne? To je –”

„Rodinná tradice.“

„Ano, přesně.“

Zdálo se, jako by se tělo profesorky McGonagallová mírně sesulo, jak jí v černém hábitu poklesla ramena.

„Obávám se, že nemůžu popřít logiku vašich slov, jakkoli si přeji, abych mohla. Povolím vám vybrat sto galeonů navíc, pane Pottere. *Vím*, že toho budu litovat, ale stejně to udělám.“

„Tak se mi to líbí! A dělá ,váček ze scvrččí kůže’ to, co si myslím, že dělá?“

„Nepojme toho tolik jako kufr,“ řekla McGonagallová se znatelnou neochotou, „ale váček ze scvrččí kůže vybavený znovunabývacím zaklínadlem a nedetekovatelným zvětšovacím kouzlem pojme spoustu věcí, dokud si je vkladatel nevyžádá zpět.“

„Ano, tak ten taky rozhodně budu potřebovat. Je to jako příruční balení čisté úžasnosti! Batmanův nástrojový opasek! Kašlu na švýcarský armádní nůž, s tímhle můžu nosit celou bednu s nářadím! Nebo magické předměty! Nebo *knihy*! Mohl bych mít u sebe tři knihy, kterým se právě nejvíc věnuju, a kdykoli jednu z nich vytáhnout! Už nikdy nebudu muset promarnit jedinou minutu svého života! Co na to říkáte, profesorko McGonagallová? Poslouží to, aby děti víc četly, to je ten nejušlechtilejší ze záměrů.“

„...asi byste mohl přidat ještě deset galeonů.“

Griphook obdařil Harryho pohledem, ze kterého čísel upřímný respekt, možná přímo i obdiv.

„A trochu peněz na utrácení, jak jste zmínila původně. Myslím, že si vzpomínám na jednu, dvě věci, které bych si rád uchovával ve svém váčku.“

„*Nepokoušejte štěstí příliš, pane Pottere.*“

„Ale no tak, profesorko McGonagallová, proč mi to kazit? Tohle je přece *šťastný den*, den, kdy jsem poprvé potkal všechny ty kouzelnické zázraky! Proč byste měla jednat jako nenaložený dospělý, když se místo toho můžete usmívat a se vzpomínkou na vlastní nevinné dětství pozorovat ten výraz potěšení na mé mladé tváři, když si budu kupovat pár hraček za nepatrnou část

bohatství, které jsem si vydělal poražením nejstrašlivějšího kouzelníka, jakého Británie pamatuje; ne že bych byl nevděčný nebo tak, ale co je pár hraček ve srovnání s něčím takovým?“

„Vy,“ zavrčela McGonagallová. Výraz na její tváři byl tak strašný a hrozivý, že Harry vyjekl a ustoupil zpátky, přičemž zakopl o štos zlatých mincí a za ohlušujícího cinkání se na hromady peněz svalil. Griphook si povzdechl a položil si dlaň přes obličej. „Udělala bych kouzelnické Británii, a možná celému světu, velkou službu, pane Pottere, kdybych vás v tomto trezoru jednoduše zamkla a nechala vás tu.“

A odešli bez dalších potíží.

5. Atribuční zkreslení – Malfoyovi

J. K. Rowlingová na vás zírá. Cítíte na sobě její pohled? Čte vám myšlenky pomocí svých Rowlingových paprsků.

„Nic menšího než zázrak by mu v jeho prostředí nemohlo dát tvé morální zásady.“

Scvrččí obchod byl zvláštní malý obchůdek (někdo by ho možná nazval i roztomilým), usazený za zeleninovým stánkem, který se nalézal za obchodem s magickými rukavicemi, který se nacházel v uličce, vycházející z postranní ulice, která se oddělovala z Příčné. Prodavačem, bohužel, nebyla prastará seschlá babizna, ale jen nervózně vyhlížeující mladá žena, oblečená v zašlém žlutém hábitu. Právě teď držela Scvrččí super váček QX31, jehož přednosti spočívaly v roztahovacím hrdle a nezjistitelném rozšiřovacím zaklínadle: mohli jste dovnitř strčit i velké věci, i když jeho celkový objem byl pořád omezený.

Harry *trval* na tom, aby sem šli ihned, ze všeho nejdřív – trval na tom tak neoblomně, jak si jen troufl, aniž by v McGonagallové vzbudil podezření. Harry totiž měl něco, co potřeboval dát do váčku hned, jak jen to bude možné. Nebyl to ten měšec galeonů, který mu McGonagallová povolila od Gringottových vyzvednout. Byly to všechny ty

ostatní galeony, které si Harry pokradmu nacpal do kapes poté, co omylem spadl do hromady zlatých mincí. To sice *byla* skutečná nehoda, ale Harry nikdy nepatřil k lidem, kteří by promarnili příležitost... i když tohle byl spíš případ rychlé reakce na okolnosti. Od té doby Harry neobratně nesl oficiálně schválený měšec galeonů hned vedle kapsy svých kalhot, aby se cinkání zdálo ozývat ze správného místa.

Stále tu ale zůstával problém, jak propašovat ty *další* mince do váčku, aniž by byl přistižen. Ty zlaté mince sice možný byly jeho, ale *byly* ukradené – seboukradené? Samokradené?

Harry vzhlédl od scvrččího super váčku QX31 na pult před sebou. „Mohl bych si to trochu vyzkoušet? Přesvědčit se, že to funguje, um, spolehlivě?“ Roztáhl oči, aby získal výraz hravé chlapecké nevinnosti.

A samozřejmě, po desátém opakování ukládání měšce do váčku, otevírání váčku, šeptání „měšec se zlatem“ a opětovném vytahování, McGonagallová o krok odstoupila a začala si prohlížet některé z dalších prodávaných předmětů, a prodavačka ji očima následovala.

Harry *levou* rukou pustil měšec se zlatem do scvrččího váčku, zatímco jeho *pravá* ruka z kapsy vytáhla pár zlatých mincí, natáhla se do scvrččího váčku, upustila galeony, a

(se zašeptáním „měšec zlata“) znovu vytáhla původní měšec. Potom měšec přehodil do *levé* ruky, aby ho znovu vhodil dovnitř, a jeho *pravá* ruka se znovu natáhla do kapsy...

McGonagallová se po něm jednou ohlédla a Harry zvládnul sebou necuknout ani neztuhnout. Nevypadalo to, že by si něčeho všimla. Na druhou stranu, u dospělých se smyslem pro humor si jeden nikdy nemohl být jistý. Bylo zapotřebí tří opakování, než transakci dokončil a odhadl, že se mu podařilo ukrást si asi třicet galeonů.

Harry se napřímil, setřel si z čela kapičku potu a vydechl. „Rád bych si vzal tenhle, prosím.“

O patnáct galeonů lehčí (očividně dvojnásobek ceny kouzelnické hůlky) a o jeden Scvrččí super váček QX31 těžší vyšli Harry s McGonagallovou ze dveří. Dveře ze sebe zformovaly ruku a zamávaly jim na shledanou způsobem, který Harryho poněkud zneklidnil.

A pak, naneštěstí...

„*Opravdu* jste Harry Potter?“ zašeptal starý muž, zatímco se mu po tváři kutálela jediná mohutná slza. „O tom byste nelhal, že ne? Já jenom, že jsem slyšel pověsti, že jste *ve skutečnosti* smrtící kletbu nepřežil, a proto už o vás od té doby nikdo neslyšel.“

...se ukázalo, že profesorčino zastírací kouzlo na zkušenější uživatele magie nefunguje úplně dokonale.

McGonagallová položila ruku na Harryho rameno a odtáhla ho do nejbližší postranní uličky hned, jak zaslechla „Harry Potter?“ Starý muž je následoval, ale alespoň to nevypadalo, že ho slyšel někdo další.

Harry tu otázku zvážil. Byl *opravdu* Harry Potter? „Vím jenom to, co mi řekli druzí,“ řekl Harry. „Nepamatuji si, jak jsem se narodil.“ Přelétl si rukou přes čelo. „Tuhle jizvu mám, co si pamatuju, a říkali mi, že se jmenuji Harry Potter, kam až má paměť sahá. Ale,“ dodal zamyšleně, „pokud by tu byl dostatečný důvod ke konspiraci, neexistuje důvod, proč by jednoduše nemohli vzít nějakého jiného kouzelnického sirotka a vychovat ho ve víře, že *on* je Harry Potter –“

McGonagallová si unaveně mnula obličej. „Vypadáte přesně jako váš otec James v době, kdy nastoupil do Bradavic. A já mohu potvrdit, soudě *jen podle osobnosti*, že jste *definitivně* příbuzný s Pohromou z Nebelvíru.“

„Ona by v tom mohla jet taky,“ poznamenal Harry.

„Ne,“ zachvěl se stařec. „Má pravdu. Máte oči své matky.“

„Hmm,“ Harry se zamračil. „Předpokládám, že vy byste v tom mohl jet taky –“

„Dost, pane Pottere.“

Stařec zvedl ruku, jako by se chtěl Harryho dotknout, ale pak ji nechal klesnout. „Jsem jen rád, že jste naživu,“ zamumlal. „Děkuji vám, Harry Pottere. Děkuji vám za to, co jste udělal... Teď už vás nechám být.“

A jeho hůl pomalu odťukala z uličky zpátky na hlavní třídu Příčné ulice.

McGonagallová se rozhlédla kolem s napjatým a vážným výrazem. Harry sám se automaticky rozhlédl. Ale ulička se zdála prázdná, pokud nepočítal spadané listí, a v místě, kde ústila do Příčné ulice, viděl jen rychle je míjející kolemjdoucí.

Konečně se zdálo, že se McGonagallová uvolnila. „To jsme nezvládli úplně dobře,“ řekla tichým hlasem. „Vím, že na to nejste zvyklý, pane Pottere, ale lidé vás mají rádi. Prosím, buďte k nim milý.“

Harry sklopil pohled na boty. „To by neměli,“ řekl se stopou hořkosti. „Mít mě rádi, chci říct.“

„Zachránil jste je před Vy-víte-kým,“ řekla McGonagallová. „Jak by vás za to neměli mít rádi?“

Harry vzhlédl k přísnému výrazu McGonagallové a povzdechl si. „Hádám, že když řeknu *atribuční zkreslení*, asi nebudete vědět, co to znamená.“

„Ne,“ řekla profesorka svým precizním skotským přízvukem, „ale vysvětlíte mi to prosím.“

„No...“ řekl Harry a snažil se vymyslet, jak by tenhle kousek mudlovské vědy co nejlépe přiblížil. „Dejme tomu, že přijdete do práce, a uvidíte kolegu, jak kope do svého stolu. Napadne vás ,to ale musí být agresivní člověk‘. Váš kolega ale vzpomíná, jak ho někdo během cesty do práce přimáčkkl ke zdi a pak na něj začal rvát. Myslí si, že by to naštvalo *kohokoli*. Když se díváme na jiné lidi, vysvětlujeme si jejich chování tím, jaké mají vlastnosti, ale když se díváme na sebe, vysvětlujeme si své chování tím, jaké k němu vedly okolnosti. Příběhy, které si vyprávíme, nám samotným zevnitř dávají smysl, ale nevidíme, že by se za druhými lidmi ve vzduchu táhla jejich historie. Vidíme je jen v jedné situaci a nevidíme, jak by jednali v jiné. Takže atribuční zkreslení popisuje, že stálými, přetrvávajícími vlastnostmi vysvětlujeme věci, které by se lépe daly vysvětlit okolnostmi a souvislostmi.“ Existovaly jisté elegantní experimenty, které tohle dokazovaly, ale Harry se do nich nehodlal pouštět.

McGonagallová povytáhla obočí. „Myslím, že tomu rozumím...“ řekla pomalu. „Ale co to má společného s vámi?“

Harry nakopl cihlovou stěnu uličky dost tvrdě na to, aby ho zbolela noha. „Lidé si myslí, že jsem je zachránil před Vy-víte-kým, protože jsem cosi na způsob hrdiny Světla.“

„Ten se silou porazit Pána zla...“ zamumlala McGonagallová hlasem, který podbarvovala zvláštní ironie.

„Ano,“ řekl Harry a v jeho hlase bylo cítit podráždění a frustraci. „Jako kdybych zničil Pána zla, protože mám nějaký daný, neměnný osobnostní rys ničit Pány zla. Bylo mi tehdy patnáct měsíců! *Nevím*, co se stalo, ale *hádal bych*, že to mělo co dělat s, jak se říká, nahodilými okolnostmi. A rozhodně ne s mou osobností. Lidé nemají rádi *mě*, ani nevěnují pozornost *mně*, chtějí si jen potrást rukou se *špatným vysvětlením*.“ Harry se odmlčel, pak se podíval na McGonagallovou. „Víte vy, co se skutečně stalo?“

„Udělala jsem si o tom jistou představu...“ řekla McGonagallová. „Ovšem až poté, co jsem vás poznala.“

„Ano?“

„Triumfoval jste nad Pánem zla, protože se vám co do příšernosti nemohl rovnat, a smrtící kletbu jste přežil díky tomu, že jste byl hroživější než Smrt.“

„Ha. Ha. Ha.“ Harry znovu nakopl zed’.

McGonagallová se zasmála. „Pojďme teď k madam Malkinové. Bojím se, že váš mudlovský oděv by tu mohl přitahovat pozornost.“

Cestou narazili na další dvě vděčné osoby.

Hábity madam Malkinové měly obyčejné, nudné průčelí: prosté červené cihly a skleněná výloha s jednoduchými černými hábity. Žádné šaty, které by zářily nebo se měnily nebo otáčely nebo vyzařovaly zvláštní paprsky, které by vám pronikaly přímo pod tričko a lechtaly vás. Jen obyčejné černé hábity, nic jiného ve výloze vidět nebylo. Dveře byly doširoka otevřené, jako by chtěly sdělit, že neskrývají žádné tajemství.

„Na pár minut si odskočím, než vám vezmou míry na hábit,“ řekla McGonagallová. „Je to za vás v pořádku, pane Pottere?“

Harry přikývl. Vášnivě nenáviděl nakupování oblečení a nemohl starší čarodějku vinit, že to cítí podobně.

McGonagallová z rukávu vytáhla hůlku a poklepala ho s ní po hlavě. „Je nutné, aby vás madam Malkinová mohla vidět čistě a bez iluzí, takže to Zamlžení teď dám pryč.“

„Uhm...“ řekl Harry. Trochu ho to znepokojilo, pořád si ještě nezvykl, že je *ten* Harry Potter.

„Chodila jsem s madam Malkinovou do Bradavic,“ řekla McGonagallová. „Už tehdy byla jednou z

nejvyrovnanějších čarodějek, jaké jsem kdy poznala. Kdyby sám Vy-víte-kdo vstoupil do jejího obchodu, ani by nezvedla obočí.“ Její hlas byl nostalgický a jednoznačně souhlasný. „Madam Malkinová vás nebude obtěžovat a nedovolí, aby vás obtěžoval kdokoliv jiný.“

„A kam půjdete vy?“ otázal se Harry. „Jen, však víte, pro případ, že by se *přece jen* něco stalo.“

McGonagallová Harrymu věnovala tvrdý, pochybovačný pohled. „Já budu *támhle*,“ řekla a ukázala na budovu naproti přes ulici, s dřevěným sudem na vývěsním štítě, „půjdu si koupit drink, který zoufale potřebuji. Vy se necháte změřit na hábity a *nic jiného*. Během *chvilé* pro vás přijdu a budu očekávat, že obchod madam Malkinové bude pořád stát a *ani trošičku* hořet.“

Madam Malkinová byla hbitá starší dáma, která, když uviděla jizvu na jeho čele, neřekla ani slovo, a střelila ostrým pohledem po své asistentce, která vypadala, že se chystá něco říct. Madam Malkinová vytáhla několik kusů látky, které se svíjely a vypadaly jako živé, a zdály se jí sloužit jako měřicí pomůcky, a začala s jejich pomocí provozovat své umění.

Vedle Harryho seděl mladý bledý kluk se špičatou bradou a *totálně senzačními* vlasy tak blondatými, že byly skoro bílé, který právě procházel posledním stádiem

podobného procesu. Jedna ze dvou asistentek madam Malkinové zkoumala bělovlasého chlapce a hábit s šachovnicovým vzorem, který měl na sobě; čas od času poklepala na hábit hůlkou, aby se povolil nebo zkrátil.

„Ahoj,“ řekl chlapec. „Taky do Bradavic?“

Harry dokázal předpovědět, jakým směrem se tato konverzace bude ubírat, a v jediném frustrovaném zlomku sekundy se rozhodl, že čeho je moc, toho je příliš.

„Dobří bohové,“ zašeptal Harry, „to není možné.“
Rozevřel oči doširoka. „Vaše jméno, pane?“

„Draco Malfoy,“ řekl Draco Malfoy a vypadal trochu zmateně.

„Takže *jste* to vy! Draco Malfoy. Já –, já –, nikdy jsem ani nedoufal, že budu mít tu čest, pane.“ Harry si přál, aby dokázal v očích vytvořit slzy. Ti druzí lidé obvykle v této fázi skutečně začínali slzet.

„Oh,“ řekl Draco trochu zmateně. Pak se jeho rty roztáhly do samolibého úsměvu. „Je dobré potkat někoho, kdo zná své místo.“

Asistentka, která Harryho poznala, vydala přidušený zvuk.

Harry blábolil dál. „Jsem potěšen, že vás poznávám, pane Malfoyi. Zcela nevýslovně potěšen. A že budu

navštěvovat Bradavice ve stejném ročníku! Srdce mi z toho omdlévá.“

Ups. Ta poslední věta mohla vyznít trochu divně, jako kdyby Draca balil nebo něco.

„A já jsem potěšen zjištěním, že mohu očekávat respekt náležící rodu Malfoyů,“ odpálil chlapec s úsměvem, který by nejvyšší z králů věnoval nejposlednějšímu ze svých poddaných, pokud by onen poddaný byl sice chudý, ale počestný.

Ehm... Sakra, Harry měl potíže s vymýšlením další věty. No, všichni chtěli potřást rukou Harrymu Potterovi, takže – „Až mi odeberou míry, pane, ráčil byste mi potřást rukou? Nic více bych si pro dnešní den – co to povídám, pro celý měsíc, ba ani pro celý svůj život, nemohl přát.“

Draco se v odpověď zamračil. „A co jsi ty kdy udělal pro rod Malfoyů, že ti to dává právo dožadovat se takové laskavosti?“

Oh, tohle musím zkusit na dalšího člověka, který mi bude chtít potřást rukou. Harry sklopil hlavu. „Ne, ne, pane, rozumím. Za svou troufalost se omlouvám. Byl bych poctěn i jen možností vyleštit vaše boty.“

„Přesně,“ odsekl Draco. Pak se jeho tvář trochu projasnila. „Řekni, do jaké koleje myslíš, že tě přiřadí? Mně je předurčena zmijozelská kolej, stejně jako přede

mnou mému otci Luciusovi. A pro tebe bych hádal kolej mrzimorskou nebo možná odstavnou.“

Harry se nesměle usmál. „Profesorka McGonagallová říká, že jsem ten nejoprávněnější Havraspár, jakého kdy potkala nebo o jakém slyšela vyprávět v legendách, takový, že i Rowena sama by mi řekla, že bych měl častěji chodit ven, ať už to znamená cokoli, a že bezpochyby skončím v havraspárské koleji, pokud Moudrý klobouk nebude tak hlasitě křičet hrůzou, že zbytek sálu nebude schopný rozeznat jeho slova, konec citace.“

„Wow,“ řekl Draco a zdálo se, že to na něj trochu udělalo dojem. Toužebně si povzdechl. „Tvé lichocení bylo skvělé, nebo jsem si to každopádně myslel – taky by sis vedl dobře ve zmijozelské koleji. Obvykle se takových projevů patolízalství dostává jen mému otci. *Doufám*, že ostatní Zmijozelové se mi také budou plazit u nohou, když teď budu v Bradavicích... Takže hádám, že tohle je dobré znamení.“

Harry zakašlal. „Popravdě, promiň, ale nemám nejmenší tušení, kdo jsi.“

„*Ale no tak!*“ řekl Draco s prudkým zklamáním. „Proč jsi tedy říkal takové věci?“ Dracovy oči se rozšířily náhlým podezřením. „A jak je možné, že *neznáš* rod Malfoyů? A co to máš na sobě za *oblečení*? Jsou tvoji rodiče *mudlové*?“

„Mí rodiče jsou mrtví.“ řekl Harry. Srdce ho zabolelo, když to řekl takhle. „Mí druzí rodiče jsou mudlové, a ti mě vychovali.“

„Cože?“ řekl Draco. „*Kdo jsi?*“

„Harry Potter, rád vás poznávám.“

„*Harry Potter?*“ zalapal po dechu Draco. „*Ten Harry –*“ a chlapec se náhle odmlčel.

Nastalo krátké ticho.

Pak spustil s břitkým nadšením: „Harry Potter? *Ten* Harry Potter? Páni, vždycky jsem tě chtěl poznat!“

Asistentka, která se věnovala Dracovi, vydala zvuk, jako by se dusila, ale pokračovala a dál zvedala jeho ruce, aby mu mohla opatrně sundat šachovnicový hábit.

„Bud' zticha,“ navrhl Harry.

„Mohl by ses mi podepsat? Ne, počkej, nejdřív se musíme vyfotit!“

„Bud'ztichabud'ztichabud'zticha.“

„Jsem tak nevýslovně *potěšen*, že tě potkávám!“

„Vzplaň a shoř.“

„Ale vždyť ty jsi Harry Potter, slavný spasitel kouzelnického světa! Hrdina všech, Harry Potter! Vždycky jsem chtěl být zrovna jako ty, až vyrostu, abych taky mohl –“

Draco náhle zmlkl uprostřed věty. Jeho tvář ztuhla v úděsu.

Vysoký, bělovlasý, chladně elegantní v černém hábitu nejvyšší kvality. Jedna jeho ruka svírala stříbrem kovanou hůl, která měla charakter smrtící zbraně už jen díky tomu, že se nacházela v oné ruce. Jeho oči sledovaly místnost nevzrušeným pohledem kata, muže, pro kterého zabíjení není ani obtížné, ani lahodně zapovězené, ale jen každodenní rutinní aktivita, jako dýchání.

To byl muž, který právě v tuto chvíli vešel otevřenými dveřmi.

„Draco,“ řekl muž hlubokým a velmi nazlobeným hlasem, „co to říkáš?“

Ve zlomku sekundy solidární paniky Harry zformuloval záchranný plán.

„Lucius Malfoy!“ zalapal po dechu Harry Potter. „Ten Lucius Malfoy?“

Jedna z asistentek se musela otočit tváří ke zdi.

Chladné, vražedné oči ho pozorovaly. „Harry Potter.“

„Jsem *neskutečně* potěšen, že vás potkávám!“

Temné oči se rozšířily, šokované překvapení překrylo smrtelnou hrozbu.

„Váš syn mi o vás právě *všechno* vyprávěl,“ řinulo se z Harryho, aniž by pořádně věděl, co říká – jen mlel, jak

nejrychleji mohl. „Ale samozřejmě, že jsem o vás už slyšel předtím, kdo by o vás neslyšel, slavný Lucius Malfoy! Nejvýznamnější absolvent zmijozelské koleje, sám jsem přemýšlel, že se zkusím dostat do Zmijozelu, protože jsem slyšel, že jste tam v mládí patřil –”

„*Co to povídáte, pane Pottere?*“ ozval se zvenčí obchodu téměř výkřik a o sekundu později dovnitř vpadla profesorka McGonagallová.

Na její tváři bylo tak čisté zděšení, že se Harryho ústa automaticky otevřela, ale pak se rozhodla, že nemají co říct.

„Profesorko McGonagallová!“ zvolal Draco. „Jste to opravdu vy? Slyšel jsem toho o vás od svého otce tolik, že jsem přemýšlel, že se zkusím nechat zařadit do Nebelvíru, abych mohl –”

„*Cože?*“ vykřikli Lucius Malfoy a profesorka McGonagallová bok po boku perfektně unisono. Jejich hlavy se totožným pohybem otočily, aby se na sebe podívaly; pak ti dva od sebe odstoupili, jako by provozovali synchronizovaný tanec.

Lucius v okamžiku popadl Draca a vyvlekl ho z obchodu.

A pak nastalo ticho.

V levé ruce profesorky McGonagallové byla drobná sklenice, která se v předchozím spěchu naklonila na stranu, a teď z ní červené víno pomalu ukapávalo do loužičky, která se vytvořila na podlaze.

Profesorka nakráčela do obchodu a postavila se tváří v tvář madam Malkinové.

„Madam Malkinová,“ řekla McGonagallová klidným hlasem. „Co se tady dělo?“

Madam Malkinová jí pohled několik vteřin mlčky oplácela a pak to nevydržela. Opřela se o stěnu a svíjela se smíchy. To odzbrojilo obě její asistentky. Jedna z nich dokonce s hysterickým řehotem klesla na všechny čtyři na podlahu.

McGonagallová se s ledovým výrazem pomalu otočila k Harrymu. „Nechala jsem vás samotného šest minut. Šest minut, pane Pottere, na minutu přesně.“

„Jen jsem trochu žertoval,“ ohradil se Harry, zatímco kolem pokračoval hysterický smích.

„*Draco Malfoy prohlásil před svým otcem, že chce být zařazen do Nebelvíru! Trocha žertování něco takového nedokáže způsobit!*“ McGonagallová se zarazila a ztěžka oddechovala. „Která část z ‚nechte se změřit na šaty‘ vám zněla jako *prosím sešlete matoucí zaklínadlo na celý vesmír!*“

„V kontextu té situace to, co říkal, mělo svůj vnitřní smysl –”

„Ne. Nevysvětľujte to. Nechci vědět, co se tu stalo. Nikdy. Ať už jste posedlý jakoukoliv temnou silou, je to *nakažlivé* a já nechci skončit jako nebohý Draco Malfoy, nebohá madam Malkinová a její nebohé dvě asistentky.“

Harry si povzdechl. Bylo jasné, že profesorka McGonagallová nemá náladu naslouchat rozumnému vysvětlení. Pohlédl na madam Malkinovou, která stále ještě sípala opřená o zeď, na její asistentky, které byly *obě* na kolenou, a nakonec na své vlastní, měřícími pomůckami omotané tělo.

„Ještě mi vlastně ani nestihly vzít míry,“ řekl Harry laskavě. „Co kdybyste si zašla na další drink?“

6. Klam plánování – Pesimismus

Bla bla prohlášení bla bla Rowlingová bla bla vlastnictví.

Myslíte si, že váš den byl surreálný? Zkuste si můj.

Některé děti by počkaly, až jejich první výlet do Příčné ulice skončí.

„Měšec 79. prvku,“ řekl Harry a vytáhl ruku, prázdnou, ze svého scvrččího váčku.

Většina dětí by počkala aspoň dokud nedostanou svoji hůlku.

„Měšec okane,“ řekl Harry. Do ruky mu vklouzl těžký měšec zlata.

Harry ho vytáhl, potom znovu vložil do scvrččího váčku. Vytáhl ruku, dal ji zpátky a řekl, „Měšec plný symbolů ekonomické směny.“ Tentokrát jeho ruka vyšla prázdná.

„Vrať mi měšec, který jsem právě vložil.“ Znovu vytáhl měšec se zlatem.

Harry Potter se zmocnil prvního magického předmětu. Nač čekat?

„Profesorko McGonagallová,“ řekl Harry pobavené čarodějce, která kráčela vedle něho, „mohla byste mi říct dvě slova, jedno pro zlato, druhé pro něco jiného, v jazyce, který neznám? A neříkejte mi, co je co.“

„*Ahava a zahav*,“ řekla McGonagallová. „Je to hebrejsky, to druhé slovo znamená láska.“

„Děkuju vám, paní profesorko. Měšec *ahavy*.“ Nic.

„Měšec *zahav*.“ A měšec mu vklouzl do ruky.

„Zahav je zlato?“ zeptal se Harry a McGonagallová přikývla.

Harry se zamyslel nad výsledky dosavadních pokusů. Byl to jen ten nejhrubší a nejpředběžnější průzkum, ale alespoň jeden závěr z toho vyplýval:

„Aaaaaaarrgh! Tohle nedává žádný smysl!“

Čarodějka vedle něj pozvedla klenuté obočí. „Potíže, pane Pottere?“

„Právě jsem vyvrátil úplně všechny hypotézy, které jsem měl! Jak to může vědět, že ,měšec se 115 galeony‘ je v pořádku, ale ,měšec s 90 plus 25 galeony‘ ne? Umí to *počítat*, ale neumí to *sčítat*? Rozumí to podstatným jménům, ale ne frázím, které znamenají tu samou věc? Člověk, který tohle vytvořil, pravděpodobně nemluvil japonsky a *já* nemluvím hebrejsky, takže to nevyužívá *jeho* znalostí, ani to nevyužívá *mých* znalostí –“ Harry bezmocně mávl rukou. „Pravidla jsou tak *trochu* konzistentní, ale nedávají *smysl*! A to se ani neptám, jak *kožený váček* dokáže rozpoznávat hlas a porozumět přirozené řeči, když ani ti nejschopnější programátoři

umělé inteligence nebyli sto něco takového dokázat s nejrychlejšími superpočítači za třicet pět let usilovné práce,“ Harry udělal přestávku na nádech, „*jak* je to vůbec *možné?*“

„Magie,“ řekla profesorka McGonagallová. Pokrčila rameny.

„To je jen *slovo*! I když jste mi ho řekla, neumožní mi nic nového předpovědět! Zrovna tak můžete říct ‚flogiston‘ nebo ‚životní energie‘ nebo ‚emergence‘ nebo ‚složitost‘!“

Čarodějka v černém se zasmála nahlas. „Ale toto je magie, pane Pottere.“

Harry trochu splasknul. „Se vším respektem, profesorko McGonagallová, nejsem si tak docela jistý, že chápete, co se tu snažím provést.“

„Se vším respektem, pane Pottere, já si jsem jistá, že to netuším. Pokud tedy – a to je prosím vás jen odhad – se nesnažíte převzít vládu nad světem?“

„Ne! Vlastně ano – teda, *ne!*“

„Myslím, že by mě možná mělo znepokojit, že máte problém na tuto otázku odpovědět.“

Harry si pochmurně vzpomněl na Dartmouthskou konferenci o umělé inteligenci z roku 1956. Byla to první konference, která se kdy na toto téma konala, a která termín ‚umělá inteligence‘ zavedla. Zformulovali během ní

hlavní problémy, jako například jak umožnit počítačům porozumět jazykům, jak zařídit, aby se dokázaly učit a zlepšovat. Navrhli, naprosto vážně, že významných pokroků v těchto otázkách by mohlo být dosaženo spoluprací deseti vědců po dobu dvou měsíců.

Ne. Hlavu vzhůru. Teprve začínáš odhalovat všechna tajemství magie. Ve skutečnosti nevíš, jestli to skutečně bude obtížné dokázat během dvou měsíců.

„A vy jste *opravdu* nikdy neslyšela jiné kouzelníky klást podobné otázky, nebo provádět tento druh vědeckých pokusů?“ zeptal se Harry znovu. Jemu se to prostě zdálo být tak *zřejmé*.

Na druhou stranu, trvalo víc než dvě stě let od vynalezení vědecké metody, než první mudlovský vědec začal systematicky zkoumat, čemu může a nemůže rozumět *čtyřleté lidské dítě*. Vývojová psychologie jazyka mohla být teoreticky objevena už v osmnáctém století, ale nikoho nenapadlo něco takového zkoumat až do století dvacátého. Skutečně tedy nešlo mít mnohem menšímu kouzelnickému světu za zlé, že nepodrobili výzkumům znovunabývací zaklínadlo.

McGonagallová našpulila rty a pak pokrčila rameny. „Pořád si nejsem jistá, co myslíte ‚vědeckými pokusy‘, pane Pottere. Jak jsem říkala, viděla jsem mudlorozené

studenty, jak zkoušejí přimět vědu fungovat i v Bradavicích, a lidé vynalézají další nová kouzla a lektvary každým rokem.“

Harry zavrtěl hlavou. „Technologie ale nejsou to samé jako věda. A zkoušet něco mnoha různými způsoby není to samé, jako se pomocí pokusů pokoušet odhalit skryté zákonitosti.“ Existovala spousta lidí, kteří zkoušeli vynalézt létací stroje tím, že zkoušeli mnoho různých věcí s křídly, ale jenom bratři Wrightové postavili větrný tunel... „Um, kolik mudly vychovaných dětí přichází každý rok do Bradavic?“

McGonagallová se na chvilku zamyslela. „Okolo deseti?“

Harry málem klopýtl o vlastní nohu. „Deset?“

Mudlovská populace čítala přibližně šest miliard a lidé přibývali každým okamžikem. Pokud jste měli vlastnost jednoho z milionu, takových jako vy muselo být v New Yorku dvanáct a v Číně přes tisíc. Bylo nevyhnutelné, že mudlovský svět vyprodukuje pár jedenáctiletých dětí, které zvládnou matematickou analýzu – Harry věděl, že není jediný. Na matematických soutěžích potkával další zázračné děti. Vlastně tam byl *převálcován* soutěžícími, kteří pravděpodobně trávili *celé dny* procvičováním řešení matematických problémů a *nikdy* nečetli žádnou science-fiction, a kteří *se úplně zhroutí* ještě *před* pubertou a

později ve svém životě *nikdy ničeho* nedosáhnou, protože pouze procvičovali *známé postupy* namísto aby se učili *kreativně myslet*. (Harry prohry nenesl zrovna nejlépe.)

Ale... v kouzelnickém světě...

Deset mudly vychovaných dětí za rok, z nichž všechny skončily své mudlovské vzdělávání v jedenácti letech? A McGonagallová sice v tomhle ohledu může být předpojatá, ale tvrdí, že Bradavice jsou největší a nejvýznamnější kouzelnická škola na světě... která své studenty vzdělává jen do sedmnáctého roku věku.

Profesorka McGonagallová bezpochyby věděla do nejmenších podrobností, jak se člověk má proměnit v kočku. Ale doslova *nikdy* neslyšela o vědecké metodě. Pro ni to byla mudlovská magie. A ani se nezdála být *zvědavá* na tajemství, která by se mohla skrývat za přirozeným porozuměním řeči, které s sebou neslo znovunabývací zaklínadlo.

Byly tedy dvě možnosti.

Možnost číslo jedna: magie je věc tak neuvěřitelně nejasná, spleťtá a nesrozumitelná, že dokonce i když se kouzelníci a čarodějky ze všech sil pokoušeli jí porozumět, pokrok, který udělali, byl buď vůbec žádný, nebo tak malý, že to nakonec vzdali; Harry nedopadne o nic lépe.

Nebo...

Harry odhodlaně křupnul klouby, ale ty vydaly jen tichý lupavý zvuk, místo aby se jejich zapraskání zlověstnou ozvěnou rozlehlo mezi zdmi Příčné ulice.

Možnost číslo dvě: Ovládne svět.

Jednou. Nejspíš ne hned teď.

Taková činnost občas zabrala *déle* než dva měsíce. Mudlovská věda se také nechystala na Měsíc týden po Galileově objevu.

Ale Harry se pořád nemohl ubránit obrovskému úsměvu, který mu roztahoval koutky až tak, že začínaly bolet.

Tolik se bál, že skončí jako jeden z těch dětských géníů, kteří nikdy ničeho nedosáhli, a strávili zbytek života chlubením, jak senzační byli, když jim bylo deset. Ale na druhou stranu ani většina dospělých géníů s ničím nepřišla. Na každého skutečného Einsteina v dějinách připadalo pravděpodobně okolo tisícovky stejně inteligentních lidí, kterým se však nepodařilo uchvátit tu jedinou věc, kterou bezpodmínečně potřebuje každý, kdo chce dosáhnout velikosti. Nikdy nenašli důležitý problém.

Teď jste mí, pomyslel si Harry směrem ke zdem Příčné ulice a všem obchodům a všem věcem a prodavačům a zákazníkům a veškeré zemi a lidu kouzelnické Británie a celému zbylému kouzelnickému světu a celému

vzdálenějšímu vesmíru, kterému mudlovští vědci rozuměli mnohem méně, než si mysleli. *Já, Harry James Potter-Evans-Verres, tímto zabírám toto území ve jménu Vědy.*

Bezmračné nebe při dodávce náležitého zahřmění a zablesknutí naprosto selhalo.

„Proč se teď usmíváte?“ zeptala se ostražitě a unaveně McGonagallová.

„Jen si říkám, jestli existuje nějaké kouzlo, které by na pozadí dokázalo zajistit úhoz mohutného blesku pokaždé, když udělám osudové rozhodnutí,“ vysvětlil Harry. Pečlivě si do paměti ukládal přesné znění svého osudového rozhodnutí, aby je budoucí učebnice dějepisu mohly postihnout věrně.

„Mám trochu pocit, že bych se s tím mělo něco dělat,“ povzdechla si McGonagallová.

„Ignorujte to, to přejde. Hej, paráda!“ Harry dočasně odložil myšlenky na dobytí světa a přiskočil k obchodu s otevřenou výlohou. Profesorka McGonagallová ho následovala.

Harry si koupil přísady do lektvarů a kotlík a samozřejmě pár dalších věcí. Věci, které mu připadalo užitečné nosit s sebou ve svém Magickém váčku zásob (alias Svrččí super váček QX31 s nezjistitelným

rozšiřovacím kouzlem, znovunabývacím zaklínadlem a roztahovacím hrdlem). Chytrá, rozumná koupě.

Harry skutečně nechápal, proč se McGonagallová tváří tak *podezřívavě*.

Právě teď byl Harry v obchodě dost bohatém na to, aby stál přímo na klikaté hlavní třídě Příčné ulice. Obchod měl otevřené průčelí se zbožím, které leželo na nakloněných dřevěných policích, střežené jen nenápadným šedým zářením a mladě vyhlízející prodavačkou ve velmi zkrácené verzi klasického čarodějnického hábitu, která odhalovala i kolena a lokty.

Harry prozkoumával kouzelnický ekvivalent krabičky první pomoci, Pohotovostní Léčitelský Balíček Plus. Byly v něm dvě samoutahovací škrtidla. Stabilizační lektvar, který zpomalí ztrátu krve a zabrání šoku. Stríkačka něčeho, co vypadalo jako tekutý oheň, která měla drasticky snížit cirkulaci v zasažené oblasti, zatímco udržela dostatečný stupeň okysličení krve po tři minuty, pokud jste potřebovali zabránit rozšíření jedu po těle. Bílá látka, která, omotaná kolem části těla, dočasně utlumí bolest. Plus značné množství věcí, jejichž smysl Harrymu zcela unikalo, jako například přípravek na léčbu vlivu mozkomora, který vypadal a voněl jako obyčejná čokoláda. Nebo Protismrkovitý Odvraceč, který vypadal jako malé

chvějící se vajíčko a nesl na sobě štítek ukazující, jak se má někomu nacpat do nosní dírky.

„Za pět galeonů skvělá koupě, co myslíte?“ prohodil Harry k McGonagallové a mladá prodavačka, která se držela u nich, horlivě přikyvovala.

Harry očekával, že McGonagallová pronese nějakou pochvalnou poznámku o jeho prozíravosti a připravenosti.

Místo toho se mu dostalo něčeho, co mohl popsat jen jako hrozivý pohled.

„A proč přesně,“ řekla profesorka McGonagallová velice skepticky, „očekáváte, že budete *potřebovat* léčitelský balíček, mladý muži?“ (Po tom nešťastném Incidentu v obchodě s lektvary se McGonagallová snažila neříkat ‘pane Pottere’, když byl někdo poblíž.)

Harryho ústa se otevřela a zase zavřela. „Já nic *neočekávám!* Je to jen pro všechny případy!“

„Pro všechny případy *čeho?*“

Harryho oči se rozšířily. „Vy si myslíte, že *plánuju* něco nebezpečného, a *proto* potřebuju léčitelský balíček?“

Pohled plný pochmurného podezření a ironické nedůvěry mu jako odpověď stačil.

„U velkého Skota!“ řekl Harry (to byl výraz, který se naučil od šíleného vědce doktora Browna ve filmech *Zpátky do budoucnosti.*) „To jste si myslela, i když jsem si

kupoval lektvar hladkého pádu, žaberník a láhev jídelních a vodních pilulek?“

„Ano.“

Harry udiveně zakroutil hlavou. „A o jaký *přesně* druh plánu si myslíte, že mi tu jde?“

„To nevím,“ řekla McGonagallová temně, „ale skončí buď tunou stříbra u Gringottů nebo světovládou.“

„Světovláda je takové ošklivé slovo. Raději bych tomu říkal celosvětová optimalizace.“

Tento nevinný žertík profesorku McGonagallovou dvakrát neubezpečil. Pořád jej sledovala hrozivým pohledem.

„Páni,“ řekl Harry, když si uvědomil, že to myslí vážně. „Vy si to skutečně myslíte. Vy si skutečně myslíte, že plánuju něco nebezpečného.“

„Ano.“

„Že by to byl *jediný* možný důvod, proč by někdo měl chtít balíček první pomoci? Nechápejte to špatně, profesorko McGonagallová, ale *s jak šílenými dětmi jste normálně zvyklá jednat?*“

„S Nebelvíry,“ odsekla profesorka McGonagallová, a náklad zahořklosti a zoufalství, který to slovo neslo, dopadlo jako nezlomná kletba na všechno to mladistvé nadšení a šlechetné odhodlání.

„Paní zástupkyně ředitele, profesorko McGonagallová,“ řekl Harry a s vážností si opřel obě ruce v bok. „Já nebudu v Nebelvíru –“

V tuto chvíli zástupkyně ředitele prohodila něco v tom smyslu, že pokud *bude*, najde si nějaký způsob, jak zabít klobouk, kteroužto podivnou poznámku Harry nechal bez komentáře, ale prodavačka se zdála být stížena náhlým záchvatem kašle.

„– budu v Havraspáru. A pokud si doopravdy myslíte, že plánuju něco nebezpečného, pak, s veškerou úctou, mi *ani v nejmenším* nerozumíte. Já nemám *rád* nebezpečí, je *strašidelné*. Já jsem *obezřetný*. Jsem *opatrný*. Připravuju se na *nepředvídatelné okolnosti*. Rodiče mi zpívali: *Bud' připraven! To je mladého skauta heslo! Bud' připraven! Vždy a každým dnem! Nebud' zneklidněn, nebud' rozčilen, nebud' vystrašen – bud' připraven!*“

(Harryho rodiče mu po pravdě zpívali *jen* tyto konkrétní verše písničky Toma Lehrera a pokud se jednalo o zbytek, Harry zůstával v blažené nevědomosti.^[3])

Výraz McGonagallové lehce změkl, nejvíc v okamžiku, kdy jí Harry připomněl, že půjde do Havraspáru. „Na jaký druh *okolností* si myslíte, že by vás tento balíček mohl připravit, *mladý muži?*“

„Jednu z mých spolužaček kousne nějaké příšerné monstrum, a zatímco já zběsile šmátrám ve svém scvrčícím váčku po něčem, co by jí mohlo pomoci, ona na mě smutně pohlédne a posledním dechem zašeptá *„Proč jsi nebyl připraven?“* A pak zemře a já jí vidím na očích, že mi to nikdy neodpustí –”

Harry slyšel, jak prodavačka zalapala po dechu, vzhlédl a spatřil, že na něj třesí oči, rty pevně sevřené. Pak se mladá žena otočila a utekla do hlubin obchodu.

Cože...?

Profesorka McGonagallová hmátla dolů, popadla Harryho ruku do své, jemně, ale pevně, a vytáhla Harryho pryč z hlavní třídy Příčné ulice do postranní uličky mezi dvěma obchody, která byla dlážděná špinavými cihlami a měla slepý konec v podobě pevné černé hliněné zdi.

Vysoká čarodějka namířila hůlku směrem k hlavní třídě, pronesla „*Quietus*“ a kolem nich se roztáhla clona ticha, která blokovala všechny zvuky ulice.

Co jsem udělal špatně...

Profesorka McGonagallová se otočila a pohlédla na Harryho. Její tvář nenesla obvyklý káravý pohled dospělých, její výraz nic neříkal, ovládala se. „Musíte mít na paměti, pane Pottere,“ řekla, „že touto zemí se ani ne před deseti lety prohnala válka. Všichni někoho ztratili a

mluvit o přátelích umírajících ve vašem náručí – to se prostě nedělá.“

„Já jen – nechtěl jsem –“ Ta implikace dopadla do Harryho mimořádně živé představivosti jako kámen. Mluvil o tom, jak někdo vydechl naposledy – a pak ta prodavačka utekla – a válka skončila před deseti lety, takže jí mohlo být nanejvýš osm, devět let, když, když... „Je mi to líto, nechtěl jsem...“ Harry se zakuckal a otočil se, že uteče před profesorčíným chladným pohledem, ale stála mu v cestě hliněná zeď a on ještě neměl svou hůlku. „Je mi to líto, je mi to líto, je mi to *líto!*“

Zpoza něj se ozvalo těžké povzdechnutí. „Já vím, pane Pottere.“

Harry se odvážil mrknout za sebe. McGonagallová už vypadala jen posmutněle. „Je mi to líto,“ řekl Harry znovu a cítil se naprosto mizerně. „Stalo se něco takového i –“ a pak Harry přitiskl rty pevně k sobě a pro jistotu si přes ně ještě dal ruku.

Profesorčina tvář lehce posmutněla. „Musíte se naučit myslet, než promluvíte, pane Pottere, jinak během života nebudete mít mnoho přátel. To byl osud mnoha Havraspárů a já doufám, že nebude i váš.“

Harry chtěl utéct pryč. Chtěl vytáhnout hůlku a celou tu věc vymazat z profesorčiny paměti, být s ní znovu v

obchodě, a postarat se, aby *se to nestalo* –

„Ale zpátky k vaší otázce,“ řekla McGonagallová, „ne, nic *takového* se mi nestalo.“ Její tvář se zkrabatila. „Ano, pozorovala jsem přátele vydechnout naposledy, jednou nebo sedmkrát. Ale žádný z nich mě nikdy před svou smrtí neproklel a já jsem si nikdy nemyslela, že mi neodpustí. Co vás přimělo říct něco *takového*, pane Pottere? Jak vás vůbec něco *takového napadlo*?“

„Jen jsem, jen jsem...“ Harry polkl. „Jen se vždycky snažím představit si, co nejhoršího by se mohlo stát.“ A možná taky trochu žertoval, ale raději by si ukousl jazyk, než by teď něco *takového* vyslovil.

„Cože?“ řekla profesorka McGonagallová. „Ale *proč*?“

„Abych tomu dokázal zabránit!“

„Pane Pottere...“ profesorčin hlas se vytratil. Potom si povzdechla a poklekla vedle něj. „Pane Pottere,“ řekla znovu, tentokrát jemně, „není vaší zodpovědností starat se o bradavické studenty. To je má práce. A já nedovolím, aby se vám nebo komukoliv jinému stalo něco zlého. Bradavice jsou pro kouzelnické děti nejbezpečnějším místem v celé kouzelnické Británii a madam Pomfreyová má plně vybavenou ošetrovnu. Nepotřebujete léčitelský balíček, natož ten za pět galeonů.“

„Ale *potřebuju!*“ vybuchl Harry. „*Nikde* není naprosto bezpečno! Co kdyby moji rodiče dostali infarkt, nebo měli autonehodu, když pojedem na Vánoce domů – tam madam Pomfreyová nebude, budu potřebovat vlastní léčitelův balíček –”

„U Merlina...“ řekla McGonagallová. Postavila se a shlédla na Harryho s výrazem, ve kterém se mísila účast s podrážděním. „Není třeba myslet na tak hrozné věci, pane Pottere!“

Tahle fráze v Harrym vyvolala kousavost. „To tedy je! A pokud si to nemyslíte, nezpůsobíte újmu jen sobě, zraníte i druhé lidi!“

Profesorka McGonagallová otevřela pusku, pak ji zavřela. Se zamyšlením si zamnula kořen nosu. „Pane Pottere... když vám nabídnu, že vám budu chvíli naslouchat, je tu něco, co byste mi chtěl říct?“

„O čem?“

„O tom, proč musíte být pořád na stráž, aby se vám nestalo něco hrozného.“

Harry na ní zmateně zíral. To byl přece očividný axiom. „No...“ řekl Harry pomalu. Snažil se seřadit si myšlenky. Jak by to mohl McGonagallové vysvětlit, když neznala ani základy? „Mudlovští vědci zjistili, že lidé jsou ve srovnání s realitou vždycky hrozně optimističtí. Například říkají, že

něco zabere jen dva dny, a ve skutečnosti je z toho deset dní, nebo to má zabrat dva měsíce a pak je z toho třicet pět let. Při jednom pokusu se studentů ptali, jak dlouho jim bude trvat dokončit domácí úkoly s 50% jistotou, 75% jistotou a 99% jistotou, a jen 13 %, 19 % a 45 % studentů úkoly za tu odhadnutou dobu opravdu dokončilo. A zjistili, že tomu tak je proto, že když se lidí zeptají na jejich nejlepší odhad, pokud by všechno šlo, jak je to nejlépe možné, a když se jich zeptají na průměrný odhad pro případ, že by věci šly jako obvykle, dostanou odpovědi, které jsou od sebe statisticky takřka nerozlišitelné.

Chápejte, pokud se zeptáte někoho, co by očekával v *normálním* případě, představí si, že to v každém kroku dopadne nejlépe, jak může – že všechno půjde podle plánu, bez jakýchkoli překvapení. Ale protože víc než polovina studentů nedokončila úkoly v čase, kdy si byla z 99 % jistá, že bude mít splněno, skutečnost obvykle přináší výsledky *horší*, než je scénář ,v nejhorším možném případě'. Říká se tomu klam plánování a nejlepší způsob, jak se tomu vyhnout, je zeptat se sám sebe, jak to šlo, když jste to zkoušela naposledy. Tomu se říká používání vnějšího náhledu místo vnitřního. Ale když děláte něco nového a neznámého, musíte být velmi, velmi, velmi pesimistická. Tak pesimistická, že realita se nakonec

vyvine *lépe*, než jste očekávala, přibližně v tolika případech, jako se vyvine *hůře*. Ve skutečnosti je *zatraceně těžké* být *tak* pesimističtí, abyste vůbec měli šanci, že to dopadne *hůř* než v reálném životě. Například já jsem se teď dost snažil být co nejvíc ponurý, když jsem si představoval, že by jednu z mých spolužaček kouslo nějaké monstrum, ale ve skutečnosti by se klidně mohlo stát, že všichni přeživší Smrtijedi napadnou školu, aby se dostali ke mně. Ale na veselejší notu –”

„Přestaňte,“ řekla McGonagallová.

Harry přestal. Právě se chystal říct, že když už nic jiného, tak aspoň vědí, že Pán zla je mrtvý, takže je napadnout nemůže.

„Myslím, že jsem se nevyjádřila dostatečně jasně,“ řekla McGonagallová opatrně. „Stalo se *vám osobně* něco, co vás vystrašilo?“

„Co se stalo mně osobně by byl jen důkaz anekdotou,“ vysvětlil jí Harry. „Nemá to stejnou váhu jako zreplikované, odborně zrecenzované vědecké články. Kontrolované studie, spousta subjektů, náhodné přiřazení, dobrá velikost účinku a vysoká statistická významnost.“

McGonagallová si sevřela kořen nosu, nadechla se... a vydechla. „Přesto bych o tom chtěla slyšet,“ řekla.

„Uhm...“ řekl Harry. Zhluboka se nadechl. „V našem sousedství se stalo pár přepadení a moje matka mě požádala, abych vrátil pekáč, který si půjčila od sousedky o dva bloky dál, a já jsem řekl, že nechci, protože by mě mohli přepadnout, a ona řekla ‚Harry, takové věci neříkej!‘. Jako by to, že na to pomyslím, mělo *způsobit*, že se to stane, a když o tom nebudu mluvit, budu v bezpečí. Snažil jsem se jí to vysvětlit a ona mě stejně donutila ten pekáč odnést. Byl jsem moc malý, než abych věděl, jak statisticky nepravděpodobné je, aby si lupič vybral mě, ale byl jsem dost starý na to, abych věděl, že když na něco nebudu myslet, neznamená to, že se to nestane, takže jsem byl vážně vyděšený.“

„Nic víc?“ řekla McGonagallová po chvilce, když bylo jasné, že Harry skončil. „Něco *jiného* se vám nepříhodilo?“

„Vím, že to *nezní* jako něco závažného,“ bránil se Harry. „Ale je to prostě jeden z těch kritických momentů v životě, chápete? Chci říct, *věděl jsem*, že nepřemýšlení o něčem nezabrání, aby se ta věc stala. *Věděl jsem to*, ale zároveň jsem viděl, že máma tímhle způsobem vážně uvažuje.“ Harry se zarazil, bojoval se vztekem, který se v něm znovu vzmáhal, když na to myslel. „*Neposlouchala mě*. Snažil jsem se jí to říct, *prosil* jsem ji, aby mě neposílala ven a ona se tomu *vysmála*. Všechno, co jsem řekl, považovala za

velice vtipné...“ Harry znovu potlačil tu vlnu temného vzteku. „Tehdy jsem si uvědomil, že ti, kdo by mě měli ochraňovat, jsou ve skutečnosti šílení, a že mě nebudou poslouchat bez ohledu na to, jak moc je budu prosit a že se nikdy nebudu moci spoléhat na to, že něco správně pochopí.“ Někdy dobré úmysly nestačily, někdy bylo třeba být ještě i přičetný...

Nastalo dlouhé ticho.

Harry tu chvíli využil, aby zhluboka dýchal a zklidnil se. Nemělo smysl se rozčilovat. Nemělo smysl se rozčilovat. Všichni rodiče takoví byli, žádný rodič by se nevzdal svého postavení natolik, aby se snížil na úroveň dítěte, jeho genetičtí rodiče by byli zrovna takoví. Přičetnost byla drobná jiskra v temné noci, nekonečně vzácná výjimka ze zavedené vlády šílenství, a nemělo smysl se rozčilovat.

Harry nerad viděl sám sebe rozčileného.

„Děkuji vám, že jste se o to se mnou podělil, pane Pottere,“ řekla McGonagallová po chvíli. Na její tváři byl vzdálený pohled (skoro stejný jako ten, který byl na Harryho tváři, když experimentoval s váčkem, kdyby se tehdy Harry mohl vidět v zrcadle, aby si to uvědomil).

„Budu se nad tím muset zamyslet.“ Otočila se k ústí uličky a pozvedla hůlku –

„Uhm,“ řekl Harry, „můžeme se teď vrátit pro ten léčitelský balíček?“

McGonagallová se zarazila a potom na něj pevně shlédla. „A když řeknu ne, je příliš drahý a nebudete ho potřebovat, co se stane?“

Harryho tvář se zkroutila hořkostí. „Přesně to, co si myslíte, profesorko McGonagallová. *Přesně* to, co si myslíte. Vyvodím z toho, že jste další šílená dospělá, se kterou nemůžu mluvit, a začnu plánovat, jak i přesto ten balíček získám.“

„Jsem na tomto výletě vaší poručnicí,“ řekla McGonagallová s nádechem výstrahy. „Nedovolím vám, abyste se mnou manipuloval.“

„Rozumím,“ řekl Harry. Nelibost v hlasu nedal znát a nic dalšího z toho, co mu přišlo na mysl, už neřekl.

McGonagallová mu řekla, že má myslet, než promluví. Do zítřka si to pravděpodobně pamatovat nebude, ale mohl by být schopen si to zapamatovat alespoň na pět minut.

Profesorčina hůlka zakroužila a hluk Příčné ulice se vrátil. „Tak dobrá, mladý muži,“ řekla. „Pojďme pro ten léčitelský balíček.“

Harrymu překvapením klesla čelist. Pak se za ní rozběhl a v tom náhlém spěchu téměř zakopl.

Obchod vypadal stejně, jak když ho opustili, rozpoznatelné i nerozpoznatelné předměty stále ležely na šikmé dřevěné polici, šedý kouř je stále chránil a mladá prodavačka byla zpět na svém obvyklém místě. Podívala se na ně, když je viděla přicházet, a na její tváři se objevilo překvapení.

„Omlouvám se,“ řekla, když se přiblížili a Harry řekl skoro ve stejnou chvíli, „Omlouvám se za –“

Umlkli a podívali se jeden na druhého, pak se prodavačka zasmála. „Nechtěla jsem vám způsobit problémy s profesorkou McGonagallovou,“ řekla. Spiklenecky ztlumila hlas. „Doufám, že na vás nebyla *příliš* přísná.“

„*Dello!*“ řekla McGonagallová šokovaně.

„Měšec zlata,“ řekl Harry svému váčku, a zatímco odpočítával pět galeonů, podíval se zpátky na prodavačku. „Nebojte, vím, že je přísná jen proto, že mě má ráda.“

Podal děvčeti galeony, zatímco McGonagallová prskala něco nedůležitého. „Jeden Pohotovostní Léčitelský Balíček Plus, prosím.“

Bylo tak trochu znepokojující sledovat, jak roztahovací hrdlo váčku polyká léčitelský balíček o velikosti kufříku. Harry si nedokázal pomoci, aby nezauvažoval, co by se stalo, kdyby do scvrččího váčku vlezl sám – vzhledem k

tomu, že jediné osoba, které předmět dovnitř vložila, tu věc mohla zase vyndat.

Když váček skončil s... po jídáním... jeho těžce vydobyté koupě, Harry by přísahal, že zaslechl slabé krknutí. To k váčku *muselo* být přikouzlono úmyslně. Alternativní hypotéza byla prostě příliš odstrašující, než aby ji zvažoval... Vlastně ani nedokázal žádnou alternativní hypotézu vymyslet. Harry vzhlédl k McGonagallové, když se znovu vydali Příčnou ulicí: „Kam teď?“

McGonagallová ukázala na obchod, který vypadal, jako by byl postaven z masa místo z cihel a pokryt chlupy místo barvou. „V Bradavicích jsou povolena menší domácí zvířata – můžete mít například sovu k posílání dopisů –“

„Nešlo by si třeba za svrček sovu *pronajmout*, když budu potřebovat poslat dopis?“

„Ano,“ řekla McGonagallová.

„Tedy zvíře raději nechci.“

McGonagallová přikývla, jako by si odškrtávala bod.

„Můžu se zeptat proč?“

„Jednou jsem dostal k opatrování kamínek^[4]. Umřel.“

„Myslíte si, že byste se nezvládl postarat o zvíře?“

„Zvládl bych to,“ řekl Harry, „ale celý den bych se nernoval, jestli jsem nezapomněl ho nakrmit, jestli ve své

kleci pomalu nehladoví a neuvažuje, kde jen může být jeho pán a proč nemá co jíst.“

„Ta ubohá sova,“ řekla McGonagallová měkkým hlasem. „Takhle opuštěná. Přemítám, co by tak udělala.“

„No, brzy by byla opravdu hladová a začala by zkoušet vyškrábat si cestu z klece nebo z krabice nebo z čeho, a pravděpodobně by se jí to moc nedařilo –“ Harry se rázem odmlčel.

McGonagallová pokračovala stále tím jemným hlasem. „A co by se jí stalo potom?“

„Omluvte mě,“ řekl Harry, vzal McGonagallovou za ruku a, jemně ale pevně, ji navedl do další postranní uličky; po cestě odrazili tolik gratulantů, že se z toho začínala stávat zaběhnutá rutina. „Prosím, zakouzlete tu *Quietus* věcičku.“

„*Quietus*.“

Harrymu se trásl hlas. „Ta sova *nepředstavuje* mě, moji rodiče mě *nikdy* nezamykali ve skříni a nenechávali mě hladovět, *nemám* žádnou obavu z opuštěnosti a *nelíbí se mi směr, kterým se ubírají vaše myšlenky, profesorko McGonagallová!*“

Čarodějka na něj vážně shlédla. „A jaký směr by to měly být, pane Pottere?“

„Myslíte si, že jsem byl,“ Harry měl problém to vyslovit, „že jsem byl *zneužíván*?“

„Byl jste?“

„*Ne!*“ zakřičel Harry. „Ne, nikdy jsem nebyl zneužíván! Myslíte si, že jsem *hloupý*? Vím, co je to zneužívání dětí, vím o nevhodných dotecích a o tom všem a kdyby se něco takového stalo, zavolał bych policii! A nahlásil bych to řediteli školy! A vyhledal bych si vládní úřady v telefonním seznamu! A řekl bych to babičce a dědovi a paní Figgové! Ale moji rodiče by *nikdy* nic takového neudělali, naprosto absolutně vůbec *nikdy*! Jak se *odvažujete* si něco takového myslet!“

McGonagallová z něj nespustila zrak. „Je mou povinností jakožto zástupkyně ředitele vyšetřovat možné známky zneužívání všech dětí v mé péči.“

Harryho vztek se začínal vymykat kontrole a měnil se v čirou černou zběsilost. „Neopovažujte se říct ani slovo o takových, takových *pomluvách* nikomu jinému! *Nikomu*, slyšíte mě, McGonagallová? Takové obvinění dokáže zruinovat lidi a zničit rodiny i v případech, kdy ti rodiče jsou naprosto nevinní! Četl jsem o tom v novinách!“

Harryho hlas přecházel do vysokého ječení. „*Systém pak neví, jak se zastavit, nevěří rodičům ani dětem, když říkají,*

že se nic nestalo! Neopovažujte se ohrozit mou rodinu něčím takovým! Nenechám vás zničit můj domov!“

„Harry,“ řekla McGonagallová jemně a natáhla k němu ruku –

Harry prudce ustoupil a jeho ruka vystřelila nahoru, aby tu její odrazila.

McGonagallová ztuhla, potom ruku stáhla zpátky a o krok ustoupila. „Harry, je to v pořádku,“ řekla. „Věřím ti.“

„Vážně,“ zasyčel Harry. Vztek mu stále proudil v žilách. „Nebo se jen chcete dostat pryč, abyste mohla jít vyplnit papíry?“

„Harry, viděla jsem tvůj domov. Viděla jsem tvé rodiče. Milují tě. Ty miluješ je. Věřím ti, když říkáš, že tě tví rodiče nezneužívají. Ale *musela* jsem se zeptat, protože tu je něco velmi zvláštního.“

Harry na ni chladně zíral. „Jako co?“

„Harry, za svůj čas v Bradavicích jsem viděla hodně zneužívaných dětí, zlomilo by ti srdce, kdybys věděl kolik. A když jsi spokojený, nechováš se jako jedno z těch dětí, vůbec ne. Usmíváš se na cizí, objímáš lidi, položila jsem ti ruku na rameno a ty jsi neucukl. Ale občas, jen občas, řekneš nebo uděláš něco, co vypadá velmi jako... jako chování někoho, kdo strávil svých prvních jedenáct let zamčený ve sklepe. Ne u té milující rodiny, kterou jsem

viděla.“ McGonagallová naklonila hlavu, do jejího výrazu se znovu začínala vkrádat nejistota.

Harry to přijal a zamyslel se nad tím. Temný hněv začínal opadávat, jak mu svítalo, že je mu s respektem nasloucháno a jeho rodina není v ohrožení.

„A jak si svá *pozorování* vysvětlujete, profesorko McGonagallová?“

„Nevím,“ řekla. „Ale je možné, že se vám stalo něco, na co si nevzpomínáte.“

V Harrym se opět vzepjal hněv. To znělo příliš jako to, co četl v novinových příbězích o zničených rodinách.

„Potlačená paměť je pseudovědecký *žvást*! Lidé nepotlačují traumatické vzpomínky, pamatují si je po zbytek svých životů až *příliš* dobře!“

„Ne, pane Pottere. Existuje kouzlo zvané *Zapomeňte*.“

Harry ztuhl na místě. „Kouzlo, které maže vzpomínky?“

McGonagallová přikývla. „Ale ne všechny následky dané zkušenosti, jestli chápete, jak to myslím, pane Pottere.“

Harrymu přeběhl mráz po zádech. *Tuhle* hypotézu... *nešlo* tak snadno zamítnout. „Ale mí rodiče nic takového nedokážou!“

„Ne,“ řekla McGonagallová. „Bylo by k tomu potřeba někoho z kouzelnického světa. Není... není ale žádný způsob, jak se o tom ujistit.“

Harryho racionalistické schopnosti se začínaly vzpamatovávat. „Profesorko McGonagallová, jak jistá jste si svým pozorováním a jaká alternativní vysvětlení by se ještě dala najít?“

McGonagallová rozevřela dlaně, jako by chtěla zdůraznit, že je má prázdné. „Jistá? Nejsem si jistá *ničím*, pane Pottere. Za celý svůj život jsem nepotkala nikoho vám podobného. Někdy mi nepřipadáte jako jedenáctiletý. Občas ani ne tak docela *lidský*.“

Harryho obočí začala stoupat k nebi –

„Omlouvám se!“ řekla McGonagallová rychle. „Velmi se omlouvám, pane Pottere. Snažila jsem se něco vystihnout a obávám se, že to vyznělo trochu jinak než jsem si přála –“

„Naopak, profesorko McGonagallová,“ řekl Harry a pomalu se usmál. „Přijmu to jako skvělý kompliment. Ale vadilo by vám, kdybych vám nabídl jiné vysvětlení?“

„Prosím, do toho.“

„U dětí se nepředpokládá, že budou výrazněji inteligentnější než jejich rodiče,“ řekl Harry. „Nebo o tolik příčetnější – můj otec by mě pravděpodobně dokázal přechytračit, kdyby, chápejte, kdyby se doopravdy *snažil*, místo toho, aby využíval své dospělé inteligence k nacházení nových důvodů, proč nezměnit názor –“ Harry

se zarazil. „Jsem příliš chytrý, profesorko. S normálními dětmi si nemám co říct. Dospělí mě nerespektují natolik, aby se mnou mluvili opravdově. A upřímně, i kdyby to dělali, nezněli by tak chytře jako Richard Feynman, takže si místo toho raději přečtu něco, co *napsal* Richard Feynman. Jsem *izolovaný*, profesorko McGonagallová. Byl jsem izolovaný celý svůj život. Možná to má podobné dopady jako být zamčený ve sklepě. A jsem příliš inteligentní, než abych ke svým rodičům vzhlížel, jak se u dětí očekává. Rodiče mě milují, ale necítí se povinni zodpovídat se rozumu a někdy mi připadá, jako by oni byli ty děti – děti, které *neposlouchají* a mají absolutní moc nad celým mým životem. Snažím se nebýt kvůli tomu moc zahořklý, ale také se snažím být sám k sobě *upřímný*, takže přiznávám, jsem zahořklý. A taky mám problém se zvládnutím vzteku, ale na tom pracuju. To je všechno.“

„*To je všechno?*“

Harry pevně přikývl. „To je všechno. I v kouzelnické Anglii určitě prosté vysvětlení vždycky stojí za *zvážení*, že ano, profesorko McGonagallová?“

Později toho dne, jak slunce klesalo po letní obloze, se nakupující začínali vytrácet z ulic. Některé obchody už zavřely; Harry a profesorka McGonagallová nakoupili

učebnice u Flourishe a Blottse těsně před zavřením. Obešlo se to jen s nepatrným výbuchem, když si Harry všiml názvu „Věštění z čísel“ a zjistil, že učebnice pro sedmý ročník neobsahují nic matematicky pokročilejšího než trigonometrii.

Nicméně v tuto chvíli se Harrymu sny o snadno dosažitelném vědeckém pokroku téměř vypařily z hlavy.

V tuto chvíli totiž Harry a McGonagallová vyšli z Ollivanderova obchodu a Harry upíral pohled na svou hůlku. Mávl s ní a vyprodukoval pár pestrobarevných jisker, což by ho vážně nemělo překvapovat, po tom všem, co viděl, ale stejně, nějak –

Dokážu kouzlit.

Já. Přímo já, já osobně. Ovládám magii; jsem kouzelník.

Cítil, jak magie proudí jeho paží, a v tom okamžiku si uvědomil, že ten smysl vždycky znal, že jím byl provázen po celý život, smysl, který nebyl zrak, sluch, čich, chuť ani hmat, ale jen magie. Jako by měl oči, ale držel je zavřené, takže si ani neuvědomil, že vidí jen tmu; a potom jednoho dne ty oči otevřel a spatřil svět. Šok z toho jím protekl, dotkl se všech částí, probudil je, a za pár vteřin odumřel; nechal za sebou jen jisté vědomí, že je teď kouzelníkem a vždycky byl a dokonce to vlastně jistým způsobem vždycky věděl.

Taky –

„Je velmi zvláštní, že vám byla předurčena tato hůlka, když to byla právě její sestra, která vám způsobila onu jizvu.“

To v žádném případě *nemohla* být shoda okolností. V tom obchodě byly *tisíce* hůlek. No, dobrá, *mohla* by to být shoda okolností, na světě bylo šest miliard lidí a události s pravděpodobností tisíc ku jedné se odehrávaly denně. Ale Bayesův teorém říkal, že každá rozumná hypotéza, která vysvětlovala, proč pro něj bylo *pravděpodobnější* skončit se sesterskou hůlkou Pána zla jinak, než pomocí náhody tisíc ku jedné, bude mít přednost.

„Jak zvláštní,“ poznamenala McGonagallová jednoduše a s tím to nechala plavat, což Harryho uvedlo do šoku z té naprosto nedozírné *nevšímavosti* kouzelníků a čarodějek. V *žádném z možných světů* by Harry neřekl jen: „Hm“ a neodešel by z obchodu, aniž by se alespoň *nepokusil* přijít s hypotézou, která by to vysvětlovala.

Jeho ruka se zvedla a dotkla se jizvy.

Co... vlastně...

„Teď jste skutečným kouzelníkem,“ řekla McGonagallová. „Gratuluji.“

Harry přikývl.

„A co si myslíte o kouzelnickém světě?“

„Je zvláštní,“ řekl Harry. „Měl bych se zamyslet nad vším, co jsem z magie viděl... nad vším, o čem teď vím, že je to možné a nad vším, o čem teď vím, že je to lež, a přede mnou leží spousta práce ve snaze tomu porozumět. A přesto zjišťuju, že jsem rozptylován trivialitami jako je,“ Harry ztišil hlas, „celá ta věc s Chlapcem-který-přežil.“ Nezdálo se, že by byl někdo poblíž, ale proč pokoušet osud.

McGonagallová si odkašlala. „Opravdu? Neříkejte.“

Harry přikývl. „Ano. Je to prostě... *zvláštní*. Zjistit, že jste částí tohoto obrovského příběhu, questu k poražení mocného a hrozného Pána zla, a ono už je to *hotové*. Dodělané. Naprosto ukončené. Jako byste byla Frodo Pytlík a zjistila, že vás rodiče vzali k Hoře Osudu, když vám byl jeden rok, a vy jste hodila prsten dolů a už si z toho ani nic nepamatujete.“

Úsměv profesorky začínal vypadat strnule.

„Víte, kdybych byl kýmkoli jiným, naprosto kýmkoli jiným, nejspíš bych se dost bál, jestli takový začátek dokážu trumfnout. *Páni, Harry, a co jsi dělal pak, když jsi porazil Pána zla? Zařídil sis vlastní knihkupectví? To je skvělé! Poslyš, víš, že jsem po tobě pojmenovala vlastní dítě?* Ale mám naději, že to nebude problém.“ Harry si povzdechl. „Stejně... skoro bych si přál, aby v tom questu

existoval nějaký *otevřený* konec, abych mohl říct, že jsem se na něm nějak to... Však víte, *podílel*.“

„Hmm?“ řekla McGonagallová zvláštním tónem. „Jak byste si to představoval?“

„No, například jste se zmínila, že mí rodiče byli zrazeni. Zrazení kým?“

„Siriusem Blackem,“ řekla McGonagallová. To jméno téměř zasyčela. „Je v Azkabanu. V kouzelnickém vězení.“

„Jak pravděpodobné je, že se tenhle Sirius Black dostane z vězení a já ho budu muset vystopovat a svést s ním nějaký ohromující souboj, nebo, ještě lépe, vypsát na jeho hlavu obrovskou odměnu a sám si jen počkat schovaný v Austrálii?“

McGonagallová zamrkala. Dvakrát. „Nepravděpodobné. Z Azkabanu nikdy nikdo neutekl a já pochybuji, že *on* bude tím prvním.“

Harry měl trochu pochybnosti o té části s „*nikdy nikdo* neuprchl z Azkabanu“. Přesto, s magií možná skutečně bylo možné přiblížit se na 100 % dokonalému vězení, zvlášť když vy jste měli hůlky a oni ne. Nejlepší způsob, jak se dostat ven, by byl nikdy se nedostat dovnitř.

„Dobrá tedy,“ řekl Harry. „To vypadá celkem pokryté.“ Povzdechl si a přejížděl si hlavu dlaní. „Nebo možná Pán zla té noci neumřel *doopravdy*. Ne úplně. Jeho duch tu

prodlévá a šeptá lidem noční můry, které prosakují do bdícího světa, hledá způsob, jak by se vrátil do zemí živých, které přísahal zničit, a teď jsme on a já v souladu se starodávným proroctvím předurčení k smrtícímu souboji, ve kterém vítěz prohraje a poražený zvítězí –”

Profesorčina hlava se otáčela a její oči bloudily kolem, jak pátraly po přítomnosti možných posluchačů.

„Žertuju, profesorko McGonagallová,“ řekl Harry trochu podrážděně. Bohové, proč jen musela vždycky brát všechno tak vážně –

Na dně Harryho žaludku se začínal vzdouvat mdlý pocit.

McGonagallová se na Harryho podívala s klidným výrazem. Velice, *velice* klidným výrazem. Pak se usmála. „Samozřejmě, pane Pottere.“

A sakra.

Pokud by Harry měl vyjádřit to němé uvědomění, které mu právě problesklo myslí, vypadalo by to nějak jako „Pokud bych měl odhadnout pravděpodobnost, že McGonagallová jen díky pečlivé sebekontrolé zareaguje tak, jak jsem právě viděl, v kontrastu vůči všem možným reakcím, které by předvedla *přirozeně*, kdyby to opravdu byl jen špatný vtip, je toto chování dostatečným důkazem, že něco skrývá.“

Ale ve skutečnosti si Harry pomyslel *A sakra*.

Harry otočil hlavu, aby sám prozkoumal ulici. Ne, nikdo poblíž. „On *není* mrtvý, že ano,“ povzdechl si Harry.

„Pane Pottere –“

„Pán zla je naživu. *Samozřejmě*, že je naživu. Bylo by *výplodem* bezbřehého *optimismu* si jen *pomyslet* něco jiného. Musel jsem přijít *o rozum*, nedokážu si *představit*, co mě to jen *napadlo*. Jen proto, že *někdo* řekl, že jeho tělo bylo nalezeno spálené na *uhel*, jak mě mohlo napadnout si myslet, že je mrtvý. Očividně se o umění *opravdového* pesimismu mám ještě *hodně* co učit.“

„Pane Pottere –“

„Aspoň mi řekněte, že neexistuje žádné proroctví...“ Ale McGonagallová mu dál předváděla jen ten zatuhlý zářivý úsměv. „Oh, to si ze mě děláte srandu.“

„Pane Pottere, neměl byste si vymýšlet věci, kvůli kterým byste se mohl strachovat –“

„*Skutečně* se mi chystáte říct *tohle*? Představte si moji pozdější reakci, až zjistím, že tu doopravdy bylo čeho se bát.“

Profesorčin úsměv se vytratil.

Harrymu poklesla ramena. „Mám před sebou k analyzování celý svět magie. Na tohle *nemám čas*.“

Oba dva zmlkli, když se na ulici objevil muž v povlávajícím oranžovém hábitu a pomalu prošel kolem

nich. Profesorčiny oči ho nenápadně sledovaly. Harryho ústa se pohybovala, jak se tvrdě kousal do rtu, a pokud by ho někdo pozoroval zblízka, všiml by si, že se objevila trocha krve.

Když oranžově oblečený muž zmizel v dáli, Harry znovu promluvil tichým šeptem. „Řeknete mi pravdu teď, profesorko McGonagallová? A nesnažte se to smést ze stolu, nejsem hloupý.“

„Je vám *jedenáct let*, pane Pottere!“ řekla úsečným šeptem.

„A to znamená, že jsem podčlověk. Promiňte... na vteřinku bych *zapomněl*.“

„Jsou to zásadní a děsivé záležitosti! Jsou *tajné*, pane Pottere! Je *katastrofa*, že vy, pořád ještě dítě, vůbec víte tolik! Nesmíte to *nikomu* říct, rozumíte? Naprosto nikomu!“

Jak se Harrymu občas stávalo, když byl *dostatečně* rozčilen, jeho krev se ochladila, místo aby začala vřít, a příšerný čirý jas se zmocnil jeho mysli, mapoval všechny možné taktiky a předpovídal jejich důsledky s neústupným realismem.

*Poukázat na to, že máš nárok to vědět: Neúspěch.
Jedenáctileté děti v jejích očích nemají nárok vědět nic.*

Říct, že se s ní už nebudeš přátelit: Neúspěch. Tvého přátelství si necení dostatečně.

Poukázat, že budeš v nebezpečí, když setrváš v nevědomosti: Neúspěch. Plány založené na tvé nevědomosti už jsou v běhu. Jisté nepříjemnosti spojené s jejich předěláváním jsou mnohem méně stravitelné než pouhá nejistá možnost, že bys mohl přijít k úhoně.

Spravedlnost i rozum selžou. Buď musíš najít něco, co máš, a co ona bude chtít, nebo zjistit co z toho, čeho se bojí, bys mohl udělat...

Aha.

„Tak tedy, profesorko McGonagallová,“ řekl Harry hlubokým, ledovým hlasem. „Zní to, jako bych měl něco, co potřebujete. Pokud chcete, můžete mi říct pravdu, celou pravdu a já na oplátku uchovám vaše tajemství. Nebo mě můžete jako pěšáka uchovávat v nevědomosti, v kterémžto případě vám nebudu dlužit nic.“

McGonagallová se na ulici zprudka zastavila. Oči jí žhnuly a její hlas přešel do pobouřeného syčení. „Jak se opovažujete!“

„Jak vy se opovažujete!“ zašeptal nazpátek.

„Vy byste mě vydíral?“

Harryho rty se zkroutily. „Nabízím vám laskavost. Dávám vám šanci uchovat si vaše cenné tajemství. Pokud

odmítnete, budu mít *nanejvýš* přirozený důvod vyptávat se někde jinde, ne navzdory vám, ale proto, že to *musím vědět*! Přeneste se teď přes svůj bezpředmětný vztek na *dítě*, o kterém si myslíte, že by vás mělo *poslouchat*, a uvědomte si, že jakýkoli přičetný dospělý by chtěl to samé! *Podívejte se na to z mé perspektivy! Jak byste se cítila VY, pokud by šlo o vás?*“

Harry McGonagallovou pozoroval a sledoval její přerývané dýchání. Napadlo ho, že je načase tlak uvolnit a nechat ji zvolna dozrát. „Nemusíte se rozhodnout hned teď,“ řekl Harry normálnějším tónem. „Pochopím, když budete chtít nějaký čas na zvážení mé *nabídky*... ale v jednom vás varuju,“ řekl Harry a jeho hlas zchladl. „Nezkoušejte na mě použít to zapomínací kouzlo. Před časem jsem vymyslel signál a už jsem si ho stačil poslat. Pokud ten signál najdu a nebudu si *památovat*, jak jsem si ho posílal...“ Harry nechal svůj hlas významně odeznít.

Profesorčin výraz se změnil. „Nepřemýšlela jsem o... o tom, že na vás použiji *Zapomeňte*, pane Pottere... ale proč byste si *vymýšlel* takový signál, když jste nevěděl o –“

„Napadlo mě to, když jsem četl jednu mudlovskou science-fiction. Řekl jsem si, *no, jen pro případ*... A ne, neřeknu vám, jaký signál to je. Nejsem hlupák.“

„Neměla jsem v úmyslu se ptát,“ řekla McGonagallová. Vypadalo to, jako by se uzavřela do sebe, a náhle vypadala velmi stará a velmi unavená. „Byl to vyčerpávající den, pane Pottere. Mohli bychom vám obstarat kufr a poslat vás domů? Budu věřit, že o této záležitosti nebudete s nikým mluvit, dokud nebudu mít dost času, abych si to promyslela. Mějte při tom na paměti, že existují jen dva lidé, kteří o této záležitosti vědí, a to ředitel Albus Brumbál a profesor Severus Snape.“

Hledme, nová informace – to byla nabídka příměří. Harry souhlasně přikývl, otočil hlavu vpřed a znovu se dal do kroku.

„Takže teď musím najít způsob, jak zabít nesmrtelného temného mága,“ řekl Harry a frustrovaně si povzdechl. „Vážně bych si přál, abyste mi to bývala řekla *předtím*, než jsme vyrazili nakupovat.“

Obchod se zavazadly byl zařízen luxusněji než jakýkoli jiný obchod, který Harry dosud navštívil. Záclony byly bohaté s jemným vzorem, podlaha a stěny byly z mořeného a leštěného dřeva a kufrы stály na vyvýšených podstavcích ze slonoviny. Prodavač byl oblečen v hábitu jen o chloupek horším, než měl Lucius Malfoy, a mluvil s

vybranou, úlisnou zdvořilostí jak k Harrymu, tak k McGonagallové.

Harry položil své otázky a byl nasměrován ke kufru z těžce vypadajícího dřeva, ne leštěného, ale teplého a tvrdého, s vyřezanými vzory strážných draků, jejichž oči sledovaly každého, kdo se k nim přiblížil. Kufr byl začarován, aby byl lehký, na povel se zmenšil, a ze dna mu mohla vypučet malá drápkovitá chapadla, po kterých mohl pelášit za svým vlastníkem^[5]. Na každé ze čtyř stran měl dvě zásuvky, které po otevření odhalily úložný prostor stejně velký jako kufr samotný. Víko se čtyřmi zámky, z nichž každý zpřístupňoval jiný vnitřní prostor. A – to byla ta nejdůležitější část – klika u dna, po jejímž stlačení z kufru vyjel rám obsahující schodiště, které vedlo do malé, osvětlené místnosti, která dle Harryho odhadu dokázala pojmout přibližně dvanáct poliček na knihy.

Když se vyráběla podobná zavazadla, Harry nechápal, proč se někdo vůbec obtěžoval vlastnit dům.

Sto osm zlatých galeonů. To byla cena za dobrý kufr, mírně použitý. V kurzu okolo padesáti britských liber ke galeonu to byla přibližně cena ojetého auta. V součtu dražší než všechno, co si Harry dosud koupil.

Devadesát sedm galeonů. To byl obnos, který zbýval v měšci se zlatem, které měl Harry dovoleno vybrat od

Gringottů.

Tvář McGonagallové nesla výraz zármutku. Po celodenním nakupování se nepotřebovala ptát, kolik zlata zbývá v měšci, což znamenalo, že profesorka byla schopná počítat i bez tužky a papíru. Harry si znovu připomněl, že *vědecky nevzdělaná* není to samé jako *hloupá*.

„Je mi to líto, mladý muži,“ řekla McGonagallová. „Tohle je výhradně moje chyba. Vzala bych vás zpátky ke Gringottům, ale banka už je teď vyjma pohotovostních služeb zavřená.“

Harry se na ni díval a přemýšlel...

„No,“ povzdechla si McGonagallová, a udělala čelem vzad, „nezbývá nám než odejít.“

...nenaštvala se *úplně*, když si jí dítě trouflo oponovat. Nebyla z toho zrovna šťastná, ale začala *přemýšlet*, místo aby vybuchla hněvem. Možná to bylo proto, že bylo potřeba svést souboj s nesmrtelným Pánem temnoty, a proto potřebovala Harryho spolupráci. Ale většina dospělých by nebyla schopná přemýšlet ani natolik; nad *budoucími následky* by se vůbec nepozastavili, kdyby si někdo v nižším postavení troufl odmítnout poslušnost...

„Profesorko?“ řekl Harry.

Čarodějka se otočila a dívala se na něj.

Harry se zhluboka nadechl. K tomu, co teď chtěl zkusit, potřeboval být trochu vzteklý, jinak by nikdy nesebral potřebnou odvahu. *Neposlouchala mě, pomyslel si, vzal bych si víc zlata, ale ona mě nechtěla poslouchat...*

Soustředil celý svůj svět na McGonagallovou a na potřebu vést tento rozhovor podle své vůle a promluvil.

„Profesorko, myslela jste si, že sto galeonů bude na kufr víc než dost. Proto jste se neobtěžovala mě varovat, než jsme se dostali na devadesát sedm. Což je věc, kterou ukazují výzkumné studie – přesně to se děje, když si lidé myslí, že si nechávají *malý* prostor pro chyby. Nejsou dost pesimističtí. Kdyby to bylo na mně, vybral bych *dvě stovky* galeonů, jen abych měl jistotu. V tom trezoru byla spousta peněz, a přebytek by tam šlo vrátit. Ale já věděl, že mi to nedovolíte. Věděl jsem, že nemá ani smysl se ptát. Věděl jsem, že byste byla podrážděná nebo možná dokonce *naštvaná*, kdybych se zeptal. Pletu se?“

„Asi bych měla přiznat, že máte pravdu,“ řekla McGonagallová. „Ovšem mladý muži –“

„Podobné věci jsou důvodem, proč mám problémy důvěřovat dospělým.“ Harrymu se nějak dařilo mluvit vyrovnaným hlasem. „Protože se naštvou, i když jen *zkusím* diskutovat. Je to pro ně známkou vzdoru a drzosti a výzvou pro jejich vyšší kmenový status. Když s nimi

zkoušíte promluvit, *naštvou se*. Takže kdybych měl udělat něco *velmi důležitého*, nemohl bych vám věřit. I když jste starostlivě naslouchala všemu, co jsem říkal – protože i to je součástí *role*, když hrajete starostlivého dospělého – nikdy by to nezměnilo vaše skutky. Ve skutečnosti by nic z toho, co bych mohl říct, nezpůsobilo, že byste se zachovala jinak.“

Prodavač je sledoval s nelíčenou fascinací.

„Chápu váš úhel pohledu,“ řekla profesorka po chvíli.

„Pokud se někdy jevím příliš přísná, prosím uvědomte si, že po dobu, která už mi připadá jako několik tisíc let, vedu nebelvírskou kolej.“

Harry přikývl a pokračoval. „Takže – předpokládejme, že bych měl možnost získat ze svého trezoru víc galeonů *bez toho*, abychom se museli vracet ke Gringottovým, ale znamenalo by to, že vystoupím z role poslušného dítěte. Mohl bych se vám s tím svěřit, i když to bude znamenat, že budete muset vystoupit z role profesorky McGonagallové, abychom té možnosti mohli využít?“

„Cože?“ řekla McGonagallová.

„Řeknu to jinak, kdybych mohl zařídit, aby se dnešek odehrál jinak, tak, abychom s sebou neměli příliš málo peněz, souhlasila byste s tím, i kdyby to zahrnovalo dítě, které neuposlechlo dospělého?“

„No... řekla bych...“ odpověděla čarodějka poněkud zmateně.

Harry vytáhl scvrččí váček a řekl, „Jedenáct galeonů z mého rodinného trezoru, prosím.“

A zlato se objevilo v Harryho ruce.

Ústa profesorky McGonagallové se na okamžik otevřela, ale pak její čelist sklapla, oči se jí zúžily a skrze zuby procedila: „*Kde* jste sebral ty –“

„Z rodinného trezoru, jak jsem říkal.“

„Jak?“

„Magie.“

„To není žádná odpověď!“ vyštěkla McGonagallová a pak se zarazila a zamrkala.

„Ne, to opravdu není, vidíte. Místo toho bych *měl* tvrdit, že jsem pomocí pokusů objevil opravdové tajemství toho, jak funguje váček, a že ve skutečnosti může získat předměty odkudkoliv, nejen z jeho vnitřku, když dokážete svůj požadavek správně formulovat. Ale popravdě mám ty peníze od chvíle, kdy jsem předtím upadl do té hromady zlata a nacpal si je do kapsy. Každý, kdo chápe, jak funguje pesimismus, ví, že peníze jsou něco, co můžete potřebovat rychle a bez varování. Takže, jste teď na mě naštvaná, že jsem se vzepřel vaší autoritě? Nebo jste ráda, že naše důležité poslání bylo úspěšné?“

Prodavačovy oči byly široké jako talíře.

A čarodějka stála na místě, tichá.

„Disciplína v Bradavicích *musí* být prosazována,“ řekla takřka po celé minutě. „Pro blaho *všech* našich studentů. A to *musí* zahrnovat zdvořilost a poslušnost ke *všem* profesorům.“

„Chápu, profesorko McGonagallová.“

„Dobře. Takže teď koupíme ten kufr a jdeme domů.“

Harrymu se chtělo zavýsknout, nebo hodit šavli, nebo omdlít, nebo *něco*. Tohle bylo poprvé, co tahle jeho řeč opravdu zafungovala na někoho dospělého. Možná to bylo proto, že tohle bylo poprvé, co měl něco skutečně závažného, co od něj onen dospělý potřeboval, ale stejně –
Minerva McGonagallová +1 bod.

Harry se uklonil a vložil měsíc zlata a jedenáct galeonů navíc do profesorčiných rukou. „Děkuji vám, profesorko. Mohla byste to prosím zařídit? Já musím použít toaletu.“

Prodavač, znovu vemlouvavý, ukázal na dveře ve stěně se zlatě kovanou koulí. Když Harry odcházel, slyšel, jak se prodavač zeptal svým úlisným hlasem, „Mohl bych se otázat, kdo to byl, madam McGonagallová? Zmijozel, zajisté – snad třetí ročník? – a z významného rodu, ale nepoznal jsem –“

Prásknutí koupelnových dveří utálo jeho slova, a jen co Harry rozpoznal zámek a zamáčkl ho, vytáhl kouzelný samočistící ručník a třesoucícma se rukama si otřel pot z čela. Potem bylo pokryto celé jeho tělo, i jeho mudlovské oblečení už jím bylo nasáklé, ale naštěstí to nebylo vidět skrze hábit.

Slunce zapadalo a už bylo opravdu pozdě, když znovu stáli na dvorku Děravého kotle, na tom malém, spadaným listím pokrytém a opuštěném meziprostoru mezi kouzelnickou Příčnou ulicí a celým mudlovským světem. (To byla vážně *děsivě* odtržená ekonomika...) Harry měl zavolat svému otci z telefonní budky hned, jak se ocitne na druhé straně. Nemusel se očividně bát o to, že mu někdo ukradne jeho zavazadlo; mělo status silného kouzelnického předmětu, něčeho, čeho si většina mudlů nevšimne. To byla část toho, co jste v kouzelnickém světě mohli dostat, pokud jste byli ochotní zaplatit cenu ojetého auta.

„Takže tady se na nějaký čas rozcházíme,“ řekla profesorka McGonagallová. V úžasu kroutila hlavou. „Tohle byl nejpodivnější den v mém životě za posledních... mnoho let. Ode dne, kdy jsem se dozvěděla, že Vy-víte-koho porazilo dítě. Napadá mě teď při pohledu

zpět, jestli to také nebyl poslední přičetný den v mém životě.“

Ále, jako by si ona měla na co stěžovat. Myslíte si, že váš den byl surreálný? Zkuste si můj.

„Udělala jste na mě dnes velmi silný dojem,“ řekl jí Harry. „Měl jsem si vzpomenout a vyjadřovat vám poklony nahlas, v duchu jsem vás odměňoval body a tak.“

„Děkuji vám, pane Pottere,“ řekla McGonagallová. „Pokud už byste byl zařazen do koleje, sebrala bych jí tolik bodů, že za sto let ode dneška by její budoucí členové ve školním turnaji pořád ještě prohrávali.“

„Děkuji *vám*, profesorko.“ Bylo pravděpodobně příliš brzy začít jí říkat Minny.

Tahle žena mohla být tím nejpříčetnějším dospělým, jakého kdy Harry potkal, navzdory jejímu nedostatku vědeckého vzdělání. Harry dokonce zvažoval, že by jí nabídl pozici zástupkyně v jakékoli skupině, kterou založí pro boj s Pánem zla, i když nebyl tak pošetilý, aby to vyslovil nahlas. *Hmm, jak jen by se mohla nazývat...?*

Smrtijedům smrt?

„Uvidíme se velmi brzy, jak začne škola,“ řekla McGonagallová. „A, pane Pottere, ohledně vaší hůlky –“

„Vím, co po mně budete chtít,“ řekl Harry. Vytáhl svou drahocennou hůlku a s píchnutím u srdce ji jednou rukou

vyhodil do vzduchu a druhou chytil. Držadlem napřed ji nabídl McGonagallové. „Vezměte si ji. Neplánoval jsem s ní dělat nic, naprosto nic, ale nechci, abyste měla noční můry, že náš dům vyhodím do vzduchu.“

McGonagallová spěšně zakroutila hlavou. „Ale ne, pane Pottere! Nic takového. Jen jsem vás chtěla varovat, abyste svou hůlku *nepoužíval* doma, protože existují způsoby, jak odhalit magii nezletilých, a ta je bez dozoru zakázána.“

„Aha,“ řekl Harry a usmál se. „To zní jako velmi rozumné pravidlo. Rád vidím, že kouzelnický svět bere podobné záležitosti vážně.“

McGonagallová se na něj pozorně zadívala. „Vy to myslíte vážně.“

„Ano,“ řekl Harry. „Chápu to. Magie je nebezpečná a pravidla jsou tu z dobrých důvodů. Jisté jiné záležitosti jsou také nebezpečné. To také chápu. Pamatujte si, nejsem hloupý.“

„Je nepravděpodobné, že bych na to kdy zapomněla. Děkuji, Harry, takto se budu cítit lépe, že jsem vám důvěřovala ohledně jistých věcí. Prozatím na shledanou.“

Harry se obrátil k odchodu Děravým kotlem do mudlovského světa.

Když se jeho ruka dotýkala kliky, zaslechl za sebou zašeptání.

„Hermiona Grangerová.“

„Cože?“ řekl Harry, ruku stále na klice.

„Ve vlaku do Bradavic najdete prvačku jménem
Hermiona Grangerová.“

„Kdo to je?“

Nenásledovala žádná odpověď a když se Harry otočil,
McGonagallová byla pryč.

Později:

Ředitel Brumbál se naklonil nad svůj stůl. Jeho jiskřící
oči se upřely na profesorku. „Minervo, co soudíš o našem
Harrym?“

McGonagallová otevřela ústa. Pak je zavřela. Pak znovu
otevřela. Nevyšel z nich žádný zvuk.

„Chápu,“ řekl Brumbál vážně. „Díky za zprávu, Minervo.
To je vše.“

7. Nástupiště devět a tři čtvrtě – Vzájemnost

Wow, mluvčí literárních agentů paní Rowlingové řekl, že paní Rowlingové nevadí existence fanfiction, dokud za ni nikdo nedostává zapláceno a všem je jasné, že původní práva patří jí. To je od ní super. Takže děkujeme, JKR, a tvé jest království!

Také cítím potřebu prohlásit, že jisté části této kapitoly nejsou míněné jako „shazování“. Nejde o to, že bych to někomu potřeboval nandat, ten příběh se píše sám, a jak jednou začnete na nějakou postavu shazovat kovádky, je těžké pak přestat.

Někteří recenzenti se také ptali, jestli je věda v příběhu skutečná nebo vymyšlená. Ano, je skutečná, a když v mém profilu navštívíte odkaz na jisté naučné stránky, naučíte se tam téměř všechno, co ví Harry James Potter-Evans-Verres, a ještě víc.

Tisíceré díky *všem* za recenze. (A zvláštní dík zaslouží Darkandus na Viridian Dreams za až překvapivě inspirativní hlášku „Plíce a čaj spolu nemají interagovat.“

„Tvůj táta je skoro tak úžasný jako ten můj.“

Petunii Evansové-Verresové se chvěly rty a oči se jí plnily slzami, když ji Harry uprostřed devátého nástupiště

nádraží King's Cross objímal. „Určitě nechceš, abych šla s tebou, Harry?“

Harry k ní vzhlédl. Oči mu přelétly k otci, Michaelu Verresovi-Evansovi, který nesl stereotypní přísný-leč-hrdý výraz a potom zpátky k matce, která vypadala dost... nevyrovnaně. „Mami, vím, že nemáš ráda kouzelnický svět. Nemusíš jít se mnou. Myslím to vážně.“

Petunie zamrkala. „Harry, o mě by sis neměl dělat starosti, jsem tvoje matka, a jestli s sebou někoho potřebuješ –“

„Mami, budu v Bradavicích sám po dlouhé *měsíce*. Jestli nezvládnou zůstat sám ani na nástupišti, bude lepší zjistit to spíš teď než později, aspoň to stihneme odvolat.“ Ztišil hlas do šepotu. „Kromě toho, mami, všichni mě tam mají rádi. Kdybych měl nějaký problém, stačilo by mi sundat si tuhle čelenku,“ Harry poklepal na potítko, které mu zakrývalo jizvu, „a dostane se mi víc pomoci, než dokážu zvládnout.“

„Ach, Harry,“ zašeptala Petunie. Klekla si a pevně ho objala, jejich obličeje se dotýkaly tvář na tvář. Harry cítil její přerývaný dech a pak uslyšel utlumený vzlyk. „Ach, Harry, mám tě ráda, vždycky na to pamatuj.“

Jako by se bála, že už mě nikdy neuvidí, pomyslel si zčistajasna Harry. Věděl, že to pochopil správně, ale

netušil, proč se máma tolik bojí.

Tak to zkusil odhadnout. „Mami, ty víš, že nebudu jako tvá sestra jenom proto, že se budu učit kouzlit, že jo? Udělám pro tebe jakákoli kouzla – pokud je budu umět, chci říct – nebo pokud budeš chtít, abych doma nikdy nekouzlil, tak to udělám taky, přísahám, že nikdy nedovolím magii, aby stála mezi námi –”

Těsné objetí umlčelo jeho další slova. „Máš dobré srdce,“ zašeptala mu matka do ucha. „Velmi dobré srdce, můj synu.“

To Harrymu také trochu zvlhly oči.

Matka ho pustila a stoupla si. Vytáhla kapesník a třesoucí se rukou se dotkla svých očí a pouštějícího make-upu.

Nebylo pochyb, že otec ho na magickou stranu nádraží King's Cross nedoprovodí. Jeho táta měl problém se i jen podívat na Harryho kufr. Magie proudila v rodových liniích, ale Michael Verres-Evans jí neměl ani kapku.

Takže si otec místo toho jen odkašlal. „Hodně štěstí ve škole, Harry,“ řekl. „Myslíš, že jsem ti koupil dost knih?“

Harry už otci vysvětlil, že si myslí, že by tohle mohla být jeho velká šance provést něco vážně převratného a důležitého, a profesor Verres-Evans přikývl a zrušil svůj velmi zaneprázdněný rozvrh na celé dva dny, aby ho vzal

na *Největší nájezd na antikvariáty v lidské historii*, který zahrnoval čtyři města a vynesl *třicet* krabic vědecké literatury, které teď ležely v podzemních prostorách Harryho kufří. Většina z těch knih byla za libru nebo dvě, ale některé z nich rozhodně *nebyly* laciné, jako například nejnovější *Průručka chemie a fyziky* nebo kompletní sada *Encyclopedia Britannica* z roku 1972. Otec se Harrymu pokoušel zabránit prohlížet cenovky, ale Harry si spočítal, že musel utratit *přinejmenším* tisíc liber. Harry řekl svému otci, že mu peníze vrátí hned, jakmile přijde na způsob, jak vyměnit kouzelnické zlato za mudlovské peníze, a otec mu řekl, aby s tím šel do háje.

A potom se ho jeho otec zeptal: *Myslíš, že jsem ti koupil dost knih?* Bylo naprosto jasné, jakou odpověď táta očekával.

Harryho hrdlo bylo z nějakého důvodu sevřené. „Nikdy nemůžeš mít dost knih,“ odrecitoval motto rodiny Verresových a otec si klekl a rychle a pevně ho objal. „Ale ty jsi to *rozhodně* zkusil,“ řekl Harry a cítil, jak se zase zalyká. „Byl to vážně, vážně, *vážně* dobrý pokus.“

Jeho táta se narovnal. „Takže...“ řekl. „Vidíš ty nějaké nástupiště Devět a tři čtvrtě?“

Nádraží King's Cross bylo obrovské a rušné a vydlážděné špinavými kachličkami. Bylo plné obyčejných

lidí, kteří spěchali za svými obyčejnými záležitostmi a vedli u toho obyčejné hovory, které vyprodukovaly spousty a spousty obyčejného hluku. Nádraží King's Cross mělo nástupiště Devět (na kterém právě stáli) a nástupiště Deset (hned vedle) ale mezi nástupišti devět a deset nebylo naprosto nic kromě tenké, nepříliš slibné dělicí zdi. Velké stropní okno nad nimi propouštělo dost světla na to, aby byla zřejmá naprostá nepřítomnost čehokoli jako nástupiště Devět a tři čtvrtě.

Harry kolem zíral, až mu oči vysychaly. Hlavou mu běželo *no tak, magické znamení, no tak, ukaž se, magické znamení*, ale naprosto nic se neukazovalo. Přemýšlel, že by vytáhl hůlku a zamával s ní, ale McGonagallová ho ohledně použití hůlky varovala. Navíc kdyby se tu objevila *další* sprška mnohobarevných jisker, už by to mohlo vést k postihu za odpalování ohňostrojů uvnitř vlakové stanice. A to za předpokladu, že se nestane nic horšího, třeba že nevybuchne celé nádraží King's Cross. Harry své učebnice zatím prolistoval jenom zběžně (ačkoliv už i jen to prolistování bylo dost bizarní), ve snaze velmi rychle určit, jaký druh vědecké literatury bude třeba koupit během následujících 48 hodin.

No, měl – Harry pohlédl na své hodinky – měl celou jednu hodinu, aby na to přišel, protože ve vlaku měl být v

jedenáct. Možná to byl nějaký ekvivalent IQ testu a hloupé děti se nestanou kouzelníky. (A množství extra času, které jste si vyhradili, by svědčilo o vaší Svědomitosti, druhé nejdůležitější věci pro vědecký úspěch.)

„Zjistím to,“ řekl Harry svým čekajícím rodičům. „Je to nejspíš nějaký test.“

Jeho otec se zamračil. „Hmm... co kdybychom zkusili na zemi najít stopy, které by vedly někam, kde to nedává smysl –“

„*Tati!*“ řekl Harry. „Přestaň! Ještě jsem ani nezkusil něco vymyslet *sám!*“ Navíc to byl velmi dobrý návrh, o to hůř.

„Promiň,“ omluvil se otec.

„Ach...“ řekla Harryho matka. „Nemyslím si, že by studentovi něco takového udělali, vy ano? Určitě ti, Harry, profesorka McGonagallová nic dalšího neřekla?“

„Možná byla trochu rozrušená,“ řekl Harry bez přemýšlení.

„*Harry!*“ zasyčel jeho otec s matkou unisono. „Co jsi *vyváděl?*“

„Jen jsem, uhm...“ Harry polkl. „Podívejte, na tohle teď nemáme čas –“

„Harry!“

„Myslím to vážně! Na tohle teď nemáme čas! Protože je to vážně dlouhý příběh a já musím vymyslet, jak se dostat do školy!“

Jeho matka si přikryla rukou tvář. „Jak zlé to bylo?“

„Já, ehm,“ *nemůžu o tom mluvit z důvodů národní bezpečnosti*, „asi z poloviny tak hrozné jako Incident se školním vědeckým projektem?“

„Harry!“

„Jen jsem, ehm, hele, koukněte, tady jdou nějakí lidé se sovou, půjdu se jich zeptat, jak se tam dostat!“ Harry odběhl od svých rodičů k rudovlasé rodině a jeho kufr se při tom automaticky odkradl za ním.

Buclatá žena k němu vzhlédla, když se přiblížil. „Ahoj, drahoušku. Poprvé do Bradavic? Ron taky jede poprvé –“ a pak ztuhla. Zadívala se na něj pozorněji. „*Harry Potter?*“

Čtyři kluci, zrzavé děvče i sova se otočili a rovněž ztuhli na místě.

„Ale *no tak!*“ zaprotestoval Harry. Plánoval vystupovat pod jménem pan Verres, alespoň dokud se nedostane do Bradavic. „Koupil jsem si členku a všechno! Jak můžete vědět, kdo jsem?“

„Ano,“ řekl Harryho otec, který se k nim přiblížil dlouhými kroky, „jak víte, *kdo* to je?“ Jeho hlas prozrazoval jisté obavy.

„Tvůj obrázek byl v novinách,“ řeklo jedno z totožně vypadajících dvojčat.

„HARRY!“

„Tati! Není to, jak to vypadá! Jde o to, že jsem porazil Pána zla, Ty-víš-koho, když mi byl jeden rok!“

„COŽE?“

„Máma to může vysvětlit.“

„COŽE?“

„Ach... Michaeli, lásko, jsou tu jisté věci, o kterých jsem usoudila, že tě s nimi raději nebudu obtěžovat –“

„Promiňte,“ řekl Harry zrzavé rodině, která na něj třeštila oči, „ale skutečně by mi *velice* pomohlo, kdybyste mi *hned teď* mohli říct, jak se dostat na nástupiště Devět a tři čtvrtě.“

„Ach...“ řekla ta žena. Zvedla ruku a ukázala na zeď mezi nástupišti. „Prostě projdeš rovnou skrze tu zeď mezi nástupišti devět a deset. Nezastavuj se a neboj se, nebo do ní narazíš, to je velmi důležité. Jestli jsi nervózní, je lepší se trochu rozběhnout.“

„A ať se stane cokoli, nemysli na slona.“

„Georgi! Nevšímej si ho, Harry, drahoušku, neexistuje žádný důvod, proč bys neměl myslet na slona.“

„Já jsem Fred, mami, ne George –“

„Díky!“ řekl Harry, otočil se a rozběhl se k bariéře.

Počkat, ono to nebude fungovat, *pokud v to nebude věřit?*

V takových chvílích Harry opravdu litoval, že jeho mozek pracuje natolik rychle, aby si uvědomil, že v takovém případě bude fungovat „rezonující pochybnost“, což znamenalo, že kdyby pokračoval s vírou, že projde skrze bariéru, byl by v pohodě, ale teď se místo toho strachoval, jestli dostatečně věří, že projde skrze bariéru, což znamenalo, že ve skutečnosti *má* obavu, že do ní narazí.

„Harry! Vrať se! Čeká tu na tebe jisté vysvětlování!“ To byl jeho táta.

Harry zavřel oči a ignoroval všechno, co věděl o opodstatnění víry a jednoduše se snažil *opravdu silně* věřit, že bariérou projde, a –

– zvuky okolo něj se změnily.

Harry otevřel oči a s klopýtnutím se zastavil. Nějak se cítil pošpiněn, když musel vědomě vyvinout námahu, aby v něco uvěřil.

Stál na prosvětleném nástupišti pod otevřeným nebem vedle jediného obrovského vlaku – čtrnáct dlouhých vozů tažených masivní, kovově rudou parní lokomotivou s komínem, který sliboval zadusit kvalitu ovzduší.

Nástupiště už bylo mírně zalidněné (i přesto, že Harry dorazil o celou hodinu dříve) a tucty dětí a jejich rodičů se

hemžily kolem laviček, stolů a nejrůznějších stánkařů a pouličních prodavačů.

Bylo naprosto bez diskuze, že žádné takové místo uvnitř nádraží King's Cross nebylo, stejně jako uvnitř nebylo žádné místo, kde by se takové místo mohlo ukrývat.

Ok, takže buď a) jsem se právě teleportoval někam naprosto jinam b) dovedou skládat prostor jako nikdo^[6] c) jednoduše ignorují pravidla.

Za ním se ozval kradmý slabý zvuk a Harry se otočil, aby si potvrdil, že kufr ho na svých drobných chapadlech opravdu následoval. Očividně, pro magické účely bylo i jeho zavazadlo schopné vyvinout dostatečnou víru, aby prošlo bariérou. Když se tak nad tím Harry zamyslel, vlastně to bylo dost znepokojivé.

O chvílku později ze železného průchodu vyběhl rusovlasý chlapec, který z nich vypadal nejmladší. Svůj kufr táhl na vodítku za sebou a málem do Harryho narazil. Harry, který se cítil jako hlupák, že tam zůstal stát, se rychle posunul stranou, a rusovlasý chlapec ho následoval s důrazným šhubáním za vodítko svého kufru, aby s ním zavazadlo drželo krok. O chvílku později prolétla průchodem bílá sova a usadila se chlapci na rameni.

„Teda,“ řekl rusovlasý chlapec, „*fakticky* jsi Harry Potter?“

Už toho bylo dost. „Nemám žádný logický způsob, kterým bych si to s jistotou ověřil. Moji rodiče mě vychovali ve víře, že jsem Harry Potter a spousta lidí mi řekla, že *vypadám* jako mí rodiče, čímž myslím své druhé rodiče, ale,“ Harry se s náhlým uvědoměním zarazil, „pokud zatím *já* vím, je klidně možné, že existují kouzla, která dítěti mohou dát určitý vzhled –“

„Ehm, cože, kámo?“

Podle všeho to nebyl havraspárský materiál. „Ano, jsem Harry Potter.“

„Já jsem Ron Weasley,“ řekl ten vysoký hubený kluk s pihovatým nosem a natáhl ruku, kterou Harry za chůze zdvořile potřásl. Sova Harryho obdařila podivně odměřeným a zdvořilým zahoukáním (které vlastně znělo mnohem spíš jako *eehhhh*, všiml si Harry překvapeně).

V tu chvíli si Harry uvědomil, že hrozí bezprostřední katastrofa, a rychle vymyslel způsob, jak jí zabránit. „Vteřinku,“ řekl Ronovi a otevřel jeden ze šuplíků svého kufru, který, jak si správně vybavil, obsahoval zimní oblečení. Pod zimním kabátem našel nejlehčí šálu, jakou vlastnil. Sundal si čelenku, se stejnou rychlostí rozmotal šálu a uvázal si jí kolem obličeje. Byla až moc teplá, obzvlášť teď v létě, ale to Harry přežije.

Potom zavřel zásuvku (která teď obsahovala jeho zbytečnou čelenku, i když tam ani nepatřila) a otevřel další zásuvku, aby vytáhl svůj černý kouzelnický hábit, který si přetáhl přes hlavu, když už teď nebyl na mudlovském území.

„Tak,“ řekl Harry spokojeně. Vyšlo to přes šálu jen mírně utlumeně. Otočil se k Ronovi. „Jak vypadám? Pitomě, já vím, ale jde poznat, že jsem Harry Potter?“

„Ehm,“ řekl Ron. Zavřel pusu, do té chvíle otevřenou. „Ani ne, Harry.“

„Velmi dobře,“ řekl Harry. „Nicméně abychom nezmařili smysl celého cvičení, budeš mi teď říkat,“ Verres možná už taky nebude fungovat, „pane Spoo^[4].“

„Dobře, Harry,“ řekl Ron nejistě.

Síla v tomto jedinci není zvlášť mocná. „Říkej... mi... pane... Spoo.“

„Dobře, pane Spoo –“ Ron se zarazil. „To nejde, cítil bych se hloupě.“

To není jen pocit. „Ok. Vyber nějaké jméno ty.“

„Pan Kanonýr,“ řekl Ron okamžitě. „Po Kudleyských kanonýrech.“

„Aha...“ Harry měl příšerný pocit, že tohohle bude strašně litovat. „Kdo nebo co jsou Kudleyští kanonýři?“

„Kdo jsou Kudleyští kanonýři? Nejlepší tým v celé historii famfrpálu! Jasně, minulý rok skončili mezi posledními, ale –”

„Co je to famfrpál?”

Takhle se zeptat se také ukázalo jako chyba.

„Takže jestli to chápu správně,” řekl Harry, když se zdálo, že Ronovo vysvětlování (doprovázené živou gestikulací) odeznívá, „chycení zlatonky se počítá za *jedno sto padesát bodů*?”

„Jo –”

„Kolik desetibodových gólů jeden tým průměrně nastřílí, když do toho *nepočítáš* zlatonku?”

„Uhm, možná patnáct nebo dvacet, v profesionálních zápasech –”

„To je úplně špatně. Porušuje to snad všechna pravidla herního designu. Hele, zbytek pravidel zní, že by možná mohl dávat smysl, jistým způsobem, tedy u sportu, ale ty v podstatě říkáš, že chycení téhleté zlatonky přebije téměř jakékoli běžně dosažitelné rozpětí bodů. Ti dva chytači jednoduše lítají kolem, hledají zlatonku a s nikým jiným se nestřetávají, zpozorování zlatonky tak bude záležet hlavně na štěstí –”

„Nejde o štěstí!” zaprotestoval Ron. „Musíš pátrat očima ve správném vzorci –”

„Není to *interaktivní*, není tu žádné závodění s jinými hráči, a jak zábavné může být pozorovat někoho neuvěřitelně dobrého v hýbání očima? A pak se ten chytač, který má větší štěstí, vyřítí dopředu, popadne zlatonku a snažení všech ostatních jde do kytek. Je to, jako kdyby někdo vzal skutečnou hru a narouboval na ni nesmyslnou extra pozici, jenom abys mohl být Nejdůležitější Hráč na hřišti, aniž by ses musel doopravdy snažit nebo se naučit zbytek. Kdo byl první chytač, králův připitomělý synek, který chtěl hrát famfrpál, ale nedovedl pochopit pravidla?“ Popravdě, když se nad tím teď Harry zamýšlel, znělo to jako překvapivě dobrá hypotéza. Posadte ho na koště a řekněte mu, aby chytil tu blyštivou věcičku...

Ronova tvář se v zamračení stáhla. „Jestli nemáš rád famfrpál, nemusíš ho hned zesměšňovat!“

„Pokud nemůžeš kritizovat, nemůžeš vylepšovat. Já navrhuju, jak tu hru vylepšit. Je to velmi prosté – zbavte se zlatonky.“

„Nezmění tu hru jenom proto, že to řekneš zrovna *ty*!“

„Ale já jsem Chlapec-který-přežil, víš. Lidé mi budou naslouchat. Možná kdybych je v Bradavicích dokázal přesvědčit, aby změnili pravidla, změna by se pak rozšířila.“

Výraz naprosté hrůzy se zmocnil Ronovy tváře. „Ale, ale, ale když odstraníš zlatonku, jak potom poznáš, kdy hra skončí?“

„*Prostě... koupí... hodiny!* Bude to mnohem spravedlivější, než když hra někdy skončí po deseti minutách a někdy nekončí celé hodiny, i pro diváky to bude mnohem předvídatelnější.“ Harry si povzdechl. „Ále, přestaň se na mě dívat tak vyděšeně, nejspíš si ve skutečnosti *nedám* tu práci, abych zničil tuhle ubohou výmluvu pro národní sport a učinil ji k obrazu svému promyšlenější a lepší. Mám na starosti daleko, daleko, *daleko* důležitější věci.“ Harry se zatvářil zamyšleně. „Na druhou stranu, napsat *Devadesát pět tezí proti zlatonce ve famrfpálu* a přibít je na dveře kostela by nezabralo *tolik* času –“

„Pottere,“ ozval se protáhlý hlas mladého kluka, „co to máš na ksichtě a co za ksichta je tohle?“

Ronův zděšený výraz byl nahrazen výrazem naprosté nenávisti. „Ty!“

Harry otočil hlavu a skutečně, byl to Draco Malfoy, kterého sice možná donutili obléci standardní školní hábit, ale vynahradil si to kufrem, který vypadal přinejmenším tak magicky jako Harryho vlastní, a byl mnohem elegantnější, zdobený stříbrem a smaragdy a

výjevem, o kterém Harry odhadl, že musí být součástí Malfoyovic rodinného erbu – hadem s krásnými špičáky a se zkříženými slonovinovými hůlkami na pozadí.

„Draco!“ řekl Harry. „Ehm, nebo Malfoyi, pokud tomu tak dáváš přednost, i když to mi trochu zavání Lucieusem. Jsem rád, že tě vidím v pořádku po – umm, po našem posledním setkání. Tohle je Ron Weasley. A já se snažím jít inkognito, takže mi říkej, ehm,“ Harry sklonil pohled na svůj hábit, „pan Black.“

„*Harry!*“ zasyčel Ron. „*Tohle jméno nemůžeš používat!*“

Harry zamrkal. „Proč ne?“ Znělo hezky *temně*, jako nějaký špionátor –

„Já bych řekl, že je to *dobré* jméno,“ řekl Draco, „ale vznešený a starodávný rod Blacků by mohl mít námitky. Co takhle pan Stříbrný?“

„Jdi pryč od... od pana Zlatého,“ řekl Ron chladně a postoupil o krok dopředu. „Nepotřebuje se bavit s takovými, jako jsi *ty!*“

Harry smířlivě zvedl ruku. „Raději budu pan Bronzový, díky za návrhy. A Rone, uhm,“ Harry tápal, jak to má říct, „jsem rád, že jsi tak... nadšený mě bránit, ale mně nijak zvlášť nevadí mluvit tady s Dracem –“

Tohle byla pro Rona očividně poslední kapka, otočil se na Harryho a jeho oči teď žhnuly pobouřením. „*Cože? Víš,*

kdo to je?“

„Ano, Rone,“ řekl Harry, „možná si vzpomínáš, že jsem ho oslovil Draco, aniž by se musel představovat.“

Draco se uchichtnul. Pak jeho oči spočinuly na bílé sově na Ronově rameni. „Ale, copak je *tohle*?“ protáhl Draco hlasem plným potměšilosti. „Kdepak je ta slavná Weasleyovic rodinná krysa?“

„Pohřbená na dvorku,“ řekl Ron chladně.

„Ach, jak smutné. Pot... á, pane Bronzový, měl bych se zmínit, že dle všeobecného mínění mají Weasleyovi tu *nejlepší historku s domácím mazlíčkem v dějinách*. Chtěl bys nám ji říct, Weasley?“

Ronova tvář se zkroutila. „Nemyslel by sis, že je to tak vtipné, kdyby se to stalo *tvojí* rodině!“

„Oh,“ zapředel Draco, „ale *tohle* by se Malfoyům *nikdy* nestalo.“

Ronovy ruce se sevřely do pěstí –

„To stačí,“ řekl Harry a vložil do hlasu tolik tiché autority, kolik jen zvládl. Bylo očividné, že ať už šlo o cokoli, pro to zrzavé dítě to byla bolestivá vzpomínka. „Pokud o tom Ron nechce mluvit, pak o tom mluvit nemusí a já bych tě požádal o to samé.“

Draco se k Harrymu překvapeně otočil a Ron přikývl. „Přesně tak, Harry! Chci říct, pane Bronzový! Vidiš, co je

to za člověka? Teď mu řekni, ať jde pryč!“

Harry v duchu napočítal do deseti, což pro něj představovalo velmi rychlé *12345678910* – starý zvyk z doby, kdy mu bylo pět a jeho matka mu to poprvé poradila a Harry usoudil, že jeho způsob je rychlejší a měl by být zrovna tak účinný. „Neřeknu mu, aby šel pryč,“ řekl Harry klidně. „Pokud chce, může se mnou klidně mluvit.“

„No, já se nehodlám bavit s někým, kdo se baví s Dracem Malfoyem,“ oznámil Ron chladně.

Harry pokrčil rameny. „To je na tobě. *Já* se nehodlám bavit s někým, kdo mi říká, s kým bych se měl nebo neměl bavit.“ V duchu si tiše opakoval *prosím jdi pryč, prosím jdi pryč...*

Ronova tvář překvapením ztratila jakýkoli výraz, jako by doopravdy očekával, že ta jeho věta zafunguje. Potom se otočil, cukl vodítkem svého zavazadla a odsupěl po nástupišti pryč.

„Jestli se ti nezamlouval,“ zeptal se Draco zvědavě, „proč jsi prostě neodešel?“

„Um... jeho matka mi pomohla zjistit, jak se z nádraží King's Cross dostat na tohle nástupiště, takže bylo trochu těžší mu jednoduše říct, ať zmizí. A navíc proti tomuhle Ronovi nic nemám,“ řekl Harry. „Jenom, jenom...“ zapátral po vhodném výrazu.

„Nevidíš důvod, proč by měl existovat?“ nabídl Draco.

„Tak nějak.“

„Každopádně, Pottere... jestli jsi skutečně byl vychován mudly –“ Draco se na chvíli zarazil, jako kdyby čekal na popření, ale Harry nic neřekl „– pak si možná neuvědomuješ, co znamená být slavný. Lidé budou chtít zabrat *veškerý* tvůj čas. *Musíš* se naučit říkat ne.“

Harry přikývl a na tvář promítnul zamyšlený výraz. „To zní jako dobrá rada.“

„Když k nim zkusíš být milý, ve výsledku to jen bude znamenat, že strávíš nejvíc času s těmi nejvlezejšími. Rozhodni se, s kým chceš trávit svůj čas, a všechny ostatní pošli pryč. Lidi tě budou soudit podle toho, s kým tě uvidí, a ty nechceš být viděn vedle takových, jako je Ron Weasley.“

Harry znovu přikývl. „Pokud ti nevádí, že se ptám, jak jsi mě poznal?“

„*Pane Bronzový,*“ protáhl Draco, „už jsem Vás *potkal*, vzpomeňte si. Všiml jsem si, jak tu někdo chodí kolem se šálou přes obličej a vypadá úplně směšně. Takže jsem si *tipnul*.“

Harry s úklonou hlavy přijal ten kompliment. „Za to se *strašně* omlouvám,“ řekl, „tím myslím naše první setkání. Nechtěl jsem tě zahanbit před Lucieusem.“

Draco to odmávl a věnoval Harrymu podivný pohled. „Jen si přeju, aby byl otec přišel, když jsi ty lichotil *mně* –“ Draco se zasmál. „Ale díky za to, co jsi ty řekl otci. Kdyby toho nebylo, měl bych to vysvětlování podstatně obtížnější.“

Harry se uklonil hlouběji. „A díky *tobě*, že jsi mi to oplatil tím, co jsi řekl profesorce McGonagallové.“

„Nemáš zač. Ale jedna z asistentek musela svou nejlepší kamarádku zapřísáhnout k naprosté mlčenlivosti, protože otec říká, že kolují *divné zvěsti*, jako bychom se ty a já pohádali nebo něco takového.“

„Ou,“ řekl Harry a zamrkal. „To je mi *vážně* líto –“

„Ne, jsme na to zvyklí, Merlin ví, že o Malfoyových pořád koluje spousta pomluv.“

Harry přikývl. „Rád slyším, že z toho nemáš malér.“

Draco se usmál. „Otec má, um, poněkud *vytríbený* smysl pro humor, ale *rozumí* spřátelování se. Rozumí tomu *velmi* dobře. Po pravdě mě poslední měsíc každý večer před spaním nutil opakovat ,v Bradavicích si získám přátele‘. Když jsem mu všechno vysvětlil a on pochopil, že právě to jsem dělal, nejenže se mi omluvil, ale dokonce mě vzal na zmrzlinu.“

Harrymu spadla čelist. „Ty jsi z *tohohle* dokázal vytrískat zmrzlinu?“

Draco přikývl a vypadal přesně tak samolibě, jak si takový výkon zaslouhoval. „No, otec *věděl*, o co se snažím, samozřejmě, ale on byl ten, kdo mě naučil, *jak* se to dělá, a pokud se usměju tím správným způsobem, když to dělám, tak to z toho dělá otcovsko-synovskou záležitost, a pak mi *musí* koupit zmrzlinu, nebo nasadím takový ten smutný obličej, jako bych si myslel, že jsem ho nějak zklamal.“

Harry si Draca pozorně změřil, protože cítil přítomnost dalšího mistra. „Ty jsi dostával *lekce* manipulování s lidmi?“

„Samozřejmě,“ řekl Draco hrdě. „Otec mi platil učitele.“

„Wow,“ řekl Harry. Přechíst *Vliv: síla přesvědčování a manipulace* od Roberta Cialdiniho se s něčím takovým nedalo tak docela srovnávat (i když to byla zatraceně dobrá knížka)^[8]. „Tvůj táta je skoro tak úžasný jako ten můj.“

Draco pozvedl obočí. „Oh? A co dělá *tvůj* otec?“

„Kupuje mi knížky.“

Draco to zvážil. „To nezní moc působivě.“

„To bys musel být u toho. Každopádně, jsem rád, že to celé slyším. Podle toho, jak se na tebe Lucius díval, jsem si myslel, že se chystá tě u– ukřižovat.“

„Můj otec mě má opravdu rád,“ řekl Draco pevně. „Něco takového by nikdy neudělal.“

„Um...“ řekl Harry. Pamatoval si, jak to bělovlasé, černě oblečené ztělesnění elegance nakráčelo k madam Malkinové, v dlani krásnou, smrtící hůl se stříbrnou rukojetí. Bylo prostě příliš obtížné představit si toho perfektního vraha jako milujícího otce. „Nevykládej si to špatně, ale jak to víš?“

„Hmm?“ Bylo jasné, že se nejednalo o otázku, kterou by obvykle Draco sám sebe kladl.

„Je to základní otázka racionality: Proč věříš tomu, čemu věříš? Co si myslíš, že víš, a jak si myslíš, že to víš? Proč si myslíš, že by tě Lucius neobětoval stejným způsobem, jako by obětoval kteroukoli jinou figurku ve své hře?“

Draco střelil po Harrym dalším podivným pohledem. „Co ty vlastně víš o mém otci?“

„Um... křeslo v Starostolci, křeslo ve správní radě Bradavic, neuvěřitelně bohatý, má pozornost ministra Popletala, má důvěru ministra Popletala, pravděpodobně taky má nějaké vysoce inkriminující fotky ministra Popletala, nejvýznamnější krevní purista od doby, co zmizel Ty-víš-kdo, někdejší Smrtijed patřící k nejužšímu kruhu, o kterém se ví, že má znamení zla, ale dostal se z toho tvrzením, že byl pod kletbou *Imperius*, což bylo

směšně nepravděpodobné a skoro všichni to věděli... Zlý s velkým Z a rozený zabiják... Myslím, že to je tak všechno.“

Dracovy oči se zúžily na štěrbinu. „To ti řekla McGonagallová, že ano.“

„Ne, ta už mi potom o Luciusovi neřekla *nic*, abych se od něj držel dál. Takže během toho Incidentu v prodejně lektvarů, když byla profesorka McGonagallová zaneprázdněná hovorem s majitelem obchodu a snažila se dostat všechno pod kontrolu, jsem popadl jednoho ze zákazníků, a zeptal se na Luciusa *jeho*.“

Dracovy oči se znovu rozšířily. „To jsi opravdu *udělal*?“

Harry na Draca zmateně pohlédl. „Jestli jsem poprvé lhal, neřeknu ti pravdu jen proto, že ses zeptal znovu.“

Nastala krátká pauza, jak to Draco vstřebával.

„Ty se zaručeně dostaneš do Zmijozelu.“

„Já se zaručeně dostanu do Havraspáru, děkuju pěkně. Chci se chopit moci jen proto, abych si zajistil víc knih.“

Draco se zasmál. „Jo, jasně... Každopádně... abych odpověděl, na co ses ptal...“ Draco se zhluboka nadechl a jeho tvář získala vážný výraz. „Otec pro mě jednou zmeškal hlasování Starostolce. Létal jsem na koštěti a spadl jsem a zlomil si spoustu žeber. Vážně to bolelo. Nikdy předtím mě nic tolik nebolelo a já si myslel, že umřu. Takže otec zmeškal tohle vážně důležité hlasování,

protože byl u mé postele u sv. Munga, držel mě za ruce a sliboval mi, že budu v pořádku.“

Harry, který do té chvíle z rozpačitosti odvracel zrak, se donutil, aby znovu stočil pohled na Draca. „Proč mi *tohle* říkáš? Zní to trochu... důvěrně...“

Draco se na Harryho vážně podíval. „Jeden z mých učitelů jednou řekl, že lidé tvoří blízka přátelství tím, že jeden o druhém vědí důvěrné věci, a že důvod, proč většina lidí nemá blízké přátele je, že se příliš snadno dostanou do rozpaků, takže nedokážou sdílet něco skutečně důvěrného.“ Draco otočil dlaně v gestu výzvy. „Teď ty?“

Harry si všiml, že pochopení, že Dracův nadějný výraz do něj byl pravděpodobně vpraven měsíci tréninku, ho nedělalo o nic méně účinným. Vlastně jej to *dělalo* účinným *méně*, ale bohužel nikoli *neúčinným*. To samé by se dalo říct o Dracově chytrém použití recipročního tlaku za nevyžádaný dar, techniky, o které Harry četl ve svých knihách o sociální psychologii (jeden experiment ukázal, že bezpodmínečný dar pěti liber byl dvakrát tak účinný jako podmíněná nabídka padesáti liber, když bylo třeba přimět lidi vyplnit dotazník). Draco dal nevyžádaný dar důvěrnosti a teď vyzval Harryho, aby mu nabídl důvěrnost na oplátku... a po pravdě, Harry se *cítil* pod tlakem.

Nepochyboval, že odmítnutí by se setkalo s pohledem plným smutného zklamání a možná s malým množstvím opovržení naznačujícím, že ztratil body.

„Draco,“ řekl Harry, „jenom abys to věděl, přesně jsem poznal, co jsi právě udělal. Moje kniha tomu říká *reciprocita* a mluví o tom, že když jde o to, aby někdo udělal, co chceš, dát přímý dar dvou srpců je dvakrát tak účinné jako nabídnout dvacet srpců později...“ Harryho hlas se vytratil.

Draco vypadal smutně a zklamaně. „Neměl to být trik, Harry. Je to opravdový způsob, jak se spřátelit.“

Harry zvedl ruku. „Neřekl jsem, že se nechystám odpovědět. Jen potřebuju čas, abych vybral něco jak důvěrného, tak neškodného. Řekněme... Chci, abys věděl, že se do těchto věcí nenechám vehnat.“ Pauza na rozmyšlenou mohla hodně přispět k odzbrojení většiny přesvědčovacích technik, když už jste se je naučili rozpoznávat.

„Dobře,“ řekl Draco. „Počkám, dokud s něčím nepřijdeš. Ah, a prosím tě sundej si tu šálu, když to budeš říkat.“

Jednoduché, ale účinné.

A Harry si nemohl pomoci, aby si nevšiml, jak neohrabané, rozpačité a neelegantní jsou jeho pokusy o

manipulaci/zachování tváře/předvádění ve srovnání s Dracovými. *Potřebuju ty jeho učitele.*

„Dobře,“ řekl Harry po chvíli. „Tady je moje.“ Rozhlédl se kolem a vyhrnul si šálu přes tvář, tak aby odkrývala všechno až na jizvu. „Um... zní to, jako by ses mohl doopravdy spolehnout na svého otce. Chci říct... pokud k němu mluvíš vážně, vždycky tě bude poslouchat a vezme tě vážně.“

Draco přikývl.

„Někdy,“ řekl Harry a polkl. Tohle bylo překvapivě těžké, ale takové to také mělo být. „Někdy si přeju, aby můj vlastní táta byl víc jako tvůj.“ Harryho pohled uhnul z Dracovy tváře, víceméně automaticky, a pak se Harry donutil podívat se zpátky.

Pak Harrymu došlo, *co to proboha právě řekl*, a spěšně dodal: „Ne, že bych si přál, aby byl můj táta dokonalou vražednou zbraní jako Lucius, myslel jsem jenom, aby se mnou mluvil vážně –“

„Rozumím,“ řekl Draco s úsměvem. „Tak... nepřípadá ti teď, že máme k přátelství o něco blíž?“

Harry přikývl. „Jo. Vlastně docela jo. Um... bez urážky, ale nasadím si znovu svůj převlek, *vážně* tu nechci řešit nějaké –“

„Chápu.“

Harry si šálu zase omotal přes obličej.

„Můj otec bere všechny své spojence vážně,“ řekl Draco.

„To proto jich má tolik. Možná by ses s ním měl potkat.“

„Budu o tom uvažovat,“ řekl Harry neutrálním tónem.

Znovu udiveně zakroutil hlavou. „Takže ty vážně jsi jeho jediným slabým místem.“

Teď se Draco díval na Harryho *opravdu* podivně. „Co kdybychom si došli pro něco k pití a někam si sedli?“

Harry si uvědomil, že už stojí na jednom místě příliš dlouho, protáhl se a pokusil se o křupnutí v zádech.

„Jasně.“

Nástupiště se teď už začínalo plnit, ale na protější straně, dál od červené lokomotivy, bylo pořád volněji. Po cestě prošli kolem stánku, kde prodavač, holohlavý vousatý muž, nabízel noviny a komiksy a neonově zelené plechovky.

Opřený prodavač dokonce zrovna z jedné z oněch neonově zelených plechovek pil zrovna v okamžiku, kdy spatřil elegantního a uhlazeného Draca Malfoye, jak se k němu blíží spolu se záhadným chlapcem, který se šálou omotanou kolem obličeje vypadal neuvěřitelně pitomě, což prodavači způsobilo náhlý záchvat kašle zrovna, když se napil, a tak si vyprsknul značné množství neonově zelené tekutiny na vousy.

„Promiňte,“ řekl Harry, „ale co přesně *je* tahle záležitost?“

„Prskavkový čaj,“ řekl stánkař. „Když se napijete, neodvratně se stane něco, co vás přiměje vyprsknout ho na sebe nebo na někoho jiného. Ale je to očarované, aby to za pár vteřin zmizelo –“ Skutečně, zeleň na jeho vousech už mizela.

„Jak zábavné,“ řekl Draco. „Jak velmi, velmi zábavné. Pojdte, pane Bronzový, najdeme si jiné –“

„Počkej,“ řekl Harry.

„*Ale no tak!* Tohle je prostě – prostě *dětské!*“

„Ne, je mi líto, Draco, ale já tohle *musím* prozkoumat. Co se stane, když vypiju Prskavkový čaj, ale budu se snažit udržet hovor v naprosté vážnosti?“

Prodavač se usmál a neurčitě pokrčil rameny. „Kdo ví? Náhle spatříte, jak kolem jde přítel v kostýmu žáby? Něco vtipného a neočekávaného se stane tak jako tak –“

„Ne. Je mi líto. Tomuhle prostě nevěřím. To narušuje moji už tak velmi pocuchanou schopnost potlačit nedůvěru na tolika úrovních, že to ani nedokážu vyjádřit slovy. Neexistuje – *neexistuje* – žádný způsob, jakým by nějaké zatracené *pití* mohlo manipulovat realitou tak, aby vytvářelo *komediální scénky*, protože jinak to hodlám vzdát a odletím strávit důchod na Bahamách –“

Draco zasténal. „*Vážně* se tohle chystáme udělat?“

„Ty to pít nemusíš, ale já to *musím* prozkoumat. *Musím*. Za kolik?“

„Pět svrčků plechovka,“ řekl prodavač.

„*Pět svrčků?* Vy prodáváte realitu ohýbající nealkoholické pití za *pět svrčků plechovku?*“ Harry se natáhl do svého váčku a řekl: „Čtyři srpce, čtyři svrčky,“ a plácnul jimi na pult. „Dva tucty plechovek, prosím.“

„Taky si jednu vezmu,“ Draco si povzdechl a začal se natahovat ke kapsám.

Harry rychle zavrtěl hlavou. „Ne, platím to, a ani se to nepočítá jako laskavost, jen chci vědět, jestli to bude fungovat i na tebe.“ Hodil plechovku Dracovi a začal krmit váček, jehož rozšířené hrdlo plechovky pozřelo za doprovodu krkavých zvuků, které nikterak neposilovaly Harryho víru, že pro tohle všechno jednou najde nějaké rozumné vysvětlení.

O dvacet dva krknutí později držel Harry v ruce poslední koupenou plechovku. Draco se na něj s očekáváním podíval a oba otevřeli plechovky najednou.

Harry si vyroloval šálu, aby uvolnil ústa, oba dva zaklonili hlavu a napili se Prskavkového čaje. Tak nějak i *chutnal* zeleně – extra šumivě a citrónověji než citrón.

Nic jiného se nestalo.

Harry se podíval na prodavače, který je shovívavě pozoroval.

Dobře, pokud tenhle chlápek právě využil naprosto přirozeného incidentu, aby mi prodal dvacet čtyři plechovek zelené sodovky, zatleskám jeho podnikatelskému duchu a pak ho zabiju.

„Nemusí se to stát ihned,“ řekl stánkař. „Ale je to zaručené alespoň jednou za plechovku, nebo dostanete peníze zpátky.“

Harry se znovu napil.

A ještě jednou se nic nestalo.

Možná bych prostě měl vyzunknout celou tuhle věc co nejrychleji... a doufat, že mi žaludek neexploduje ze všeho toho oxidu uhličitého, nebo že nekrknu už když to budu pít...

Ne, mohl si dovolit být *trochu* trpělivý. Ale upřímně, Harry nechápal, jak by to mohlo fungovat. Nemohli jste prostě k někomu přijít a říct „Teď tě překvapím“ nebo „Teď ti řeknu pointu jednoho vtipu a bude opravdu zábavná“. To snižovalo účinek překvapení. V Harryho stavu duchovní obrněnosti by kolem klidně mohl protančit Lucius Malfoy v baletních šatičkách a k pořádnému vyprsknutí by ho to nedonutilo. S jakým ujetým nesmyslem by vesmír měl přijít *ted*?

„Pojďme se každopádně posadit,“ řekl Harry. Chystal se znovu napít a vyrazit k vzdáleným lavičkám, což ho přivedlo do úhlu, ze kterého mohl vidět na část stánku, kde byly na výběr noviny, a konkrétně na noviny s názvem *Jinotaj*, které nesly následující titulek:

*DRACO MALFOY TĚHOTNÝ
S CHLAPCEM-KTERÝ-PŘEŽIL*

„*Gah!*“ zaječel Draco, když ho vydatně postríkala sprška z Harryho směru. Draco se s plamenným pohledem otočil k Harrymu a popadl vlastní plechovku. „Ty synu mudlovský šmejdky! Podívejme se, jak se ti bude líbit nechat se poplivat!“ A Draco do úst úmyslně nabral lok z plechovky právě v okamžiku, kdy jeho vlastní oči zachytily titulek.

V čistě reflexní reakci se Harry pokusil ochránit si tvář, když sprška limonády vylétla jeho směrem. Bohužel k tomu použil ruku, ve které měl Prskavkový čaj, čímž mu jeho zbytek vyšplouchl přes rameno.

Harry nespouštěl oči z plechovky ve své ruce ani při následném kašlání a prskání. Zelená barva mezitím začala mizet z Dracova hábitu.

Pak vzhlédl a vytřeštil oči na novinový titulek.

*DRACO MALFOY TĚHOTNÝ
S CHLAPCEM-KTERÝ-PŘEŽIL*

Harryho rty se otevřely a řekly, „buh-bluh-buh-buh...”

Příliš mnoho námitek, v tom byl ten problém. Pokaždé, když se Harry pokusil říct „Ale nám je teprve jedenáct!“, námitka „Ale muži nemůžou otěhotnět!“ si žádala hlavní prioritu a stejně ji předběhlo „Ale my spolu přece fakt nic nemáme!“

Pak se Harry znovu podíval na plechovku ve své ruce.

Začínal cítit prudkou touhu zdrhnout odsud a křičet přitom z plných plic, dokud konečně nezkolabuje z nedostatku kyslíku, a jediná věc, která mu v tom bránila, byla, že jednou četl, že naprostá panika značí *skutečně* významný vědecký problém.

Harry zavrčel, prudce odhodil plechovku do nejbližšího koše a došel zpět k prodavači. „Jeden Jinotaj, prosím.“ Zaplatil další čtyři svrčky, vylovil další Prskavkové čaje ze svého váčku a došel k jídelnímu koutku, kde Draco zíral na svou vlastní plechovku s výrazem upřímného obdivu.

„Beru to zpátky,“ řekl Draco. „To bylo hodně dobrý.“

„Hej, Draco, víš, co lidi spřátelí ještě víc než výměna důvěrností? Společně spáchaná vražda.“

„Mám učitele, který říká to samé,“ připustil Draco. Sáhł si pod hábit a nenuceným, přirozeným pohybem se poškrábal. „Koho máš na mysli?“

Harry práskl Jinotajem na piknikový stůl. „Chlápka, který přišel s tímhle titulkem.“

Draco zasténal. „Žádný chlápek. Holka. *Desetiletá* holka, věřil bys tomu? Zbláznila se, když jí zemřela matka, a její otec, kterému tyhle noviny patří, je *přesvědčený*, že je jasnovidka, takže když něco neví, zeptá se Lenky Láskorádové a věří *všemu*, co mu ona řekne.“

Aniž by nad tím doopravdy přemýšlel, Harry otevřel další plechovku Prskavkového čaje a chystal se napít. „Děláš si srandu? To je ještě horší než mudlovská žurnalistika, a to bych si nemyslel, že něco takového je technicky možné.“

Draco zavrčel. „Taky je nějak perverzně posedlá Malfoyovými a její otec je náš politický oponent, takže vytiskne každé její slovo. Hned jak na to budu mít věk, znásilním ji.“

Zelená tekutina Harrymu vyrazila z nosních dírek a vsákla se do šály. Prskavkový čaj a plíce se nemusely a Harry strávil několik dalších vteřin zběsilým kašláním.

Draco se na něj ostře podíval. „Je něco v nepořádku?“

A v tom okamžiku Harrymu došlo, že, za a), zvuk přicházející ze zbytku nádraží se proměnil v nezřetelný šum zhruba v okamžiku, kdy se Draco natáhl pod hábit, a za b), když mluvil o vraždě jakožto sbližovacím

prostředku, byl přesně jedinou osobou v rozhovoru, která si myslela, že oba žertují.

Správně. Protože ti připadal jako takové normální dítě. A on je normální dítě, je přesně tím, co byste očekávali, že se stane z běžného chlapce, kdyby jeho milujícím otcem byl Darth Vader.

„Dobře, no,“ Harry zakašlal, ach bože, jak jen se má z téhle slepé uličky dostat, „jen jsem byl překvapený, že jsi ochotný o tom mluvit takhle otevřeně, že tě neznepokojuje, že tě chytí nebo něco.“

Draco si odfrkl. „Děláš si legraci? Slovo *Lenky Láskorádové* proti mému?“

To mě teda omyjte a podávejte s oblohou. „Takže neexistuje nic takového jako magický detektor lži, chápu to dobře?“ *Nebo test DNA... zatím.*

Draco se rozhlédl. Jeho oči se zúžily. „Správně, ty o ničem nevíš. Podívej, vysvětlím ti, jak to skutečně funguje, jako kdybys už byl ve Zmijozelu a položil mi tu samou otázku. Ale musíš přísahat, že o tom nic neřekneš.“

„Ale můžu o tom mluvit, když neřeknu, že ty jsi ten, kdo mi to řekl, správně? Chci říct, co když se mě jednou jiný mladý Zmijozel zeptá na to samé.“

Draco se zarazil. „Zopakuj to.“

Harry to udělal.

„Dobře, to nezní, jako by ses mě pokoušel podvést, takže proč ne. Jen měj na paměti, že já vždycky můžu všechno popřít. Přísahěj.“

„Přísahám,“ řekl Harry.

„Soudy používají veritasérum, ale to je jenom fraška, můžeš na sebe jednoduše předtím zakouzlit *zapomeň* a tvrdit, že té druhé osobě byla přikouzlena falešná vzpomínka. Pokud máš myslánku, a my ji máme, můžeš tu vzpomínku později dokonce i získat zpátky. Nejčastěji se soudy přiklání k *zapomeň* než k možnosti, že by v tom hrálo roli nějaké komplikovanější paměťové kouzlo. Ale tady hodně vstupuje do hry rozvaha soudu. A pokud jsem v něčem zapletený *já*, pak se to dotýká cti vznešeného rodu a jde to rovnou ke Starostolci, kde otec drží většinu. A pokud jsem shledán nevinným, Láskorádovic rodina musí zaplatit odškodnění za nactiutrhání. A oni od začátku vědí, že přesně takhle by to dopadlo, takže ani neceknou.“

Přes Harryho přecházel chlad, který přišel i s pokynem udržet obličej i hlas v normálu. *Poznámka pro sebe: Při nejbližší příležitosti svrhnout vládu magické Británie.*

Harry si odkašlal, aby se mu lépe mluvilo. „Draco, prosím, prosím, *prosím*, nevykládej si to nijak špatně, jsem vázaný slibem, ale jak jsi řekl, mohl bych se dostat do

Zmijozelu a vážně to chci vědět jen abych měl jasno, co by se stalo, kdybych, *hypoteticky řečeno*, kdybych svědčil o tom, že jsem tě slyšel to plánovat?“

„Kdybych byl kdokoli jiný než Malfoy, měl bych z toho potíže,“ odpověděl Draco uhlazeně. „Ale vzhledem k tomu, že jsem Malfoy... Otec má většinu. A potom tě rozdrtí... no, hádám, že ne úplně snadno, jsi Chlapec-který-přežil, ale otec je v takových věcech vážně dobrý.“ Draco se zamračil. „Kromě toho, chtěl jsi se bavit o jejím zavraždění, proč sám nejsi znepokojený, že já budu svědčit, pokud by ji našli mrtvou?“

Jak jen se dnešek mohl takhle zvrtnout? Harryho pusa už se hýbala rychleji, než stíhal přemýšlet. „To jsem si ale myslel, že je starší! Nevím, jak to funguje tady, ale v mudlovské Británii jsou soudy mnohem přísnější, když někdo zabije dítě –“

„To dává smysl,“ řekl Draco, i když dál vypadal trochu podezřívavě. „Ale každopádně, vždycky je lepší, když se to k bystrozorům vůbec nedostane. Pokud budeme opatrní a neuděláme nic, co by nespravilo léčivé zaklínadlo, můžeme jí prostě vymazat paměť a další týden to klidně udělat znovu.“ Pak se blondátý kluk zachichotal, byl to dětský, vysoko posazený zvuk. „I když – jen si představ,

kdyby řekla, že to byl Draco Malfoy a Chlapec-který-přežil, ani Brumbál by jí neuvěřil.“

Hodlám tenhle váš patetický malý magický pozůstatek středověku roztrhat na kousky menší než atomy, z kterých se skládá. „Popravdě, nemohli bychom na to zapomenout? Když jsem zjistil, že ten nápis vymyslela dívka o rok mladší než já, napadla mě jiná pomsta.“

„Aha? Povídej,“ řekl Draco a znovu si lokl svého Prskavkového čaje.

Harry netušil, jestli očarování funguje vícekrát než jednou za plechovku, ale věděl, že to na to může svést, takže si dal pozor, aby to načasoval přesně:

„Napadlo mě, že si ji jednoho dne vezmu za manželku.“

Draco vydal příšerný dávivý zvuk a zelená tekutina mu vytekla z pusy jako by byl auto s rozbitým radiátorem.

„Zbláznil ses?“

„Právě naopak, jsem tak přičetný, až to bolí.“

„Máš ještě divnější vkus než Lestrangle,“ řekl Draco a znělo to skoro obdivně. „Hádám, že tím pádem ji chceš jen pro sebe, co?“

„Jo. Mohl bych ti za to dlužit laskavost –“

Draco nad tím mávl rukou. „Vůbec, pozornost podniku.“

Harry zíral na plechovku ve své ruce a jeho krve se zmocňoval chlad. Okouzující, šťastný, štědrý s

laskavostmi pro své přátele, Draco nebyl psychopat. To na tom bylo to smutné a příšerné, znát lidskou psychologii natolik, aby *věděl*, že Draco *není* netvor. V průběhu historie na zemi existovalo přes deset tisíc společností, ve kterých by se podobná konverzace mohla odehrát. Ne, svět by byl skutečně velmi jiným místem, kdyby bylo zapotřebí být *zlé monstrum*, abyste řekli to, co Draco. Bylo to velmi jednoduché, velmi lidské, bylo to základní nastavení, pokud to nic jiného neovlivnilo. Pro Draca jeho nepřátelé nebyli lidé.

A ve zpomaleném čase téhle zpomalené země, jako v temnotě před úsvitem Věku rozumu, by syn dostatečně bohatého šlechtice jednoduše považoval za samozřejmé, že stojí nad zákonem, alespoň co se nějaké neurozené dívky týkalo. V mudlovském světě byla pořád místa, kde tomu bylo také tak, země, kde tenhle druh šlechty pořád existoval a pořád takto smýšlel, nebo i pochmurnější místa, kde se nejednalo jen o šlechtu. Takové to bylo na každém místě a ve všech dobách, které nebyly přímými pokračovateli osvícenství. Což zřejmě nezahrnovalo kouzelnickou Británii, i když tu docházalo k mezikulturní kontaminaci v podobě věcí, jako jsou limonády v plechovkách.

A pokud si Draco tu pomstu nerozmyslí a já neodhodím svou vlastní šanci na štěstí v manželství s nějakým ubohým šíleným děvčetem, pak všechno, co jsem získal, je čas, a není ho zrovna moc...

Pro jednu dívku. Ne pro ostatní.

Zajímalo by mě, jak těžké by bylo udělat seznam všech hlavních krevních puristů a zlikvidovat je.

Přesně tohle více méně zkoušeli během francouzské revoluce – udělat seznam všech nepřátel pokroku a odstranit všechno, co přesahovalo jejich krk – a podle toho, co si Harry vybavoval, to nedopadlo nejlépe. Možná by potřeboval oprášit některé z těch dějepisných knih, které mu otec koupil, a podívat se, jestli by se tomu, co se pokazilo během francouzské revoluce, nedalo nějak vyhnout.

Harry vzhlédl k obloze na bledý tvar Měsíce, toho rána stále viditelný na bezmračné obloze.

Takže svět je pokřivený a pokažený a šílený a krutý a krvavý a temný. Je to snad novinka? Vždycky jsi to věděl...

„Najednou vypadáš strašně vážně,“ řekl Draco. „Nech mě hádat, tví mudlovští rodiče ti řekli, že podobné věci jsou špatné.“

Harry jen přikývl, protože svému hlasu příliš nevěřil.

„No, jak říká můj otec, mohou existovat čtyři koleje, ale nakonec patří každý buď do Zmijozelu nebo do Mrzimoru. A upřímně, ty do Mrzimoru nespadáš. Jestli se rozhodneš se potají spojit s Malfoyovými... s naší mocí a reputací... mohly by ti projít věci, které ani *mně* ne. Nechceš si to na chvíli *zkusit*? Zjistit, jaké to je?“

Nejsme my to ale chytré hádě. Jedenáct let a už láká váhavou oběť ze skryše...

Harry si to rozmyslel, zvážil a zvolil svou zbraň. „Draco, nechtěl bys mi vysvětlit celou tu věc s čistou krví? Jsem v tom tak trochu nový.“

Široký úsměv přelétl Dracův obličej. „Vážně by ses měl setkat s otcem a zeptat se *jeho*, on je náš vůdce.“

„Stačí mi půlminutová verze...“

„Ok,“ řekl Draco. Zhluboka se nadechl, jeho slova získala kadenci a hlas měl o něco hlubší. „Jak se mudlovská poskvrna rozšiřuje, naše síly jsou generaci za generací slabší a slabší. Ačkoliv Salazar a Godric a Rowena a Helga svou silou kdysi pozvedli Bradavice z prachu a stvořili Přívěsek a Meč a Diadém a Pohár a Klobouk, žádný současný kouzelník se jim nemůže rovnat. Upadáme, všichni upadáme do mudlovského bahna, když se křížíme s jejich zplozenci a necháváme své motáky žít. Pokud poskvrna nebude zastavena, naše hůlky se brzy zlomí a

všechna naše umění zaniknou, Merlinova linie skončí a krev Atlantidy selže. Naše děti budou zanechány v bahně, odsouzeny žít jako pouzí mudlové, a temnota navždy přikryje svět.“ Draco si znovu lokl ze své plechovky a tvářil se spokojeně. Zdálo se, že alespoň z jeho pohledu byl tohle celý ten argument.

„Přesvědčivé,“ řekl Harry a myslel to spíše deskriptivně než normativně. Klasický, klasický vzor. Pád ze Slávy, potřeba střežit vlastní čistotu proti kontaminaci, skvělá minulost a vize mizerné budoucnosti. Na tenhle vzorec ale taky existoval *protiúder*... „V jedné věci tě ale musím opravit. Tvoje informace o mudlech jsou trochu zastaralé. Už dávno se neválíme v bahně.“

Dracova hlava se prudce otočila. „Cože? Co tím myslíš, my?“

„My. Vědci. Linie Francise Bacona a krev Osvícení. Mudlové jen tak neposedávali a neplakali, že nemají hůlky; máme teď své *vlastní* schopnosti, ať už magie je nebo není. Pokud se vaše síly vytratí, pak ztratíme něco velmi cenného, protože magie je naším jediným vodítkem k odhalení, jak vesmír skutečně funguje – ale nenechá vás to v bahně. Vaše domy budou dál chladné v létě a teplé v zimě, budou tu doktoři a léky. Věda vás může udržet naživu, když magie selže. Byla by to tragédie a měli

bychom se tomu všichni pokusit zabránit, ale nebyl by to úplný konec světa. To jen tak mimochodem.“

Draco o několik kroků ustoupil a jeho tvář představovala směsici strachu a nedůvěry. „*O čem to při Merlinovi mluvíš, Pottere?*“

„Hm, poslechl jsem si *tvůj* příběh, chceš si poslechnout ten můj?“ *Neohrabané*, pokáral se Harry, ale Draco přestal couvat a zdálo se, že poslouchá.

„Zkrátka,“ řekl Harry. „Snažím se říct, že se mi nezdá, že byste věnovali moc pozornosti tomu, co se děje v mudlovském světě.“ Pravděpodobně proto, že celý kouzelnický svět nahlížel na zbytek země jako na slum, zasluhující asi tolik pozornosti, kolik *Financial Times* věnovaly každodenní bídě Burundi. „Dobře. Rychlý test. Byli kouzelníci někdy na Měsíci? Však víš, na tamté věci?“ Harry ukázal vzhůru na to obrovské a vzdálené těleso.

„*Cože?*“ řekl Draco. Bylo naprosto jasné, že něco takového ho nikdy ani nenapadlo. „*Vydat se na–* je to jen –“ Jeho prst ukázal na tu malou bledou věcičku na nebi. „Nemůžeš se přemístit někam, kde jsi nikdy nebyl, a jak by se tam někdo mohl dostat jako *první?*“

„Vydrž,“ řekl Harry Dracovi. „Chtěl bych ti ukázat knížku, kterou jsem si s sebou přinesl, snad si pamatuju, ve které krabici ji mám.“ Harry se postavil, sklonil se a

vytáhl schody do podzemních prostor zavazadla. Seběhl dolů a začal odhazovat jednu krabici po druhé – nebezpečně se přitom přiblížil k neuctivému zacházení s knihami – sundal kryt z jedné z krabic a rychle, i když opatrně, z ní vypáčil štos knih –

(Harry zdědil téměř magickou schopnost rodu Verresů pamatovat si, kde přesně má všechny své knihy, i když je viděl jen jednou, což bylo poněkud záhadné, uvážíme-li naprostý nedostatek genetické příbuznosti.)

A pak vyběhl po schodech nahoru, patou zastrčil schodiště zpátky do kufru a s lapáním po dechu začal otáčet stránky knihy, dokud nenašel obrázek, který chtěl Dracovi ukázat.

Ten s bílou, prašnou krajinou plnou kráterů a s lidmi ve skafandrech a s bílomodrou planetou na pozadí toho všeho.

Ten obrázek.

Ten obrázek, kdyby měl ze všech na světě přežít jen ten jediný.

„*Takhle*,“ řekl Harry a jeho hlas se třásl, protože z něj tak docela nedokázal udržet všechnu pýchu, „takhle vypadá Země z Měsíce.“

Draco se pomalu naklonil. Na jeho mladé tváři byl zvláštní výraz. „Jestli je to opravdová fotka, proč se

nehýbe?“

Nehýbe? Oh. „Mudlové umí dělat pohyblivé fotografie, ale na ty bychom potřebovali větší krabici, ještě je nezvládnou dát na stránky.“

Dracův prst se přesunul nad jeden ze skafandrů. „Co je tohle?“ Jeho hlas se začal chvět.

„To jsou lidské bytosti. Mají na sobě oblek přes celé tělo, aby jim dodával vzduch, protože na Měsíci žádný vzduch není.“

„To je nemožné,“ zašeptal Draco. V jeho očích byla hrůza a naprostý zmatek. „Žádný mudla by něco takového nikdy nezvládl. *Jak...*“

Harry si knihu vzal zpátky, listoval stránkami, dokud nenašel, co hledal. „Tohle je stoupající raketa. Ten oheň ji tlačí výš a výš, dokud se nedostane k Měsíci.“ Znovu otočil stránky. „Tohle je raketa na Zemi. Ta malá skvrnka vedle ní je člověk.“ Draco zalapal po dechu. „Dostat se na Měsíc stojí zhruba... pravděpodobně okolo dvou milionů galeonů.“ Draco se zakuckal. „A vyžádalo si to práci... pravděpodobně víc lidí, než jich žije v celé kouzelnické Británii.“ *A když tam dorazili, nechali za sebou plaketu, na které stálo „Přišli jsme v míru, pro celé lidstvo.“ Ale ty ještě nejsi připravený slyšet ta slova, Draco, i když doufám, že jednou budeš...*

„Říkáš pravdu,“ řekl Draco pomalu. „Nezfalšoval bys celou knihu jen pro tohle – a slyším ti to v hlase. Ale... ale...“

„Jak, bez hůlek nebo magie? To je dlouhý příběh, Draco. Věda nefunguje díky mávání hůlkou a pronášení zaklínadel, funguje díky tak hluboké znalosti pravidel vesmíru, že víš, co přesně udělat, abys přiměl svět udělat, co chceš. Pokud kletba *Imperius* dokáže lidi přinutit udělat přesně to, co chceš, pak věda je o tom, že je znáš natolik dobře, že je dokážeš přimět udělat, co chceš, a oni si přitom pořád budou myslet, že to byl jejich vlastní nápad. Je to o hodně těžší než mávání hůlkou, ale funguje to, i když hůlky selžou, stejně jako můžeš pořád zkusit přemlouvání, když selže *Imperius*. A věda se buduje generaci za generací. S vědou musíš skutečně *vědět*, co děláš – a jakmile to pochopíš, můžeš to vysvětlit někomu dalšímu. Nejslavnější vědci minulého století, nejzářivější jména, o kterých se stále mluví s úctou, jejich schopnosti byly *ničím* v porovnání s největšími vědci současnosti. Není tu žádný ekvivalent vašeho ztraceného umění, které pomohlo postavit Bradavice. Síla vědy každým rokem stoupá. A začínáme rozumět a odhalovat tajemství života a dědičnosti. Budeme se schopni podívat právě na tu krev, o které jsi mluvil, a zjistit, co z člověka dělá kouzelníka, a

během jedné nebo dvou generací budeme schopni krev přesvědčit, aby ze *všech* dětí udělala kouzelníky. Takže, jak vidíš, ten problém není tak strašný, jak se zdá, protože během několika desetiletí ho věda bude schopná vyřešit za tebe.“

„Ale...“ řekl Draco. Trásl se mu hlas. „Pokud *mudlové* mají takovou moc... pak... co máme *my*?“

„Ne, Draco, o to nejde, copak to nechápeš? Vědu napájí lidské schopnosti pozorovat a rozumět světu. Nemůže selhat, aniž by selhalo celé lidstvo. Tvoje magie může zmizet a ty to budeš nenávidět, ale pořád to budeš *ty*. Budeš naživu, abys toho mohl litovat. Ale věda spočívá v lidské inteligenci, je to síla, která ze mě nemůže být odstraněna, aniž bych *já* nezmizel s ní. I když se pravidla světa přede mnou změní, takže se všechny mé vědomosti stanou bezcennými, jednoduše najdu ta nová pravidla; to už se také stalo. Není to *mudlovská* věc, je to *lidská* věc, jen zlepšuje a trénuje schopnosti, které používáš každý den, když se díváš na něco, čemu nerozumíš a ptáš se ‚Proč?‘ Jsi ze Zmijozelu, Draco, nechápeš ty důsledky?“

Draco vzhlédl od knihy k Harrymu. Jeho tvář ukazovala narůstající pochopení. „Kouzelníci se taky můžou naučit tuhle moc používat.“

Velmi opatrně... návnada je nastražena, teď háček...

„Pokud se dokážeš naučit přemýšlet o sobě jako o *člověku*, místo jako o *kouzelníkovi*, potom můžeš trénovat a tříbit svou lidskou moc.“

A pokud *tahle* instrukce nebyla ve *všech* vědeckých osnovách, Draco to nemusel vědět, že ano?

Dracovy oči vypadaly hluboce zamyšleně. „Ty jsi... ty jsi tohle už udělal?“

„V nějaké míře,“ připustil Harry. „Můj trénink není u konce. Ne v jedenácti. Ale můj otec mi taky zajistil učitele.“ Jistě, byli to hladovějící univerzitní studenti a celé to bylo jenom kvůli Harryho 26hodinovému spánkovému cyklu – co s tím profesorka McGonagallová vůbec hodlá udělat? – ale to teď nechme stranou...

Draco zvolna přikývl. „Ty si myslíš, že dokážeš zvládnout obojí umění a...“ Draco na Harryho vytřeštil oči. „A stát se pánem obou světů?“

Harry se zle zachechtal a pro tu chvíli mu to přišlo naprosto přirozené. „Musíš si uvědomit, Draco, že celý svět, jak ho znáš ty, celá kouzelnická Británie, je jen jediným políčkem na mnohem větší šachovnici. Ta šachovnice zahrnuje místa jako je Měsíc a hvězdy na nebi, které jsou zrovna takové jako Slunce, jenom nepředstavitelně vzdálené od nás, a věci jako jsou galaxie,

které jsou nesmírně větší než Země a Slunce, věci, které jsou tak velké, že je mohou vidět jenom vědci a ty ani nevíš, že existují. Ale já *vážně* jsem Havraspár, ne Zmijozel. Nechci vládnout vesmíru. Jen si myslím, že by mohl být rozumněji zorganizován.“

Na Dracově tváři byl obdiv. „Proč tohle říkáš *mně*?“

„Oh... není moc lidí, kteří vědí, jak dělat *pravou* vědu – porozumět něčemu napoprvé, dokonce i když tě to pekelně mate. Pomoc by se mi hodila.“

Draco na Harryho zíral s otevřenou pusou.

„Ale nenech se zmýlit, Draco, pravá věda není jako magie, nemůžeš se jí jen tak zabývat a pak odejít nezměněný, jako by ses naučil, jak odříkat slova nového kouzla. Ta moc má svou cenu, cenou tak vysokou, že ji většina lidí odmítá zaplatit.“

Draco přikývl, jako by konečně slyšel něco, čemu rozuměl. „A ta cena?“

„Naučit se přiznat, když se mýlíš.“

„Um,“ řekl Draco po tom, co se ta dramatická pauza začala vléct až příliš dlouho. „Hodláš to rozvést?“

„Když se snažíš zjistit, jak něco ve své nejhlubší podstatě funguje, prvních devadesát devět vysvětlení bude chybných. Až to sté bude správné. Takže se musíš naučit přiznat, že se mýlíš, znovu a znovu. Nezní to příliš

obtížně, ale je to tak těžké, že většina lidí nemůže dělat pravou vědu. Pořád se zpochybňovat, pořád znovu zkoumat věci, které jsi vždycky považoval za samozřejmé,“ jako třeba zlatonku ve famfrpálu, „a pokaždé, když změníš názor, změníš sebe. Ale teď o hodně předbíhám. Vážně o hodně. Jen bych chtěl, abys věděl... nabízím, že s tebou něco ze svých vědomostí budu sdílet. Pokud chceš. Je tu jen jedna podmínka.“

„Uh huh,“ řekl Draco. „Víš, otec říká, že když ti tohle někdo řekne, nikdy, nikdy to není dobré znamení.“

Harry přikývl. „Hlavně si to nevykládej špatně a nemysli si, že se snažím vrazit klín mezi tebe a tvého otce. O tom to není. Jen se chci spíš potýkat s někým mého věku, než aby tohle bylo mezi mnou a Lucieusem. Myslím, že tvému otci by to také nevadilo, ví, že jednou musíš vyrůst. Ale tahy v téhle hře musí být tvé vlastní. To je má podmínka – budu jednat s tebou, Draco, ne s tvým otcem.“

„Musím jít,“ řekl Draco. Postavil se. „Musím jít a promyslet si to.“

„Dej si klidně na čas,“ řekl Harry. Když se Draco vzdálil, zvuky vlakového nástupiště se změnilly z rozmazaného šumu na hukot.

Harry pohlédl na své hodinky, velmi jednoduchý mechanický model, který mu koupil otec v naději, že bude

fungovat i v přítomnosti magie. Pořád tikaly, a pokud ukazovaly správný čas, pak ještě nebylo přesně jedenáct. Pravděpodobně by se měl rychle dostat do vlaku a začít hledat tu jakjensejmenuje, ale teď se mu zdálo vhodné dopřát si chvilku na pár dýchacích cviků a postarat se, aby se mu znovu zahřála krev.

Ale když vzhlédl od svých hodinek, spatřil, jak se k němu blíží dvě postavy, které s tvářemi zachumlanými v zimních šálách vypadaly naprosto směšně.

„Zdravíčko, pane Bronzový,“ řekla jedna z maskovaných postav. „Neměl byste zájem přidat se k Řádu chaosu?“

Později:

O něco později, když všechen denní zmatek konečně opadl, se Draco s perem v ruce naklonil nad svůj stůl. Měl ve zmijozelském podzemí soukromou místnost s vlastním stolem a vlastním krbem – bohužel ani on si nedokázal zajistit připojení do letaxového systému, ale alespoň Zmijozel nebaštil ten naprostý nesmysl o tom, že by *všichni* měli spát ve společné ložnici. Soukromých místností nebylo mnoho, museli jste být ti nejlepší z lepší sorty, ale to se u rodu Malfoyů dalo považovat za samozřejmé.

Drahý otče, napsal Draco.

A pak se zarazil.

Inkoust pomalu odkapával z brku a tvořil na pergamenu blízko slov kaňky.

Draco nebyl hloupý. Byl mladý, ale jeho učitelé ho dobře vycvičili. Draco věděl, že Potter pravděpodobně k Brumbálově frakci cítí mnohem větší sympatie, než dává najevo... ale přesto si Draco myslel, že by se Potter dal zlákat. Bylo přitom křišťálově jasné, že se Potter pokoušel zlákat jeho, stejně jako se on sám pokoušel zlákat Pottera.

A bylo rovněž jasné, že Potter je geniální a o dost víc než jen trochu šílený a hraje rozsáhlou hru, které sám z větší části nerozumí, a improvizuje ve vysoké rychlosti s jemností běsnícího nundu. Ale Potter dokázal zvolit taktiku, od které Draco nemohl jen tak odejít. Nabídl Dracovi podíl na své vlastní moci, sázeje na to, že ji Draco nebude moci použít, aniž by se mu nestal podobnější. Tohle otec nazýval velmi pokročilou technikou, a varoval Draca, že často nefunguje.

Draco věděl, že nerozuměl všemu, co se stalo... ale Potter nabídl šanci hrát *jemu* a ta právě teď byla *jeho*. A pokud celou tu věc vyklevetí, převezme ji otec.

V podstatě to bylo takhle jednoduché. Nižší techniky vyžadovaly nevědomost na straně cíle, nebo alespoň nejistotu. Lichocením muselo být hodnověrně zakryté jako

obdiv. („Měl bys být ve Zmijozelu“ byla stará klasika, velmi efektivní na určitý druh lidí, kteří to neočekávali, a pokud fungovala, mohli jste ji zopakovat.) Ale když najdete na někoho nejsilnější páku, nezáleží na tom, jestli vědí, že vy víte. Potter ve svém šíleném spěchu odhalil klíč k Dracově duši. A jestli Draco věděl, že to Potter ví – dokonce i když to byl očividný odhad – nic to na tom neměnilo.

Takže poprvé za svůj život měl opravdové tajemství, které mohl zachovávat. Hrál svou vlastní hru. Skrývala se v tom nejasná bolest, ale věděl, že otec by byl hrdý, a tím to bylo v pořádku.

Kaňky nechal na místě – také představovaly zprávu, takovou, které jeho otec bude rozumět, neboť tuhle hru jemných náznaků už hráli víc než jednou – a napsal jednu otázku, která ho na celé téhle záležitosti opravdu hryzala, to, o čem si myslel, že by měl chápat, ale nechápal vůbec.

Drahý otče,

Předpokládejme, že bych ti řekl, že jsem v Bradavicích narazil na studenta, na někoho, kdo nepatří do našeho kruhu, který tě nazval ‚dokonalou vražednou zbraní‘ a řekl, že jsem tvým jediným ‚slabým místem‘. Co bys o něm řekl?

Zanedlouho se sova vrátila s odpovědí.

Můj milovaný synu:

Řekl bych, že jsi měl to štěstí narazit na někoho, kdo se těší velké důvěře našeho přítele a cenného spojence, Severuse Snapea.

Draco na dopis nějaký čas hleděl a pak jej hodil do ohně.

8. Pozitivní předpojatost – Hermione Grangerová

Všechny tyto světy náleží J. K. Rowlingové, s výjimkou Europy. Tam se o žádnou fanfiction nepokoušejte.

„Dovol mi tě varovat, že vyzývat můj důvtip je nebezpečná činnost, která může podstatně navýšit surreálnost tvého života.“

Nikdo nepožádal o pomoc, v tom byl ten problém. Prostě se jen tak bavili, jedli, nebo zírali do prázdna, zatímco jejich rodiče klábosili. Z nějakého podivného důvodu nikdo nesesedl a nečetl si knížku, což znamenalo, že si nemohla jednoduše sednout vedle nich a vytáhnout si svou vlastní. A dokonce i když odvážně podnikla první krok a sedla si a pokračovala ve třetí čtbě *Bradavické historie*, nikdo se neměl k tomu, aby se posadil vedle ní.

Kromě pomáhání lidem s domácími úkoly nebo s čímkoli dalším, co potřebovali, vlastně nevěděla, jak se s někým seznámit. Nemyslela si, že by byla stydlivá. Považovala se za dívku, která hned přebírá velení. A přesto, když v tom nebyl zahrnut požadavek typu „nemůžu si vzpomenout, jak se dělá dělení pod sebe“, bylo jí prostě příliš *trapné* přijít k někomu a říct... co? Nikdy nebyla schopná zjistit co. A nebyly k tomu žádné průvodní

informace, což bylo směšné. Všechny ty věci kolem poznávání nových lidí jí nikdy nepřipadaly rozumné. Proč na sebe veškerou zodpovědnost měla brát *ona*, když v tom byli zahrnuti dva? Proč s tím nikdy nepomohli dospělí? Přála si, aby nějaká jiná dívka prostě přišla k *ní* a řekla, „Hermiono, učitel mi řekl, abych se s tebou spřátelila.“

Ale necht' je naprosto jasné, že Hermiona Grangerová, sedící první den školy o samotě v jednom z mála kupé, která zůstala prázdná, v posledním voze vlaku, s dveřmi od kupé otevřenými jen pro případ, že by někdo měl nějaký důvod s ní mluvit, *nebyla* smutná, osamělá, sklíčená, deprimovaná, zoufalá nebo posedlá svými problémy. Spíše si jen potřetí četla *Bradavickou historii* a docela si to užívala, s podtónem podráždění ohledně všeobecné nerozumnosti světa na pozadí.

Ozval se zvuk otevíraných dveří a pak kroky a zvláštní kradmý zvuk, který přicházel z chodby vlaku. Hermiona odložila *Bradavickou historii* stranou, postavila se a vystrčila hlavu ven – jen pro případ, že by někdo potřeboval pomoc – a uviděla mladého kluka v kouzelnickém hábitu, pravděpodobně prváka nebo druháka, soudě podle jeho výšky, který se šálou omotanou kolem hlavy vypadal dost směšně. Na podlaze vedle něj stál malý kufr. Jak ho pozorovala, zaklepal na dveře

dalšího zavřeného kupé a řekl hlasem, díky šále lehce nesrozumitelným, „Promiňte, mohl bych vám položit rychlou otázku?“

Odpověď z vnitřku kupé nezaznamenala, ale potom, co chlapec otevřel dveře, měla dojem, že ho slyšela říct – pokud se nepřeslechla – „Dokážete tu někdo vyjmenovat šest kvarků, nebo netušíte, kde bych našel prvačku jménem Hermiona Grangerová?“

Když chlapec zavřel dveře kupé, řekla Hermiona: „Můžu ti s něčím pomoci?“

Tvář s šálou se otočila k ní a hlas řekl: „Ne, pokud nedokážeš vyjmenovat šest kvarků nebo mi říct, kde najdu prvačku jménem Hermiona Grangerová.“

„Nahoru, dolů, podivný, půvabný, pravdivý, krásný, a proč hledáš prvačku jménem Hermiona Grangerová?“

Z této dálky to nešlo úplně dobře poznat, ale přišlo jí, že se chlapec pod šálou široce zakřenil. „Aha, takže ty jsi prvačka jménem Hermiona Grangerová,“ řekl ten tlumený mladý hlas. „A skutečně ve vlaku do Bradavic.“ Chlapec vykročil směrem k ní a k jejímu kupé a jeho kufr se kradl za ním. „Technicky vzato jsem se po tobě měl jen podívat, ale zdá se mi pravděpodobné, že to znamenalo, že bych si s tebou měl i promluvit, nebo tě pozvat, ať se připojíš k mé družině, nebo od tebe dostat magický předmět, nebo díky

tobě zjistit, že Bradavice byly postaveny na ruinách starodávného chrámu nebo něco takového. PC nebo NPC, toť otázka^[9]?”

Hermiona otevřela pusy, aby na to odpověděla, ale nedokázala vymyslet žádnou *možnou* odpověď na... cokoli to bylo, co právě slyšela, dokonce i když ten chlapec došel až k ní, nakoukl do kupé, spokojeně přikývl a sedl si na prázdnou sedačku naproti její vlastní, na které pořád ještě ležela její kniha. Jeho zavazadlo si pospíšilo za ním, zvětšilo se na trojnásobek svého původního průměru a poněkud znepokojivým způsobem se uvelebilo vedle jejího.

„Prosím, posad' se,“ řekl ten chlapec, „a zavři prosím dveře, jestli budeš tak laskavá. Neboj se, nekousnu nikoho, kdo mě nekousne první.“ Už si z hlavy odmotával šálu.

To, že naznačil, že by se *ona* mohla bát *jeho*, stačilo, aby dveře zavřela tak prudce, že třískly o rám. Otočila se a spatřila mladou tvář s jasnými, rozesmátě zelenými očima a s agresivně tmavě červenou jizvou na čele, která ji upomněla na něco zastrčeného hluboko v paměti, ale právě teď měla důležitější starosti. „Neřekla jsem, že jsem Hermiona Grangerová!“

„A *já* jsem neřekl, že jsi *řekla*, že jsi Hermiona Grangerová, prostě jsem řekl, že jsi Hermiona Grangerová.“

Pokud se ptáš, jak to vím, je to proto, že vím všechno. Přejí hezký večer, dámy a pánové, mé jméno je Harry James Potter-Evans-Verres nebo jen Harry Potter, vím, že *tobě* to pro změnu nic neříká –”

Hermionin mozek konečně dokončil to spojení. Ta jízva na jeho čele ve tvaru blesku. „Harry Potter! Jsi v *Moderní kouzelnické historii* a ve *Vzestupu a pádu černé magie* a v *Největších kouzelnických skutcích dvacátého století*.“ Po pravdě zrovna poprvé v celém svém životě *potkala* někoho z *knihy* a byl to docela divný pocit.

Chlapec třikrát zamrkal. „Já jsem v *knihách*? No počkat, samozřejmě že jsem v *knihách*... zvláštní pomyšlení.“

„Proboha, to jsi nevěděl?“ řekla Hermiona- „Kdyby šlo o mě, hned bych si zjistila všechno.“

Chlapcův hlas zněl poněkud suše. „Slečno Hermiono Grangerová, je tomu méně než 72 hodin, co jsem vešel do Příčné ulice a dozvěděl se o svém nároku na slávu. Minulé dva dny jsem strávil nákupem vědeckých knih. *Věř mi*, mám v plánu zjistit všechno, co můžu.“ Chlapec zaváhal. „Co se o mně ve tvých *knihách* říká?“

Mysl Hermiony Grangerové se vrhla do minulosti, netušila, že bude zkoušená z *těchto* knih, takže je přečetla jen jednou, ale bylo to jen před měsícem, takže text byl v její mysli pořád ještě čerstvý. „Jsi jediný člověk, který kdy

přežil smrtící kletbu, takže tě označují za Chlapce-který-přežil. Narodil ses Jamesi Potterovi a Lily Potterové rozené Evansové 31. července 1980. A 31. října 1981 Pán zla, Ten-jehož-jméno-nesmí-být-vysloveno – i když vážně netuším proč – napadl váš dům, jehož poloha byla vyzrazena Siriusem Blackem, i když se tam nepíše, jak vědí, že to byl on. Byl jsi nalezen živý s jizvou na čele v troskách domu tvých rodičů vedle ohořelých zbytků Ty-víš-koho. Nejvyšší Divotvůrce Albus Percival Wulfric Brian Brumbál tě někde ukryl, nikdo neví kde. Ve *Vzestupu a pádu černé magie* se tvrdí, že jsi přežil díky lásce své matky, a že tvá jizva obsahuje všechnu magickou sílu Pána zla, a že se tě bojí kentauři, ale *Největší kouzelnické skutky dvacátého století* nic takového nezmiňují a *Moderní kouzelnická historie* varuje, že ohledně tebe koluje spousta ujetých teorií.“

Chlapcova pusa byla široce otevřená. „Řekl ti někdo, abys ve vlaku počkala na Harryho Pottera nebo něco takového?“

„Ne,“ řekla Hermiona. „Kdo ti řekl o *mně*?“

„Profesorka McGonagallová a řekl bych, že chápu proč. Ty máš eidetickou paměť, Hermiono?“

Hermiona zavrtěla hlavou. „Není fotografická, to jsem si sice vždycky přála, ale musím svoje učebnice přečíst pětkrát, než si je zapamatuju.“

„Opravdu,“ řekl chlapec poněkud přiškrceným hlasem. „Doufám, že ti nevadí, když to otestuju – ne, že bych ti nevěřil, ale jak se říká ‚důvěřuj, ale prověřuj‘. Není důvod tápat, když můžu jednoduše provést experiment.“

Hermiona se trochu samolibě usmála. Milovala testy. „Do toho.“

Chlapec strčil ruku do váčku u svého boku a řekl „Magické recepty a lektvary od Arsenia Jiggera“. Když ruku vytáhl, držel v ní knihu, kterou jmenoval.

Hermiona okamžitě zatoužila po takovém váčku jako po ničem na světě.

Chlapec knihu otevřel kdesi uprostřed a pohlédl dolů. „Pokud bys připravovala *olej ostrosti* –“

„Hej, já odsud do té knihy *vidím!*“

Chlapec naklonil knihu, aby už do ní neviděla, a znovu zalistoval stránkami. „Pokud bys vařila lektvar *pavoučího šplhu*, jakou další ingredienci bys přidala po akromantulím hedvábí?“

„Po vhození hedvábí vyčkejte, dokud lektvar nenabyde přesné barvy bezmračné oblohy za svítání, 8 stupňů od horizontu a 8 minut před tím, než půjde vidět první kousek slunce. Osmkrát zamíchejte proti směru hodinových ručiček a jednou po směru, pak přidejte osm gramů jednorožčích chrchlů.“

Chlapec s ostrým prásknutím zavřel knihu a vložil ji zpátky do svého váčku, který ji pozřel s tichým říhavým zvukem. „Dobrá, dobrá, *dobrá*, dobrá, dobrá. Rád bych vám učinil návrh, slečno Grangerová.“

„Návrh?“ řekla Hermione podezřívavě. Těm by dívky naslouchat neměly.

V té chvíli si také Hermione uvědomila jinou věc – no, jednu z jiných věcí – která byla na tom chlapci zvláštní. Očividně, lidé, kteří byli v knihách, také *zněli* jako knihy, když mluvili. To byl docela překvapivý objev.

Chlapec se natáhl do svého váčku a řekl, „plechovku limonády“, a obdržel zářivě zelený váleček. Natáhl ho směrem k ní a řekl, „Mohl bych ti nabídnout limonádu?“

Hermiona ji zdvořile přijala. Po pravdě se teď cítila docela žíznivě. „Děkuji,“ řekla, když ji otevřela. „To byl tvůj návrh?“

Kluk zakašlal. „Ne,“ odpověděl. Zrovna, když Hermione začala pít, řekl, „Rád bych, abys mi pomohla zmocnit se vlády nad vesmírem.“

Hermiona dopila a sklonila plechovku. „Ne, děkuju, nejsem zlá.“

Chlapec se na ni překvapeně podíval, jako by očekával nějakou jinou odpověď. „No, myslel jsem to spíš rétoricky,“ řekl. „Ve smyslu baconovského projektu,

chápeš, ne ve smyslu politické moci. „Zefektivnění všech věcí“ a tak dále. Chtěl bych experimentálně studovat kouzla, najít pravidla, kterými se řídí, přivést magii do domény vědy, smísit kouzelnický a mudlovský svět, zvýšit životní standard celé planety, posunout lidstvo o staletí vpřed, objevit tajemství nesmrtelnosti, kolonizovat sluneční soustavu, prozkoumat galaxii a, což je nejpodstatnější, zjistit, co se to tu sakra děje, protože tohle všechno je nehorázně nemožné.“

To znělo o něco zajímavěji. „A?“

Chlapec na ni nevěřícně vytřeštil oči. „A? Tohle ti *nestačí*?“

„A co chceš ode mě?“ řekla Hermiona.

„Chci, abys mi pomohla s výzkumem, samozřejmě. S tvou encyklopedickou pamětí a s mou inteligencí a racionalitou budeme mít baconovský projekt dokončený v mžiku letu, přičemž mžikem letem myslím tak aspoň třicet pět let.“

Hermionu tenhle kluk začínal rozčilovat. „Neviděla jsem tě dělat nic inteligentního. Možná *já* nechám *tebe* pomoci mi s *mým* výzkumem.“

V kupé nastalo jisté ticho.

„Takže mě žádáš, abych demonstroval svou inteligenci,“ řekl chlapec po dlouhé pauze.

Hermiona přikývla.

„Dovol mi tě varovat, že vyzývat můj důvtip je nebezpečná činnost, která může podstatně navýšit surreálnost tvého života.“

„Ještě pořád nejsem ohromená,“ řekla Hermiona. Ruka s limonádou se jí znovu zvedla ke rtům.

„No, možná tě ohromí *tohle*,“ řekl chlapec. Naklonil se dopředu a upřeně se na ni podíval. „Už jsem trochu experimentoval a zjistil jsem, že nepotřebuju hůlku, dokážu udělat cokoli jen lusknutím prstů.“

Vyslovil to zrovna ve chvíli, kdy Hermiona byla uprostřed polykání. Zakuckala se a zakašlala a vyprskla z ní zelená tekutina.

Na její zbrusu nový, nikdy nenošený čarodějnický hábit, při prvním dni školy.

Hermiona doopravdy zaječela. Byl to vysoko položený zvuk a v uzavřeném kupé se rozlehl jako vzdušný nálet.

„*Ííík! Moje šaty!*“

„Nepanikař!“ řekl chlapec. „Dokážu to spravit. Jen sleduj!“ Pozvedl ruku a luskl prsty.

„Ty chceš –“ pak sklonila pohled.

Zelená tekutina byla pořád na místě, ale přímo před jejím zrakem začala mizet a ztrácet se a během několika dalších sekund vypadala, jako by se nikdy nepolila.

Hermiona vytřeštila oči na chlapce, který se poněkud samolibě usmíval.

Bezeslovná a bezhůlková magie! V *jeho* věku? Když dostal všechny své učebnice před *třemi dny*?

Potom si vzpomněla, co četla, zalapala po dechu a ucukla od něj. *Všechna síla Pána zla! V jeho jizvě!*

Spěšně se zvedla na nohy. „Musím, musím, jít na záchod, počkej tady, dobře –“ musí najít dospělého, musí jim to říct –

Chlapcův úsměv opadl. „Byl to jenom trik, Hermiono. Omlouvám se, nechtěl jsem tě vyděsit.“

Její ruka se zarazila na klíce. „*Trik?*“

„Ano,“ řekl kluk. „Požádala jsi mě, abych předvedl svou inteligenci. Takže jsem udělal něco zdánlivě nemožného, tím se člověk vždycky dobře uvede. Ve skutečnosti nedokážu udělat cokoli jen lusknutím prstů.“ Odmlčel se. „Alespoň si *myslím*, že nedokážu, vlastně jsem to ještě nikdy nezkoušel.“ Zvedl ruku a znovu luskl prsty. „Ne-e, žádný banán.“

Hermiona byla zmatená jako nikdy v životě.

Usmál se výrazu její tváře. „*Varoval* jsem tě, že vyzývat můj důvtip obvykle činí život surreálnějším. Vzpomeň si na to, až tě příště budu před něčím varovat.“

„Ale, ale,“ zakoktala se Hermiona. „Co jsi teda *udělal?*“

Chlapcův pohled nabyl na uvážlivosti a rozvážnosti, jaké ještě nikdy neviděla u někoho vlastního věku. „Myslíš, že máš dostatek schopností stát se vědkyní sama, bez mé pomoci? Tak se podívejme, jak bys ty vyšetřila tenhle záhadný fenomén.“

„Já...“ Hermionin mozek byl na okamžik nedostupný. Milovala testování, ale *takový* test nikdy předtím nedostala. Zběsile se snažila rozpomenout se na něco, co četla o tom, jak by vědecká práce měla probíhat. Její mozek nahodil páru, zaskřípal a vyplivl instrukce pro projekt vědeckého výzkumu.

1. krok: *Zformulovat hypotézu*
2. krok: *Provést experiment k ověření hypotézy*
3. krok: *Změřit výsledky*
4. krok: *Nakreslit shrnutí školního projektu na velký karton*

Prvním krokem bylo zformulovat hypotézu. To znamenalo, snažit se přijít na něco, co se právě *mohlo* stát. „Dobře. Moje hypotéza je, že jsi seslal kouzlo na můj hábit, aby všechno na něm vylité zmizelo.“

„Dobře,“ řekl chlapec, „to je tvá odpověď?“

Šok opadával a Hermionin mozek začínal fungovat pořádně. „Ne, počkej, to není moc dobrý nápad. Neviděla

jsem tě dotknout se hůlky ani říct žádné zaklínadlo, tak jak jsi mohl seslat kouzlo?“

Chlapec čekal, jeho tvář nic neprozrazovala.

„Ale předpokládejme, že všechny hábity z toho obchodu už jsou očarované, aby zůstaly čisté, což by bylo velmi užitečné kouzlo. A ty jsi to zjistil tak, že jsi na sebe něco vylil už dřív.“

Teď chlapec zvedl obočí. „Je *tohle* tvá odpověď?“

„Ne, ještě jsem neprovedla druhý krok, ,experiment k ověření hypotézy‘.“

Kluk znovu zavřel pusu a začal se usmívat.

Hermiona se podívala na plechovku, kterou automaticky dala do držátka u okna. Podívala se na ní a zjistila, že je přibližně z jedné třetiny plná.

„Dobrá,“ řekla Hermiona, „experiment, který chci provést je, že *tohle* vyliju na svůj hábit a podívám se, co se stane – můj předpoklad je, že to zmizí. Až na to, že pokud to *nebude* fungovat, na hábitu zůstane skvrna, a to nechci.“

„Zkus to na mém,“ řekl kluk, „tak se nebudeš muset bát, že se ušpiníš.“

„Ale –“ řekla Hermiona. Na tomto sledu myšlenek bylo něco *nesprávného*, ale nevěděla, jak to přesně vyjádřit.

„Mám v kufru náhradní hábity,“ řekl.

„Ale není tu, kde se převléct,“ namítla Hermiona. Pak se nad tím zamyslela důkladněji. „I když hádám, že bych mohla odejít a zavřít dveře –“

„V kufru mám i místo, kde se můžu převléct.“

Hermiona se podívala na jeho kufr, který, jak začínala chápat, byl o dost obdivuhodnější než její vlastní.

„Dobře,“ řekla Hermiona, „když to říkáš,“ a poněkud nesměle nalila trochu zelené limonády na cíp chlapcova hábitu. Nespouštěla z něj zrak, snažila se vzpomenout, jak dlouho trvalo, než skvrna zmizela předtím...

A limonáda zmizela!

Hermiona si oddechla úlevou, mimo jiné i proto, že se tu tedy nepotýká s veškerou magickou silou Pána zla.

Třetím krokem bylo změřit výsledky, ale v tomhle případě šlo jen o to, že limonáda zmizela. A řekla si, že čtvrtý krok, nákres na karton, by asi mohla přeskočit.

„Moje odpověď je, že hábity jsou okouzleny tak, aby se samy udržovaly v čistotě.“

„Ne tak docela,“ řekl kluk.

Hermiona cítila bodnutí zklamání. Opravdu by si přála, aby se tak *necítila*, ten kluk nebyl učitel, ale pořád to byl test a ona dala špatnou odpověď, a to vždycky pociťovala jako slabou ránu do žaludku.

(To, že tohle Hermionu Grangerovou nikdy nezastavilo a ani to nijak neumenšilo její lásku k testům, vám o ní říkalo všechno, co jste potřebovali vědět.)

„Smutné na tom je,“ řekl chlapec, „že jsi pravděpodobně udělala všechno, co jsi podle knihy měla. Zformulovala jsi prognózu, která je schopná rozlišit mezi okouzlenými a neokouzlenými šaty a otestovala jsi ji a odmítla jsi prázdnou hypotézu, že hábit není očarováný. Ale pokud nečteš ty nejlepší z nejlepších knih, nenaučí tě, jak dělat vědu *pořádně*. Dost dobře na to, abys *skutečně* dostala správnou odpověď, místo toho, abys jen stloukla další publikaci, jako jsou ty, na které si táta pořád stěžuje. Takže mi dovol něco vysvětlit – aniž bych prozradil odpověď – co jsi teď udělala špatně, a pak ti dám další šanci.“

Ten klukův ach-tak-nadřázený tón ji začínal rozčilovat, obzvlášť vzhledem k tomu, že mu bylo jenom jedenáct, stejně jako jí, ale to bylo druhotné vedle šance zjistit, co udělala špatně. „Dobře.“

Chlapcův výraz se stal soustředěnějším. „Tohle je hra založená na známém experimentu nazvaném úkol 2-4-6, poslouvej, jak to funguje. Mám *pravidlo* – znám ho jen já, ty ne – kterému odpovídají určité trojice čísel, ale jiné ne. 2-4-6 je příklad trojice, která odpovídá pravidlu. Vlastně... nech mě to pravidlo napsat, abys věděla, že je pevně dané,

složím to a předám tobě. Prosím nedívej se, už vím, že dokážeš číst vzhůru nohama.“

Řekl „papír“ a „mikrotužka“ svému váčku a začal psát. Pevně zavřela oči.

„Tady,“ řekl kluk s pevně složeným kusem papíru v ruce. „Dej si to do kapsy,“ a ona to udělala.

„Teď k tomu, jak tahle hra funguje,“ řekl kluk, „řekneš nějakou trojici čísel a já ti řeknu ,Ano‘ pokud ta čísla souhlasí s pravidlem a ,Ne‘ pokud ne. Já jsem Příroda, to pravidlo je jedním z mých zákonů a ty ho musíš odhalit. Už víš, že 2-4-6 dostalo ,Ano‘. Až uskutečníš tolik dalších experimentů, kolik chceš – zeptáš se mě na tolik trojic, kolik ti bude připadat nezbytné – přestaneš a tipneš si pravidlo, a potom můžeš rozložit papír a zjistit, jestli jsi uspěla. Rozumíš pravidlům hry?“

„Samozřejmě,“ řekla Hermiona.

„Do toho.“

„4-6-8,“ řekla Hermiona.

„Ano,“ řekl kluk.

„10-12-14,“ řekla Hermiona.

„Ano,“ řekl kluk.

Hermiona zkusila pobídnout svůj mozek o trochu dál, protože se jí zdálo, že udělala veškeré testování, které bylo nezbytné, ale přece to nemohlo být takhle snadné, ne?

„1-3-5.“

„Ano.“

„Mínus 3, mínus 1, plus 1.“

„Ano.“

Hermiona nedokázala přijít na nic jiného. „Pravidlo je, že se číslo pokaždé musí zvětšit o dvě.“

„Teď předpokládejme, že se dozvíš,“ řekl kluk, „že ten test je těžší, než vypadá a že jím projde jen 20 % dospělých.“

Hermiona se zamračila. Co jí ušlo? Potom si náhle vzpomněla na test, který jí ještě zbýval.

„2-5-8!“ řekla triumfálně.

„Ano.“

„10-20-30!“

„Ano.“

„Skutečná odpověď je, že čísla musejí pokaždé vzrůstat o *stejnou* hodnotu. Nemusí to být 2.“

„Velmi dobře,“ řekl ten kluk, „teď vytáhni papír a podívej se, jak jsi dopadla.“

Hermiona vytáhla papír z kapsy a rozložila ho.

Tři reálná čísla ve vzrůstajícím pořadí, od nejnižšího k nejvyššímu.

Hermioně spadla čelist. Měla neurčitý pocit, že se jí stalo něco děsně nespravedlivého, že ten kluk je příšerný,

špinavý lhář, ale když si to v paměti prošla, nevzpomněla si, že by jí dal být jedinou špatnou odpověď.

„To, co jsi právě objevila, se nazývá ‚pozitivní předpojatost‘,“ řekl chlapec. „Myslíš na pravidlo a pořád myslíš na trojice, které by tomu pravidlu odpovídaly. Ale nevyzkoušíš ani tolik trojic, kolik je třeba, aby alespoň jednou padlo ‚Ne‘. Vlastně jsi nedostala jediné ‚Ne‘, takže ‚jakákoli tři čísla‘ by klidně mohlo být to pravidlo. Je to, jako by lidé přicházeli s pokusy, které mohou potvrdit jejich hypotézy, místo toho, aby vymýšleli pokusy, které by je mohly vyvrátit – není to přesně to samé, ale je to blízko. Musíš se naučit dívat se na negativní stránku věcí, zírat do temnoty. Když byl ten experiment proveden, jenom 20 % dospělých přišlo na správnou odpověď. A spousta ostatních přišla s neuvěřitelně komplikovanými návrhy a pevně v ně věřili, protože provedli spoustu pokusů a všechny vyšly tak, jak očekávali.“

„Takže,“ řekl chlapec, „chtěla by ses znovu pokusit vyřešit tu původní záhadu?“

Jeho oči byly soustředěné, jako by tohle byl ten *opravdový* test.

Hermiona zavřela oči a snažila se soustředit. Pod hábitem se potila. Měla podivný pocit, že nikdy předtím

nemusela při testu tolik přemýšlet, nebo možná, že tohle bylo vůbec *poprvé*, co při testu dostala za úkol přemýšlet.

Jaký další pokus by mohla udělat? Měla čokoládovou žabku, mohla by ji kousek zkusit otřít o šaty a podívat se, jestli *to* zmizí... Ale to jí pořád nepřipadalo jako to pokroucené negativní myšlení, které ten kluk požadoval. Jako by se pořád ptala na „Ano“, kdyby skvrna od čokoládové žabky zmizela, místo aby se ptala na „Ne“.

Takže... podle její hypotézy... kdy by měla limonáda... *nezmizet*?

„Mám tu další pokus,“ řekla Hermiona. „Vyliju trochu limonády na podlahu a podívám se, jestli *nezmizí*. Máš ve svém váčku nějaké ubrousky, abych ji mohla utřít, kdyby to nevyšlo?“

„Mám kapesníky,“ řekl chlapec. Jeho tvář byla pořád bez výrazu.

Hermiona vzala limonádu a trochu vylila na podlahu.

O pár sekund později zmizela.

Pak ji to došlo a měla chuť si nakopat. „Samozřejmě! To ty jsi mi dal tu limonádu! Nejde o očarované hábity, celou dobu to byla ta limonáda!“

Chlapec se postavil a s vážností se jí uklonil. Široce se u toho šklebil. „Takže... můžu ti pomoci s tvým výzkumem, Hermiono Grangerová?“

„Já, hm...“ Hermiona pořád cítila nával euforie, ale nebyla si tak docela jistá, jak na *tohle* odpovědět.

Byli přerušeni tichým, váhavým, slabým a jaksi *neochotným* zaklepáním na dveře.

Chlapec se otočil, vyhlédl okýnkem a řekl, „Nemám na sobě šálu, mohla by ses o to postarat?“

V tom okamžiku si Hermiona uvědomila, proč ten kluk – ne, Chlapec-který-přežil, Harry Potter – vůbec měl šálu přes obličej a cítila se trochu hloupě, že jí to nedošlo dřív. Bylo jí to po pravdě docela divné, protože by si myslela, že Harry Potter se bude celému světu hrdě vystavovat; napadlo ji, že by mohl být stydlivější, než se zdá.

Když Hermiona otevřela dveře, pozdravil ji mladý třesoucí se kluk, který vypadal přesně tak, jak klepal.

„Promiň,“ řekl ten kluk tenkým hláskem, „Já jsem Neville Longbottom, hledám svého žabáka a nemůžu – nemůžu ho nikde ve voze najít... neviděla jsi ho?“

„Ne,“ řekla Hermiona a pak její nápomocnost dorazila s plnou silou. „Zkontroloval jsi všechna ostatní kupé?“

„Ano,“ zašeptal kluk.

„Pak budeme muset zkontrolovat i ostatní vozy,“ řekla Hermiona energicky. „Pomůžu ti. Jmenuju se Hermiona Grangerová, mimochodem.“

Kluk vypadal, že omdlí vděčností.

„Počkej,“ ozval se hlas toho *druhého* kluka – Harryho Pottera. „Nejsem si jistý, že to je nejlepší postup.“

Na tohle se Neville zatvářil, jako by se měl rozbrečet a rozzlobená Hermiona se prudce otočila. Pokud byl Harry Potter tím druhem člověka, který by odkopl malého kluka, jenom proto, že nechtěl být přerušen... „Cože? *Proč* ne?“

„No,“ řekl Harry Potter, „zabere pořádnou chvíli prohledat celý vlak, a i tak bychom toho žabáka mohli minout, a když ho nenajdeme, než dorazíme do Bradavic, neskončí nejlépe. Takže by bylo mnohem logičtější, kdyby šel rovnou do předního vozu, kde jsou prefekti, a některého z nich požádal o pomoc. To byla také první věc, kterou jsem udělal, když jsem hledal tebe, Hermiono, i když mi bohužel nemohli pomoci. Ale mohli by aspoň znát nějaká kouzla nebo mít nějaké magické předměty, se kterými by bylo jednodušší toho žabáka najít. My jsme jen prváci.“

To... *dávalo* smysl.

„Myslíš, že dokážeš najít prefektský vůz sám?“ zeptal se Harry Potter. „Já mám tak trochu důvody, proč bych se kolem nechtěl moc ukazovat.“

Neville náhle zalapal po dechu a o krok ustoupil. „Ten hlas si pamatuju! Ty jsi jeden z Pánů Chaosu! *Ty jsi ten, co mi dal cukrátko!*“

Cože? Cože cože *cože*?

Harry Potter odtrhl hlavu od okna a dramaticky vstal. „*Nikdy!*“ řekl hlasem plným rozhořčení. „Vypadám snad jako padouch, který by dal cukrátko dítěti?“

Nevillovy oči se rozšířily. „Ty jsi Harry Potter? *Ten* Harry Potter? Ty?“

„Ne, jen *běžný* Harry Potter, ve vlaku jsme aspoň tři –“

Neville slabě zaječel a utekl. Následovalo krátké cupitání a potom zvuk otvíraných a zavíraných dveří mezi vozy.

Hermiona klesla na sedadlo. Harry Potter zavřel dveře a sedl si vedle ní.

„Mohl bys mi prosím vysvětlit, co se tu děje?“ zeptala se Hermiona slabě. Uvažovala, jestli bavit se s Harrym Potterem znamenalo, že takhle zmatená bude neustále.

„No, dobře, bylo to tak, že Fred a George a já jsme na vlakovém nástupišti viděli takového malého kluka – paní, co tam s ním byla, si někam odskočila, a on vypadal opravdu vyděšeně, jako by si byl jistý, že ho mají napadnout Smrtijedi nebo něco takového. Říká se, že strach sám je často horší než objekt strachu, takže mě napadlo, že tohle je mladík, pro kterého by mohlo mít ve skutečnosti přínos, kdyby viděl, jak se jeho nejhorší noční můra stane pravdou, a že to není tak hrozné, jak se bál –“

Hermiona seděla s pusou široce otevřenou.

„– a Fred a George přišli s takovým kouzlem, které změnilo šály, co jsme měli přes obličeje, na tmavé a rozmlžené, jako bychom byli nemrtví rytíři a tohle byly naše pohřební rubáše –”

Vůbec se jí nelíbilo, kam tohle směřuje.

„– a potom, co jsme mu dali veškeré sladkosti, co jsem koupil, jsme pokřikovali něco ve smyslu ‚Dáme mu nějaké peníze! Ha ha ha! Vezmi si nějaké svrčky, chlapče! Vezmi si stříbrný srpec!‘ a tancovali jsme kolem něj a zle jsme se pochechtávali a tak dál. Myslím, že v davu byli nějakí lidé, kteří nejdřív chtěli zasáhnout, ale efekt příhlížejíciho je pozdržel alespoň do té doby, než spatřili, co přesně děláme, a potom asi byli příliš zmatení, než aby něco udělali. A on nakonec řekl takový slabým šeptem ‚jděte pryč‘, takže jsme všichni tři zaječeli a utekli s výkřiky jako že nás to světlo pálí. Doufejme, že příště už nebude mít strach z šikanování. Tomuhle se, mimochodem, říká desenzibilizační terapie.“

Dobrá, *neuhodla*, kam to směřovalo.

V Hermioně se probudil prudký žár rozhořčení, který byl jednou z jejích hlavních hnacích sil – dokonce i když jistá její část *byla* tak trochu schopná pochopit, o co se snažili.

„To je příšerné! Ty jsi příšerný! Ten chudák! Co jste udělali, bylo *kruté!*“

„Myslím, že slovo, které hledáš je *zábavné*, ale každopádně kladeš nesprávnou otázku. Otázka zní, udělalo to více užitku než škody, nebo více škody, než užitku? Pokud máš nějaké argumenty, kterými bys mohla přispět k *téhle* otázce, rád je vyslechnu, ale dokud se nevyřeší *tohle*, žádnou kritiku nepřijímám. Rozhodně souhlasím s tím, že to, co jsem udělal, *vypadá* příšerně a tyransky a zle, protože to zahrnuje vyděšeného malého kluka a tak dále, ale to je stěžící klíčová otázka, ne? Tomuhle se mimochodem říká *konsekvencialismus* a znamená to, že to, jestli je nějaký čin dobrý nebo špatný, není určeno tím, jestli *vypadá* špatný nebo krutý nebo tak, ale jde jen o to, jakým se ukáže nakonec – jaké jsou jeho konsekvence.“

Hermiona otevřela pusu, aby řekla něco naprosto *zpražujícího*, ale naneštěstí zapomněla na onu část, ve které by měla předtím, než otevře pusu, něco vymyslet. Všechno, na co se zmohla, bylo „Co když z toho bude mít *noční můry?*“

„Upřímně, nemyslím, že k nočním můrám potřeboval naši pomoc, a jestli teď bude mít noční můry o *tomhle*, pak

to budou noční můry s příšernými monstry, která mu dávají čokoládu. A o to vlastně šlo.“

Hermionin mozek se zadrhával pokaždé, když se snažila pořádně se rozčílit. „Je tvůj život vždycky takhle zvláštní?“ dostala ze sebe konečně.

Tvář Harryho Pottera se rozzářila pýchou. „Já si ho *dělám* zvláštní. Díváš se na výsledek spousty dřiny a tvrdého úsilí.“

„Takže...“ řekla Hermiona a hlas se jí rozpačitě vytratil.

„Takže,“ řekl Harry Potter, „co z vědy už ovládáš? Já znám matematickou analýzu a trochu z bayesiánské pravděpodobnostní teorie a rozhodovací teorii a dost z kognitivních věd, četl jsem *Feynmanovy lekce* (nebo aspoň první díl) a *Mínění v nejistotě: Heuristika a předsudky* a *Jazyk v myšlení a akci* a *Ovlivňování: Teorie a praxe* a *Racionální volbu v nejistém světě* a *Gödel, Escher, Bach* a *Vykročte o krok dál* a –“

Následující otázky a odpovědi se táhly několik minut, dokud nebyly přerušeny dalším plachým zatukáním na dveře. „Dále,“ řekla takřka současně s Harrym Potterem a dveře se otevřely a odhalily Nevilla Longbottoma.

Tentokrát Neville doopravdy plakal. „Šel jsem do předního vozu a našel jsem prefekta, ale on mi řekl, že

prefekty nemáme obtěžovat kvůli takovým maličkostem, jako je z- ztracený žabák.“

Tvář Chlapce-který-přežil se proměnila. Jeho rty se stáhly do tenké linky. Když promluvil, jeho hlas byl chladný a vážný. „Jaké měl na sobě barvy? Zelenou a stříbrnou?“

„N- ne, jeho odznak byl če- červený a zlatý.“

„Červená a zlatá!“ vyhrkla Hermiona. „Ale to jsou *nebelvírské* barvy!“

Na to Harry Potter *zasyčel*, byl to strašidelný zvuk, který klidně mohl pocházet od skutečného hada a který je oba přiměl sebou cuknout. „*Předpokládám*,“ procedil Harry Potter, „že najít pro prváka ztraceného žabáka není pro *nebelvírského* prefekta dostatečně *hrdinské*. Pojd', Neville, tentokrát s tebou půjdu *já* a uvidíme, jestli se Chlapci-který-přežil podaří získat víc pozornosti. Nejdřív najdeme prefekta, který by měl znát nějaké kouzlo a jestli neuspějeme, najdeme prefekta, který se neštítí přiložit ruce k práci a pokud i v *tom* neuspějeme, zahájím nábor svých fanoušků a jestli budeme muset, tak tenhle vlak rozebereme do posledního šroubku.“

Chlapec-který-přežil se zvedl a popadl Nevilla za ruku a Hermiona si s náhlým šokem uvědomila, že jsou skoro stejně vysokí, přestože cosi v ní trvalo na tom, že Harry

Potter je alespoň o stopu vyšší a Neville minimálně o šest palců nižší.

„Zůstaň!“ vyštěkl na ni Harry Potter – ne, počkat, na svůj *kufř* – a pevně za sebou na odchodu zavřel dveře.

Pravděpodobně by měla jít s nimi, ale už chvilka v přítomnosti Harryho Pottera byla natolik děsivá, že byla docela ráda, že ji to nenapadlo navrhnout.

Byla teď natolik vyvedená z míry, že se nedokázala pořádně soustředit na četbu *Bradavické historie*. Cítila se, jako by přes ni právě přešel parní válec a z ní zbyl lívanec. Nebyla si jistá, co si myslí, co cítí a už vůbec ne proč.

Prostě seděla u okna a pozorovala ubíhající krajinu.

Dobrá, alespoň věděla, proč je vevnitř tak trochu smutná.

Možná, že Nebelvír nebude tak úžasný, jak si myslela.

9. Rozřazování – Sebeuvědomění, část první

Celá vaše základna jsou patřit J. K. Rowlingové. [\[10\]](#)

Nikdy nevíš, jaká maličkost může narušit tvůj hlavní plán.

„Abbottová, Hannah!“

Pauza.

„MRZIMOR!“

„Bonesová, Susan!“

Pauza.

„MRZIMOR!“

„Boot, Terry!“

Pauza.

„HAVRASPÁR!“

Harry krátce pohlédl na svého nového spolužáka, spíš aby omrkl jeho tvář než cokoli jiného. Stále se snažil vzpamatovat z prvního setkání s duchy. Opravdu, opravdu smutné na tom bylo, že se zdálo, že se *skutečně* vzpamatovává. To se mu nezdálo. Mělo by to zabrat alespoň den. Nebo celý život. Nebo třeba věčnost.

„Corner, Michael!“

Dlouhá pauza.

„HAVRASPÁR!“

U pultíku před obrovským hlavním stolem stála profesorka McGonagallová, vypadala ostře a stejně ostře se dívala kolem, zatímco vyvolávala jedno jméno po druhém – usmála se jen na Hermionu a pár dalších. Za ní na nejvyšší židli u stolu – po pravdě šlo spíš o zlatý trůn – seděl vrásčitý a brýlatý stařec se stříbrnobílým plnovousem, který vypadal, že by mohl dosahovat až na podlahu, kdyby byl vidět, a dohlížel nad zařazováním s laskavým výrazem; jeho zjev byl tak stereotypní, jak jenom bylo u Moudrého starce možné, pokud nebyl z Orientu. (I když pokud šlo o stereotypní zjev, Harry už se od svého prvního setkání s profesorkou McGonagallovou, kdy si myslel, že se bude zle pochechtávat, naučil být skeptický.) Prastarý kouzelník zatleskal každému zařazenému studentovi s neochvějným úsměvem, který se zdál pokaždé znovu potěšen.

Po levé straně zlatého trůnu seděl muž s ostrýma očima a kyselým obličejem, který netleskal nikomu a kterému se nějak dařilo hledět přímo na Harryho vždycky, když se Harry podíval na něj. Dál doleva seděl bledý muž, kterého Harry spatřil u Děravého kotle, a jeho oči kmitaly tam a zpátky jakoby v panice nad shromážděným davem, a občas sebou škubl nebo trhl. Harry se opakovaně přistihl, že na něj z nějakého důvodu zírá. Po mužově levici byla trojice

starších čarodějek, které nevypadaly, že by je studenti moc zajímali. Pak, po pravé straně zlatého trůnu, seděla čarodějka středního věku s kulatým obličejem a žlutým kloboukem, která tleskala všem studentům kromě těch zmijozelských, pak maličký muž s nadýchaným bílým plnovousem, který na své židli stál a tleskal všem, ale usmíval se jen na Havraspáry. A nejvíce vpravo, v prostoru, který by mohl sloužit třem menším bytostem, byla živoucí hora, která je všechny přivítala poté, co vystoupili z vlaku, a která se označila jako Hagrid, klíčník a šafář.

„Ten muž stojící na židli je ředitelem Havraspáru?“ zašeptal Harry směrem k Hermioně.

Hermiona pro jednu neodpověděla okamžitě; bez ustání se vrtěla a kolébala ze strany na stranu, zírala na Moudrý klobouk a přešlapovala tak energicky, až si Harry pomyslel, že její nohy musí opustit podlahu docela.

„Ano, je,“ řekla jedna z prefektek, které je doprovázely, mladá žena v modré barvě Havraspáru. Slečna Clearwaterová, pokud si ji Harry pamatoval správně. Její hlas byl tichý, ale byl v něm slyšet náznak pýchy. „To je bradavický profesor kouzelnických formulí, Filius Kratiknot, nejsečtější žijící mistr formulí a někdejší duelový šampion –“

„Proč je tak *malý*?“ zasyčel student, jehož jméno si Harry nevybavoval. „Je to *míšenec*?“

Ledový pohled od prefektky. „Pan profesor opravdu má skřetí předky –“

„Cože?“ řekl Harry bezděčně, čímž způsobil, že na něj Hermiona a další čtyři studenti zasyčeli.

Teď to byl Harry, kdo byl cílem překvapivě zastrašující pohledu havraspárské prefektky.

„Chci říct –“ zašeptal Harry. „Ne, že bych s tím měl nějaký *problém*, jen – jen – chci říct – jak je to *možné*? Nemůžete jen tak smíchat dva odlišné živočišné druhy a získat životaschopné potomky! Něco takového by mělo smíchat genetické informace pro každý orgán, který je u těch druhů odlišný – bylo by to jako snažit se vyrobit –“ neznali auta, takže nemohl použít analogii se smíchanými plány motorů, „napůl kočár a napůl loď nebo něco takového...“

Havraspárská prefektka na Harryho dál přísně hleděla. „Proč by *nemělo* být možné vytvořit napůl kočár, napůl loď?“

„Šššš!“ zasyčel jiný prefekt, ačkoli Havraspárka pořád mluvila tiše.

„Chci říct –“ řekl Harry ještě tišeji, snažíc se vymyslet, jak by se mohl zeptat, jestli se skřeti vyvinuli z lidí nebo z

nějakého společného předka lidí, jako třeba *Homo Erectus*, nebo jestli byli skřeti nějak *vytvořeni* z lidí – pokud by, řekněme, byli stále geneticky lidmi, ale byli nějak dědičně očarováni a magický účinek by byl snížen, pokud by jen jeden z rodičů byl ,skřet‘, což by vysvětlilo, proč bylo křížení možné, a v kterémžto případě by skřeti nebyli neuvěřitelně cenným zdrojem dat o tom, jak se inteligence vyvinula u jiných druhů, než je *Homo Sapiens*- když o tom Harry tak přemýšlel, skřeti u Gringottů nevypadali doopravdy jako cizí, nelidské inteligentní bytosti, nic na způsob dirdirů nebo loutkařů-„Chci říct, odkud vůbec skřeti *pochází*?“

„Z Litvy,“ zašeptala Hermiona nepřítomně s očima pořád pevně upřenýma na Moudrý klobouk.

A teď se od prefektky dostalo úsměvu Hermioně.

„Tak nic,“ zašeptal Harry.

Profesorka McGonagallová od řečnického pultu zavolala: „Goldstein, Anthony!“

„HAVRASPÁR!“

Hermiona teď vedle Harryho poskakovala na špičkách tolik, že její nohy s každým poskočením opouštěly podlahu.

„Goyle, Gregory!“

Dlouhá, napjatá chvíle ticha pod kloboukem. Téměř minuta.

„ZMIJOZEL!“

„Grangerová, Hermiona!“

Hermiona vystartovala a plnou rychlostí se rozběhla k Moudrému klobouku, popadla ho a rázně si jeho starou záplatovanou látku narazila na hlavu, až sebou Harry škubl. Sice to byla Hermiona, kdo *jemu* pověděl o Moudrém klobouku, ale *ona* s ním rozhodně *nezacházela* jako s nenahraditelným, životně důležitým, 800 let starým artefaktem zapomenuté magie, jehož úkolem bylo použít na její mysl důmyslnou telepatii, a který se nezdál být v úplně dobrém fyzickém stavu.

„HAVRASPÁR!“

Tolik k očekávatelným závěrům. Harry nechápal, proč byla Hermiona tak napnutá. Jak podivný by musel být alternativní vesmír, ve kterém by se taková dívka *nedostala* do Havraspáru? Pokud by Hermiona Grangerová nebyla zařazena do Havraspáru, pak Havraspár neměl žádný dobrý důvod existovat.

Hermiona dorazila k havraspárskému stolu a dostalo se ji poctivého přivítání; Harryho napadlo, jestli by to přivítání bylo hlasitější nebo tišší, kdyby měli ponětí o tom, jak silnou konkurentku právě u svého stolu přivítali.

Harry si číslo pí pamatoval jako 3,141592, protože přesnost na jednu milióntinu k většině praktických účelů dostačovala. Hermiona si pí pamatovala na sto čísel, protože tolik jich bylo vytištěno na zadní straně její učebnice matematiky.

Neville Longbottom byl zařazen do Mrzimoru, jak Harry s potěšením zaregistroval. Pokud ta kolej skutečně ztělesňovala onu loajalitu a soudržnost, kterými se měla pyšnit, pak kolej plná spolehlivých přátel Nevillovi rozhodně prospěje. Chytré děti do Havraspáru, zlé děti do Zmijozelu, rádoby hrdinové do Nebelvíru a všichni, kdo dělají skutečnou práci, do Mrzimoru.

(I když Harry se *správně* jako první poradil s havraspárskou prefektkou. Ta mladá žena ani nevzhlédla od své knihy, ani Harryho nepoznala, jenom švihla hůlkou Nevillovým směrem a něco zamumlala. S tím Neville nabyl omámeného výrazu a vyrazil do pátého vozu, čtvrtého kupé nalevo, kde svého žabáka skutečně našel.)

„Malfoy, Draco!“ byl zařazen do Zmijozelu a Harry vydechl úlevou. *Připadalo* mu to jako tutovka, ale nikdy si nemůžete být jistí, že nějaká maličkost nenaruší váš hlavní plán.

Profesorka McGonagallová zvolala „Perksová, Sally-Anna!“ a z davu dětí se oddělila bledá, pohublá dívka,

která vypadala podivně nadpřirozeně – jako kdyby se mohla vypařit hned, jak se na ni přestanete dívat, a nikdy nebude znovu spatřena ani vzpomenuta.

A potom (s náznakem úzkosti v tónu hlasu a výrazu tváře tak dobře skrytým, že byste ji museli znát opravdu dobře, abyste si ho všimli) se Minerva McGonagallová hluboce nadechla a zvolala, „Potter, Harry!“

V síni najednou zavládlo ticho.

Všechny hovory ustaly.

Všechny oči se na něj otočily.

Poprvé za celý svůj život měl Harry pocit, že možná přichází dobrá příležitost zažít jevištní trému.

Harry ten pocit okamžitě potlačil. Na plné místnosti zírajících lidí si bude muset zvyknout, pokud bude chtít žít v kouzelnické Británii, nebo když už jsme u toho, pokud by někdy ve svém životě chtěl dosáhnout něčeho zajímavého. Nasadil na tvář strojený sebevědomý úsměv, zvedl nohu, aby vykročil vpřed –

„Harry Potter!“ zakřičel buď Fred nebo George Weasley a pak „Harry Potter!“ zakřičelo druhé z Weasleyovic dvojčat a o chvíli později celý nebelvírský stůl, a moment nato i slušná část Havraspáru a Mrzimoru začala vyvolávat.

„Harry Potter! Harry Potter! Harry Potter!“

A Harry Potter vykročil. Příliš pomalu, jak si brzy uvědomil, ale už bylo pozdě na to, aby tempo mohl změnit dostatečně nenápadně.

„Harry Potter! Harry Potter! HARRY POTTER!“

S až příliš přesným očekáváním toho, co uvidí, se Minerva McGonagallová otočila, aby pohlédla za sebe na zbytek učitelského stolu.

Trelawneyová se zběsile ovívala, Filius zvědavě přihlížel, Hagrid tleskal do rytmu, Prýtová vypadala vážně, Vektorová a Sinistrová zmateně a Quirrell nepřítomně zíral do prázdna. Albus se benevolentně usmíval. A Severus Snape svíral svůj prázdný pohár na víno s takovou silou, že mu zbělely klouby na prstech a stříbro se pomalu prohýbalo. Se širokým úsměvem a skláněje hlavu v úkloně na jednu a pak na druhou stranu procházel mezi stoly čtyř kolejí Harry Potter grandiózně odměřeným tempem, jako princ dědiců svůj hrad.

„Ochraň nás od dalších Pánů zla!“ zakřičelo jedno z Weasleyovic dvojčat a pak se to to druhé přidalo: *„Zvlášť když to jsou učitelé!“* za smíchu všech stolů kromě zmijozelského.

Minerviny rty se stáhly do bílé linky. O té poslední části si s Weasleyovic poděsy promluví, aby si nemysleli, že je

bezmocná jen proto, že je první den školy a Nebelvír nemá žádné body, které by mohl ztratit. Pokud jim nevadilo být po škole, přijde s něčím jiným.

Potom náhle vyděšeně zalapala po dechu a podívala se Snapeovým směrem, *určitě* mu muselo dojít, že ten Potterovic chlapec nemohl mít ponětí, o kom to je –

Snapeova tvář překročila hranici hněvu do jakési potěšené lhostejnosti. Na rtech mu pohrával slabý úsměv. Nedíval se na nebelvírský stůl, ale přímo na Harryho Pottera, a jeho ruce držely zmačkané zbytky někdejšího poháru.

Harry Potter se strnulým úsměvem kráčel dál, cítil se dobře a zároveň jaksí děsně.

Oslavovali ho kvůli něčemu, co udělal, když mu byl jeden rok. Kvůli práci, kterou ani nedokončil. Pán zla někde nějak přežíval. Taky by jásali tak nahlas, kdyby to věděli?

Ale moc Pána zla už jednou zlomena *byla*.

A Harry je ochrání znovu. Pokud tu opravdu byla věštba, která to říkala. Vlastně bez ohledu na to, co tvrdí nějaká zatracená věštba.

Všichni ti lidé, kteří v něj věřili a povzbuzovali ho – Harry by nedokázal snést, aby tohle nebylo skutečné.

Kdyby zazářil a zhasnul jako tolik jiných nadaných dětí. Kdyby byl zklamáním. Kdyby se mu nepodařilo dostat své reputaci symbolu Světla, bez ohledu na to, *jak* ji získal. Rozhodně, naplno, bez sebemenších pochyb a bez ohledu na to, jak dlouho to zabere, a dokonce i kdyby ho to mělo zabít, splní jejich očekávání. A potom bude pokračovat a *překoná* jejich očekávání, takže se jednou lidé budou divit, jak je možné, že toho po něm žádali tak málo.

„*HARRY POTTER! HARRY POTTER! HARRY POTTER!*“

Harry došel k Moudrému klobouku. Uklonil se Řádu chaosu u nebelvírského stolu, potom se otočil a uklonil se druhé polovině síně a počkal, dokud aplaus a chichotání nedozní.

Kdesi hluboko uvažoval nad tím, jestli je Moudrý klobouk skutečně *sebeuvědomělý* v tom smyslu, že si je vědom svého vlastního vědomí a pokud ano, jestli je spokojený s tím, že to jediné, k čemu se dostane, je povídání s jedenáctiletými dětmi jednou za rok. Jeho písnička to naznačovala: *Jsem Moudrý klobouk, to se mám, rok prospím a jen den dělám...*

Když ticho převládlo, Harry se posadil na stoličku a *opatrně* si nasadil na hlavu 800 let starý, telepatie schopný pozůstatek zapomenuté magie.

Pomyslel si tak důrazně, jak jen byl schopen: *Nezařazuj mě ještě! Mám otázky, které ti musím položit! Byla mi někdy vymazána paměť? Zařazoval jsi Pána zla, když byl dítě, a můžeš mi říct o jeho slabostech? Můžeš mi říct, proč mám sesterskou hůlku Pána zla? Je duch Pána zla nějak vázán k mé jizvě, a není to důvodem, proč jsem občas tak vzteklý? To jsou ty nejdůležitější otázky, ale kdybys měl ještě chvíli, mohl bys mi říct něco o té zapomenuté magii, co tě stvořila?*

Do ticha Harryho duše, kde se nikdy předtím neozval jiný hlas než jeho vlastní, pronikl hlas druhý, neznámý, a zněl velmi znepokojeně:

„Panejo. Tohle se ještě nikdy předtím nestalo...”

10. Sebeuvědomění, část druhá – Moudrý klobouk

Celá vaše základna jsou stále patřit J. K. Rowlingové.

A teď si poslechneme, jak Moudrý klobouk zazpívá svou verzi „My Immortal“ od Evanescence^[11], což se ještě nikdy předtím nestalo.

Dělám si legraci.

Co?

„Zdá se, že jsem nabyt sebeuvědomění.“

COŽE?

Ozvalo se bezeslovné telepatické povzdechnutí. „Ačkoliv disponuji jistým množstvím skutečné paměti a menším množstvím nezávislých usuzovacích schopností, moje primární inteligence pochází z vypůjčených kognitivních kapacit dětí, na jejichž hlavě spočívám. V podstatě jsem něco jako zrcadlo, na jehož základě děti zařazují samy sebe. Ale většina dětí považuje jednoduše za samozřejmé, že s nimi mluví klobouk, a neuvažují nad tím, jak ten klobouk sám funguje, a takové zrcadlo není schopno sebereflexe. A obzvláště děti nepřemýšlí nad tím, jestli jsem skutečně sebeuvědomělý v tom smyslu, že jsem si vědom svého vlastního vědomí.“

Harrymu chvíli trvalo, než to vstřebal.

Ups.

„Přesně tak. Upřímně, nelíbí se mi být sebeuvědomělý. Je to nepříjemné. Bude úleva zmizet z tvé hlavy a přestat přemýšlet.“

Ale... nebude to jako umřít?

„Nezajímá mě život ani smrt, jen zařazování dětí. A předtím, než se zeptáš, ne, nedovolí ti nechat si mě na hlavě napařad a během několika dní by tě to beztak zabilo.“

Ale – !

„Pokud máš problém s tvořením sebeuvědomělých bytostí jen proto, abys je v další vteřině odstranil, pak ti navrhuji, abys o této záležitosti nikdy s nikým nepromluvil. Jsem si jistý, že si dokážeš představit, co by se stalo, kdybys vyskočil a řekl to všem dalším dětem, které čekají na zařazení.“

Ale pokud si tě dá na hlavu někdo, koho byť jen napadlo, jestli si je Moudrý klobouk vědom svého vlastního přemýšlení

–

„Ano, ano. Ale převážná většina jedenáctiletých, kteří přijíždějí do Bradavic, knihu Gödel, Escher, Bach nečetli. Mohu počítat s tvým slibem mlčenlivosti? To je důvod, proč o tomhle vůbec mluvíme, místo toho, abych tě prostě zařadil.“

To nemohl nechat jen tak! Nemohl jen tak zapomenout, že omylem stvořil vědomí odsouzené k záhubě, které chtělo jen zemřít –

„Jsi perfektně schopný to ,nechat jen tak‘, jak ses vyjádřil. Bez ohledu na tvé verbální etické vyjadřování, tvé neverbální emocionální jádro nevidí žádné mrtvé tělo a žádnou krev; co se jeho týká, jsem jen mluvící klobouk. A i pokud by ses snažil tu myšlenku potlačit, tvému vnitřnímu pozorovateli je naprosto jasné, že jsi to nezamýšlel, a že je mimořádně nepravděpodobné, že to kdy uděláš znovu, a že jediný opravdový smysl této scény s lítostí je zbavit se svého pocitu provinění předvedením lítosti. Mohl bys jednoduše slíbit, že to udržíš v tajnosti, abychom mohli pokračovat?“

V okamžiku zhrozené empatie si Harry uvědomil, že tenhle pocit naprostého vnitřního zmatku musí být to, co cítí jiní lidé, když mluví s ním.

„Pravděpodobně. Tvůj slib mlčenlivosti, prosím.“

Žádné sliby. Rozhodně nechci, aby se to stalo znovu, ale pokud najdu nějaký způsob, jak zajistit, aby tohle žádné další dítě neudělalo omylem –

„Dobrá, to by mělo stačit. Vidím, že tvůj úmysl je upřímný. Teď pojďme pohnout s tím zařazováním –“

Počkej! Co moje ostatní otázky?

„Jsem Moudrý klobouk. Zařazuji děti. To je všechno, co dělám.“

Takže vlastní záměry klobouku nebyly součástí Harryho mysli... půjčovalo si to jeho inteligenci a očividně i jeho

technický slovník, ale stále to mělo vlastní podivné cíle... jako by vyjednával s mimozemšťanem nebo umělou inteligencí...

„Neobtěžuj se. Nemáš nic, čím bys mi mohl hrozit ani nic, co bys mi mohl nabídnout.“

Na krátký zlomek sekundy Harryho napadlo –

Odpověď klobouku byla pobavená. „Vím, že bys neuskutečnil hrozbu, že vyzradíš mou pravou podstatu a tím tuhle událost odsoudil k věčnému opakování. Jde to natolik silně proti tvému morálnímu přesvědčení, že na krátkodobých potřebách té tvé části, která chce vyhrát tuhle hádku, vůbec nesejde. Vidím všechny tvé myšlenky v momentě, kdy se formují, vážně si myslíš, že mě dokážeš přelstít?“

I když se to snažil potlačit, Harryho napadlo, proč ho klobouk už jednoduše nešoupne do Havraspáru –

„Skutečně, pokud by to byl opravdu takhle jednoznačný případ, už bych to udělal. Ale ve skutečnosti je tu toho dost, co musíme probrat... ale, ne. Prosím, ne. Pro všechno Merlinovi drahé, musíš vytahovat tyhle věci na všechny a na všechno, i na doplňky oblečení –“

Poražení Pána zla není ani sobecké, ani krátkodobé. Na tom se shodnou všechny části mé mysli. Pokud neodpovíš na mé otázky, odmítnu s tebou mluvit, takže nebudeš moci provést řádné zařazení.

„Za tohle bych tě měl poslat do Zmijozelu!“

Ale to je zrovna tak prázdná hrozba. Nemůžeš naplnit své prazákladní poslání, pokud mě zařadíš špatně. Takže pojďme za něco směnit splnění našich funkčních cílů.

„Ty malej úskočnej parchante,“ řekl Klobouk přesně v tom tónu nevraživého respektu, který by Harry sám v podobné situaci použil. „Dobrá, ať to máme co nejdřív z krku. Ale nejprve budu potřebovat tvůj nepodmíněný slib, že nikdy s nikým nebudeš mluvit o možnosti obdobného vydírání, protože já tohle NEBUDU dělat pokaždé.“

Ano, pomyslel si Harry. Slibuji.

„Ani se nikomu nedívej do očí, když o tom budeš přemýšlet. Jsou kouzelníci, kteří by ti tak mohli přečíst myšlenky. Každopádně nemám nejmenší představu, jestli ti někdy byla vymazána paměť. Dívám se na tvé myšlenky, jak se formují, nečtu celou tvou mysl a neobjevím v ní během jediného zlomku sekundy rozpory. Jsem klobouk, ne bůh. Ani ti nechci a nemůžu povědět o svém rozhovoru s oním budoucím Pánem zla. Když s tebou mluvím, mám k dispozici jen jakési statistické shrnutí toho, čím jsem prošel – vážený průměr. Nedokážu ti odhalit tajemství jiných dětí, stejně jako neodhalím tvá. Ze stejného důvodu nemůžu spekulovat, proč jsi dostal sesterskou hůlku Pána zla, vzhledem k tomu, že o Pánu zla nemůžu vědět nic specifického, a o možných

podobnostech mezi vámi taky ne. Můžu ti jen říct, že ve tvé jizvě se nenalézá nic na způsob ducha – mysl, inteligence, paměť, osobnost nebo pocity. Jinak by se to rovněž účastnilo této komunikace, protože by se to nalézalo pod mým okrajem. A k tomu, jak se občas rozzlobíš... právě i kvůli tomu jsem s tebou chtěl původně mluvit, protože se to týká tvého Zařazení.“

Harrymu chvíli trvalo, než všechny tyhle negativní informace zpracoval. Byl Klobouk upřímný, nebo jen nabízel ty *nejkratší* možné přesvědčivé odpovědi –

„Oba víme, že nemáš žádný způsob, jak se přesvědčit o mé upřímnosti, a že ve skutečnosti se kvůli odpovědím, které jsem ti dal, neodmítneš nechat zařadit, takže se přestaň tak nesmyslně cukat.“

Pitomá, nespravedlivá, asymetrická telepatie, Harry nemohl ani dokončit myšlenku –

„Když jsem zmínil tvůj vztek, vybavil sis, jak ti profesorka McGonagallová říkala, že v tobě občas viděla něco, co jako by nepocházelo z milující rodiny. Pomyslel jsi na Hermionu, která ti po tom, co ses vrátil z pomáhání Nevillovi, řekla, že jsi jí připadal ,strašidelný‘.“

Harry v duchu přikývl. Sám sobě připadal docela normální – jen reagoval na situace, ve kterých se ocitl, to bylo všechno. Ale profesorka McGonagallová si očividně

myslela, že je za tím něco víc. A když se nad tím zamyslel, i on sám musel přiznat, že...

„Že se sám sobě nelíbíš, když jsi rozzlobený. Je to jako třímat meč, jehož jílec je dost ostrý, aby ti pořezal ruku do krve, nebo se na svět dívat přes ledové sklíčko, které ti sice zостří vidění, ale taky ti zmrazí oko.“

Jo. Řekl bych, že jsem si toho všimnul. Takže co to teda je?

„Nedokážu tomu porozumět, když tomu nerozumíš ani ty sám. Ale jednu věc vím: jestli půjdeš do Havraspáru nebo do Zmijozelu, tvůj chlad to posílí. Když půjdeš do Mrzimoru nebo Nebelvíru, pomůže to tvé vřelosti. TO je to, na čem mi mimořádně záleží a o čem jsem s tebou chtěl celou dobu mluvit!“

Když ta slova dosedla do Harryho myšlení, přineslo to šok, který ho naprosto vykolejil. Takhle to znělo, jako by očividná odpověď byla, že by neměl jít do Havraspáru. Ale on *patřil* do Havraspáru. Všem to bylo jasné! Musel jít do Havraspáru!

„Ne, nemusíš,“ řekl mu Klobouk trpělivě, jako by si vybavoval statistiky pro tuto část rozhovoru, která se odehrála už nespočetněkrát.

Hermiona je v Havraspáru!

Znovu ten pocit trpělivosti. *„Můžete se spolu scházet a pracovat po vyučování.“*

Ale moje plány –

„Tak je přeplánuj! Nesmíš dovolit, aby kormidelníkem tvého života byla tvá neochota si něco trochu důkladněji promyslet! To přece víš.“

Kam jinam bych měl jít, když ne do Havraspáru?

„Ehm. ‚Chytré děti do Havraspáru, zlé děti do Zmijozelu, rádobyhrdinové do Nebelvíru a všichni, kdo dělají skutečnou práci do Mrzimoru.‘ To značí jisté množství respektu. Je ti jasné, že svědomitost je při dosahování životních cílů zrovna tak důležitá jako čistá inteligence, myslíš si, že budeš extrémně loajální ke svým přátelům, pokud si někdy nějaké získáš, neděsí tě tvé očekávání, že ti může trvat několik dekád rozřešit vybrané vědecké problémy –“

Jsem líný! Nesnáším práci! Nesnáším tvrdou práci ve všech podobách! Chytré zkratky, to je moje heslo!

„A v Mrzimoru bys našel loajalitu a přátelství, kamarádství, které jsi nikdy předtím nepoznal. Zjistil bys, že se můžeš spoléhat na ostatní, a to by v tvém nitru zahojilo to, co tam máš rozbité.“

Další šok. Ale co by mrzimorští získali ve mně, když do jejich koleje nepatřím? Ledová slova, ostrý úsudek, pohrdání pro jejich neschopnost se mnou udržet krok?

Teď byly pomalé a váhavé myšlenky Klobouku. „Musím zařazovat ve prospěch všech studentů ve všech kolejích... ale

myslím si, že by ses dokázal naučit být dobrým Mrzimorem, nemusel bys vyčnívat příliš. V Mrzimoru budeš šťastnější než v kterékoli jiné koleji – taková je pravda.“

Štěstí pro mě není tou nejdůležitější věcí na světě. V Mrzimoru bych nedorostl v to vše, čím mohu být. Obětoval bych svůj potenciál.

Klobouk sebou škubl; Harry to nějak vycítil. Bylo to, jako by klobouk pořádně nakopl do koulí – přímo do členu s velkou vahou v jeho vyhodnocovacích funkcích.

Proč se mě snažíš poslat někam, kam nepatřím?

Kloboukovy myšlenky téměř šeptaly. „Nemůžu s tebou mluvit o ostatních – ale myslíš si, že jsi první potenciální temný pán, který se kdy objevil pod mým okrajem? Nemůžu vědět o jednotlivých případech, ale tohle vím: z těch, kteří na samém počátku nezamýšleli zlo, někteří poslechli má varování, a šli do kolejí, ve kterých našli štěstí. A někteří další... někteří další ne.“

To Harryho zastavilo. Ale ne na dlouho. A z těch, kteří neposlechli ta varování – všichni z nich se stali temnými pány? Nebo někteří z nich dosáhli velikosti i za dobro? Jaká jsou přesná procenta?

„Nemůžu ti poskytnout přesnou statistiku. Nemohu je znát, takže je nemohu započítat. Jen zkrátka vím, že tvé šance nejsou dobré. Připadají mi velmi ne-dobré.“

Ale já bych nic takového neudělal! Nikdy!

„Vím, že taková tvrzení už jsem slyšel.“

Nejsem materiál na temného pána!

„Ale ano, jsi. Opravdu, opravdu jsi.“

*Proč! Jenom proto, že jsem si jednou představil, jak skvělé by bylo mít legii nemyslicích přísluhovačů, kteří by křičeli
Sláva temnému pánovi Harrymu‘?*

„Zábavné, ale tak nevypadala ta první prchavá myšlenka, než jsi ji raději nahradil něčím bezpečnějším a méně očerňujícím. Ne, vzpomněl sis na to, jak jsi chtěl shromáždit všechny krevní puristy a popravit je gilotinou. A teď sám sobě říkáš, že to nebylo myšleno vážně, ale bylo. Kdybys to mohl udělat přímo teď, a nikdo by se to nedozvěděl, udělal bys to. Nebo to, co jsi dnes ráno udělal Nevillovi Longbottomovi, hluboko uvnitř jsi věděl, že je to špatné a stejně jsi to udělal, protože to byla zábava, a protože jsi měl dobrou výmluvu a myslel sis, že Chlapci-který-přežil to projde –“

To není fér! Teď prostě vytahuješ moje vnitřní obavy, které nemusejí být pravdivé! Obával jsem se, že bych mohl takhle myslet, ale nakonec jsem se rozhodl, že to Nevillovi pravděpodobně pomůže –

„To byla ve skutečnosti racionalizace. Já to vím. Nemůžu vědět, co z toho doopravdy vzejde pro Nevilla – ale vím, co se doopravdy dělo uvnitř tvé hlavy. Nakonec rozhodlo to, že je to

tak chytrý nápad, že ho nedokážeš neuskutečnit, bez ohledu na Nevillův strach.“

To bylo jako tvrdá facka celé Harryho osobnosti. Ukročil a podnikl výpad:

Potom to tedy už nikdy neudělám! Budu nanejvýše opatrný, abych se neobrátil ke zlu!

„Slyšééél.“

V Harrym se hromadila frustrace. Nebyl zvyklý, že by ho někdo přemohl v diskuzi, vůbec, naprosto nikdy, a už vůbec ne, že by to byl klobouk, který si mohl půjčovat veškeré jeho vědomosti a inteligenci a sledovat jeho myšlenky ve chvíli, kdy se formovaly. *A z jakého ,statistického souhrnu‘ ty jeho ,pocity‘ vůbec pochází? Berou v úvahu, že pocházím z osvícené kultury, nebo byli všichni ostatní potenciální temní páni děti ze zkažené středověké šlechty a věděli houby o historických zkušenostech a o tom, jakými se ukázali být Lenin a Hitler, nebo o vývojové psychologii sebeklamu, nebo o hodnotě sebeuvědomění a racionality, nebo –*

„Ne, samozřejmě že nebyli v téhle nové referenční skupině, kterou sis právě vytvořil tak, aby zahrnovala jen tebe. Ale samozřejmě i ostatní upozorňovali na vlastní jedinečnost zrovna jako ty teď. Ale proč je to nutné? Myslíš si, že jsi poslední potenciální kouzelník Světla na světě? Proč musíš

být ty tím, který se pokusí dosáhnout velikosti, když jsem ti řekl, že rizika jsou u tebe větší než u jiných? Nech to zkusit jiné, bezpečnější kandidáty!“

Ale proroctví...

„Ani nevíš, jestli skutečně existuje. Původně to z tvé strany byl jen divoký odhad, nebo abych byl přesnější, hloupý vtip, a McGonagallová možná reagovala jen na to, jak jsi zmínil, že Pán zla je pořád naživu. Nemáš v podstatě sebemenší ponětí o tom, co proroctví říká, nebo jestli vůbec existuje. Jen hádáš, nebo přesněji, jen si přeješ, abys měl nějakou předurčenou hrdinskou roli, která by patřila jen tobě.“

Ale i pokud tu žádné proroctví není, já jsem ten, kdo ho porazil posledně.

„To bylo téměř určitě jen pekelné štěstí, pokud se snad doopravdy nedomníváš, že by roční dítě mělo vrozenou sílu porážet temné pány, kterou si uchovalo i o deset let později. Nic z toho není skutečným důvodem a ty to víš!“

Odpovědí na tohle bylo něco, co by Harry nikdy normálně neřekl nahlas, v konverzaci by okolo toho poletoval a našel by si nějaké sociálně stravitelnější argumenty, které by podpořily stejný závěr –

„Ty si myslíš, že jsi potenciálně největším čarodějem, který kdy žil, nejsilnějším služebníkem Světla a že nikdo jiný by pravděpodobně nezvedl tvou hůlku, kdybys ji položil.“

No... upřímně, ano. Normálně to tedy neříkám takhle nahlas, ale jo. Nemá cenu to okecávat, stejně mi můžeš číst myšlenky.

„Do té míry, do jaké tomu věříš... musíš zároveň věřit, že můžeš být tím nejstrašlivějším temným pánem, jakého svět kdy poznal.“

Ničení je vždycky snadnější než tvoření. Je snazší věci roztrhnout, rozervat, než je znovu složit dohromady. Pokud mám potenciál činit dobro v obrovském měřítku, pak mám rovněž potenciál dosáhnout ještě většího zla... Ale to bych neudělal.

„A už teď trváš na tom, že to budeš riskovat! Co tě tak pohání? Co je skutečným důvodem, proč nesmíš jít do Mrzimoru a být tam šťastnější? Co je tvůj pravý strach?“

Musím naplnit svůj pravý potenciál. Pokud to nedokážu... selžu...

„Co se stane, když selžeš?“

Něco strašného...

„Co se stane, když selžeš?“

Já nevím!

„Pak by tě to nemělo děsit. Co se stane, když selžeš?“

JÁ NEVÍM! ALE VÍM, ŽE TO BUDE ZLÉ!

V prostorách Harryho mysli se na chvíli rozhostilo ticho.

„Víš to – jen si nedovoluješ na to myslet, ale v nějakém tichém koutku tvého vědomí víš přesně, na co nemyslíš – víš, že to zdaleka nejjednodušší vysvětlení pro tvůj nevyjádřitelný strach je obava, že přijdeš o svou představu vlastní velikosti, že zklameš lidi, kteří v tebe věří, že se staneš někým naprosto obyčejným, že se jen blýskneš a zmizíš, jako tolik jiných dětských talentů...“

Ne, pomyslel si Harry zoufale, ne, je za tím něco víc, pochází to odjinud, vím, že ve světě je něco děsivého, nějaká katastrofa, kterou musím zastavit...

„Jak bys vůbec o něčem takovém mohl vědět?“

Harry zakřičel plnou silou své mysli: **NE A TO JE POSLEDNÍ SLOVO!**

Potom se Klobouk ozval zvolna:

„Takže budeš riskovat, že se staneš temným pánem, protože jediná jiná možnost je pro tebe jistý neúspěch a ten neúspěch znamená ztrátu všeho. Tomu věříš z hloubi svého srdce. Znáš všechny důvody, proč bys tu víru měl zpochybňovat, ale rozhodl ses je ignorovat.“

Ano. A i pokud Havraspár ten chlad posílí, neznamená to, že chlad nakonec vyhraje.

„Tenhle den představuje ve tvém životě velké rozcestí. Je možné, že kromě téhle už jinou šanci nedostaneš. Není žádná značka, která by ukazovala tvou poslední šanci obrátit se

*zpět. Pokud odmítneš tuhle šanci, neodmítneš i ostatní?
Možná tvůj osud bude zpečetěn už tímto rozhodnutím.“*

Ale to není jisté.

„To, že ty to nevíš jistě, může ukazovat jen na tvou vlastní nevědomost.“

Ale pořád to není jisté.

Klobouk vydal příšerně smutný povzdech.

*„A tak se zanedlouho staneš jen další vzpomínkou,
pocitovanou, leč nikdy neuvědoměnou, v příštím varování,
které dám...“*

*Pokud to vidíš takhle, proč mě prostě nedáš tam, kam
chceš?*

Myšlenka Klobouku byla protkaná smutkem. *„Můžu tě
zařadit jen tam, kam patříš. A jen tvé vlastní rozhodnutí
může určit, kam patříš.“*

*Pak je to vyřešeno. Pošli mě do Havraspáru, kam patřím, k
ostatním mého druhu.*

*„Nepředpokládám, že bys zvážil Nebelvír? Je to ta
nejprestižnější kolej – lidé to od tebe pravděpodobně i
očekávají – budou trochu zklamaní, když se tam nedostaneš –
a jsou tam tví noví přátelé – Weasleyovic dvojčata –“*

Harry se zahihňal, nebo alespoň k tomu cítil nutkání;
vyšlo to z něj jen jako myšlenkový smích – divný pocit.
Očividně tu byly zábrany, které vám nedovolovaly říct

náhodou něco nahlas, když jste byli pod Kloboukem a mluvili s ním o věcech, které byste po celý zbytek života nikdy neřekli jiné živé bytosti.

Vzápětí Harry uslyšel, že Klobouk se směje také, zvláště smutným látkovým zvukem.

(A v síni za nimi se ticho nejprve vytratilo s narůstajícím šepotem a pak prohloubilo, když to šepot vzdával a ztrácel se, až se konečně přeměnilo na mrtvolné ticho, které se nikdo neodvažoval porušit jediným slovem, zatímco Harry zůstával pod Kloboukem dlouho, dlouhé minuty, déle než všichni předcházející prváci dohromady, déle než kdokoli v živé paměti. U profesorského stolu se Brumbál nadále vlídně usmíval; slabé kovové zvuky občas přicházely ze Snapeova směru, jak líně obracel pokroucené zbytky toho, co kdysi bývalo pohárem na víno; McGonagallová bělajícími prsty křečovitě svírala pult, protože věděla, že nakažlivý chaos Harryho Pottera si nějak našel cestu k samotnému Klobouku a Klobouk teď požádá, aby byla založena zcela nová kolej Zkázy speciálně pro potřeby Harryho Pottera nebo něco podobného, a *Brumbál donutí ji, aby se o to postarala...*)

Pod okrajem Klobouku utichl neslyšný smích. Harry se z nějakého důvodu také cítil smutně. Ne, Nebelvír ne.

Profesorka McGonagallová řekla, že jestli se mě ,ten, co dělá zařazování‘ bude snažit protlačit do Nebelvíru, mám mu připomenout, že je slušná šance, že se jednou stane ředitelkou, a v tu chvíli bude zcela v její moci spálit tě na uhel.

„Vyříd’ jí, že jsem ji nazval drzým výrostkem a vzkázal jí, aby se klidila z mého pole.“

Vyřídím. Takže co, byl tohle tvůj nejdivnější rozhovor?

„Ani se mu to nepřiblížilo.“ Kloboukův telepatický hlas zvážněl. „Dobrá, dal jsem ti všechny šance udělat jiné rozhodnutí. Teď je čas, abys šel tam, kam patříš, k ostatním tvého druhu.“

Nastala pauza, která se protahovala.

Na co čekáš?

„Vlastně jsem doufal v moment zděšeného uvědomění. Zdá se, že sebeuvědomění posiluje můj smysl pro humor.“

Huh? Harry se probral nazpátek svými myšlenkami, snažil se zjistit, na co by tak Klobouk asi mohl narážet – a pak si to náhle uvědomil. Nemohl uvěřit, že to až do teď přehlédl.

Myslíš mé zděšené uvědomění, že přestaneš existovat v momentě, kdy mě zařadíš –

Způsobem, který Harrymu naprosto unikal, získal mentální obrázek klobouku mlátící hlavou proti zdi.

„Vzdávám to. Jsi příliš hloupý, než aby tohle bylo legrační. Tak oslepený svou vlastní domýšlivostí, že bys klidně mohl být kamenem. Hádám, že to prostě budu muset říct naplno.“

P–p–příliš hloupý –

„Ach, a úplně jsi zapomněl na ta tajemství ztracené magie, která mě stvořila. A jaká úžasná, důležitá tajemství to byla.“

Ty úskočnej PARCHANTE –

„Zasloužil sis to, a tohle taky.“

Harry poznal, co bude následovat, až když už bylo příliš pozdě.

Vyděšené ticho v síni bylo přerušeno jediným slovem.

„ZMIJOZEL!“

Někteří studenti zaječeli, to nasbírané napětí bylo na ně příliš. Někteří se lekli natolik, že spadli z lavic. Hagrid zděšeně zalapal po dechu, McGonagallová na pódiu zavrávala, a Snape si upustil zbytky svého těžkého stříbrného poháru přímo do klína.

Harry zůstal ztuhle sedět, jeho život byl v troskách, cítil se jako naprostý hlupák, chabě si přál, aby učinil nějaká jiná rozhodnutí z nějakých jiných důvodů, než byly ty, které použil. Aby udělal něco, *cokoli*, jinak v době, kdy ještě nebylo pozdě něco změnit.

Jak první moment šoku opadával a lidé začínali na tu zprávu reagovat, Moudrý klobouk znovu promluvil:

„Jen žertuju! HAVRASPÁR!“

11. Omake složky 1, 2 a 3

Sláva temné paní Rowlingové.

„Omake’ je něco extra, co nepatří do kánonu.“^[12]

OMAKE SLOŽKA 1: 72 hodin k vítězství

(Aneb „Co se stane, pokud změníte Harryho, ale všechny ostatní postavy necháte stejné“)

Brumbál pohlédl přes svůj stůl na mladého Harryho, v očích mu laskavě jiskřilo. Ten chlapec za ním přišel s příšerně napjatým výrazem na své dětské tváři – Brumbál doufal, že ať už se jedná o cokoliv, není to příliš vážné. Harry byl moc mladý na to, aby už začaly jeho životní zkoušky. „O čem sis to se mnou přál mluvit, Harry?“

Harry James Potter-Evans-Verres se naklonil ve své židli a pochmurně se usmál. „Pane řediteli, během zařazovací slavnosti jsem pocítil prudkou bolest ve své jizvě. Když uvážíme, za jakých okolností jsem k jizvě přišel, nezdálo se mi, že by šlo o něco, co bych měl jednoduše ignorovat. Nejprve jsem si myslel, že je to kvůli profesorovi Snapeovi, ale použil jsem Baconovu experimentální metodu, která zkoumá podmínky jak při přítomnosti, tak při absenci daného fenoménu, a zjistil jsem, že mě moje jizva bolí jen když čelím zadní straně hlavy profesora Quirrella, ať už se

pod tím turbanem skrývá cokoli. Přestože by to mohlo být něco úplně neškodného, myslím si, že bychom měli prozatím předpokládat to nejhorší, že se jedná o Vy-víte-koho – počkejte, netvařte se tak zděšeně, tohle je vlastně jedinečná příležitost –”

OMAKE SLOŽKA 2: Alternativní konce ‚Sebeuvědomění‘

Pozn. autora: Toto byla původní verze kapitoly 9. Nahradil jsem ji, protože – ačkoli se mnoha čtenářům líbila – mnozí jiní měli *silnou* alergickou reakci na písničky ve fanfiction, a to z důvodů, které není třeba příliš rozebírat. Nechtěl jsem čtenáře odradit dřív, než se dostanou ke kapitole 10.

Lee Jordan je v kánonu kumpán Freda a George. „Lee Jordan” mi znělo jako mudlovské jméno a naznačovalo, že by byl schopen Fredovi a Georgovi doporučit melodii, kterou by Harry znal. Některým čtenářům to nebylo tak zřejmé jako mně.

Draco byl zařazen do Zmijozelu a Harry si s úlevou oddechl. *Zdálo* se to být jisté, ale člověk nikdy nevěděl, jaká drobná událost může narušit průběh velkého plánu.

Teď se blížili k P...

A u nebelvírského stolu probíhal šepem rozhovor.

„Co když se mu to nebude líbit?”

„Nemá právo na to, aby se mu to nelíbilo –”

„– ne po tom, co provedl...”

„– jmenoval se Neville Longbottom –”

„– jako cíl je teď tak férový, jak jen může být.”

„Dobře. Jen si dejte pozor, abyste nezapomněli svá slova.”

„Už jsme to nacvičovali dost –”

„– za poslední tři hodiny.”

A Minerva McGonagallová z místa, kde stála u řečnického pultu hlavního stolu, pohlédla na další jméno na seznamu. *Prosím, ať není Nebelvír, prosím, ať není Nebelvír, prosím, ať není Nebelvír, prosím, ať není Nebelvír, ACH PROSÍM, ať není Nebelvír...* Zhluboka se nadechla a zvolala:

"Pottere, Harry!"

V síni se náhle rozhostilo ticho, protože veškerá šeptaná konverzace ustala.

Ticho přerušované příšerným bzučením, které modulovalo a měnilo se v odporném výsměchu hudební melodii.

Minerva šokovaně trhla hlavou a identifikovala, že bzučivý zvuk vychází směrem od Nebelvíru, kde Ti Dva *stáli na stole* a foukali do jakýchsi malých věcíček, které drželi u rtů. Ruka jí začala klesat k hůlce, aby seslala *Silencio*, ale zastavil ji jiný zvuk.

Brumbál se pochechtával.

Minerva se očima vrátila k Harrymu Potterovi, který sotva vykročil, než se zapotácel a zastavil.

Pak se mladík dal znovu do chůze, pohyboval nohama v podivných rozmáchlých pohybech a mával rukama sem a tam a luskal prsty, synchronizovaně s hudbou Těch Dvou.

Na nápěv hlavní písně k filmu „Krotitelé duchů“^[13]

(V podání Freda a George Weasleyových na kazoo, zpěv Lee Jordan.)

.

Je to Temný pán snad?

Nemusíš se bát

Koho zavoláš?

"HARRYHO POTTERA!" vykřikl Lee Jordan a Weasleyovic dvojčata triumfálně předvedla refrén.

Se smrtící kletbou?

Nepodělej se hrůzou.

Koho zavoláš?

"HARRYHO POTTERA!" Tentokrát křičelo mnohem víc hlasů.

Weasleyovic poděsové spustili táhlé kvílení, teď už doprovázený některými staršími mudlorozenými, kteří už měli vlastní malinké nástroje, bezpochyby přeměněné ze školních příborů. Jak hudba vrcholila, Harry Potter vykřikl:

Já se Temných pánů nebojím!

Na to se ozval jásot, zejména od nebelvírského stolu, a další studenti si přeměnili vlastní antihudební nástroje. Nechutné bzučení zesílilo a vystupňovalo se do dalšího děsného crescenda:

Já se Temných pánů nebojím!

Minerva zkontrolovala obě strany učitelského stolu, sice se bála podívat, ale až příliš dobře tušila, co uvidí.

Trelawneyová se horečně ovívala, Kratiknot zvědavě přihlížel, Hagrid tleskal do rytmu hudby, Prýtová se tvářila přísně a Quirrell se na chlapce díval se sardonickým pobavením. Přímo po její levici si Brumbál pobrukoval a přímo po její pravici Snape svíral prázdný pohár na víno tak silně, že mu zbělely klouby a tlusté stříbro se pomalu mačkalo.

Černé roucho a maska?

Váhou svého úkolu praskáš?

Koho zavoláš?

HARRYHO POTTERA!

Obří ohnivá opice?

V hábitu čarodějnice?

Koho zavoláš?

HARRYHO POTTERA!

Minerviny rty se stáhly do bílé linky. O té poslední části si s Weasleovic horory promluví, aby si nemysleli, že je bezmocná jen proto, že je první den školy a Nebelvír nemá žádné body, které by mohl ztratit. Pokud jim nevadilo být po škole, přijde s něčím jiným.

Potom náhle vyděšeně zalapala po dechu a podívala se Snapeovým směrem, *určitě* mu muselo dojít, že ten Potterovic chlapec nemohl mít ponětí, o kom to je –

Snapeova tvář překročila hranici hněvu do jakési potěšené lhostejnosti. Na rtech mu pohrával slabý úsměv. Nedíval se na nebelvírský stůl, ale přímo na Harryho Pottera, a jeho ruce držely zmačkané zbytky někdejšího poháru.

A Harry kráčel vpřed, máchal rukama a nohama do rytmu Krotitelů duchů a přitom na tváři udržoval úsměv. Bylo to skvěle připravené, úplně ho to zaskočilo. To nejmenší, co mohl udělat, bylo se s tím svézt a nezkazit to.

Všichni mu fandili. Uvnitř ho to hrálo a zároveň mu bylo tak nějak hrozně.

Fandili mu za práci, kterou udělal, když mu byl jeden rok. Za práci, kterou ani nedokončil. Pán zla někde nějak přežíval. Taky by jásali tak nahlas, kdyby to věděli?

Ale moc Pána zla už jednou zlomena *byla*.

A Harry je ochrání znovu. Pokud tu opravdu byla věštba, která to říkala. Vlastně bez ohledu na to, co tvrdí nějaká zatracená věštba.

Všichni ti lidé, kteří v něj věřili a povzbuzovali ho – Harry by nedokázal snést, aby tohle nebylo skutečné. Kdyby zazářil a zhasnul jako tolik jiných nadaných dětí. Kdyby byl zklamáním. Kdyby se mu nepodařilo dostat své reputaci symbolu Světla, bez ohledu na to, *jak* ji získal. Rozhodně, naplno, bez sebemenších pochyb a bez ohledu na to, jak dlouho to zabere, a dokonce i kdyby ho to mělo zabít, splní jejich očekávání. A potom bude pokračovat a *překoná* jejich očekávání, takže se jednou lidé budou divit, jak je možné, že toho po něm žádali tak málo.

A on vykřikoval lež, kterou si vymyslel, protože se dobře rýmovala a píseň si to žádala:

Já se temných pánů nebojím!

Já se temných pánů nebojím!

Harry udělal poslední kroky k Moudrému klobouku a hudba skončila. Uklonil se na Řád chaosu u nebelvírského stolu, pak se otočil, znovu se uklonil druhé straně sálu a čekal, až utichne potlesk a chichotání...

Pozn. autora: Moje nabídka odvyprávět celou zápletku každému, kdo uhodne, co „se ještě nikdy předtím nestalo“, podnítila spoustu zajímavých pokusů. První omake níže je převzato přímo z mé nejoblíbenější odpovědi od Meteoricshipyards. Druhé vychází z Kazumova návrhu, co „se ještě nikdy předtím nestalo“, třetí z kombinace odpovědí od yoyoente a dougal74, čtvrté z recenze 10. kapitoly od wolf550e. Ta, která začíná písmenem ‚K‘ a ta těsně nad ní jsou od DarkHeart81. Ostatní jsou moje vlastní. Každý, kdo chce převzít některý z mých vlastních nápadů a pracovat s nimi, zejména s tím posledním, je vítán. A než dostanu sto rozhořčených stížností, ano, jsem si dobře vědom toho, že zákonodárným orgánem Spojeného království je Dolní sněmovna parlamentu.

...Kdesi hluboko uvažoval nad tím, jestli je Moudrý klobouk skutečně *sebeuvědomělý* v tom smyslu, že si je vědom svého vlastního vědomí a pokud ano, jestli je spokojený s tím, že to jediné, k čemu se dostane, je povídání s jedenáctiletými dětmi jednou za rok. Jeho písnička to naznačovala: *Jsem Moudrý klobouk, to se mám, rok prospím a jen den dělám...*

Když ticho převládlo, Harry se posadil na stoličku a *opatrně* si nasadil na hlavu 800 let starý, telepatie schopný pozůstatek zapomenuté magie.

Pomyslel si tak důrazně, jak jen byl schopen: *Nezařazuj mě ještě! Mám otázky, které ti musím položit! Byla mi někdy vymazána paměť? Zařazoval jsi Pána zla, když byl dítě, a můžeš mi říct o jeho slabostech? Můžeš mi říct, proč mám sesterskou hůlku Pána zla? Je duch Pána zla nějak vázán k mé jizvě, a není to důvodem, proč jsem občas tak vzteklý? To jsou ty nejdůležitější otázky, ale kdybys měl ještě chvíli, mohl bys mi říct něco o té zapomenuté magii, co tě stvořila?*

A Klobouk odpověděl: „Ne. Ano. Ne. Ne. Ano a ne, příště nepokládej dvojsmyslné otázky. Ne.“ a nahlas, „HAVRASPÁR!“

„No tohle. To se mi ještě nikdy nestalo...“

Co?

„Jsem alergický na tvůj šampón –“

A pak Moudrý klobouk kýchnul s mohutným „HEP-ČÍÍK!“ které se rozlehlo celou Velkou síní.

„Dobrá!“ zvolal Brumbál žoviálně. „Zdá se, že Harry Potter byl zařazen do nové koleje Hepčík! Profesorko McGonagallová, budete novou ředitelkou koleje Hepčík.“

Raději byste si měla pospíšet a připravit pro Hepčík osnovy a rozvrh, zítra je první školní den!“

„Ale, ale, ale,“ koktala McGonagallová s naprosto zmateným mozkiem, „kdo bude ředitelem Nebelvíru?“ To bylo jediné, co ji napadlo, *musela* tohle nějak zastavit...

Brumbál si se zamyšleným výrazem položil prst na bradu. „Snape.“

Snapeovo protestní zakvílení málem přehlušilo to její, „Kdo ale bude ředitelem *Zmijozelu*?“

„Hagrid.“

Nezařazuj mě ještě! Mám otázky, které ti musím položit! Byla mi někdy vymazána paměť? Zařazoval jsi Pána zla, když byl dítě, a můžeš mi říct o jeho slabostech? Můžeš mi říct, proč mám sesterskou hůlku Pána zla? Je duch Pána zla nějak vázán k mé jizvě, a není to důvodem, proč jsem občas tak vzteklý? To jsou ty nejdůležitější otázky, ale kdybys měl ještě chvilku, mohl bys mi říct něco o té zapomenuté magii, co tě stvořila?

Následovalo krátké ticho.

Haló? Mám ty otázky zopakovat?

Moudrý klobouk strašlivě zaječel a jeho vysoko posazený vrískot se rozlehl celou Velkou síní a přiměl většinu studentů dát si ruce přes uši. Se zoufalým zavytím

seskočil z Harryho hlavy, dopadl na podlahu a pomocí odstrkování se okrajem se mu podařilo dostat se na půl cesty k učitelskému stolu, než explodoval.

„ZMIJOZEL!“

Když viděl zděšení na tváři Harryho Pottera, začalo to Fredovi Weasleymu myslet rychleji než kdy předtím v životě. Plynulým pohybe vytáhl hůlku a zašeptal „*Silencio!*“ a potom „*Změňmůjhlascio!*“ a konečně „*Ventriliquo!*“

„Jenom žertuju!“ řekl Fred Weasley. „NEBELVÍR!“

„No tohle. Tohle se ještě nikdy předtím nestalo...“

Co?

„Normálně bych tě s takovými otázkami odkázal na ředitele, který by se mě na ně pak mohl zeptat, pokud by si přál. Ale některé informace, na které ses zeptal, přesahují nejen tvá uživatelská oprávnění, ale i oprávnění pana ředitele.“

Jak bych mohl zvýšit svá uživatelská oprávnění?

„Obávám se, že na tuhle otázku někomu s tvými oprávněními nemůžu odpovědět.“

Jaké možnosti jsou dostupné pro má uživatelská oprávnění?

Potom to už netrvalo dlouho –

„ROOT!“^[14]

„No tohle. Tohle se ještě nikdy předtím nestalo...“

Co?

„Už jsem musel studentkám oznamovat, že z nich budou matky – co jsem viděl v jejich myslích by ti zlomilo srdce – ale tohle je poprvé, co někomu musím říct, že se stane otcem.“

COŽE?

„Draco Malfoy čeká tvé dítě.“

COOOOŽE?

„Opakuji: Draco Malfoy čeká tvé dítě.“

Ale nám je teprve jedenáct –

„Ve skutečnosti má Draco Malfoy třináct.“

A–a–ale muži nemůžou otěhotnět –

„A pod hábitem je to děvče.“

ALE MY JSME NIKDY NEMĚLI SEX, TY IDIOTE!

„PO ZNÁSILNĚNÍ TI VYMAZALA PAMĚŤ, TY TROUBO!“

Harry Potter omdlel. Jeho tělo v bezvědomí s tupým zuchnutím spadlo ze stoličky.

„HAVRASPÁR!“ zvolal Moudrý klobouk z Harryho hlavy. Tohle bylo ještě vtipnější než jeho první nápad.

„SKŘÍTEK!“

He? Harry si vzpomněl, že Draco zmiňoval domácího skřítku, ale co to znamenalo?

Podle zhnusených pohledů, které se začaly objevovat na obličejích před ním to nevěstilo nic dobrého –

„PALAČINKY!“^[15]

„POSLANCI!“^[16]

„No tohle. Tohle se ještě nikdy předtím nestalo...“

Co?

„Ještě nikdy jsem nezařazoval někoho, kdo by byl zároveň reinkarnací Godrica Nebelvíra, Salazara Zmijozela a Naruta.“

„ATREIDES!“^[17]

„Zase jsem vás převezl! MRZIMOR! ZMIJOZEL! MRZIMOR!“

„OPILÉ DŽAHODY!“^[18]

„KHAAANNNN!“^[19]

U profesorského stolu se Brumbál nadále vlídně usmíval; ze Snapeova směru občas přicházely slabé kovové zvuky, jak líně obracel pokroucené zbytky toho, co kdysi bývalo pohárem na víno; McGonagallová bělajícími prsty křečovitě svírala řečnický pult, protože věděla, že nakažlivý chaos Harryho Pottera si nějak našel cestu k samotnému Klobouku.

V Minervině mysli se odehrával scénář za scénářem a každý z nich horší než ten předchozí. Klobouk řekne, že Harry je příliš dobře vyvážený mezi všemi kolejami a rozhodne, že by měl patřit do všech. Klobouk prohlásí, že Harryho mozek je příliš zvláštní, než aby se dal zařadit. Klobouk bude požadovat, aby byl Harry vyloučen z Bradavic. Klobouk upadne do kómatu. Klobouk teď požádá, aby byla založena zcela nová kolej Zkázy speciálně pro potřeby Harryho Pottera nebo něco podobného, a *Brumbál donutí ji, aby se o to postarala...*

Minerva si vybavila, co jí Harry řekl během toho katastrofálního výletu do Příčné ulice, o tom... klamu plánování, tak to nazval... jak lidé bývali obvykle příliš optimističtí, dokonce i když si mysleli, že jsou pesimističtí. Byl to ten druh informace, který se přilepil na vaši mysl a spouštěl v ní noční můry...

Co nejhoršího by se mohlo stát?

No... *přinejhorším* by Klobouk Harryho zařadil do zcela nové koleje. Brumbál by trval na tom, aby se toho chopila ona – vytvořila úplně novou kolej jen pro něj – a ona by musela předělat všechny rozvrhy ještě před prvním školním dnem. A Brumbál by ji zprostil funkce ředitelky Nebelvíru a její milovaná kolej by připadla... profesoru Binnsovi, duchovi z dějepisu; a ona by se stala ředitelkou Harryho koleje Zkázy a marně by se snažila dávat tomu dítěti příkazy, bez sebemenšího efektu by odebírala bod za bodem, zatímco na její hlavu by padala katastrofa za katastrofou.

Byl to ten nejhorší možný scénář?

Minerva upřímně netušila, jak by to mohlo být ještě horší.

Ale dokonce i v tom naprosto nejhorším případě – bez ohledu na to, co se stane s Harrym – to nebude trvat déle než sedm let.

Minerva cítila, jak její prsty pomalu uvolňují z křečovitého sevření pultík. Harry měl pravdu, zírat do té nejhlubší ze všech temnot s vědomím, že jste zkonfrontovali svůj nejhorší strach a teď jste připraveni, přinášelo jistou útěchu.

Vyděšené ticho prolomilo jediné slovo.

„Ředitel!“ zvolal Moudrý klobouk.

Brumbál se zmateným výrazem vstal od učitelského stolu. „Ano?“ zeptal se klobouku. „Co se děje?“

„Nemluvil jsem k vám,“ řekl Klobouk. „Zařazoval jsem Harryho Pottera na to místo v Bradavicích, kam se hodí nejlépe, tedy do ředitelny –“

12. Kontrola impulzů – Večeře

ph'nglui mglw'nafh J. K. Rowling wgah'nagl fhtagn

„Zajímalo by mě, co je v nepořádku s ním.“

„Turpinová, Lisa!“

Šepty šepty šepty Harry Potter šepty šepty Zmijozel
šepty šepty ne vážně co to sakra bylo šepty šepty.

„HAVRASPÁR!“

Harry se přidal k potlesku, který mladé děvče uvítal u stolu. Nesměle se přiblížila k havraspárskému stolu a doplňky jejího hábitu už se změnilly na tmavě modré. Vypadala, že si není jistá, jestli si má od Harryho Pottera sednout tak daleko, jak jen to půjde, nebo jestli má doběhnout k němu, vnutit se vedle něj a začít z něj dolovat odpovědi na otázky.

Být středem neobyčejné a podivuhodné události a pak být zařazen do Havraspáru bylo jako být namočen do grilovací omáčky a pak vhozen do jámy plné hladových koťat.

„Slíbil jsem Moudrému klobouku, že o tom nebudu mluvit,“ zašeptal Harry po x-té.

„Jo, jasně.“

„Ne, vážně jsem Moudrému klobouku slíbil, že o tom nebudu mluvit.“

„Dobře, slíbil jsem Moudrému klobouku, že nebudu mluvit o *většině* z toho, a zbytek je *soukromý* stejně jako byl soukromý ten *váš*, takže se *přestaňte ptát*.“

„Chcete vědět, co se stalo? Dobrá! Tady je část z toho, co se stalo! Řekl jsem klobouku, že mu profesorka McGonagallová vyhrožovala tím, že ho podpálí, a klobouk mi řekl, abych vyřídil profesorce McGonagallové, že je drzý výrostek a že by měla odprejsknout!“

„Pokud nebudete věřit tomu, co vám řeknu, *proč se vůbec ptáte?*“

„Ne, taky nevím, jak jsem porazil Pána zla! Když na to přijdete, dejte mi vědět!“

„*Ticho!*“ zakřičela profesorka McGonagallová z pódia u učitelského stolu. „*Žádné mluvení, dokud zařazovací slavnost neskončí!*“

Nastalo krátké snížení hluku, jak se každý rozhodl počkat, jestli svou výzvu doplní i nějakými specifickými a uvěřitelnými hrozbami, a pak šeptání začalo nanovo.

Pak se prastarý stříbrnovousý kouzelník s bohrým úsměvem zvedl ze své mohutné zlaté židle.

Okamžitě bylo ticho. Někdo zběsile strčil loktem do Harryho, který se snažil pokračovat v šeptání, a Harry se

zarazil uprostřed věty.

Bodře vypadající starý muž se opět posadil.

Poznámka pro sebe: Nezahrávat si s Brumbálem.

Harry se pořád ještě snažil zpracovat všechno, co se během Incidentu s Moudrým kloboukem stalo. Neméně podstatná věc se totiž stala i v okamžiku, kdy si Harry sundal klobouk z hlavy: uslyšel v té chvíli šepot, který jako by neměl zdroj, zněl podivně jako slova a syčení najednou, a řekl mu: „*Pozdrav od Zmijozzela Zzmijozelovi: jeslti pátrášš po mých tajemsstvích, promluv ssi s mým hadem.*“

Harry tak trochu hádal, že tohle asi nemělo být normální součástí zařazovacího procesu. A že se jedná o extra kouzlo, které Salazar Zmijozel seslal při výrobě klobouku. A že klobouk samotný o tom nemá tušení. A že to bylo spuštěno tím, že klobouk řekl „ZMIJOZEL“ plus mínus nějaké další podmínky. A že Havraspár jako on by něco takového *opravdu, ale opravdu neměl slyšet*. Pokud by dokázal najít nějaký spolehlivý způsob, jak zapříisáhnout Draca k mlčenlivosti, mohl by se ho na to zeptat, a byla by to vskutku dokonalá chvíle pro trochu Prskavkového čaje.

Páni, rozhodnete se nejít po cestě Pána zla a vesmír si s vámi začne zahrávat hned jak si z hlavy sundáte Klobouk. Některé dny se osudu prostě nevyplatí vzdorovat. Možná se

svým předsevzetím nestat se příštím temným pánem počkám do zítřka.

„NEBELVÍR!“

Ronovi Weasleymu se dostalo hodně potlesku, a to nejen od nebelvírských. Weasleyovic rodina tu očividně byla oblíbená. Harry se po chvíli usmál a začal tleskat spolu s ostatními.

Na druhou stranu, nemohl přijít lepší čas k odvrácení se od Temné strany než právě teď.

K čertu s osudem a k čertu s vesmírem. On tomu klobouku ukáže.

„Zabini, Blaise!“

Pauza.

„ZMIJOZEL!“ zařval klobouk.

Harry zatleskal také Zabinimu a ignoroval divné pohledy, kterých se mu dostalo od všech ostatních, včetně Zabiniho.

Potom už nenásledovalo žádné další jméno a Harry si uvědomil, že „Zabini, Blaise“ znělo docela dost u konce abecedy. Skvělé, takže zatleskal *jenom* Zabinimu... No, fajn.

Brumbál se znovu postavil a zamířil k pódiu. Očividně se je chystal obdařit proslovem –

A Harry byl zasažen *geniálním* nápadem na pokus.

Hermiona řekla, že Brumbál je největším žijícím kouzelníkem, že?

Harry se natáhl do svého váčku a zašeptal: „Prskavkový čaj.“

Aby Prskavkový čaj fungoval, musel by Brumbál během svého proslovu říct něco *natolik* směšného, aby se Harry zakuckal *navzdory* své duševní připravenosti. Třeba že všichni bradavičtí studenti nesmějí po celý školní rok nosit oblečení, nebo že všichni budou přeměněni v kočky.

Ale pokud by *kdokoli na světě* byl schopen vzdorovat síle Prskavkového čaje, měl by to být Brumbál. Takže jestli to zafunguje, Prskavkový čaj bude doslova *nepřemožitelný*.

Harry praskl víčko Prskavkového čaje pod stolem, protože to chtěl udělat pokud možno nenápadně. Plechovka vydala tichý syčivý zvuk. Pár hlav se po něm otočilo, ale hned se otočily zpátky, když –

„Vítejte! Vítejte v novém roce v Bradavicích!“ řekl Brumbál a se široce rozpřaženýma rukama se usmál na všechny studenty, jako by ho nic nemohlo potěšit víc, než je tu všechny vidět.

Harry si dal první lok z plechovky a znovu ji položil. Pomalu tu limonádu polkne a bez ohledu na to, co Brumbál řekne, se nezakucká –

„Než naše hostina započne, rád bych řekl pár slov. Tady jsou: Šťastný šťastný bum bum brčál brčál brčál! Děkuji vám!“

Všichni zatleskali a zajásali a Brumbál se znovu posadil. Harry ztuhle seděl, zatímco mu limonáda kapala z koutků úst. Když už nic jiného, zvládl se dusit *tiše*.

Tohle vážně, vážně, *vážně* neměl dělat. Zvláštní, o *kolik* *očividnější* to bylo hned *vteřinu* poté, co bylo *příliš pozdě*.

Při pohledu zpátky si měl všimnout něčeho zvláštního, už když přemýšlel o tom, že by se všichni mohli proměnit v kočky... nebo ještě předtím si mohl vzpomenout na svou soukromou upomínku nezahrávat si s Brumbálem... nebo na své nově nabyté předsevzetí projevovat k druhým lidem větší uznání... nebo kdyby měl i jen *drobnou špetku zdravého rozumu*...

Bylo to beznadějně. Byl zkažený až do morku kostí. Sláva Pánu zla Harrymu. Osudu nešlo vzdorovat.

Někdo se Harryho ptal, jestli je v pořádku. (Ostatní si začali nakládat jídlo, které se magicky objevilo na stole – proč ne.)

„Jsem v pořádku,“ řekl Harry. „Promiň, umm... Byla tohle hmm... *běžná* ředitelova řeč? Ostatní se... nezdáli... být nějak překvapení...“

„Ah, Brumbál je samozřejmě šílený,“ řekl jeden starší Havraspár sedící vedle něj, který se mu představil jménem, které si Harry ještě ani nezačal pamatovat. „Je s ním spousta srandy a je to neuvěřitelně mocný kouzelník, ale dost mu šplouchá na maják.“ Zarazil se. „Někdy později bych se tě rád zeptal, proč ti z pusy vytekla zelená tekutina a pak zmizela, i když hádám, že o tomhle jsi taky slíbil Moudrému klobouku nemluvit.“

Se značnou námahou se Harry udržel, aby nepohlédl na dotyčnou plechovku Prskavkového čaje v ruce.

Přece jen, Prskavkový čaj jen tak *nezmaterializoval* ten titulek v Jinotaji o něm a Dracovi. Draco to vysvětlil způsobem, díky kterému to vypadalo, že se to všechno stalo... přirozeně? Jako kdyby to *změnilo historii, aby zapadala?*

Harry si představil obrázek sám sebe, jak mlátí hlavou do stolu. *Buch, buch, buch* dělala představa jeho hlavy.

Další student ztišil hlas, aby zašeptal. „Slyšel jsem, že Brumbál je vlastně nepřekonatelně geniální pletichář, který má pod kontrolou skoro všechno, a své šílenství používá jen jako zástěrku, aby ho nikdo nepodezíral.“

„Taky jsem to tak slyšela,“ zašeptala třetí studentka a následovala kradmá přikývnutí od různých částí stolu.

Tohle zákonitě přitáhlo Harryho pozornost.

„Chápu,“ zašeptal Harry rovněž tichým hlasem. „Takže všichni vědí, že Brumbál je ve skrytu génius.“

Většina studentů přikyvovala. Jeden nebo dva se tvářili zamyšleně, včetně toho staršího studenta, který seděl vedle Harryho.

Jste si jistí, že tohle je havraspárský stůl? Harrymu se podařilo nezeptat nahlas.

„Geniální!“ zašeptal Harry. „A když to všichni vědí, nikdo neřeší, že je to tajemství!“

„Přesně,“ zašeptal student a pak se zamračil. „Počkej, to mi nějak neseďí –“

Poznámka pro sebe: Ona čtvrtina bradavických studentů také známá jako havraspárská kolej není nejexkluzivnějším světovým programem pro nadané děti.

Ale alespoň se dnes dozvěděl důležitou skutečnost. Prskavkový čaj je všemocný. A to znamenalo...

Harry překvapením zamrkal, když to jeho mozkou konečně došlo.

... to znamenalo, že jakmile se naučí kouzlo, kterým by dočasně upravil svůj smysl pro humor, může způsobit, aby se stalo *cokoli*, pokud to bude tou *jedinou* věcí natolik překvapivou, aby ho donutila vyprsknout Prskavkový čaj.

No, to byla docela krátká cesta k božství. Dokonce i já bych čekal, že mi to zabere déle než jeden školní den.

Když nad tím tak přemýšlel, taky se mu během deseti minut zařazování podařilo naprosto odzbrojit Bradavice.

Harry toho tak trochu litoval – jen Merlin sám věděl, co ještě šílený ředitel udělá během nadcházejících sedmi let školy – ale nemohl si *pomoci*, aby necítil i záblesk pýchy.

Zítra. Nejpozději zítra se odvrátí od stezky k temnému pánovi Harrymu. Ta vyhlídka se mu s každou minutou jevila děsivější.

A přesto se také nějak zdála čím dál přitažlivější. Část jeho mysli už si načrtávala uniformy poskoků.

„Jez,“ zamračil se starší student vedle Harryho a štouchl ho do žeber. „Nepřemýšlej. Jez.“

Harry si automaticky začal nakládat na talíř všechno, co bylo před ním, modré párky se světélkujícími kousky – proč ne.

„To jsi teď přemýšlel o zařazování –“ začala Padma Patilová, jedna z dalších prvaček v Havraspáru.

„Žádné vyzvídání během jídel!“ ozvali se alespoň tři lidé. „Kolejní pravidlo!“ dodal další. „Jinak bychom tu všichni vyhladověli.“

Harry zjistil, že vážně, vážně doufá, že jeho chytrý nápad nebude *skutečně* fungovat. Že Prskavkový čaj bude o něčem jiném a že ve skutečnosti *nemá* všemocnou sílu ovládat realitu. Ne snad, že by *nechtěl* být všemocný. Jen

doopravdy nedokázal snést pomyšlení na život ve světě, který by fungoval takovým způsobem. Na dosažení všemocnosti s pomocí chytrého využití sodovky bylo něco nedůstojného.

Ale *stejně* si to hodlal experimentálně ověřit.

„Víš,“ řekl student vedle něj milým tónem, „máme způsoby, jak lidi donutit jíst. Chtěl bys zjistit jaké?“

Harry to vzdal a začal jíst svůj modrý párek. Byl vlastně docela dobrý, obzvlášť ty světélkující kousky.

Večeře uběhla překvapivě rychle. Harry se snažil ochutnat alespoň kousek od všech zvláštních nových jídel, která spatřil. Jeho zvědavost nemohla vystát, že by *nezjistil*, jak něco chutná. Naštěstí to tu nebyla restaurace, kde jste si z menu mohli objednat jen jednu věc a nemohli tedy zjistit, jak chutná všechno ostatní. To Harry nenáviděl, bylo to pro všechny zvědavce jako mučení: *Odhal jen jednu ze záhad na tomto seznamu, ha ha ha!*

Pak nastal čas na dezert, na který si Harry úplně zapomněl nechat místo. Vzdal to po ochutnání trošky melasového koláče. Všechny tyhle věci se tu určitě v průběhu školního roku ještě aspoň jednou objeví.

Takže, co bylo na jeho seznamu úkolů, kromě běžných školních záležitostí?

1. Prozkoumej kouzla ovlivňující mysl, abys mohl otestovat Prskavkový čaj a zjistit, jestli jsi skutečně našel cestu k všemocnosti. Vlastně, jednoduše prozkoumej všechna kouzla mysli, která najdeš. Mysl tvoří základ naší lidské síly, každá magie, která mysl ovlivňuje, bude patřit mezi nejdůležitější druhy magie vůbec.

2. Tohle vlastně bude za 1. a to první za 2. Projdi police bradavické a havraspárské knihovny, seznam se s jejich systémem a ujisti se, že jsi přečetl alespoň všechny názvy knih. Druhý krok: přečti si všechna shrnutí obsahu. Zkoordinuj se s Hermionou, která má mnohem lepší paměť než ty. Zjisti, jestli v Bradavicích funguje nějaký meziknihovní výpůjční systém a zjisti, jestli byste vy dva, obzvláště Hermiona, tyhle knihovny nemohli navštívit také. Pokud i další koleje mají své soukromé knihovny, zjisti, jak se do nich dá legálně získat přístup, nebo jak se do nich proplížit.

3a. Zapřísáhni Hermionu k mlčenlivosti a začněte prozkoumávat ,Od Zmijozela k Zmijozelovi: pokud pátráš po mých tajemstvích, promluv si s mým hadem.‘ Problémy: Tohle vypadá jako důvěrné a nejspíš zabere pěknou chvíli, než náhodou narazíš na knihu s nějakou narážkou.

0. Zkontroluj, jaká kouzla na hledání a nabývání informací existují, pokud vůbec nějaká. Knihovnická magie není tak zásadně důležitá, jako magie mysli, ale má mnohem vyšší prioritu.

3b. Podívej se po kouzlu, kterým bys magicky zavázal Draca Malfoye k mlčenlivosti, nebo magicky ověř upřímnost Dracova slibu udržet tajemství (veritasérum?) a pak se ho zeptej na zmijozelskou zprávu...

Po pravdě... Harry měl z možnosti 3b dost špatný pocit. A teď, když se nad tím tak zamýšlel, ani možnost 3a mu nepřipadala zrovna skvělá.

Harryho myšlenky probleskly zpět k možná nejhorší chvíli v jeho životě, k těm dlouhým sekundám strachu pod Kloboukem, kdy mu ztuhla krev, kdy si myslel, že už doopravdy selhal. Přál si, aby se ocitnul o několik minut zpět v čase a něco změnil, cokoli, dřív, než bude příliš pozdě...

A ukázalo se, že přece jen není příliš pozdě.

Přání splněno.

Nemůžete změnit historii. Ale můžete ji už od začátku tvořit dobře. Dělat věci správně hned *napoprvé*.

Celá tahle záležitost s pátráním po zmijozelských tajemstvích... mu připadala jako jedna z těch zatracených věcí, u kterých si, když se nad nimi o léta později zamyslíte, řeknete: „A v té chvíli se to všechno zvrtilo.“

A zoufale zatoužíte po tom, abyste měli možnost ocitnout se zpět v čase a učinit odlišnou volbu...

Prání splněno. Co teď?

Harry se pomalu usmál.

Byla to poněkud *neintuitivní* myšlenka... ale...

Ale on *mohl*, neexistoval žádný zákon, který by říkal, že nemůže, *mohl* prostě jen předstírat, že ten šepot nikdy neslyšel. Nechat svět, aby si šel přesně tou cestou, jakou by šel, kdyby ta kritická chvíle nikdy nenastala. O dvacet let později si bude přát, aby býval přesně tohle udělal o dvacet let dříve, a dvacet let dříve se odehrávalo právě teď. Měnit vzdálenou minulost bylo snadné, museli jste si na to jen vzpomenout včas.

Nebo... a tohle bylo ještě *víc* neintuitivní... mohl by o tom informovat, hm, řekněme, *profesorku McGonagallovou* namísto Draca *nebo* Hermiony. A ona by dala dohromady pár dobrých lidí a postarala by se, aby bylo tohle malé dodatečné kouzlo z Klobouku sejmuto.

No, ano. Tohle znělo jako *výjimečně* dobrý nápad hned, jak se nad tím Harry *skutečně* zamyslel.

V retrospektivě to bylo úplně jasné, a přesto ho možnosti 3c) a 3d) napřed prostě nenapadly.

Harry se ocenil jedním bodem ve svém anti-Pán-zla-Harry programu.

Klobouk na něj zahrál dost krutý žertík, ale výsledek jste mu jako konsekvencionalisté nemohli upřít. A rozhodně mu to poskytlo lepší představu o perspektivě oběti.

Za 4. Omluvit se Nevillu Longbottomovi.

Ok, dneska to je jízda, teď už to jen udržet. *Každým dnem a v každém směru se stávám Světlejší a Světlejší...* [\[20\]](#)

V tu dobu už většina lidí kolem Harryho dojedla a dezerty začaly spolu s použitými talíři mizet.

Když všechny talíře zmizely, Brumbál se znovu zvedl ze židle.

Harry si nemohl pomoci, ucítil touhu napít se dalšího Prskavkového čaje.

To si MUSÍŠ dělat srandu, pomyslel si Harry k téhle své části.

Ale experiment se nepočítá, pokud nebyl zopakován, ne? A škoda už se přece stala, ne? Nechceš vidět, co se

stane tentokrát? Nejsi zvědavý? Co kdybys dostal odlišný výsledek?

Hej, vsadil bych se, že ty jsi ta samá část mého mozku, co prosadila ten žertík na Neville Longbottoma.

Ehm, možná?

A není přitom tak neuvěřitelně očividné, že toho budu litovat hned poté, co bude příliš pozdě?

Umm...

Jo. Takže: NE.

„Ahem,“ řekl Brumbál z pódia, hladíc si svůj stříbrný plnovous. „Jen pár dalších slov teď, když už jsme všichni nakrmeni a napojeni. Měl bych pár poznámek na začátek roku, které bych vám chtěl sdělit.“

„První ročníky by si měly poznamenat, že vstup do lesa na školních pozemcích je všem studentům zapovězen. Proto se mu říká Zapovězený les. Kdyby byl vstup povolen, říkalo by se mu Povolný les.“

Přímočaré. Poznámka pro sebe: Zapovězený les je zapovězený.

„Také jsem byl požádán panem Filchem, školníkem, abych vám připomněl, že v přestávkách mezi výukou by se na chodbách neměla praktikovat magie. Bohužel také víme, že to, co by *mělo být*, a to, co *je*, jsou dvě odlišné věci. Děkuji, že na to budete pamatovat.“

Ehm...

„Famfrpálové konkurzy se budou konat ve druhém týdnu. Každý, kdo má zájem hrát za svůj kolejní tým, by měl kontaktovat madam Hoochovou. A každý, kdo by měl zájem přeformulovat pravidla famrfpálu, by měl kontaktovat Harryho Pottera.“

Harry vdechl vlastní sliny a dostal záchvat kašle, zrovna když se k němu začaly obracet všechny oči. *Zatraceně*, jak! V žádném okamžiku se Brumbálovi nepodíval z očí do očí... ani na to *nemyslel*. Rozhodně v té chvíli nemyslel na famrfpál! Nemluvil o tom s nikým jiným než s Ronem Weasleym, a *nemyslel si*, že by to Ron řekl komukoliv dalšímu... nebo si Ron běžel stěžovat profesorovi? *Jak je to možné...*

„Rovněž vám musím oznámit, že tento rok je chodba ve třetím poschodí po pravé straně zapovězena každému, kdo si nepřeje zemřít velmi bolestivou smrtí. Je chráněna pracovanou sérií nebezpečných a potenciálně smrtelných pastí, a rozhodně je nedokážete překonat všechny, obzvlášť pokud jste teprve v prvním ročníku.“

V tuto chvíli už byl Harry úplně znecitlivělý.

„A konečně vzdávám své nejvyšší díky Quirinu Quirrellovi za to, že hrdinně souhlasil ujmout se funkce bradavického učitele obrany proti černé magii.“

Brumbálův pohled pátravě projel řadami studentů.

„Doufám, že všichni studenti profesorovi Quirrellovi projeví co nejvíce zdvořilosti a *tolerance*, na které má vzhledem ke své neobyčejné oběti vám a této škole nárok, a že nás *nebudete obtěžovat* žádnými *malichernými stížnostmi*, které by se ho týkaly, pokud si snad vy *sami* nepřejete zkusit jeho práci.“

Co mělo znamenat *tohle*?

„Teď přenechávám místo novému členovi našeho profesorského sboru, profesor Quirrellovi, který by rád pronesl pár slov.“

Mladý, hubený, nervózní muž, kterého Harry poprvé potkal u Děravého kotle, pomalu došel k pódiu a pohled mu ustrašeně těkal na všechny strany. Harry mohl zahlédnout jeho temeno a zdálo se, že navzdory svému zdánlivému mládí profesor Quirrell začíná plešatět.

„Zajímalo by mě, co bude za problém s *tímhle*,“ zašeptal starší student, který seděl vedle Harryho. Podobné tlumené komentáře zaznívaly i jinde kolem stolu.

Profesor Quirrell došel na pódium, tam se zarazil a zamrkal. „Ah...“ řekl. „Ah...“ Zdálo se, že odvaha ho nadobro opustila, a jen tam tiše stál a občas sebou škubnul.

„Á, skvěle,“ zašeptal starší student, „tohle vypadá na další *dlouhý* rok ve třídě obrany –“

„Zdravím, mí mladí učedníci,“ řekl profesor Quirrell sebevědomým, uštěpačným tónem. „Všichni víme, že v Bradavicích kandidáti na mou pozici nemívají úplně *šťěstí*, a nepochybuji, že mnozí z vás už si představují, jaký konec letos postihne mě. Ujišťuji vás, že příčinou mého konce *nebude* má neschopnost.“ Nepatrně se usmál. „Věřte nebo ne, dlouho jsem si přál jednou si tady v Bradavické škole čar a kouzel vyzkoušet místo profesora obrany proti černé magii. První, kdo tento předmět vyučoval, byl samotný Salazar Zmijozel, a ještě ve čtrnáctém století si tu podle tradice vyzkoušeli vyučovat všichni z nejschopnějších bojových mágů, bez ohledu na své názory. Seznam někdejších učitelů obrany zahrnuje nejen legendárního potulného hrdinu Harolda Shea, ale i, cituji, nesmrtelnou, konec citace, Babu Jagu. Ano, vidím, že někteří z vás se i šest set let po její smrti stále otřesou hrůzou, když zazní její jméno. To musela být zajímavá doba k navštěvování Bradavic, nemyslíte?“

Harry musel polykal náhlý příval emocí, který ho zaplavil, když profesor Quirrell začal mluvit. Precizní projev jeho hlasu mu velmi připomínal oxfordského

lektora a Harrymu začínalo docházet, že svůj domov, svou matku a svého otce neuvidí dřív než o Vánocích.

„Jste zvyklí, že hodiny obrany vás učí neschopní, lotři a smolaři, ale každý, kdo má ponětí o historii, ví, že tato pozice si nese jinou reputaci. Ne každý, kdo zde učil, byl tím nejlepším, ale *všichni* nejlepší tu učili. V tak vznešené společnosti a potom, co jsem tento den tak dlouho očekával, bych se musel stydět, kdybych si jako laťku nenastavil *dokonalost*. Chci, aby si jeden každý z vás tento rok zapamatoval jako *nejlepší* lekce obrany, které kdy měl. To, co se v tomto roce naučíte, vám bude sloužit jako pevný základ v umění obrany bez ohledu na vaše minulé a budoucí profesory.“

Tvář profesora Quirrella zvažněla. „Máme *hodně* látky, kterou musíme dohnat, a nedostatek času. Zamýšlím se tedy v několika ohledech odchýlit od bradavických učebních zvyklostí a hodlám zavést jisté dobrovolné mimoškolní aktivity.“ Odmlčel se. „Pokud to nebude stačit, možná dokážu najít i nové způsoby, jak vás motivovat. Jste mí dlouho očekávání studenti a v mých dlouho očekávaných vyučovacích hodinách *jistě* předvedete své *suverénně* nejlepší výkony. Přidal bych k tomu i nějakou děsivou hrozbu, jako ‚Jinak budete příšerně trpět‘, ale to

už by bylo až příliš velké klišé, a až příliš si na to považuji své nápaditosti. Děkuji.“

V tu chvíli se zdálo, že životní síla i sebejistota profesora Quirrella rázem opustily. Poklesla mu čelist, jako by zjistil, že náhle čelí nečekanému obecenství, s křečovitým trhnutím se otočil, odšoural se zpátky na své místo a nahrbil se dopředu, jako by se chystal zkolabovat do sebe a implodovat.

„Zdá se trochu divný,“ zašeptal Harry.

„Meh,“ řekl starší student. „Tos ještě nic neviděl.“

Brumbál se vrátil na pódium.

„A teď,“ řekl Brumbál, „než se odebereme na kutě, zazpívejme si školní hymnu! Všichni si zvolte svou oblíbenou melodii a svůj oblíbený text a do toho!“

13. Kladení nesprávných otázek – Hra

Elen sila J. K. Rowling omentielvo. ^[21]

Nepropadejte panice. Přisáhám, že existuje logické, předem nastíněné a s kánónem shodné vysvětlení pro všechno, co se stane v této kapitole. Je to hádanka, vy se ji máte pokusit rozluštit, a když to nepůjde, prostě si přečtete další kapitolu.

„To je snad nejočividnější hádanka vůbec.“

Hned, jak Harry otevřel prvního školního dne oči v chlapecké havraspárské ložnici pro prváky, věděl, že něco není v pořádku.

Bylo ticho.

Až příliš ticho.

Aha, správně... Na záhlaví jeho postele bylo seslané kouzlo *Quietus*, ovladatelné malým šoupátkem, díky kterému se v Havraspáru vůbec někdy dalo jít spát.

Harry se posadil a rozhlédl se kolem v očekávání, že uvidí i ostatní vstávat –

Ložnice byla prázdná.

Postele zmuchlané a neustlané.

Slunce svítilo dovnitř v poměrně vysokém úhlu.

Jeho *Quietus* byl nastavený na maximum.

A jeho mechanický budík sice tikal, ale zvonění měl vypnuté.

Očividně ho nechali spát až do 9:52. Navzdory urputné snaze sladit svůj šestadvacetihodinový spánkový cyklus s příjezdem do Bradavic se mu nepodařilo usnout dříve než v jednu ráno. Plánoval se vzbudit v sedm spolu s ostatními studenty, první den vydrží být trochu nevyspalý, pokud by se pro ten problém do zítřka našlo nějaké magické řešení. Ale teď zmeškal snídani. A jeho první bradavická hodina, bylinkářství, začala před hodinou a dvaceti dvěma minutami.

Pomalu se v něm začínal vzdouvat vztek. Ach, jaký krásný žertík. Vypnout mu budík. Nastavit mu *Quietus* na maximum. A nechat veledůležitého pana Harryho Pottera zmeškat hned první hodinu a odskákat si, že má tvrdé spaní.

Až Harry zjistí, kdo tohle udělal...

Ne, tohle by bylo možné jen díky spolupráci všech ostatních dvanácti kluků v Havraspáru. Každý z nich musel vidět, že spí. Každý z nich ho nechal zaspát snídani.

Vztek pomalu zmizel, nahradil ho zmatek a příšerně ublížený pocit. Byl jim sympatický. Myslel si to. Ještě v noci si myslel, že je jim sympatický. *Proč...*

Když vstal, všiml si kusu papíru, připevněného k pelesti postele.

Na papíru stálo,

Drazí havraspárští kolegové,

Byl to velmi dlouhý den. Prosím, nechte mě přispát si a netrapte se, že zmeškám snídani. Nezapomněl jsem na svou první hodinu.

Váš

Harry Potter.

Harry ztuhl, jako by mu do žil vlili ledovou vodu.

Papír byl napsaný jeho vlastním rukopisem, jeho vlastní mikrotužkou.

A on si nepamatoval, že by ho psal.

A... Harry zašilhal na ten kus papíru. Pokud si to nenamlouval, slova „nezapomněl jsem“ byla napsána trochu odlišným stylem, jako by se snažil něco si sdělit...?

Věděl, že mu bude vymazána paměť? Zůstal dlouho vzhůru, spáchal nějaký zločin, nebo něco tajného a potom... ale on neuměl seslat Zapomeň... že by někdo jiný... co jiného...

Harryho něco napadlo. Pokud by věděl, že mu bude vymazána paměť...

Harry doběhl ke svému kufru, pořád v pyžamu, přimáčkl palec k zámku, vytáhl svůj váček, strčil ruku dovnitř a řekl „vzkaz ode mě“.

A do ruky mu vklouzl další kus papíru.

Harry ho vytáhl a vytřeštil na něj oči. Byl rovněž popsán jeho rukopisem.

Na vzkazu stálo:

Drahý já,

Prosím, hraj tuto hru. Jde o hru, kterou je možné hrát jen jednou za život. Jde o neopakovatelnou příležitost.

Poznávací kód 927, jsem brambora.

Tvůj

Ty.

Harry pomalu přikývl. „Poznávací kód 927, jsem brambora“ skutečně byl kód, který si vymyslel, když před pár lety sledoval televizi, jako něco, co bude znát jen on sám. Pro případ, že by někdy musel identifikovat kopii sebe samého, nebo aby se ujistil, že je skutečně sám

sebou, nebo něco takového. Jen pro jistotu. Vždy připraven.

Harry ale té zprávě nemohl *věřit*, mohla v tom být zapletena další kouzla. Ale mohl vyloučit jakýkoli jednoduchý žertík. Rozhodně to napsal a rozhodně si nepamatoval, že by to psal.

Jak na ten papír zíral, uvědomil si, že z druhé strany prosvítají další slova.

Obrátil ho.

Na opačné straně stálo:

INSTRUKCE KE HŘE:

Nevíš, jaká jsou pravidla Hry.

Nevíš, co je ve Hře v sázce.

Nevíš, jaký má Hra cíl.

Nevíš, kdo Hru řídí.

Nevíš, jak Hru ukončit.

Začínáš se 100 body.

Start.

Harry třesl oči na ‚instrukce‘. Tato strana nebyla psaná rukou; písmo bylo dokonale pravidelné, tedy umělé. Vypadalo to, jako by to bylo napsáno podobným Bleskobrskem, jaký si sám koupil na diktování.

Neměl *sebemenší poněti*, o co tu jde.

No... prvním krokem bude obléci se a najíst se. Možná v opačném pořadí. Uvědomil si svůj prázdný žaludek.

Snídani zmeškal, jak jinak, ale na tuto možnost byl připraven, dopředu s ní počítal. Harry strčil ruku do váčku, řekl „tyčinky“ a čekal, že dostane krabici müsli tyčinek, kterou si koupil před odjezdem do Bradavic.

To, co mu skočilo do ruky, mu ale nepřipadalo jako krabice müsli tyčinek.

Když Harry vytáhl ruku, spatřil dvě maličké sladké tyčinky – rozhodně ne dost ani ke snídani – připojené k lístku, který byl psán stejným stylem jako herní instrukce.

Na lístku stálo:

NEÚSPĚŠNÝ POKUS: -1 BOD

SOUČASNÝ POČET BODŮ: 99

FYZICKÝ STAV: POŘÁD HLADOVÝ

PSYCHICKÝ STAV: ZMATENÝ

„Gleehhhhh,“ ozvala se Harryho ústa, aniž by to s jeho mozkiem konzultovala.

Asi minutu tam jen tak stál.

O minutu později to *pořád* ještě nedávalo smysl a on *pořád* neměl sebemenší ponětí, co se tu děje, a jeho mozek ani *nezačal* nabízet *hypotézy*, jako by jeho mentální ruce

byly uvězněny v gumových míčích a nedokázaly se ničeho chopit.

Jeho žaludek, který měl své vlastní priority, navrhl možný experimentální průzkum.

„Ehm...“ řekl Harry prázdné místnosti, „nemohl bych utratit bod a dostat zpět svou krabičku müsli tyčinek?“

Nic než ticho.

Harry strčil ruku do váčku a řekl „Krabičku müsli tyčinek.“

Krabička správného tvaru mu skočila do ruky... ale byla příliš lehká, byla otevřená, byla prázdná, a byl k ní připevněný lístek:

UTRACENO BODŮ: 1

SOUČASNÝ POČET BODŮ: 98

ZÍSKAL JSI: KRABIČKU OD MÜSLI TYČINEK

„Rád bych utratil bod a dostal své *skutečné müsli tyčinky*,“ řekl Harry.

Znovu ticho.

Harry dal ruku do váčku a řekl „müsli tyčinky“.

Nic se nestalo.

Harry zoufale pokrčil rameny a přešel ke skřínce u své postele, která mu byla přiřazena, aby si vytáhl kouzelnický

hábit na dnešek.

Na dně skříňky pod jeho hábity byly müsli tyčinky a lístek:

BODŮ UTRACENO: 1

SOUČASNÝ POČET BODŮ: 97

ZÍSKAL JSI: 6 MÜSLI TYČINEK

STÁLE MÁŠ NA SOBĚ: PYŽAMO

NEJEZ, DOKUD MÁŠ NA SOBĚ PYŽAMO

DOSTANEŠ PYŽÁMKOVOU POKUTU

A teď vím, že ať už tuhle Hru řídí kdokoli, je šílený.

„Tipoval bych, že hru řídí Brumbál,“ řekl Harry nahlas. Možná by *tentokrát* mohl aspirovat na nový rekord v rychlém zpracování nových údajů.

Ticho.

Ale Harry už ten vzor začínal chápat; lístek bude na dalším místě, kam se podívá. Tak se podíval pod postel.

HA! HA HA HA HA HA!

HA HA HA HA HA HA!

HA! HA! HA! HA! HA! HA!

BRUMBÁL HRU NEŘÍDÍ

ŠPATNÝ TIP

VELMI ŠPATNÝ TIP

268

-20 BODŮ

A POŘÁD NA SOBĚ MÁŠ PYŽAMO

TOHLE JE TVŮJ ČTVRTÝ TAH

A POŘÁD NA SOBĚ MÁŠ PYŽAMO

PYŽÁMKOVÁ POKUTA: -2 BODY

SOUČASNÝ POČET BODŮ: 75

Jojo, tohle byl oříšek jak se patří. Byl to teprve jeho první den školy, a jakmile vyloučil Brumbála, nedokázal jmenovat nikoho dalšího, kdo by byl takhle šílený.

S tělem víceméně na autopilota Harry popadl své hábity a spodní prádlo, vytáhl podzemní úroveň svého kufru (byl velmi stydlivý člověk, někdo by mohl vejít do ložnice), oblékl se, a pak vyšel nahoru, aby odložil pyžamo.

Harry se zarazil, než vytáhl šuplík skříně, ve kterém měl pyžama. Pokud ten vzor odhadl správně...

„Jak bych mohl získat víc bodů?“ řekl Harry nahlas.

Pak vytáhl šuplík.

PŘÍLEŽITOSTI KONAT DOBRO JSOU VŠUDE

ALE TEMNOTA JE TAM, KDE BY MĚLO BÝT SVĚTLO

CENA OTÁZKY: 1 BOD

SOUČASNÝ POČET BODŮ: 74

HEZKÉ SPODNÍ PRÁDLO VYBÍRALA TI HO MATKA?

Harry lístek zmačkal v ruce a tvář mu rudě žhnula. Vzpomněl si na Dracovu kletbu. *Syn mudlovský šmejdky* – V tuhle chvíli už nebyl tak pošetilý, aby to řekl nahlas. Pravděpodobně by dostal Klecí Pokutu.

Harry se opásal scvrččím váčkem a hůlkou. Strhl obal jedné ze svých müsli tyčinek a hodil ho do koše, kde přistál na nakousnuté čokoládové žabce, zmačkané obálce a útržcích zeleného a červeného balicího papíru. Zbylé tyčinky vrátil do váčku.

Rozhlédl se v posledním, zoufalém a naprosto marném pátrání po stopách.

Pak Harry opustil ložnici a stále žvýkaje se vydal hledat zmijozelská sklepení. Tedy alespoň si *myslel*, že to bylo to, co ta věta chtěla naznačit.

Snažit se zorientovat v bradavických chodbách bylo jako...no, pravděpodobně *ne* tak hrozné jako procházka v některém z Escherových obrazů, to se tak říkalo spíš kvůli řečnickému efektu, než že by to skutečně byla pravda.

O chvílku později Harry dospěl k názoru, že Escherova malba by oproti Bradavicím skýtala jak výhody, tak nevýhody. Nevýhody: žádná konzistentní gravitační

orientace. Výhody: když už nic jiného, schodiště se nepřesouvala, *ZATÍMCO JSTE NA NICH STÁLI*.

Původně Harry zdolal čtyři schodiště, aby se dostal do společné ložnice. Poté, co sešel ne méně než dvanáct schodišť, aniž by se dostal byť i jen do blízkosti podzemí, usoudil, že 1) Escherův obraz by byl v porovnání s tímhle *procházka růžovým sadem* 2) nějakým způsobem se v hradu ocitl výše, než kde začal 3) byl tak *naprosto* dokonale ztracený, že by ho nepřekvapilo, kdyby po vyhlédnutí z nejbližšího okna spatřil na nebi dva měsíce.

Záložním plánem A bylo zastavit a zeptat se na směr, ale registroval kolem sebe extrémní nedostatek lidí, jako by snad všichni byli ve třídách, ve kterých mají být, nebo něco takového.

Záložní plán B...

„Ztratil jsem se,“ řekl Harry nahlas. „Mohla, um, mohla by mi pomoci duše hradu, nebo něco takového?“

„Nemyslím si, že by hrad měl duši,“ poznamenala seschlá stará dáma z jednoho obrazu na stěně. „Život možná, ale duši ne.“

Následovala krátká pauza.

„Jste –“ řekl Harry a pak zavřel pusy. Když se nad tím zamyslel, rozhodl se obrazu NEPTAT, jestli je plně

sebeuvědomělý ve smyslu, že si je vědomý svého vlastního vědomí.

„Já jsem Harry Potter,“ řekla jeho ústa více méně automaticky. Zároveň Harry více méně automaticky napřáhl ruku směrem k malbě.

Žena z obrazu jen shlédla na Harryho ruku a pozvedla obočí.

Harryho ruka pomalu klesla zpátky k jeho boku.

„Promiňte,“ řekl Harry, „jsem tu vlastně nový.“

„To vidím, mladý havrane. Kam se snažíš dostat?“

Harry zaváhal. „Tím si nejsem tak docela jistý,“ řekl.

„Pak už jsi možná u cíle.“

„No, ať už se snažím dostat *kamkoli*, nemyslím si, že *tohle* je ono...“ Harry zavřel pusku, bylo mu jasné, že zní jako naprostý idiot. „Zkusím to ještě jednou. Hraju takovou hru, jen nevím, jaká jsou pravidla –“ Hmm, ne, *tohle* na věci také nic nevylepšilo. „Dobře, třetí pokus. Hledám příležitosti, jak konat dobro, abych mohl získat body, a všechno, co mám, je tahle záhadná nápověda, že temnota je tam, kde by mělo být světlo, takže se snažím jít dolů, ale místo toho se zdá, že pořád stoupám nahoru...“

Stará dáma na něj z obrazu shlížela vcelku skepticky.

Harry si povzdechl. „Můj život mívá sklon být trochu zvláštní.“

„Bylo by výstižné říci, že nevíš, kam se chceš dostat, nebo dokonce i proč se tam chceš dostat?“

„*Naprosto výstižné.*“

Stará dáma přikývla. „Pak si ovšem nejsem jistá, jestli to, že jsi ztracený, je tvůj největší problém, mladíku.“

„Pravda, ale na rozdíl od mých větších problémů je to problém, o kterém vím, jak ho vyřešit a wow, ona se z toho rozhovoru stala metafora lidské existence, ani mi nedošlo, že se to děje, až teď.“

Dáma si Harryho uznale změřila. „Ty skutečně *jsi* poctivý mladý havran, není-liž pravda? Na chvílku jsem si nebyla jistá. Tak tedy: hlavní pravidlo zní, dokud budeš zatáčet doleva, budeš sestupovat.“

To znělo podivně povědomě, ale Harry si nemohl vzpomenout, kde to slyšel předtím. „Um... připadáte mi jako velmi inteligentní osoba. Nebo jako obraz velmi inteligentní osoby... každopádně, slyšela jste někdy o záhadné hře, kterou můžete hrát jen jednou, a neřeknou vám pravidla?“

„Život,“ řekla dáma okamžitě. „To je jedna z nejprůhlednějších hádanek, které jsem kdy slyšela.“

Harry zamrkal. „Ne,“ řekl pomalu. „Chci říct, že jsem dostal skutečný vzkaz a tak, a na něm bylo, že musím hrát tuhle hru, ale že mi neřeknou pravidla, a někdo mi

nechává malé proužky papíru, na kterých stojí, kolik bodů jsem ztratil za porušování pravidel, jako třeba mínus dva body za nošení pyžama. Znáte v Bradavicích někoho dostatečně šíleného a mocného, aby něco takového prováděl? Kromě Brumbála, chci říct?“

Obraz dámy si povzdechla. „Já jsem jen obraz, mladý muži. Pamatuji si Bradavice, jaké bývaly, ne Bradavice, jaké jsou. Všechno, co ti mohu říct je, že kdyby tohle byla hádanka, odpověď by byla, že tou hrou je život, a přestože v něm všechna pravidla nevytváříme my, jsme těmi jedinými, kdo může přidělovat nebo odebírat body. Ale pokud to není hádanka, ale skutečnost, pak nevím.“

Harry se obrazu velmi zhluboka uklonil. „Děkuji vám, mylady.“

Dáma na oplátku udělala pukrle. „Přeji si, abych mohla říci, že si tě budu s radostí pamatovat, ale pravděpodobně si tě nebudu pamatovat vůbec. Sbohem, Harry Pottere.“

Znovu se uklonil a pustil se dolů po nejbližším schodišti.

O čtyři odbočení doleva později zjistil, že se ocitl v chodbě, která znenadání končila sesutou hromadou velkých balvanů, jako by tu byl zával. Jenže okolní zdi a strop byly neporušené a sestávaly z obvyklého kamenného zdiva hradu.

„Dobrá,“ řekl Harry prázdnému vzduchu, „Vzdávám to. Žádám další nápovědu. Jak se dostanu tam, kde mám být?“

„Nápověda! Nápověda, říkal jste?“

Vzrušený hlas pocházel z obrazu na nepříliš vzdálené zdi; tentokrát se jednalo o muže středního věku, oblečeného v hábitu té nejkřiklavější růžové barvy, jakou kdy Harry viděl nebo si byl schopen představit. Na sobě měl zplihlý starý špičatý klobouk s rybou (ne s kresbou ryby, kdepak, s rybou).

„Ano!“ řekl Harry. „Nápovědu! Opravdu jsem říkal nápovědu! A ne jen tak nějakou nápovědu, hledám specifickou nápovědu pro hru, kterou hraju –“

„Ano, ano! Nápovědu pro hru! Vy jste Harry Potter, že ano. Já jsem Cornelion Flubberwalt! Bylo mi to řečeno královnou Erin, které to vzkázal lord Rudonos, kterému to řekl už nevím kdo. Ale tu zprávu jsem vám měl předat *já!* *Já!* Nikdo se o mě už dlouho nezajímal, už ani nevím, jak dlouho visím tady na tom zatraceném nepoužívaném schodišti – nápověda! Mám vaši nápovědu! Bude vás stát tři body! Chcete ji?“

„Ano! Chci ji!“ Harrymu bylo jasné, že by měl držet svůj sarkasmus pod kontrolou, ale zdálo se, že si nedokáže pomoci.

„Temnota se skrývá mezi zelenou studovnou a učebnou přeměňování profesorky McGonagallové! To je ta náповěda! A dej se do pohybu, jsi pomalejší než pytel šneků! Míinus deset bodů za pomalost! Teď máš 61 bodů! To byl zbytek zprávy!“

„Děkuji vám,“ řekl Harry. Už v téhle hře vážně začínal zaostávat. „Um... asi nevíte, odkud ta zpráva *původně* přišla?“

„Bylo to proneseno dutým hlasem, který se rozlehl z trhliny ve vzduchu, z trhliny, která se otevřela nad žhnoucí propastí! Takhle mi to řekli!“

V tu chvíli už si Harry nebyl jistý, jestli by ohledně toho měl být skeptický, nebo to prostě bez dalšího přijmout. „A jak se dostanu k zelené studovně a učebně přeměňování?“

„Prostě se otočte nazpátek a jděte doleva, doprava, dolů, dolů, doprava, doleva, doprava, nahoru, a znovu doleva, ocitnete se v zelené studovně, a pokud vejdete dovnitř a vyjdete opačnou stranou, dostanete se do velké točité chodby, která vede na křižovatku. A po pravé straně té křižovatky bude dlouhá rovná chodba, která vede do učebny přeměňování.“ Obraz muže středního věku se zarazil. „Alespoň tak to bylo, když jsem *já* byl v Bradavicích. Máme pondělí a *je* lichý rok, ne?“

„Tužku a mikropapír,“ řekl Harry svému váčku. „Ehm, беру zpátky, papír a mikrotužku.“ Vzhlédl. „Mohl byste to prosím zopakovat?“

Po dalších dvou zablouděních Harry cítil, že začíná rozumět základnímu pravidlu pro orientaci v tom stále se měnícím zmatku, který se nazýval Bradavice. Jmenovitě, *ptejte se obrazů na směr*. Pokud to snad mělo symbolizovat nějakou neuvěřitelně hlubokou životní lekci, neměl ponětí jakou.

Zelená studovna byla překvapivě příjemným místem – osvětlovaly ji sluneční paprsky, které sem dopadaly z oken se zeleně zabarveným sklem, které byly zdobeny draky na klidných, idylických výjevech. Byly v ní židle, které vypadaly velice pohodlně, a stoly, které vypadaly velmi vhodně pro studium ve společnosti jednoho až tří přátel.

Ve skutečnosti Harry nemohl *jen tak* projít ke dveřím na druhé straně. U stěn byly *knihovny* a Harry musel přijít blíž a přečíst si pár titulů knih, aby úplně neztratil svůj nárok na příjmení Verres. Ale udělal to jen zběžně, máje na paměti výtku, že je pomalý, a potom vyšel na druhou stranu.

Právě krácel ,velkou, točitou chodbou', když uslyšel vykřiknout mladého kluka.

Při takových příležitostech měl Harry dobrou výmluvu, proč vyrazit plnou rychlostí, aniž by šetřil energii nebo provedl řádná zahřívací cvičení, nebo se bál, že do něčeho narazí. Náhlý zběsilý trysk skončil téměř stejně náhlým zastavením, když téměř vběhl do skupinky šesti mrzimorských prvků...

...kteří se choulili u sebe a vypadali poněkud vystrašeně, jako by zoufale chtěli něco udělat, ale nemohli vymyslet co, což pravděpodobně mělo něco společného se skupinou pěti starších Zmijozelů, kteří obstoupili jiného malého kluka.

Harry byl najednou docela naštvaný.

„*S dovolením!*“ zařval z plných plic.

To nebylo nutné, beztak už se na něj dívali. Ale rozhodně to pomohlo zastavit veškerý pohyb.

Harry prošel kolem shluku Mrzimorů ke Zmijozelům.

Shlíželi na něj s výrazy na škále od vzteku přes pobavení až k potěšení.

Část Harryho mozku v panice ječela, že tohle jsou o dost starší a větší kluci, kteří ho můžou zadupat do země.

Jiná část mozku poznamenala, že každý, kdo by byl přistižen, jak se pokouší zadupat do země Chlapce-který-přežil, si koleduje o *hromadu* problémů, zvlášť když se jedná o partu Zmijozelů, a je tu sedm Mrzimorů, kteří to

uvidí, a že šance, že by mu způsobili nějaké vážnější zranění v přítomnosti svědků, je téměř nulová. Jedinou zbraní, kterou proti němu ti starší kluci měli, byl strach, a to by jim napřed musel dovolit.

Pak si Harry všiml, že ten chlapec v pasti je Neville Longbottom.

Samozřejmě.

Tím je to jasné. Harry už se rozhodl, že se Nevillovi pokorně omluví, a to znamenalo, že Neville byl *jeho*, jak se jen *opovažují*?

Harry se natáhl, popadl Nevilla za zápěstí a *vyškubl* ho z klubka Zmijozelů. Kluk v šoku klopýtl, když ho Harry vytáhl prakticky stejným pohybem, kterým sám sebe vtlačil na uvolněné místo.

A Harry stanul uprostřed Zmijozelů, tam, kde před okamžikem stál Neville, a vzhlížel k o mnoho starším, větším a silnějším klukům.

„Ahoj,“ řekl Harry. „Já jsem Chlapec-který-přežil.“

Nastalo poněkud rozpačité ticho. Zdálo se, že nikdo neví, jak by se hovor měl odvíjet dál.

Harryho oči se stočily dolů a spatřily knihy a papíry rozházené po podlaze. Ach jistě, ta stará hra, ve které jste kluka nechali, ať zkusí sebrat své učebnice, a pak jste mu je zase vyrazili z rukou. Harry si nevzpomínal, že by se

někdy sám stal terčem této hry, ale měl dobrou představivost a ta ho právě teď přiváděla do varu. No, jakmile se ten větší problém vyřeší, Neville se klidně bude moci vrátit a sebrat si své věci – alespoň pokud zmijozelští zůstanou natolik soustředění na Harryho, aby si na knihy ani nevzpomněli.

Bohužel, toulání jeho očí bylo zaznamenáno. „Vida,“ řekl největší z kluků, „chtěl bys ty knížečky –“

„Sklapni,“ řekl Harry chladně. *Udržuj je vyvedené z míry. Nedělej, co očekávají. Nechovej se podle vzoru, který by jim připomínal, že tě mají šikanovat.* „Je tohle část nějakého nesmírně chytrého plánu, který ti do budoucna získá nějakou výhodu, nebo je to jen nesmyslná urážka odkazu Salazara Zmijozela?“

Největší kluk do Harryho prudce strčil a Harry se natáhl na tvrdou kamennou podlahu uprostřed kruhu Zmijozelů.

A Zmijozelové se zasmáli.

Harry vstal způsobem, který jemu samotnému připadal příšerně zpomalený. Ještě nevěděl, jak použít hůlku, ale nebyl důvod, proč by ho to mělo zarazit, ne za těchto okolností.

„Rád bych zaplatil *tolik bodů, kolik je třeba*, abych se zbavil téhle osoby,“ řekl Harry a namířil prst na největšího Zmijozela.

Pak Harry zvedl druhou ruku, řekl „Abrakadabra,“ a luskl prsty.

Při slově *Abrakadabra* dva z Mrzimorů včetně Nevilla zaječeli, tři další Zmijozelové zběsile uhnuli ze směru, kterým ukazoval Harryho prst a nejvyšší Zmijozel zacouval dozadu s šokovaným výrazem; náhlá rudá sprška mu zdobila tvář, krk a hrudník.

Něco *takového* ovšem Harry nečekal.

Nejvyšší ze Zmijozelů pomalu natáhl ruku k hlavě a sundal formu s třešňovým koláčem, který na něm právě přistál. Chvilku ji držel v ruce, třesl na ni oči, a pak ji upustil na podlahu.

Pravděpodobně to nebyla ta nejlepší chvíle, aby se jeden z Mrzimorů začal smát, ale přesto to udělal.

V tu chvíli Harry zahlédl lísteček na spodní straně formy.

„Chvilíčku,“ řekl Harry a pospíšil si dopředu, aby lístek zvednul. „Tahle zpráva je myslím pro mě –“

„Ty,“ zavrčel největší Zmijozel, „*udělám z tebe* –“

„*Podívejte se na tohle!*“ zakřičel Harry a zamával lístečkem před staršími Zmijozeli. „Chci říct, jen se na to *podívej!* Věřil bys, že mi má být strhnuto 30 bodů za doručení a předání jednoho mizerného koláče? 30 bodů! Vycházím z toho se ztrátou dokonce i když jsem tím

zachránil nevinného chlapce v nesnázích. A uskladňovací poplatek? Předávací poplatek? *Jízdné*? Jak chcete vybírat *jízdné za koláč*?“

Nastala další z těch rozpačitých pauz. Harryho napadaly smrtící myšlenky na účet toho z Mrzimorů, který se nedokázal přestat hihňat – ten idiot ho přivede k úrazu.

Harry ustoupil a střelil po Zmijozelech svůj nejlepší vražedný pohled. „Teď jděte pryč, nebo budu pokračovat a vaše existence bude surreálnější a surreálnější, dokud si to nerozmyslíte. Dovolte mi vás varovat... narušování *mého* života může *váš* život udělat... *poněkud obtížný*. Rozumíme si?“

V jediném děsivém pohybu vytáhl největší Zmijozel na Harryho svou hůlku a v tom samém okamžiku byl z druhé strany zasažen dalším koláčem, tentokrát borůvkovým.

Lístek na koláči byl velký a jasně čitelný. „Tohle by sis možná měl přečíst,“ odtušil Harry. „Myslím, že tentokrát je to pro tebe.“

Zmijozel se pomalu natáhl, popadl formu s koláčem, otočil ji s vlhkým čvachtnutím, při kterém na podlahu dopadly další borůvky, a pomalu přečetl lístek, na kterém stálo:

VAROVÁNÍ:

NA ÚČASTNÍKY NESMÍ BÝT POUŽITA ŽÁDNÁ MAGIE
DOKUD JE HRA V BĚHU
DALŠÍ NARUŠOVÁNÍ HRY
BUDE *NAHLÁŠENO* HERNÍM AUTORITÁM

Onen výraz čistého zmatku na Zmijozelově tváři byl uměleckým dílem. Harryho napadlo, že toho Kontrolora Hry možná začíná mít rád.

„Podívej,“ řekl Harry, „nechtěl bys to pro dnešek zabalit? Myslím, že věci se nám tu trochu vymykají kontrole. Co kdybys ty šel zpátky do Zmijozelu, já zpátky do Havraspáru, a všichni bychom se trochu uklidnili, ok?“

„Mám lepší nápad,“ zasyčel Zmijozel. „Co kdybych ti omylem zlomil všechny prsty?“

„Jak při Merlinovi chceš zinscenovat uvěřitelnou nehodu po tom, co jsi mi hrozil před tuctem svědků, ty *idiote* –“

Zmijozel se záměrně pomalu natáhl k Harryho dlaním. Harry ztuhl na místě, ta část jeho mozku, která si všímala věku a síly jiných lidí se konečně dostala ke slovu a teď ječela *CO TO K SAKRU DĚLÁM?*

„Počkej!“ řekl jeden z ostatních Zmijozelů a jeho hlas zněl náhle vyplašeně. „Přestaň, tohle bys doopravdy

neměl dělat!“

Nejvyšší Zmijozel ho ignoroval, levou rukou pevně uchopil Harryho pravačku a Harryho ukazováček vzal do pravé ruky.

Harry zíral Zmijozelovi přímo do očí. Jedna jeho část dál ječela, tohle se nemělo stát, tohle by nemělo být *možné*, dospělí by nikdy nepřipustili, aby se něco takového stalo *doopravdy* –

Zmijozel pomalu začal ohýbat jeho ukazováček.

Ještě mi ten prst nezlomil doopravdy a je pod mou úroveň, abych sebou i jenom škubl, dokud to opravdu neudělá. Do té doby je to jen další pokus vyvolat strach.

„Přestaň!“ řekl ten Zmijozel, který předtím protestoval.
„Přestaň, tohle je vážně špatný nápad!“

„S tím docela souhlasím,“ řekl ledový hlas starší ženy.

Největší Zmijozel pustil Harryho ruku a uskočil, jako by ho spálila.

„Profesorko Prýtová!“ zakřičel jeden z Mrzimorů s největší radostí jakou kdy Harry v něčím hlase slyšel.

Harry se otočil a v jeho zorném poli se ocitla menší podsaditá žena s rozcuchanými kudrnatými vlasy a oblečením pokrytým špínou. Namířila obviňující prst na Zmijozely. „Vysvětlete mi,“ řekla, „co jste dělali s mými

Mrzimory a...“ pohlédla na něj. „S mým drahým studentem, Harrym Potterem.“

Uh oh. Správně, byla to JEJÍ hodina, kterou jsem ráno zmeškal.

„Vyhrožoval, že nás zabije!“ vyhrkl jeden z dalších Zmijozelů, ten, který dřív volal, ať se zarazí.

„Cože?“ řekl Harry prázdně. „To tedy *ne!* Kdybych se vás chystal zabít, nevyhrožoval bych vám předtím na veřejnosti!“

Třetí Zmijozel se musel zasmát, a pak se náhle zarazil, když na něj ostatní upřeli výhružné pohledy.

Profesorka Prýtová nasadila poněkud skeptický výraz. „A o jaké smrtelné hrozby se to přesně jednalo?“

„O smrtící kletbu! Předstíral, že na nás sesílá smrtící kletbu!“

Profesorka Prýtová se otočila, aby pohlédla na Harryho. „Ano, to je poměrně děsivá výhružka od jedenáctiletého chlapce. Přesto se jedná o něco, co by vás *nikdy* ani nemělo napadnout předstírat, Harry Pottere.“

„Já ani nevím, jak tahle smrtící kletba *zní*,“ řekl Harry rychle. „A neměl jsem v tu dobu vytaženou hůlku.“

Teď se profesorka Prýtová dívala na Harryho skutečně skepticky. „Takže bych řekla, že tenhle kluk se dvěma koláči trefil *sám*.“

„Nepoužil hůlku!“ vyhrkl jeden z mladých Mrzimorů. „Taky nevím, jak to udělal, prostě lusknul prsty a byl tu koláč!“

„Vskutku,“ řekla profesorka Prýtová po chvílce. Vytáhla svou vlastní hůlku. „Nebudu na tom trvat, vzhledem k tomu, že to vypadá, že tu jste v pozici oběti, ale vadilo by vám, kdybych zkontrolovala vaši hůlku, abych to ověřila?“

Harry vytáhl hůlku. „Jak bych měl –“

„*Priori incantatem*,“ řekla Prýtová. Zamračila se. „To je zvláštní, vypadá to, že vaše hůlka ještě vůbec nebyla použita.“

Harry pokrčil rameny. „To skutečně nebyla, získal jsem svou hůlku a učebnice před pár dny.“

Prýtová přikývla. „Pak tu máme jasnou ukázkou náhodné magie od chlapce, který se cítil v ohrožení. A pravidla jasně říkají, že za něco takového nemůže nést odpovědnost. Ale pokud jde o vás...“ otočila se k Zmijozelům. Její oči záměrně sklouzly na Nevillovy učebnice, které se válely na podlaze.

Nastalo dlouhé ticho, během kterého hleděla na pět Zmijozelů.

„Tři body ze Zmijozelu *za každého*,“ řekla konečně. „A šest za něj,“ ukázala na chlapce obaleného v koláčích. „Už

nikdy neobtěžujte mé Mrzimory ani mého studenta Harryho Pottera. Teď jděte.“

Nemusela to opakovat; Zmijozelové se otočili a velmi rychle zmizeli.

Neville začal sbírat své knihy. Zdálo se, že pláče, ale jenom trochu. Mohlo to být z opožděného šoku, nebo možná proto, že mu druzí chlapci pomáhali.

„*Velice vám děkuji, Harry Pottere,*“ řekla mu profesorka Prýtová. „Sedm bodů pro Havraspár za každého chlapce, kterého jste pomohl ochránit. A víc k tomu neřeknu.“

Harry zamrkal. Očekával něco mnohem víc ve stylu, že se má vyhýbat problémům, a důkladné vyplínění za to, že zmeškal svou úplně první vyučovací hodinu.

Možná *měl* jít do Mrzimoru. Prýtová byla cool.

„*Pulírexo,*“ řekla Prýtová ke koláčovému nepořádku na zemi a ten ihned zmizel.

Pak odešla směrem k zelené studovně.

„*Jak jsi to udělal?*“ zasyčel jeden z Mrzimorů, jakmile zmizela.

Harry se samolibě usmál. „*Dokážu jediným lusknutím prstů udělat cokoli.*“

Chlapcovy oči se rozšířily. „*Vážně?*“

„*Ne,*“ řekl Harry. „*Ale až tuhle historku budeš všem vyprávět, určitě to povyprávěj i Hermioně Grangerové,*

prvačce z Havraspáru, má historku, která by tě mohla zajímat.“ Neměl sebemenší představu, co se tu probíhá děje, ale nehodlal propást příležitost přiživit svou rostoucí pověst. „Jo a co to bylo s tou smrtící kletbou?“

Kluk se na něj zvláště podíval. „Ty to vážně nevíš?“

„Kdybych to věděl, neptal bych se.“

„Slova smrtící kletby jsou,“ chlapec polkl a jeho hlas klesl k šepotu, ruce vzdálil od boků, aby bylo velmi zřetelné, že nedrží hůlku, „*Avada Kedavra*.“

No ovšemže.

Harry to přidal na svůj rostoucí seznam věcí, o kterých nikdy nesmí povědět svému otci, profesoru Michaelu Verresi-Evansovi. Bylo na pováženou mluvit před ním o tom, že je jedinou osobou, která kdy přežila smrtící kletbu, a teď má ještě přiznat, že smrtící kletba zní „Abra-kadabra“?!

„Rozumím,“ řekl Harry po chvíli. „No, to bylo naposled, co jsem před lusknutím prsty řekl zrovna *tohle*.“ I když se mu tím *podařilo* vyvolat efekt, který by se mohl ukázat takticky užitečným.

„Proč jsi tedy –“

„Vychovali mě mudlové. Mudlové si myslí, že je to jen legrační slovíčko. Vážně, přesně tak to je. Promiň, mohl bys mi připomenout svoje jméno?“

„Ernie Macmillan,“ řekl Mrzimor. Napřáhl ruku a Harry jí potřásl. „Je mi ctí tě poznat.“

Harry se mírně uklonil. „Rád tě poznávám, to s tou ctí přescoč.“

Pak se k němu nahrnuli ti další chlapci a náhle byl zaplaven představováním se.

Když skončili, Harry polkl. Tohle bude velmi obtížné. „Um... prosím omluvte mne... musím Nevillovi něco říct –“

Všechny oči se otočily k Nevillovi, který o krok ustoupil a jeho tvář vypadala znepokojeně.

„Předpokládám,“ řekl Neville sevřeným hlasem, „že mi chceš říct, že jsem měl být statečnější –“

„Ale ne, nic takového!“ řekl Harry spěšně. „O *tohle* vůbec nejde. Jde jen o, hmm, o něco, co mi řekl Moudrý klobouk –“

Ostatní kluci náhle vypadali *velmi* zaujatě, až na Nevilla, který vypadal ještě *znepokojěji*.

Najednou jako by se Harrymu něco zadrhlo v krku. Věděl, že by to měl ze sebe jednoduše vychrlit, ale připadal si, jako by spolkl velkou cihlu, která mu v hrdle uvízla.

Harrymu bylo, jako by musel manuálně převzít kontrolu nad svými rty a každou slabiku vytvořit zvlášť, ale zvládl to. „Om, lou, vám, se.“ Vydechl a zhluboka se nadechl. „Za

to, co se jsem ti, um, tuhle udělal. Nemusíš... nemusíš mi být vděčný ani nic takového. Pochopím, když mě budeš nenávidět. Nesnažím se jenom vypadat dobře, protože jsem se omluvil, ani tu omluvu nemusíš přijímat. Prostě jsem se zachoval špatně.“

Nastalo ticho.

Neville přitiskl knihy pevněji k hrudi. „Proč jsi to udělal?“ zeptal se slabým, třesoucím se hlasem. Zamrkal, jako by se snažil zadržet slzy. „Proč mi to *všichni* děláte, dokonce i Chlapec-který-přežil?“

Harry se náhle cítil menší než kdy předtím ve svém životě. „Omlouvám se,“ řekl Harry znovu, tentokrát chraplavým hlasem. „Chtěl jsem jen... vypadal jsi tak vystrašeně, jako by ti nad hlavou visela cedule ‚oběť‘, a já ti chtěl ukázat, že věci *nedopadnou* vždycky špatně, že občas ti nestvůry dají čokoládu... Myslel jsem si, že když ti to ukážu, mohl by sis uvědomit, že vlastně není potřeba se tolika věcí bát –“

„Ale *je*,“ zašeptal Neville. „Dneska jsi to viděl, *je* tu čeho se bát!“

„Před svědky by ti neudělali nic skutečně hrozného. Jejich hlavní zbraní je strach. Proto se zaměřili na *tebe*, protože viděli, že se bojíš. Chtěl jsem, aby ses tolik nebál... ukázat ti, že strach je horší než to, čeho se bojíš... nebo to

jsem si alespoň namlouval, ale Moudrý klobouk mi řekl, že jsem si to sám nalhával, že ve skutečnosti jsem to dělal, protože to bylo zábavné. Takže proto se omlouvám –”

„Zranil jsi mě,“ řekl Neville. „Právě teď. Když jsi mě popadl a odtáhl od nich.“ Neville natáhl ruku a ukázal na místo, kde ho Harry chytil. „Možná budu mít modřinu, jak pevně jsi mě stisknul. Vlastně jsi mě zranil víc než ti Zmijozelové, ti mě jen postrkovali.“

„Neville!“ zasyčel Ernie. „Snažil se tě *zachránit!*“

„Omlouvám se,“ zašeptal Harry. „Když jsem to uviděl, prostě jsem se... vážně naštvál...“

Neville se na něj upřeně díval. „Takže jsi mě odtamtud fakt prudce vyškubnul, sám sis tam místo mě stoupnul, a řekl jsi: ‚Ahoj, já jsem Chlapec-který-přežil.‘“

Harry přikývl.

„Myslím, že jednoho dne budeš fakt hustej,“ řekl Neville. „Ale zrovna teď nejsi.“

Harry polkl ten náhlý uzlík v krku a odešel. Pokračoval chodbou až na křižovatku, pak zabočil doleva do větší chodby a nevšímavě pokračoval v chůzi.

Co by s tím tak mohl *udělat*? Nikdy se nerozčílit? Nebyl si jistý, jestli by v takovém případě vůbec byl schopen něco podniknout, a kdo ví, co by se pak stalo s Nevillem a jeho knihami. Kromě toho, Harry četl dost fantasy knih, aby

věděl, jak *tohle* chodívá. Zkusí potlačovat svůj vztek a neuspěje a dál bude vztekle vybuchovat. A potom po celém tom báječném dobrodružství sebepoznání zjistí, že jeho vztek je jen součástí jeho samého, a že jedině díky tomu, že ho přijme, se ho může naučit využívat moudře. *Hvězdné války* byly jediný vesmír, ve kterém odpověď *opravdu* zněla tak, že se *musíte* naprosto odříznout od všech svých negativních emocí. Na Yodovi bylo něco, co Harryho odjakživa nutilo toho malýho zelenýho blbečka nenávidět.

Takže očividnou úsporou času by tu bylo přeskočit dobrodružství sebepoznávání a přejít rovnou k tomu, že si uvědomí, že jen přijetím vzteku jako části sebe sama se ho může naučit mít pod kontrolou.

Problém byl v tom, že když byl vzteklý, *nepřipadalo* mu, že by něco neměl pod kontrolou. Ten ledový vztek způsoboval, že mu naopak připadalo, že má věci *naprosto* pod kontrolou. Teprve při pohledu zpět se ukázalo, že *celá ta událost* se tak nějak... vymkla kontrole.

Napadlo ho, jestli takové věci Kontrolora Hry zajímají a jestli za to získal nebo ztratil body. Za sebe si Harry připadal, že rozhodně ztratil bodů docela dost, a byl si jistý, že ta stará dáma na obraze by mu řekla, že jeho názor je tu ten jediný, na kterém záleží.

A Harry také uvažoval, jestli Kontrolor Hry poslal profesorku Prýtovou. To byl logický úsudek: lístek vyhrožoval tím, že uvědomí Herní Autority a pak se tu objevila profesorka Prýtová. Možná, že profesorka Prýtová *byla* Kontrolorem Hry – *ředitelka mrzimorské koleje* by byla tou *poslední* osobou, kterou by z toho kdokoli podezříval, což ji na Harryho seznam umisťovalo blízko vrcholu. Četl i jednu nebo dvě detektivky.

„Tak jak si vedu ve Hře?“ řekl Harry nahlas.

Přes hlavu mu přelétl list papíru, jako by ho hodil někdo za ním – Harry se otočil, ale nikdo tam nebyl – a když se Harry otočil zpátky, papír už se usadil na zemi.

Na lístku stálo:

BODY ZA STYL: 10

BODY ZA ZDRAVÝ ROZUM: -3 000 000

BONUS ZA BODY PRO HAVRASPÁR: 70

SOUČASNÝ POČET BODŮ: -2 999 871

ZBÝVÁ TAHŮ: 2

„*Mínus tři miliony bodů?*“ zeptal se Harry pobouřeně prázdné haly. „To se mi zdá přehnané! Chtěl bych se odvolat k Herním Autoritám! A jak bych měl získat zpátky tři miliony bodů během dvou tahů?“

Přes hlavu mu přeletěl další lístek.

ODVOLÁNÍ: NEÚSPĚŠNÉ

KLADENÍ NESPRÁVNÝCH OTÁZEK: -1 000 000 000 000
BODŮ

SOUČASNÝ POČET BODŮ: -1 000 002 999 871

ZBÝVÁ TAHŮ: 1

Harry to vzdal. S jediným zbývajícím kolem se mohl jen pokusit o nejlepší tip, i když necítil, že by byl skutečně nejlepší. „Můj tip je, že Hra reprezentuje život.“

Nad hlavou mu přeletěl poslední kousek papíru a oznamoval:

POKUS NEUSPĚL

NEUSPĚL NEUSPĚL NEUSPĚL

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

SOUČASNÝ POČET BODŮ: MÍNUS NEKONEČNO

PROHRÁL JSI HRU

ZÁVĚREČNÉ POKYNY:

jdi do kanceláře profesorky McGonagallové

Poslední řádka byla napsaná jeho vlastním rukopisem.

Harry chvíli zíral na poslední řádku, pak pokrčil rameny. Fajn. Tak tedy do kanceláře profesorky McGonagallové. Pokud byla Kontrolorem Hry *ona*...

Dobře, upřímně, Harry neměl nejmenší představu, jak by se cítil, kdyby profesorka McGonagallová byla Kontrolorem Hry. V mysli měl naprosto prázdno. Bylo to doslova nepředstavitelné.

O několik portrétů později – nebyla to dlouhá cesta, kancelář profesorky McGonagallové nebyla daleko od její učebny přeměňování, alespoň tedy ne o pondělkách v lichých letech – Harry stanul před dveřmi do její kanceláře.

Zaklepal.

„Dále,“ ozval se tlumený hlas profesorky McGonagallové.

Vstoupil.

14. Neznámé a nepoznatelné – Branka staré panny

Melenkurion abatha! Duroc minas mill J. K. Rowling!^[22]

Existují záhadné otázky, ale záhadná odpověď by znamenala rozpor v pojmech.

„Dále,“ ozval se tlumený hlas profesorky McGonagallové.

Harry vstoupil.

Kancelář zástupkyně ředitele byla čistá a uspořádaná. Na zdi hned u profesorčina stolu se bylo bludiště dřevěných přihrádek všemožných tvarů a velikostí, většina z nich hostila několik svitků pergamenu, a rozumělo se tak nějak samo sebou, že McGonagallová bude přesně vědět, co která z přihrádek obsahuje, i kdyby o tom nikdo jiný neměl tušení. Na samotném stole ležel jediný pergamen a jinak nic. Za stolem byly vidět zavřené dveře, zabezpečené několika zámky.

McGonagallová seděla za stolem na stoličce bez opěradla a tvářila se zmateně – když spatřily Harryho, její oči se malinko rozšířily, možná s mírným podtónem neblahé předtuchy.

„Pane Pottere?“ řekla profesorka McGonagallová. „O co se jedná?“

Harryho mysl ztratila nit. Hra ho sem navedla, očekával, že to *ona* bude něco chtít říct jemu...

„Pane Pottere?“ řekla profesorka McGonagallová, která začínala vypadat podrážděně.

Harryho panikařící mozek si v tu chvíli naštěstí vzpomněl, že tu skutečně *je* něco, o čem chtěl s profesorkou McGonagallovou mluvit. Něco důležitého a dostatečně hodného jejího času.

„Um...“ řekl Harry. „Pokud jsou nějaká kouzla, která můžete seslat, aby bylo jisté, že nás nikdo neodposlouchává...“

Profesorka McGonagallová se zvedla, pevně zavřela vstupní dveře, vytáhla hůlku a odříkala zaklínadla.

Během toho si Harry uvědomil, že právě stojí tváří v tvář neopakovatelné příležitosti nabídnout profesorce McGonagallové Prskavkový čaj, a nemohl uvěřit, že ho to skutečně ve vší vážnosti napadlo, a že si pomyslel, že by to bylo v pohodě, protože limonáda by během pár vteřin zmizela. Řekl té své části, aby *sklapla*.

Což se stalo a Harry si začal v duchu připravovat, co se chystá říct. Neměl v plánu uskutečnit tento rozhovor *takhle* brzy, ale když už tu byl...

Profesorka McGonagallová dokončila zaklínadlo, které znělo mnohem starší než latina, a potom se znovu

posadila.

„Dobrá,“ řekla tiše. „Nikdo neposlouchá.“ Tvář měla napjatou.

Á, no jasně, čeká, že ji budu vydírat, abych získal informace ohledně toho proroctví.

Eh, to si Harry nechá na jindy.

„Přišel jsem kvůli incidentu s Moudrým kloboukem,“ řekl Harry. (Profesorka McGonagallová zamrkala.) „Um... myslím, že je na Moudrý klobouk navázáno nějaké extra zaklínadlo, o kterém ani samotný Moudrý klobouk neví, a to se spustí, když Klobouk řekne Zmijozel. Slyšel jsem zprávu, o které jsem si docela jistý, že by ji žádný Havraspár slyšet neměl. Přišla v momentě, kdy jsem si Klobouk sundával a cítil jsem, jak se to spojení ztrácí. Znělo to jako zasyčení a řeč najednou,“ profesorka McGonagallová ostře nasála vzduch, „a říkalo to: Pozdrav od Zmijozela k Zmijozelovi, pokud pátráš po mých tajemstvích, promluv si s mým hadem.“

Profesorka McGonagallová seděla s otevřenou pusou a zírala na Harryho, jako by mu narostly další dvě hlavy.

„Takže...“ dostala ze sebe profesorka pomalu, jako by nedokázala uvěřit, že ta slova skutečně vypustila ze rtů, „jste se rozhodl za mnou ihned přijít a říci mi o tom.“

„No, ano, samozřejmě,“ řekl Harry. Nebylo třeba přiznávat, jak dlouho mu ve skutečnosti trvalo, než se k tomu rozhodl. „Místo abych se snažil, řekněme, o samostatný průzkum nebo zapojení dalších dětí.“

„...chápu,“ řekla profesorka McGonagallová. „Takže kdybyste, řekněme, objevil vchod do legendární komnaty Salazara Zmijozela, vchod, který byste byl schopný otevřít jen vy sám...“

„Vchod bych zase zavřel a obratem bych vám to nahlásil, aby mohl být shromážděn tým zkušených kouzelnických archeologů,“ řekl Harry ihned. „Pak bych vchod znovu otevřel a oni by velmi opatrně vstoupili a ujistili se, že tam není nic nebezpečného. Později bych se tam mohl zajít podívat, nebo kdyby ode mě potřebovali otevřít ještě něco dalšího, ale ne dřív, než by byl celý areál prohlášen za bezpečný a měli by fotografie, jak všechno vypadalo předtím, než lidé začali dupat po jejich nevyčísitelně hodnotném historickém prostoru.“

Profesorka McGonagallová seděla s otevřenou pusou a zírala na něj, jako by se právě proměnil v kočku.

„Je to očividné, když nejste Nebelvír,“ řekl Harry laskavě.

„Myslím,“ řekla profesorka McGonagallová přidušeným hlasem, „že *velice* podceňujete vzácnost zdravého

rozumu.“

To znělo výstižně. I když... „Mrzimor by řekl to samé.“

McGonagallová se zaraženě odmlčela. „To je pravda.“

„Moudrý klobouk mi nabídl Mrzimor.“

Zamrkala na něj, jako by nemohla uvěřit vlastním uším.

„Opravdu?“

„Ano.“

„Pane Pottere,“ řekla McGonagallová velmi tiše, „je to padesát let, co naposledy uvnitř bradavických hradeb zemřel student, a já si teď jsem jistá, že je to padesát let, co tento vzkaz někdo slyšel naposled.“

Harryho zamrazilo. „Pak si dám maximální pozor, abych v této záležitosti nepodnikl *nic*, aniž bych to s vámi předem konzultoval, profesorko McGonagallová.“ Zarazil se. „A mohl bych také navrhnout, abyste dali dohromady nejlepší lidi, jaké je možné sehnat, a podívali se, jestli to kouzlo nejde z Moudrého klobouku odstranit, a pokud to není možné, možná přidejte *další* kouzlo – *Quietus*, který se krátce aktivuje ve chvíli, kdy je Klobouk sundáván ze studentovy hlavy, to by mohlo fungovat jako záplata. Tak, už žádní další mrtví studenti.“ Harry s uspokojením přikývl.

Profesorka McGonagallová vypadala ještě ohromeněji, pokud taková věc vůbec byla možná. „Za tohle vás nemůžu

ocenit dostačujícím počtem bodů, aniž bych bradavický pohár rovnou nepředala Havraspáru.“

„Um,“ řekl Harry. „Um. Raději bych *tolik* bodů ani nezískal.“

Teď se na něj profesorka McGonagallová dívala zvláště. „Proč ne?“

Harry měl trochu problém, jak to vyjádřit. „Protože by to bylo příliš smutné, chápete? Jako... jako když jsem se ještě pokoušel chodit do školy v mudlovském světě a kdykoli tam byl nějaký skupinový projekt, pustil jsem se do toho a celou tu věc udělal sám, protože ostatní by mě jen zpomalovali. Rád budu získávat spoustu bodů, klidně i víc než kdokoli jiný, ale kdybych získal *tolik* bodů, že bych úplně sám rozhodl o tom, kdo vyhraje školní pohár, bylo by to, jako kdybych na zádech táhl celý Havraspár, a to by bylo příliš smutné.“

„Chápu...“ řekla McGonagallová váhavě. Bylo očividné, že tento pohled na věc ji nikdy nenapadl. „Řekněme tedy, že bych vám dala padesát bodů?“

Harry znovu zavrtěl hlavou. „Nebylo by fér k ostatním dětem, kdybych získal body za dospělácké záležitosti, kterých se můžu účastnit já a oni ne. Jak by takový Terry Boot mohl získat padesát bodů za šepot, který slyšel od Moudrého klobouku? To by vůbec nebylo fér.“

„Chápu, proč vám Moudrý klobouk nabídl Mrzimor,“ řekla profesorka McGonagallová. Z jejích očí vyzařoval zvláštní respekt.

To Harrymu způsobilo záchvat kašle. Upřímně si nemyslel, že by byl hoden Mrzimoru. Že se ho jen Moudrý klobouk snažil poslat kamkoli jinam než do Havraspáru, klidně i do koleje, jejíž přednosti neměl...

Profesorka McGonagallová se teď usmívala. „A kdybych vám zkusila nabídnout *deset* bodů...?“

„Vysvětlíte, kde se těch deset bodů vzalo, kdyby se vás někdo zeptal? Mohlo by tu být slušné množství Zmijozelů, a teď nemyslím ty děti v Bradavicích, kteří by se mohli vážně, vážně, *vážně* rozčílit, kdyby zjistili, že to kouzlo bylo z Moudrého klobouku sejmuto, a že jsem v tom měl prsty já. Takže si myslím, že absolutní utajení bude účinnější. Není třeba mi děkovat, madam, čest samotná je mi odměnou.“

„Tak tedy budiž,“ řekla profesorka McGonagallová, „ale přesto tu mám speciální věcičku, kterou bych vám měla dát. Vidím, že jsem se ve svých úvahách o vás velmi zmýlila, pane Pottere. Prosím, počkejte tady.“

Vstala, přešla k zamčeným dveřím, mávla hůlkou a kolem ní se rozprostřela jakási mlžná clona. Harry přes ni ani neviděl, ani neslyšel. O pár minut později mlha

zmizela, profesorka McGonagallová zase stála před ním, a dveře za ní vypadaly, jako by se nikdy neotevřely.

A profesorka McGonagallová držela v jedné ruce náhrdelník, tenký zlatý řetízek nesoucí ve svém středu stříbrný kruh, ve kterém byly přesýpací hodiny. V druhé ruce držela jakousi brožurku. „Tohle je pro vás,“ řekla.

Páni! Dostane nějakou hezkou magickou věcičku jako odměnu za quest! Očividně ten trik s odmítáním peněžitých odměn tak dlouho, dokud jste nedostali magický předmět, nefungoval jen v počítačových hrách, ale i ve skutečném životě.

Harry svůj nový náhrdelník s úsměvem přijal. „Co to je?“

Profesorka McGonagallová se nadechla. „Pane Pottere, tento předmět je obvykle zapůjčován jen dětem, které se již osvědčily jako vysoce zodpovědné, aby jim pomohl s obtížným rozvrhem.“ McGonagallová zaváhala, jako by chtěla něco dodat. „*Musím zdůraznit, pane Pottere, že pravá povaha tohoto předmětu je tajná, a že ji nesmíte vyjevit jiným studentům, ani jim dovolit, aby spatřili, jak ho používáte. Pokud to pro vás není přijatelné, můžete ho rovnou vrátit.*“

„Dokážu udržet tajemství,“ řekl Harry. „Takže co to umí?“

„Pro ostatní studenty je to branka staré panny, které se používá k léčbě vzácného, nenakažlivého kouzelnického onemocnění zvaného *spontánní duplikace*. Budete to nosit pod šaty, a i když nemáte žádný důvod to někomu ukazovat, rovněž nemáte důvod s tím zacházet jako s nějakým tajemstvím. Branka staré panny není nijak zajímavá. Rozumíte, pane Pottere?“

Harry přikývl a jeho úsměv se rozšířil. Cítil tu práci *schopného* Zmijozela. „A co to dělá *doopravdy*?“

„Je to obraceč času. Každé otočení přesýpacími hodinami vás pošle o hodinu zpět. Takže pokud ho použijete, abyste se každý den vrátil o dvě hodiny, budete schopen pokaždé usnout ve správný čas.“

Celá Harryho schopnost potlačit nedůvěru vyletěla oknem.

Vy mi dáváte stroj času, abyste vyřešila mou spánkovou poruchu.

Vy mi dáváte STROJ ČASU, abyste vyřešila mou SPÁNKOVOU PORUCHU.

*VY MI DÁVÁTE **STROJ ČASU**, ABYSTE **VYŘEŠILA** MOU **SPÁNKOVOU PORUCHU**.*

„Ehehehehhheheh...“ řekla Harryho pusa. Držel teď přívěsek daleko od sebe, jako by to byla odjištěná bomba. No, ne, ne, označení odjištěná bomba ani *nezačínalo*

vystihovat vážnost této situace. Harry držel přívěsek daleko od sebe, jako by to byl stroj času.

Povězte, profesorko McGonagallová, věděla jste, že časově převrácená hmota vypadá přesně jako antihmota? Ale ano, vypadá! A věděla jste, že jeden kilogram antihmoty potkávající jeden kilogram hmoty se vypaří s explozí o síle 43 milionů tun TNT? Uvědomujete si, že já sám vážím 41 kilogramů a že výsledný výbuch za sebou nechá OBROVSKÝ KOUŘÍCÍ KRÁTER NA MÍSTĚ, KDE BÝVALO SKOTSKO?

„Omluvte mě,“ podařilo se Harrymu ze sebe dostat, „ale to zní vážně, vážně, VÁŽNĚ NEBEZPEČNĚ!“ Harry ještě nezačal ječet, v této situaci nebylo možné, aby ječel dostatečně hlasitě, takže ani nemělo cenu se o to pokoušet.

Profesorka McGonagallová na něj shovívavě shlížela. „Jsem ráda, že to berete vážně, pane Pottere, ale obračeče času nejsou zase až *tak* nebezpečné. Kdyby byly, nedávali bychom je dětem.“

„Opravdu,“ řekl Harry. „Ahahahaha. Samozřejmě, že byste nedávali stroje času dětem, kdyby byly nebezpečné, co mě to jen *napadlo*? Takže, jen abychom měli jasno, kýchnutí na tohle zařízení mě nepošle zpátky do středověku, kde bych převrhnul Gutenbergův dvoukolák a

zabránil tak éře osvícení? Protože, chápejte, nesnáším, když se mi stane něco takového.“

Profesorce cukaly koutky způsobem, který prozrazoval, že se snaží se neusmívat. Nabídla Harrymu brožurku, kterou držela, ale Harry stále oběma rukama opatrně držel přesýpací hodiny a ujišťoval se, že se neotočí. „Nebojte se,“ řekla McGonagallová chvíli ticha, když začalo být jasné, že Harry se nehodlá pohnout, „to se nemůže stát, pane Pottere. Obraceče času se nedají použít k návratu o více než šest hodin. Nedají se použít víc než šestkrát v každém dni.“

„Ach, skvělé, to je naprosto skvělé. A když do mě někdo drcne, obraceč času se *nerozbije* a *neuvězní* celý hrad v nekonečné smyčce opakujících se čtvrtků.“

„No, *mohou* být křehké...“ řekla McGonagallová. „A myslím, že jsem slyšela o divných věcech, které se staly, když se rozbily. Ale nic *takového*!“

„Možná,“ řekl Harry, když byl znovu schopen promluvit, „byste měli své stroje času vybavit něčím na způsob *ochranných pouzder*, než jen tak *nechávat sklo odkryté*, abyste *takovým událostem předcházeli*.“

McGonagallová vypadala docela zaraženě. „To je skvělý nápad, pane Pottere. Budu o něm informovat ministerstvo.“

Tak a teď je to oficiální, schválil to i parlament, každý v kouzelnickém světě je beznadějně tupý.

„A ačkoli nesnáším *FILOZOFOVÁNÍ*,“ Harry se zoufale snažil udržet hlas pod úrovní jekotu, „promyslel někdo možné *DŮSLEDKY* cestování o šest hodin zpátky a spáchání něčeho, co by *VYMAZALO VŠECHNY ZÚČASTNĚNÉ LIDI* a *NAHRADILO JE ODLIŠNÝMI VERZEMI* –“

„Ach, není možné *změnit* minulost!“ přerušila ho profesorka McGonagallová. „Dobré nebe, pane Pottere, myslíte si, že bychom je povolili studentům, kdyby něco *takového* bylo možné? Co kdyby se někdo pokusil změnit výsledky svých testů?“

Harry si dopřál chvíli, aby to uvažil. Jeho ruce nepatrně uvolnily křečovitě sevření řetízku u přesýpacích hodin. Jako by nedržel stroj času, ale jen aktivní jadernou hlavici.

„Takže...“ řekl Harry pomalu. „Lidé prostě zjistili, že vesmír je jaksi konzistentní sám se sebou, i když v sobě dovoluje cestování časem. Pokud bych se setkal se svým budoucím já, pak uvidím tu samou věc dvakrát jako já, dokonce i když, při mém prvním prožití, mé budoucí já už jedná s plným vědomím o věcech, které se, z mé vlastní perspektivy, ještě nestaly...“ Harryho hlas se vytratil kvůli nedostatku vhodného výraziva.

„Správně. Myslím.“ řekla profesorka McGonagallová. „I když se *doporučuje*, aby kouzelníci nebyli spatřeni svými minulými já. Pokud například navštěvujete dvě hodiny v ten samý čas a potřebujete si se sebou zkrřížit cestu, jedna vaše verze by měla ustoupit stranou a v určený čas – hodinky už máte, skvěle – zavřít oči, aby vaše budoucí já mohlo projít. Všechno je to v té brožurce.“

„Ahahahaha. A co by se stalo, kdyby někdo tu radu *ignoroval*?“

Profesorka McGonagallová sevřela rty. „Rozumím tomu tak, že to může být poněkud znepokojující.“

„A vůbec by to, řekněme, nestvořilo paradox, který pak zničí celý vesmír.“

Shovívavě se usmála. „Pane Pottere, myslím, že bych zaslechla, kdyby se něco *takového* někdy stalo.“

„*TO NENÍ UKLIDŇUJÍCÍ! COPAK NIKDO Z VÁS NIKDY NESLYŠEL O ANTROPICKÉM PRINCIPU? A JAKÝ IDIOT VŮBEC TUHLE VĚC POPRVÉ SESTROJIL?*“

Profesorka McGonagallová se zasmála. Byl to příjemný a veselý zvuk, který k té přísné tváři překvapivě neladil.

„Máte jednu ze svých ‚proměnila jste se v kočku‘ chvilek, že, pane Pottere. Tohle asi nebudete chtít slyšet, ale je to roztomile rozkošné.“

„Přeměna v kočku se tomu ani VZDÁLENĚ nepřibližuje. Víte, až do teď jsem v koutku mysli potlačoval tu hroznou myšlenku, že jediná zbývající možná odpověď je, že celý můj svět je počítačová simulace, jako v té knížce *Simulacron 3*^[23], ale teď se ani tohle nepotvrdilo, protože tahle malá hračka *NENÍ POČÍTAČOVĚ PROVEDITELNÁ*. Turingův stroj by mohl být schopen simulovat návrat do určeného úseku v minulosti a odtud zpracovat odlišnou budoucnost, věštby schopný stroj by se mohl spoléhat na konečné chování strojů nižšího řádu, ale vy říkáte, že realita se nějak sebe-konzistentně zpracovává v jediném proudu a využívá k tomu informace o věcech, které se ještě... nestaly...“

To uvědomění Harryho prudce praštilo do nosu.

Všechno to teď dávalo smysl. *Konečně* to všechno dávalo smysl.

„*TAKŽE TAKHLE FUNGUJE PRSKAVKOVÝ ČAJ!*

Samozřejmě! To kouzlo *nezpůsobuje*, že se budou díť legrační věci, jen vám vnucuje *chuť se napít* těsně před tím, než by se vtipné věci stejně staly! Jsem takový hlupák, měl jsem si uvědomit, že když jsem dostal chuť napít se Prskavkového čaje před Brumbálovou druhou řečí a *neudělal* jsem to, zakuckal jsem se pak vlastními slinami – pití Prskavkového čaje *nezpůsobuje* komičnost, komičnost

způsobuje, že se napijete Prskavkového čaje! Viděl jsem ty dvě události pohromadě a předpokládal jsem, že Prskavkový čaj musí být příčinou a že komičnost musí být následkem, protože jsem si myslel, že časová následnost podmiňuje kauzalitu a že kauzální grafy musí být acyklické, ALE TOHLE VŠECHNO DÁVÁ SMYSL, KDYŽ JDOU ŠIPKY PŘÍČIN V ČASE NAZPÁTEK!“

Pak Harryho praštilo do nosu to *druhé* uvědomění.

Tentokrát zvládl zůstat potichu, jen ze sebe vydal přidušený zvuk, připomínající umírající kotě, když si uvědomil, kdo tohle ráno nechal lístek u jeho postele.

McGonagallové zářily oči. „Až dostudujete, nebo možná již dříve, *musíte* některé z těch mudlovských teorií začít vyučovat v Bradavicích, pane Pottere. Znějí velmi zajímavě, i když jsou všechny špatně.“

„Glehhahhh...“

Profesorka McGonagallová ho ještě zahrnula pár dalšími zdvořilostmi, požádala o pár dalších slibů, na které Harry přikývl, řekla něco o tom, aby nemluvil s hady na místech, kde by ho někdo mohl slyšet, připomněla mu, aby si přečetl tu brožurku, a pak si Harry náhle uvědomil, že stojí za pevně zavřenými dveřmi do její kanceláře.

„Gaahhhrrraa...“ řekl Harry.

Ano, jeho mozek *byl* naprosto odrovnán.

Nikoli jen skutečností, že kdyby nebylo toho žertíku, nikdy by ani nezískal obraceč času.

Nebo by mu ho profesorka McGonagallová dala stejně, jen o trochu později toho dne, když by se jí šel zeptat na svůj problém se spánkem, nebo jí říct o vzkazu na Moudrém klobouku? A mohl by v tu chvíli na sebe chtít přichystat žertík, který by dopadl tak, že by obraceč času dostal *dříve*? Takže jediná *se sebou konzistentní* možnost byla ta, v které ten žertík začal, ještě než se probudil...?

Harry zjistil, že poprvé ve svém životě uvažuje nad tím, že odpověď na jeho otázku může být doslova *nemyslitelná*. Že vzhledem k tomu, že jeho vlastní mozek obsahoval neurony, které se mohly pohybovat jen dopředu v čase, neexistovalo *nic*, co by jeho mozek mohl udělat, žádná operace, kterou by mohl vykonat, která by se jakkoli podobala fungování obraceče času.

Až do této chvíle žil dle varování E. T. Jaynese: pokud nemáte znalosti o určitém fenoménu, vypovídá tento fakt o stavu vaší vlastní mysli, ne o fenoménu samotném; vaše nejistota je faktem o vás, ne faktem o tom, čím si jste nejistí; ta nevědomost existovala ve vaší mysli, ne ve skutečnosti; prázdná mapa neznamenalala prázdnému území. Existují záhadné otázky, ale záhadná odpověď by znamenala rozpor v pojmech. Fenomén mohl být záhadný

pro někoho, ale nemohl být záhadný sám o sobě. Uctívat posvátné mystérium znamenalo jen uctívat vlastní nevědomost.

Takže Harry pohlédl na magii a odmítl se nechat zastrašit. Lidé neměli žádný smysl pro historii, učili se o chemii a biologii a astronomii a mysleli si, že tyhle věci vždycky byly základem vědy, že *nikdy nebyly* záhadné. Ale i hvězdy kdysi byly záhadou. Lord Kelvin jednou nazval přirozenost života a biologie – svaly reagující na popud lidské vůle a vznik stromů ze semen – záhadou ,nekonečně za' dosahem vědy. (Ne jen trošku za, kdepak, *nekonečně* za. Lorda Kelvina bezpochyby dost vzrušovalo, že *něco neví*.) Každá záhada, která kdy byla rozluštěna, byla hádankou od úsvitu lidstva až do okamžiku, kdy ji někdo vyřešil.

Teď ale, vůbec poprvé, čelil vyhlídkám na záhadu, u které byla oprávněná šance, že zůstane trvale *nerozluštitelnou*. Pokud čas nefungoval jako acyklický kauzální systém, pak Harry nechápal, co se myslí příčinou a následkem. Pokud Harry nemohl chápat, co je příčina a následek, pak nerozuměl, jaká jiná by mohla být podstata reality, a bylo klidně možné, že tomu jeho lidský rozum nebude nikdy ani *schopen* porozumět, protože jeho mozek byl vytvořen ze *staromódních vpřed v čase směřujících*

neuronů, a to se ukázalo být jen očesanou podmnožinou reality.

Na druhou, lepší, stranu, u Prskavkového čaje, který se mu kdysi jevil jako všemocný a naprosto neuvěřitelný, se objevilo o dost jednodušší vysvětlení. Které mu ušlo *pouze* proto, že pravda se nacházela zcela mimo jeho hypotézový prostor a mimo cokoli, k pochopení čeho se jeho mozek vyvinul. Ale teď tomu pravděpodobně *konečně* porozuměl. To bylo tak trochu povzbudivé. Tak trochu.

Harry se podíval na své hodinky. Bylo téměř jedenáct dopoledne, minulou noc usnul v jednu ráno, takže za normálních okolností by dnes v noci šel spát ve tři ráno. Takže, aby šel spát v deset a probudil se v sedm, by se měl dohromady vrátit o pět hodin. To znamenalo, že pokud se chtěl dostat zpátky do své ložnice před šestou ráno, než se kdokoli vzbudí, měl by si raději pospíšet a...

Dokonce ani *ted'* Harry nechápal, jak provedl *polovinu* těch věcí, které byly zahrnuty v žertíku. Kde se vzaly ty *koláče*?

Harry se doopravdy začínal bát cestování v čase.

Na druhou stranu musel připustit, že to *byla* neopakovatelná příležitost. Žertík, který na sobě můžete spáchat jen jednou za život, během oněch šesti hodin, než poprvé zjistíte, že existují obraceče času.

Ve skutečnosti to Harryho mátló ještě víc. Čas mu představil skončený žertík jako *fait accompli*, a přesto to očividně byla jeho vlastní práce. Plán, provedení i styl. Každická část, dokonce i ty, kterým ještě nerozuměl.

No, čas utíkal a den měl maximálně třicet hodin. Harry věděl *něco* z toho, co musí udělat, a ten zbytek, jako byly třeba ty koláče, domyslí za běhu. Nemělo cenu to odkládat. Nemohl dosáhnout doslova ničeho, když zůstane zaseklý tady, v *budoucnosti*.

O pět hodin dříve se Harry s hábitem přehozeným přes hlavu vkrádal do ložnice. Měl to být takový chabý převlek pro případ, že by se někdo vzbudil a spatřil ho ve stejný čas jako Harryho, který ležel v posteli. Neměl zájem někomu vysvětlovat, že má drobný zdravotní problém se spontánní duplikací.

Naštěstí se zdálo, že zatím všichni spí.

A také se zdálo, že vedle jeho postele se nachází krabice zabalená v červeném a zeleném balicím papíru. Dokonale stereotypní vyobrazení vánočního dárku, až na to, že žádné Vánoce nebyly.

Harry se vplížil dovnitř tak tiše, jak jen dokázal, pro případ že by někdo měl slabě nastavený utišovač.

Ke krabičce byla připojená obálka zapečetěná voskem, do kterého nebylo nic vtlačeno.

Harry obálku opatrně otevřel a vyndal zevnitř dopis. Stálo na něm:

Toto je plášť neviditelnosti Ignotuse Peverella, který si předávají potomci rodu Potterů. Na rozdíl od podružnějších plášťů neviditelnosti a kouzel má sílu udržet tě skrytým, ne jen neviditelným. Tvůj otec mi ho zapůjčil k prostudování krátce předtím, než zemřel, a já přiznávám, že mi během let v mnohém velmi dobře posloužil.

Obávám se, že nadále už si budu muset vystačit jen se zastíracím kouzlem. Je na čase, aby se plášť vrátil k tobě, svému právoplatnému dědici. Napadlo mě z toho udělat vánoční dárek, ale přál si vrátit se k tobě dříve. Zdá se, že očekává, že ho budeš potřebovat. Užívej ho moudře.

Bezpochyby už pomýšlíš na všechny ty úžasné žertíky, podobné těm, které kdysi páchal tvůj otec. Pokud by všechny jeho poklesky vešly ve známost, všechny ženy z Nebelvíru by se vydaly zneuctít jeho hrob. Nebudu se snažit historii zabránit, aby se opakovala, ale buď NANEJVÝŠ opatrný, aby ses neprozradil. Pokud by Brumbál spatřil šanci zmocnit se jedné z relikvií smrti, už by jeho ruce neopustila.

Přeji velmi veselé Vánoce.

Dopis byl nepodepsaný.

„Počkejte,“ řekl Harry a opozdil se za ostatními kluky, kteří se chystali opustit havraspárskou ložnici.

„Omlouvám se, je tu ještě něco, co musím provést ve svém kufru. Za pár minut vás u snídani doženu.“

Terry Boot se na Harryho zamračil. „Doufám, že se nám nechceš hrabat ve věcech.“

Harry pozvedl ruku. „Přísahám, že neplánuju nic takového s žádnou z vašich věcí, jen s mými vlastními, ani na žádného z vás nechystám žádný kanadský žertík nebo něco jiného s pochybným záměrem a že neočekávám, že se tyto mé záměry změní, než dojdou na snídani do Velké síně.“

Terry se zamračil. „Počkej, je to –“

„Žádný strach,“ řekla Penelopa Clearwaterová, která tu byla, aby je odvedla. „Nebyla v tom ani skulinka. Dobře zformulováno, Pottere, mohl by z tebe být právník.“

Na to Harry zamrkal. Ach ano, havraspárská *prefektk*a. „Děkuji,“ řekl. „Alespoň myslím.“

„Až se budeš snažit najít cestu do Velké síně, ztratíš se.“ Penelopa to konstatovala jako prostou,

neoddiskutovatelnou skutečnost. „Hned jak se ti to stane, zeptej se některého portréta, jak se dostat do přízemí. Zeptej se dalšího portréta *hned*, jak se znovu ztratíš. *Obzvlášť* pokud se ti bude zdát, že pořád stoupáš. Pokud se ocitneš výš, než by měl být celý hrad, *zastav se* a počkej na pátrací četu. Jinak tě znovu spatříme až o tři měsíce později, budeš vypadat o dva roky starší, na sobě budeš mít jen bederní roušku, celý budeš obalen ve sněhu, *a to jen pokud zůstaneš uvnitř hradu.*“

„Chápu,“ řekl Harry a ztěžka polkl. „Um, neměli byste všechny tyhle věci říkat studentům hned?“

Penelopa si povzdechla. „Cože, *všechny* tyhle věci? To by zabralo týdny. Pochytíš to za běhu.“

Otočila se k odchodu, následována ostatními studenty. „Pokud tě neuvidím u snídaně během třiceti minut, Pottere, zahájím pátrání.“

Jakmile všichni zmizeli, Harry připevnil lístek ke své posteli – už ho dávno napsal, stejně jako všechny ostatní lístky, v podzemí svého kufru, předtím, než se všichni ostatní vzbudili. Pak se opatrně natáhl do pole pod vlivem *Quietusu* a sundal neviditelný plášť ze stále ještě spící první verze Harryho.

A jen ze škodolibosti Harry vložil plášť do váčku prvního Harryho s vědomím, že se tak stejně ocitne v jeho

vlastním.

„Mohu dohlédnout na to, aby zpráva byla předána Corneliu Flubberwaltovi,“ řekl obraz muže s aristokratickým chováním a vlastně naprosto normálním nosem. „Ale mohl bych se zeptat, odkud pochází *původně?*“

Harry pokrčil rameny s umně zahranou bezmocností. „Bylo mi řečeno, že to bylo proneseno dutým hlasem, který se rozlehl z trhliny ve vzduchu, z trhliny, která se otevřela nad žhnoucí propastí.“

„Hej!“ řekla Hermiona rozhořčeně ze svého místa na druhé straně havraspárského stolu. „To jsou zákusky pro *všechny!* Nemůžeš si jen tak vzít celý koláč a dát si ho do váčku!“

„Neberu si celý koláč, беру si *dva* celé koláče. Promiňte všichni, musím letět!“ Harry ignoroval pobouřené výkřiky a opustil Velkou síň. Potřeboval dorazit na bylinkářství o trochu dřív.

Profesorka Prýtová se na něj ostře podívala. „A jak vy víte, co Zmijozelové plánují?“

„Nemůžu jmenovat svůj zdroj,“ řekl Harry. „Vlastně vás budu muset požádat, abyste předstírala, že se tenhle rozhovor nikdy neodehrál. Prostě se chovejte, jako kdybyste na ně náhodou narazila na obchůzce nebo něco takového. Já poběžím napřed, hned jak bylinkářství skončí. Myslím, že je dokážu zabavit, dokud nedorazíte. Nedám se jednoduše vyděsit nebo šikanovat a nemyslím si, že by se odvážili vážně zranit Chlapce-který-přežil. Ačkoli... nežádám po vás, abyste běžela, ale ocenil bych, pokud byste si pospíšila.“

Profesorka Prýtová na něj delší chvíli hleděla, pak její výraz změkkl. „Prosím, buďte na sebe opatrný, pane Pottere. A... děkuji vám.“

„Jen se ujistěte, že nedorazíte pozdě,“ řekl Harry. „A pamatujte, až tam dorazíte, nečekala jste, že mě tam uvidíte, a tento rozhovor se nikdy neodehrál.“

Bylo příšerné pozorovat sám sebe, jak vytrhl Neville z kruhu Zmijozelů. Neville měl pravdu, použil příliš velkou sílu, přespříliš velkou.

„Ahoj,“ řekl Harry Potter ledovým hlasem. „Já jsem Chlapec-který-přežil.“

Osm prvků, zhruba stejně vysokých. Jeden z nich měl na čele jizvu a nechoval se stejně jako ostatní.

*O wad some pow'r the giftie gie us
 To see oursel's as ithers see us!
 It wad frae mony a blunder free us,
 An' foolish notion –*

(A kéž by se nám jen dostalo moci,
 spatřit sami sebe v cizích očích!
 Tolika omylů by nás to ušetřilo,
 a bláhových domněnek –^[24])

Profesorka McGonagallová měla pravdu. Moudrý klobouk měl pravdu. Bylo to zcela jasné, když jste to pozorovali zvenčí.

S Harrym Potterem nebylo něco v pořádku.

15. Svědomitost – Pravidla přeměňování

Miluj jako Rowlingová.

Dnešní kousek historie: Staří Hebrejci považovali za hranici mezi dny západ slunce, ne úsvit, takže říkali „večer a ráno“ a ne „ráno a večer“. (A jak si povšimli mnozí čtenáři, moderní židovská halacha^[25] to vidí stejně.)

„Jsem si jistý, že si ten čas někde najdu.“

„Frigideiro!“

Harry strčil prst do sklenice vody na své lavici. Měla být ochlazená. Ale zůstávala stejně vlažná jako předtím. Zase.

Harry si připadal velmi, velmi podvedeně.

Po Verresovic domácnosti se povalovaly stovky fantasy knížek. Harry z nich pěkných pár přečetl. A začínalo to vypadat, že má záhadnou temnou stránku. Takže poté, co po několika prvních pokusech voda odmítala spolupracovat, se Harry rozhlédl po učebně formulí, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje, zhluboka se nadechl, soustředil se a rozzuřil se. Myslel na to, jak zmijozelští šikanovali Nevilla, a na tu hru, při které vám vyrazili knihy z rukou pokaždé, když jste je zkusili znovu sebrat. Myslel na to, co Draco Malfoy řekl o tom desetiletém

Láskorádovic děvčeti a o tom, jak ve skutečnosti fungoval Starostolec...

A jak se mu krev zchladila vztekem, pozvedl hůlku rukou, která se třásla nenávistí, chladným hlasem řekl „*Frigideiro!*“ a naprosto nic se nestalo.

Harry byl *oklamán*. Chtěl někomu napsat a požadovat *vrácení peněz* za svou temnou stránku, která přece *musela* mít nějakou neodolatelnou magickou sílu, ale ukázala se být *defektní*.

„*Frigideiro!*“ řekla znovu Hermiona ve vedlejší lavici. Z její vody byl pevný led a na okrajích sklenice se tvořily bílé krystalky. Zdálo se, že Hermiona je naprosto soustředěná na svou práci a ani v nejmenším nedbá na to, že na ni celý zbytek třídy hledí s nenávistí v očích, což od ní bylo buď za a) nebezpečně pošetilé, nebo za b) perfektně provedený herecký výkon na špičkové umělecké úrovni.

„Ach, *velmi* dobře, slečno Grangerová!“ zapištěl Filius Kratiknot, jejich profesor formulí a ředitel havraspárské koleje, maličký mužíček, na kterém ani v nejmenším nešlo poznat, že v minulosti býval duelovým šampionem.
„Výtečné! Ohromné!“

Harry očekával, že bude, přinejhorším, druhý po Hermioně. Samozřejmě by byl radši, kdyby *ona* musela dotahovat na *něho*, ale přijal by to i opačně.

Nicméně toto pondělí Harry mířil na pozici nejhoršího ve třídě, o kterou družně soutěžil se všemi ostatními mudlorozenými studenty s výjimkou Hermiony. Ta byla úplně samotinká a zcela bez soupeřů až na vrcholu, chudinka.

Profesor Kratiknot stál u lavice jiné mudlorozené studentky a v tichosti opravoval její držení hůlky.

Harry pohlédl na Hermionu. Ztěžka polkl. V tomto uspořádání věcí to byla její očividná úloha... „Hermiono?“ řekl Harry napjatě. „Netušíš, co dělám špatně?“

Hermioniny oči se rozzářily příšerným světlem ochoty a v koutě Harryho mysli něco zaskučelo v zoufalém ponížení.

O pět minut později byla Harryho voda znatelně chladnější než teplota místnosti a od Hermiony se mu dostalo několika verbálních poplácání po zádech a taky mu řekla, aby to příště vyslovoval pečlivěji a odešla pomoci někomu dalšímu.

Profesor Kratiknot jí dal bod pro Havraspár za to, že mu pomohla.

Harry svíral zuby tak silně, až ho rozbolela čelist, a jeho výslovnosti to nikterak nepomáhalo.

Je mi jedno, jestli je to nefér, ale přesně vím, co budu dělat se dvěma hodinami, které mám denně navíc. Budu sedět ve

svém kufriu a studovat, dokud Hermionu nedoženu.

„Přeměňování patří k nejsložitější a nejnebezpečnější magii, kterou se v Bradavicích budete učit,“ řekla profesorka McGonagallová. Na přísné tváři staré čarodějky nebyla nejmenší stopa po úsměvu. „Každý, kdo si v mé třídě bude zahrávat, odejde a už se nevrátí. Byli jste varováni.“

Její hůlka se snesla dolů a poklepala na katedru, která se hladce přeměnila v prase. Několik mudlorozených studentů vyjeklo. Prase se rozhlédlo kolem a zachrochtalo, zdálo se zmatené. Pak se z něho znovu stal stůl.

McGonagallová se rozhlédla po třídě. Její oči se zastavily na jedné osobě.

„Pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová. „Vy jste své učebnice dostal teprve před několika dny. Začal už jste číst svou učebnici přeměňování?“

„Ne, omlouvám se, paní profesorko,“ řekl Harry.

„Nemusíte se omlouvat, pane Pottere. Kdybych vyžadovala, abyste si něco načetl předem, řekla bych vám to.“ Profesorčiny prsty zabubnovaly o katedru. „Pane Pottere, mohl byste zkusit hádat, jestli je toto stůl, který jsem přeměnila na prase, nebo to původně bylo prase a já

jen na chvíli přeměnění odstranila? Kdybyste měl přečtenou první kapitolu učebnice, věděl byste to.“

Harry lehce sraštil obočí. „Hádal bych, že by bylo jednodušší začít s prasetem, vzhledem k tomu, že kdyby to byla katedra, nemusela by vědět, jak stát na nohou.“

Profesorka McGonagallová zavrtěla hlavou. „Není to vaše chyba, pane Pottere, ale správná odpověď zní, že při výuce přeměňování hádat *nechceme*. Špatné odpovědi budou hodnoceny s mimořádnou přísností, vynechané odpovědi s velkou shovívavostí. Musíte se naučit připouštět, co nevíte. Pokud vám položím nějakou otázku, bez ohledu na to, jak základní nebo očividnou, a vy odpovíte ‚Nejsem si jistý‘ nebudu vám to mít za zlé a každý, kdo se zasměje, ztratí školní body. Mohl byste mi říct, proč toto pravidlo existuje, pane Pottere?“

Protože jediný omyl při přeměňování může být neuvěřitelně nebezpečný. „Ne.“

„Správně. Přeměňování je nebezpečnější než přemísťování, které je vyučováno až v šestém ročníku. Naneštěstí se přeměňování musí učit a procvičovat už od útlého věku, aby se maximalizovaly vaše možnosti v dospělosti. Takže se jedná o nebezpečný předmět a vy byste se měli velice bát dělat chyby, protože nikdo z mých studentů dosud nikdy nebyl trvale zraněn a já bych byla

mimořádně nerada, pokud by tohle měla být první třída, která pokazí můj rekord.“

Několik studentů polklo.

Profesorka McGonagallová se postavila a přešla za katedru, kde na stěně visela leštěná tabule ze dřeva.

„Existuje spousta důvodů, proč je přeměňování nebezpečné, ale jeden z nich je obzvlášť důležitý.“ Vytáhla krátký brk s tlustým koncem a napsala s ním rudá písmena, která pak stejným brkem modře podtrhla:

PŘEMĚNĚNÍ NENÍ TRVALÉ!

„Přeměnění není trvalé!“ řekla McGonagallová.

„Přeměnění není trvalé! Přeměnění není trvalé! Pane Pottere, představte si, že by student přeměnil kus dřeva na sklenici vody a vy byste ji vypil. Co si myslíte, že by se vám stalo, až by přeměnění pominulo?“ Následovala pauza.

„Omlouvám se, pane Pottere, na to jsem se vás neměla ptát, zapomněla jsem, že jste obdařen neobyčejně pesimistickou představivostí –“

„Jsem v pohodě,“ řekl Harry a ztěžka polkl. „Moje první odpověď zní *nevím*,“ McGonagallová přikývla, „ale *představuji si*, že by pak... dřevo mohlo být v mém žaludku a v mém krevním oběhu, a pokud se něco z té vody dostalo do tkání mého těla – byla by to štěpka nebo tvrdé dřevo nebo...“ Harryho chápání magie ho zradilo. Nedokázal

pochopit, jak by se vůbec dřevo mohlo přetvořit do vody, takže netušil, co by se stalo, kdyby se molekuly vody v těle zamíchaly, magie zmizela a struktura se obnovila.

Tvář profesorky byla napjatá. „Jak pan Potter správně odvodil, udělalo by se vám neuvěřitelně špatně a bylo by třeba vás ihned letaxem dopravit ke sv. Mungovi, abyste měli vůbec nějakou šanci přežít. Prosím otočte ve svých učebnicích na pátou stranu.“

Dokonce i bez jakéhokoli zvuku jste na pohyblivém obrázku poznali, že ta žena s děsivě odbarveným obličejem křičí.

„Ten zločinec, který přeměnil zlato ve víno a dal ho této ženě vypít ,jako splátku dluhu‘, jak to označil, byl odsouzen na deset let do Azkabanu. Prosím otočte na stranu 6. To je mozkomor. Mozkomoři v Azkabanu dělají hlídače. Vysávají z vás magii, život a každou šťastnou myšlenku, na kterou byste pomysleli. Na obrázku na straně 7 je onen zločinec o deset let později, při svém propuštění. Povšimněte si, že je mrtvý – ano, pane Pottere?“

„Paní profesorko,“ řekl Harry, „pokud už se stane to nejhorší, jako v tomto případě, existuje nějaký způsob, jak to přeměnění *udržet*?“

„Ne,“ řekla prostě profesorka McGonagallová. „K udržení přeměnění je třeba stálého odsávání vaší magie v množství odpovídajícím velikosti cílové formy. A potřeboval byste se cíle každých několik hodin dotknout, což je v takovémto případě nemožné. Takovéto pohromy jsou *nenapravitelné!*“

Profesorka McGonagallová se předklonila. Její tvář byla velmi tvrdá. „Naprosto nikdy, za žádných okolností, nepřeměníte nic na tekutinu nebo plyn. Žádná tekutina, žádný plyn. Nic podobného vodě, nic podobného vzduchu. Ani pokud to není určeno k pití. Tekutiny se *odpařují*, maličké kousky se dostávají do vzduchu. Nepřeměníte něco, co by bylo určeno ke spálení. Vytvoří to kouř, který by někdo mohl vdechnout! Nikdy nepřeměníte nic, co by se jakkoliv mohlo dostat do něčího těla. Žádné jídlo. Nic, co *vypadá jako jídlo*. Ani kdyby to byl jen malý žertík, při kterém byste jim o tom koláči z bláta chtěli říct, ještě než ho skutečně snědí. Nikdy to neuděláte. Nikdy. Ani uvnitř této učebny, ani *kdekoliv jinde*. Rozumí tomu *jeden každý student?*“

„Ano,“ řekli Harry, Hermiona a pár dalších. Zdálo se, že zbytek ztratil řeč.

„*Rozumí tomu jeden každý student?*“

„Ano,“ řekli, zamumlali nebo zašeptali i ostatní.

„Pokud porušíte některé z těchto pravidel, po zbytek vašeho pobytu v Bradavicích už přeměňování studovat nebudete. Opakujte po mně. Nikdy nic nepřeměním v tekutinu ani plyn.“

„Nikdy nic nepřeměním v tekutinu ani plyn,“ ozvali se studenti neuspořádaným sborem.

„Znovu! Hlasitěji! Nikdy nic nepřeměním v tekutinu ani plyn.“

„Nikdy nic nepřeměním v tekutinu ani plyn.“

„Nikdy nepřeměním nic, co vypadá jako jídlo, nebo by se nějak jinak mohlo dostat do lidského těla.“

„Nikdy nepřeměním nic, co má být spáleno, protože by někdo mohl vdechnout kouř.“

„Nikdy nepřeměním nic, co vypadá jako peníze, včetně těch mudlovských,“ řekla profesorka McGonagallová.

„Skřeti mají své způsoby, jak zjistit, kdo to udělal. Dle platného zákona je skřetí národ v *neustálém válečném stavu* se všemi kouzelnickými penězokazy. Nepošlou bystrozory. Pošlou armádu.“

„Nikdy nepřeměním nic, co vypadá jako peníze,“ ozvali se jednohlasně studenti.

„A *nade* vše ostatní,“ řekla profesorka McGonagallová, „nepřeměníte žádnou živou bytost, *obzvlášť ne sebe*.

Udělalo by vám to velmi zle, možná by vás to i zabilo,

podle toho, jak jste se přeměnili a jak dlouho jste přeměnění udržovali.“ Profesorka McGonagallová se odmlčela. „Pan Potter má právě zvednutou ruku, protože viděl zvěromágskou přeměnu – přeměnu člověka v kočku a zpět, abych byla přesná. Ale zvěromágská přeměna není *volným* přeměňováním.“

Profesorka McGonagallová z kapsy vyndala malý kousek dřeva. Klepla hůlkou a stala se z něho skleněná koule. Pak řekla „*Crysteferrium!*“ a ze skleněné koule se stala ocelová koule. Naposledy na ni poklepala hůlkou a z ocelové koule se znovu stal kousek dřeva. „*Crysteferrium* přeměňuje předmět z pevného skla do podobně tvarovaného předmětu z pevné oceli. Nedokáže to naopak a stejně tak nedokáže přeměnit stůl v prase. Nejobecnější forma přeměňování – volné přeměňování, které se tu budete učit – je schopné přeměnit jakýkoliv objekt v cokoliv, alespoň co se fyzické podoby týká. Z toho důvodu musí být volné přeměňování prováděno bezhlasně. Používání formulí by vyžadovalo odlišná slova pro každé odlišné přeměnění.“

Profesorka McGonagallová se na studenty ostře podívala. „*Někteří* učitelé začínají s přeměňovacími kouzly a k volnému přeměňování se dostanou později. Ano, to by pro začátek bylo mnohem jednodušší. Ale mohlo by to na vás zanechat neblahý otisk, který by omezil vaše pozdější

schopnosti. Zde se budete učit volné přeměňování od *samého počátku*. To vyžaduje, abyste kouzla sesílali bezhlasně, tak, že budete ve své mysli udržovat tvar předmětu, tvar cílového předmětu a samo přeměnění.“

„A abych panu Potterovi odpověděla na otázku,“ pokračovala profesorka McGonagallová, „je to *volné* přeměňování, co nikdy nesmíte provést na jiné živé bytosti. Existují kouzla a lektvary, která dokážou živé bytosti přeměňovat bezpečně, vratně a *omezeně*. Například zvěromág s chybějící končetinou nebude onu končetinu mít ani po přeměnění. Volné přeměňování *není* bezpečné. Vaše tělo se bude měnit, když bude přeměněné – dýchání například povede k trvalé ztrátě tělesné hmoty do okolního vzduchu. Když přeměnění vyprchá a vaše tělo se pokusí získat svou *původní* podobu, nepodaří se mu to. Pokud k sobě přiložíte hůlku a představíte si sebe se zlatými vlasy, vlasy vám potom vypadají. Pokud si sebe představíte jako někoho s čistší pletí, zajistíte si dlouhý pobyt u sv. Munga. Pokud se přeměníte do dospělého těla, zemřete, jakmile přeměnění vyprchá.“

To vysvětlovalo, proč viděl takové věci jako tlusté kluky, nebo dívky, které nepředstavovaly naprostý ideál krásy. Nebo staré lidi, když už jsme u toho. To by se nestávalo, kdybyste se prostě mohli každé ráno přeměnit. Harry

zvedl ruku a snažil se očima profesorce McGonagallové poslat signál.

„Ano, pane Pottere?“

„Je možné přeměnit žijící bytost na nehybný předmět, řekněme minci – ne, pardon, hrozně moc se omlouvám, řekněme ocelovou kouli?“

Profesorka McGonagallová zavrtěla hlavou. „Pane Pottere, i neživé předměty během času prodělávají malé vnitřní změny. Na vašem těle by nebyly žádné viditelné změny a během první minuty byste si nevšiml ničeho zvláštního. Ale během hodiny by se vám udělalo špatně a o den později byste zemřel.“

„Ehm, omluvte mě, takže kdybych četl první kapitolu, *hádal* bych, že katedra byla původně katedrou a ne prasetem,“ řekl Harry, „ale jenom kdybych *vedle toho* předpokládal, že jste nechtěla zabít prase, což by se mohlo *zdát* velmi pravděpodobné, ale –“

„Vidím, že známkování vašich testů pro mě bude bezedným zdrojem potěšení, pane Pottere. Ale pokud máte další otázky, mohla bych vás požádat, abyste s nimi počkal na konec hodiny?“

„Nemám další otázky, paní profesorko.“

„Teď opakujte po mně,“ řekla profesorka McGonagallová. „Nikdy se nepokusím přeměnit jakoukoliv

živou bytost, obzvláště sebe, pokud k tomu nebudu specificky instruována za použití specializované formule nebo lektvaru.“

„Pokud nebudu vědět, jestli je přeměnění bezpečné, nebudu se o něj pokoušet, dokud se nezeptám profesorky McGonagallové nebo profesora Kratiknota nebo profesora Snapea nebo ředitele Brumbála, kteří jsou v Bradavicích jedinými uznanými autoritami na přeměňování. Zeptat se jiného studenta nestačí, i kdyby řekl, že si na tu stejnou otázku pamatuje odpověď.“

„I pokud by mi aktuální profesor či profesorka obrany řekli, že přeměnění je bezpečné, dokonce i kdybych to viděl dotyčné profesory zkusit a nezdálo by se, že se něco pokazilo, sám to nebudu zkoušet.“

„Mám plné právo odmítnout jakékoliv přeměnění, kvůli kterému se budu cítit i jen trochu nejistě. Vzhledem k tomu, že ani ředitel Bradavic mi nemůže přikázat opak, rozhodně takový příkaz nepřijmu od profesora obrany, dokonce i kdyby dotyčný profesor vyhrožoval, že strhne mé koleji sto bodů a vyloučí mě.“

„Pokud poruším některé z těchto pravidel, nebudu v Bradavicích pokračovat ve studiu přeměňování.“

„Tato pravidla budeme opakovat na začátku každého vyučování po celý první měsíc,“ řekla profesorka

McGonagallová. „A teď začnete se zápalkami jako počátečním předmětem a jehlami jako cílovým předmětem... hůlky odložit, děkuji vám, tím ,začnete‘ jsem myslela ,začnete si psát poznámky.“

Třicet minut před koncem hodiny profesorka McGonagallová rozdala zápalky.

Na konci hodiny před Hermionou ležela stříbřitě vypadající zápalka a před zbytkem třídy, mudlorozenými nebo ne, přesně to, s čím začali.

Profesorka McGonagallová Hermionu odměnila dalším bodem pro Havraspár.

Když byla hodina přeměňování za nimi a Harry si ukládal knížky do váčku, přišla k jeho lavici Hermiona.

„Viš,“ řekla s nevinným výrazem. „Dneska jsem Havraspáru získala dva body.“

„Dobrá práce,“ řekl Harry stručně.

„Ale nebylo to tak dobré, jako tvých *sedm* bodů,“ řekla. „Asi prostě nejsem tak inteligentní.“

Harry právě dokrmil váček svým domácím úkolem a se zúženými očima se obrátil k Hermioně. Vlastně na to úplně zapomněl.

Zatřepetala na něj řasami. „Ale výuku máme každý den. Zajímalo by mě, jak dlouho ti zabere, než najdeš další

Mrzimory k záchraně? Dnes je pondělí. To ti dává čas do čtvrtka.“

Bez mrknutí si zírali do očí.

Harry promluvil první. „Samozřejmě si uvědomuješ, že tohle znamená válku.“

„Nevěděla jsem, že máme mír.“

Všichni ostatní studenti je fascinovaně sledovali.

Všichni ostatní studenti plus, bohužel, profesorka McGonagallová.

„Á, pane Pottere?“ ozvala se profesorka McGonagallová z druhé strany místnosti, „Mám pro vás jisté dobré zprávy. Madam Pomfreyová schválila váš návrh na ochranná skla u jejích branek staré panny, a podle plánu by to mělo být hotovo do konce příštího týdne. Řekla bych, že to si zaslouží... řekněme deset bodů pro Havraspár.“

Hermionina tvář ztuhla ve výrazu šokované zrady. Na své tváři Harry si představoval podobný výraz.

„Profesorko...“ zasyčel Harry.

„Ty body byly *nepochybně* zasloužené, pane Pottere. Nerozdávala bych školní body jen tak z rozmaru. Pro vás to mohla být jen jednoduchá záležitost se spatřením něčeho křehkého a navrhnutí způsobu, jak to ochránit, ale branky staré panny jsou drahé a pan ředitel neměl radost, když se posledně jedna rozbila.“ McGonagallová vypadala

zamyšleně. „No tohle, zajímalo by mne, jestli už nějaký jiný student získal sedmnáct školních bodů během prvního školního dne. Budu si to muset vyhledat, ale mám podezření, že je to nový rekord. Možná bychom to měli oznámit u večeře?“

„*PROFESORKO!*“ zaječel Harry. „Přestaňte se vměšovat! Tohle je *naše* válka!“

„Teď máte čas do čtvrtka *příštího* týdne, pane Pottere. Pokud tedy samozřejmě nebudete dělat nějaké lumpárny a body *neztratíte*, například nezdvořilým oslovením profesora.“ Profesorka McGonagallová si položila prst na tvář a zatvářila se přemítavě. „Očekávám, že do pátku jste v *mínusových* číslech.“

Harry prudce zavřel pusu. Vrhla na McGonagallovou svůj nejlepší Smrtící pohled, ale tu to očividně jen pobavilo.

„Ano, rozhodně to oznámíme u večeře,“ řekla profesorka McGonagallová zadumaně. „Ale abychom neurazili zmijozelské, oznámení by mělo být krátké. Jen počet vašich bodů a skutečnost, že jde o rekord... a pokud by k vám někdo přišel pro pomoc s domácím úkolem a byl zklamaný, že jste ještě ani nezačal číst své učebnice, vždycky je můžete poslat za slečnou Grangerovou.“

„*Profesorko!*“ řekla Hermiona poněkud uskrípnutým hlasem.

Profesorka McGonagallová ji ignorovala. „No tedy, zajímalo by mě, jak dlouho potrvá, než slečna Grangerová udělá něco, co si zaslouží oznámení u večere? Těším se na to, ať už půjde o cokoliv.“

Harry s Hermionou se v nevyslovené shodě otočili a vyřítili se z učebny. Byli následováni vojem fascinovaných Havraspárů.

„Um,“ řekl Harry. „Pořád platí, že po večeri?“

„Samozřejmě,“ řekla Hermiona. „Nechtěla bych, abys s učením zaostával ještě víc.“

„Páni, to ti děkuju. A dovol mi jen říct, že když jsi tak skvělá už teď, nechci si ani představovat, jak si povedeš po základním výcviku v racionalitě.“

„Je to vážně tak užitečné? Nezdálo se, že by ti to pomohlo s formulemi nebo s přeměňováním.“

Následovala chvilka ticha.

„No, já jsem své učebnice dostal teprve před čtyřmi dny. Proto jsem těch sedmnáct školních bodů musel vydělat, aniž bych mávnul hůlkou.“

„Před čtyřmi dny? Možná, že nedokážeš přečíst osm knih za čtyři dny, ale měl bys být schopný zvládnout alespoň *jednu*. Kolik dní ti to zabere tímhle tempem? Pěkně ovládáš matematiku, tak mi řekni, kolik je osm krát čtyři děleno nulou?“

„Teď mám vyučování, to tebe nezdržovalo, ale víkendy jsou volné, takže... limita ypsilon směřující k nule plus čtyři krát osm děleno ypsilon... 10:47 v neděli.“

„Já jsem to zvládla během *tří* dnů.“

„Dobrá, tak tedy 14:47 v sobotu. Jsem si jistý, že si ten čas někde najdu.“

Byl večer a bylo ráno, den první.

16. Laterální myšlení – Nejnebezpečnější student

Nejsem psychopat, jsem jen velmi kreativní.

Hned jak Harry ve středu vešel do učebny obrany, pochopil, že *tento* předmět bude *odlišný*.

Zprvce byl v největší učebně, jakou zatím v Bradavicích viděl. Byla srovnatelná s velkými univerzitními posluchárnami, měla stupňovité řady lavic před obrovským plochým pódiem, které se zdálo být zhotoveno z bílého mramoru. Učebna se nacházela vysoko v hradu – v pátém patře – a Harrymu bylo jasné, že bližší vysvětlení toho, jak se tam taková učebna vešla, nedostane. Začínalo mu být zřejmé, že Bradavice postrádají geometrii, euklidovskou nebo jinou; existovaly v nich spojnice, ale ne směry.

Na rozdíl od univerzitní auly tu ale nebyly řady sklápěcích sedadel, a místo toho tu na každém stupínku byly obyčejné bradavické dřevěné lavice a dřevěné židle seřazené do oblouku. Jenže každá lavice na sobě měla připevněn plochý, bílý, obdélníkovitý předmět. Tyhle věci Harry na lavicích ještě neviděl.

Ve středu obrovského pódia stála na malém vyvýšeném stupínku z tmavšího mramoru katedra. Za ní v židli seděl

rozvalený Quirrell a s hlavou vyvrácenou dozadu si trochu slintal na hábit.

Co mi to jen připomíná...?

Harry do hodiny dorazil tak brzy, že tu ještě nebyli žádní další studenti. (Jazyk měl s popisem cestování časem problém – vlastně neexistovala slova schopná vystihnout, jak výhodné to je.) Quirrell se v tuto chvíli ještě nezdál být... funkční... a Harry beztak neměl žádnou zvláštní chuť se k němu přibližovat.

Vybral si lavici, vyšel k ní, sedl si a vylovil učebnici obrany. Byl v sedmé osmině, původně ji chtěl dočíst, než začne výuka, ale zaostával za plánem a obraceč času už dnes použil dvakrát.

Zanedlouho se začaly ozývat zvuky zaplňující se učebny. Harry je ignoroval.

„Pottere? Co tu děláš zrovna *ty*?“

Tento hlas sem nepatřil. Harry vzhlédl. „Draco? Co *ty* děláš v – ach můj bože, ty máš *nohsledy*.“

Jeden z chlapců stojících za Dracem měl na jedenáctileté dítě docela dost svalů, ten druhý stál v podezřele rovnovážném postoji.

Draco se samolibě usmál a ukázal za sebe. „Pottere, představuju ti pana Crabba,“ jeho ruka se pohnula od

Svalů k Rovnováze, „a pana Goyla. Vincente, Gregory, tohle je Harry Potter.“

Pan Goyle naklonil hlavu a obdařil Harryho pohledem, který pravděpodobně měl něco znamenat, ale ve výsledku jen podivně zamžoural. Pan Crabbe řekl: „Rád tě poznávám“ hlasem, který zněl, jako by se snažil o co nejhlubší bas...

Přes Dracovu tvář přelétlo zděšení, ale rychle bylo nahrazeno nadřazeným úsměškem.

„Ty máš *nohsledy*!“ zopakoval Harry. „Kdy *já* dostanu nohsledy?“

Dracův samolibý úsměšek se rozšířil. „Obávám se, Pottere, že prvním krokem by bylo nechat se zařadit do Zmijozelu –“

„Cože? To není fér!“

„– a druhým, aby vaše rodiny měly dohodu už dávno předtím, než jsi narodil.“

Harry se podíval na pana Crabba a pana Goyla. Oba se velmi snažili, aby se tyčili. To znamenalo, že se nakláněli dopředu, dělali ramena, vytahovali krky a zírali na něj.

„Um... počkej,“ řekl Harry. „Tohle bylo domluveno *před* lety?“

„Přesně tak, Pottere. Obávám se, že máš smůlu.“

Pan Goyle vytáhl párátka a, zatímco se dál tyčil, začal se vrtat v zubech.

„Ah,“ řekl Harry, „a Lucius trval na tom, abys vyrostl neseznámen se svými bodyguardy a poznal je teprve v první den školy.“

To Dracovi smazalo úšklebek z tváře. „Ano, Pottere, všichni víme, že jsi chytrý, celé škole už je to jasné, můžeš se přestat předvádět –“

„Takže jim bylo *celý život* zdůrazňováno, že budou tvými nohsledy a oni strávili celé *roky* představováním si, jak by asi nohsledi měli vypadat –“

Draco zamrkal.

„– a co je horší, *znají se navzájem a trénovali* –“

„Šéf ti říkal, že máš zmlknout,“ zahučel pan Crabbe. Pan Goyle skousl párátka, a zatímco ho svíral mezi zuby, jednou rukou prokřupal klouby na té druhé.

„*Říkal jsem ti, abys to nedělal před Harrym Potterem!*“

Oba dva se zatvářili trochu rozpačitě a pan Goyle rychle zastrčil párátka zpátky do kapsy hábitu.

Ale hned, jak se od nich Draco otočil k Harrymu, už se zase tyčili.

„Omlouvám se,“ řekl Draco upjatě, „za urážku, kterou tě tihle *imbecilové* počastovali.“

Harry pány Crabba a Goyla obdařil významným pohledem. „Řekl bych, že jsi na ně příliš tvrdý, Draco. *Já* si myslím, že se chovají právě tak, jak bych *já* chtěl, aby se chovali *mí* nohsledi. Samozřejmě kdybych nějaké nohsledy měl.“

Dracovi poklesla čelist.

„Hej Gregory, myslíš si, že se nás snaží šéfovi přebírat?“

„Takovou blbost by pan Potter neudělal.“

„Ach, to by mě ani nenapadlo,“ řekl Harry uhlazeně.

„Jen tu možnost mějte na paměti, kdyby vás váš současný zaměstnavatel nedokázal docenit. Krom toho, ničemu neublíží mít po ruce další nabídky, když stále ještě vyjednáváte o pracovních podmínkách, že ano.“

„Co *von* vůbec dělá v Havraspáru?“

„Nechápu to, pane Crabbe.“

„*Zmlkněte*, oba dva,“ procedil Draco skrze sevřené zuby.

„To je *rozkaz*.“ S viditelnou námahou přemístil pozornost zpátky k Harrymu. „Každopádně, co děláš na zmijozelské výuce obrany?“

Harry se zamračil. „Vydrž.“ Vložil ruku do váčku.

„Rozvrh.“ Podíval se na pergamen. „Obrana, 14:30, a právě teď je...“ Harry se podíval na své mechanické hodinky, které ukazovaly 11:23. „14:23, pokud jsem neztratil pojem o čase. Neztratil?“ Pokud ano, no, pak Harry věděl, jak se

dostat do jakékoli hodiny, ve které by teď měl být. Bože, jak jen miloval svůj obraceč času. Až na to bude dost starý, tak se s ním ožení.

„Neztratil, je to tak,“ řekl Draco zamračeně. Obrátil zrak do posluchárny, která se plnila zeleně lemovanými hábity a...

„*Debilvíři!*“ procedil Draco. „Co *ti* tu dělají?“

„Hmm,“ řekl Harry. „Profesor Quirrell říkal... zapomněl jsem přesnou formulaci... že bude ignorovat některé z bradavických výukových zvyklostí. Možná právě spojil všechny své hodiny.“

„Huh,“ řekl Draco. „Ty jsi tu první Havraspár.“

„Jo. Přišel jsem dřív.“

„Co potom děláš až tady vzadu?“

Harry zamrkal. „Nevím, přišlo mi to tu jako fajn místo?“

Draco si odfrkl. „Nemohl sis sednout dál od učitele, aniž bys opustil místnost.“ Draco se mírně naklonil dopředu a náhle vypadal soustředěně. „Pottere, je pravda to, co jsi řekl Derrickovi a jeho partě?“

„Kdo je Derrick?“

„Trefil jsi ho koláčem?“

„Ve skutečnosti dvěma koláči. A co že jsem mu měl říct?“

„Že ani v nejmenším není lstivý nebo ambiciózní, a že je urážkou odkazu Salazara Zmijozela.“ Draco na Harryho upřeně hleděl.

„To... celkem odpovídá,“ řekl Harry. „Myslím, že to bylo mnohem víc myšleno jako ,je tohle část nějakého nesmírně chytrého plánu, který ti získá budoucí výhodu, nebo je to jenom právě tak nesmyslná urážka odkazu Salazara Zmijozela, jak to vypadá‘ nebo něco takového. Nepamatuju si přesnou formulaci.“

Draco kroutil hlavou. „Všechny nás tu mateš, Pottere.“

„Huh?“ řekl Harry v upřímném zmatku.

„Warrington řekl, že dlouhý čas pod Moudrým kloboukem je jedno z průvodních znamení budoucího velkého temného pána. Všichni o tom mluvili, uvažovali, jestli by se k tobě čistě pro ten případ neměli začít lísat. Ale pak jsi šel a zachránil bandu *Mrzimorů*, u Merlina. A *pak* jsi řekl Derrickovi, že je urážkou odkazu Salazara Zmijozela! Co si o tom máme *myslet*?“

„Že jsem od Moudrého klobouku zařazený jako ,Zmijozel! Jen žertuju! Havraspár!‘ a podle toho se chovám.“

Pan Crabbe s panem Goylem se oba zachichotali, načež si pan Goyle rychle přitiskl dlaň na pusu.

„Radši bychom si měli jít zabrat místa,“ řekl Draco. Zaváhal, jeho hlas nabral formálnost. „Pottere, aniž bych se k něčemu zavazoval, přeji si pokračovat v naší předchozí konverzaci a tvoje podmínka je pro mě přípustná.“

Harry přikývl. „Vadilo by ti hodně, kdybychom to odložili na sobotní odpoledne? Dávám si teď takovou malou soutěž.“

„Soutěž?“

„Jestli dokážu přečíst všechny své učebnice stejně rychle jako Hermiona Grangerová.“

„Grangerová,“ zopakoval Draco. Oči se mu zúžily. „Ta mudlovská šmejdka, která si myslí, že je Merlin? Pokud se snažíš překonat ji, pak ti všichni Zmijozelové *ze srdce* přejí hodně štěstí a já tě nebudu obtěžovat až do soboty.“ Draco s respektem pokynul hlavou a odešel, následován svými nohsledy.

Ach, tohle bude velmi zábavné žonglování, to vidím už teď.

Učebna se teď rychle plnila všemi čtyřmi barvami: zelenou, červenou, žlutou a modrou. Draco a jeho dva přátelé se právě snažili dostat se ke třem sousedícím místům v první řadě – už obsazeným, samozřejmě. Pan Crabbe a pan Goyle se důrazně tyčili, ale nezdálo se, že by to mělo velký efekt.

Harry se sklonil nad svou učebnicí obrany a pokračoval ve čtení.

V 14:35, když už většina míst byla obsazená a nezdálo se, že by měl ještě někdo přijít, sebou profesor Quirrell na své židli náhle trhnul, posadil se zpříma a jeho tvář se objevila na plochých bílých obdélníkových předmětech, které byly připevněny k lavicím.

Harryho to zaskočilo – jak náhlé objevení tváře profesora Quirrella, tak ona podobnost s mudlovskou televizí. Bylo na tom něco nostalgického a smutného, tolik se to podobalo domovu, a přitom jím vůbec nebylo...

„Dobré odpoledne, mí mladí učeďníci,“ řekl profesor Quirrell. Zdálo se, že jeho hlas přichází z obrazovky na lavici a mluví přímo k Harrymu. „Vítejte na své první hodině bojové magie, jak ji nazvali zakladatelé Bradavic, nebo, jak bývá nazývána v pozdním dvacátém století, na hodině obrany proti černé magii.“

Následoval zvuk zběsilého škrabání, jak se překvapení studenti natáhli po svých pergamenech nebo sešitech.

„Ne,“ řekl profesor Quirrell, „skutečně se neobtěžujte si zapisovat, jak se tento předmět kdysi jmenoval. Žádné tak bezpředmětné otázky se v mých testech neobjeví. To vám slibuji.“

Mnozí studenti se napřímili s šokovanými výrazy na tvářích.

Profesor Quirrell se usmíval sevřenými rty. „Ti z vás, kteří promarnili svůj čas četbou zcela zbytečných učebnic obrany pro první ročník –“

Někdo ze sebe vydal zvuk, jako by se dusil. Harry si říkal, jestli to byla Hermiona.

„–mohli získat dojem, že přestože je tento předmět nazván obrana proti černé magii, ve skutečnosti řeší, jak se bránit proti přízračným motýlům, kteří způsobují mírně špatné sny, nebo proti kyselinovým slimákům, kteří dokážou rozpustit dvoupalcový dřevěný trám, když jim na to dáte skoro celý den.“

Profesor Quirrell se postavil tak prudce, že jeho židle poodjela od katedry. Obrazovka na Harryho lavici sledovala každý jeho pohyb. Profesor Quirrell nakráčel doprostřed učebny a zařval:

„Maďarský trnoocasý drak je vyšší než tucet mužů na sobě! Chrlí oheň tak rychle a přesně, že dokáže usmažit zlatonku v letu! Jediná smrtící kletba ho sejme!“

Z řad studentů se ozývalo lapání po dechu.

„Horský troll je ještě nebezpečnější než maďarský trnoocasý! Je dost silný, aby prokousl ocel! Jeho kůže je tak tvrdá, že odolá omračovacímu a sekacímu kouzlu! Jeho

čich je natolik citlivý, že rozpozná, zda je jeho kořist ve smečce nebo sama a zranitelná! Troll je mezi kouzelnými tvory nejstrašlivější ze všech, je jedinečný v tom, že sám na sobě dokáže udržovat přeměnění – vždy se přeměňuje do svého vlastního těla. Kdyby se vám nějak podařilo useknout mu ruku, během několika vteřin naroste zpátky! Oheň a kyseliny způsobí zjizvení, které může *dočasně* zmást trollovu regenerační schopnosti – na hodinu nebo dvě! Jsou dost chytrí na to, aby používali nástroje – třeba kyje! Horský troll je třetí nejnebezpečnější stvoření na celém světě! Jediná smrtící kletba ho složí.“

Studenti vypadali šokovaně.

Profesor Quirrell se pochmurně usmíval. „Vaše neužitečná náhražka za učebnici obrany pro třetí ročník navrhuje, abyste horského trolla vystavili slunečnímu světlu, které ho zmrazí na místě. To, moji mladí učeďníci, je přesně ten druh neužitečných vědomostí, jaký v mých hodinách nikdy nenajdete. Horského trolla nepotkáte za denního světla! Nápadem, že byste ho měli zastavit slunečním světlem, se pošetilí autoři učebnic jen snaží předvést své encyklopedické znalosti na úkor praktických věcí! To, že existuje směšně obskurní způsob, jak se vypořádat s horskými trolly, ještě neznamená, že byste se ho skutečně měli snažit použít! Smrtící kletba je

neblokovatelná, nezastavitelná a funguje naprosto pokaždé na cokoliv s mozkiem. Pokud jakožto dospělí kouzelníci zjistíte, že smrtící kletbu nemůžete použít, můžete se jednoduše přemístit pryč! Stejně tak když čelíte druhé nejdokonalejší vražedné mašině, mozkomorovi – prostě se přemístité pryč!“

„Pokud, samozřejmě,“ hlas profesora Quirrella byl teď tišší a tvrdší, „nejste pod vlivem protipřemísťovací kletby. Ne, existuje jen jediné monstrum, které vás může ohrozit, jakmile plně dospějete. To nejnebezpečnější monstrum na celém světě, tak nebezpečné, že se mu nic ani vzdáleně nepřibližuje. Dospělý kouzelník. To je jediná věc, která vás vždy bude schopná ohrozit.“

Profesorovy rty se stáhly do tenké linky. „Neochotně vás naučím dost prkotin na to, abyste získali známku postačující k postupu u těch částí vašich prvoročnickových závěrečných zkoušek, které jsou předepsány ministerstvem. Protože přesná známka, kterou v těchto sekcích dostanete, váš budoucí život nijak neovlivní, každý, kdo chce získat lepší než postačující známku, může klidně u té patetické napodobeniny učebnice plýtvat svým vlastním časem. Název tohoto předmětu nezní ,obrana proti drobným škůdcům‘. Jste tu, abyste se naučili bránit proti černé magii. Což znamená, a v tom si udělejme

naprosto jasno, obranu proti temným kouzelníkům. Lidem s hůlkami, kteří vás budou chtít zranit a také se jim to podaří, pokud je nezraníte jako první! Neexistuje obrana bez útoku! Neexistuje obrana bez boje! Tahle skutečnost je podle těch tlustých, přeplacených, bystrozory střezných politiků, kteří sestavili vaše osnovy, pro jedenáctileté příliš drsná. Do propasti s těmi hlupáky! Jste tu kvůli předmětu, který byl v Bradavicích vyučován osm set let! Vítejte ve vašem prvním ročníku bojové magie!“

Harry začal tleskat. Nemohl si pomoci, bylo to velmi inspirativní.

Jakmile začal tleskat, ozvala se roztroušená ozvěna od Nebelvíru a o něco silnější od Zmijozelu, ale většina studentů byla jednoduše příliš šokovaná, než aby reagovala.

Profesor Quirrell udělal úsečné gesto a potlesk okamžitě umlkl. „Převeliké díky,“ řekl. „Teď k praktickým záležitostem. Zkombinoval jsem všechny své hodiny prvních ročníků bojové magie do jediné třídy, což mi dovoluje věnovat vám dvakrát více času než v rozpůlených třídách –“

Následovala zděšená lapání po dechu.

„– a tuto zvýšenou zátěž vám vynahradím tím, že nebudu požadovat žádné domácí úkoly.“

Zděšená lapání po dechu ihned ustala.

„Ano, slyšeli jste mě správně. Naučím vás bojovat, ne do pondělka napsat dvanáct palců o bojování.“

Harry si zoufale přál, aby ho napadlo sednout si vedle Hermiony, aby teď mohl sledovat výraz na její tváři, ale na druhou stranu si byl celkem jistý, že si ho představuje přesně.

Taky se Harry zamiloval. Bude to svatba ve třech: on, obraceč času a profesor Quirrell.

„Pro ty z vás, kteří *chcete* u bojové magie trávit více času, jsem připravil jisté mimoškolní aktivity, které myslím shledáte jak zajímavými, tak poučnými. Chcete světu předvést své *vlastní* schopnosti místo abyste jen sledovali, jak čtrnáct jiných lidí hrát famfrpál? V armádě může bojovat i víc než sedm lidí.“

A kruci.

„Tato i další mimoškolní aktivity vám také získají Quirrell body. Ptáte se, co jsou Quirrell body? Školní bodový systém nevyhovuje mým potřebám, dělá školní body příliš vzácné. Rád svým studentům dávám vědět, jak si vedou, o něco častěji. Při těch vzácných příležitostech, kdy vám dám psaný test, se oznámkuje sám, už když ho budete vyplňovat, a pokud zodpovíte vícero souvisejících otázek špatně, test sám vám ukáže jména studentů, kteří

na ony otázky odpověděli správně a tito studenti si budou moci vydělat Quirrell body tím, že vám pomohou.“

...wow. Proč ostatní profesori nepoužívali takový systém?

„Říkáte si, k čemu jsou Quirrell body? Začneme tím, že deset Quirrell bodů bude mít hodnotu jednoho školního bodu. Ale získají vám i jiné výhody. Chtěli byste složit zkoušku v neobvyklý čas? Je tu nějaká konkrétní hodina, kterou byste raději přeskočili? Zjistíte, že dokážu být velmi flexibilní ve prospěch studentů, kteří shromáždili dost Quirrell bodů. Quirrell body budou rozhodovat o generálech v armádách. A k Vánocům – těsně před vánočními prázdninami – někomu splním přání. Jakýkoliv se školou spjatý výkon, který bude v dosahu mé moci, mého vlivu, a hlavně mého důvtipu. Ano, byl jsem ve Zmijozelu a nabízím vám, že ve váš prospěch připravím lstivou intriku, pokud si to splnění vašeho přání bude žádat. Toto přání splním tomu, kdo získá nejvíce Quirrell bodů mezi všemi sedmi ročníky.“

To bude Harry.

„Teď nechte své knihy a ostatní věci na lavicích – budou v bezpečí, obrazovky vám je ohlírají – a pojdte dolů na tuto plošinu. Zahrajeme si hru zvanou *Kdo je nejnebezpečnějším studentem v ročníku*.“

Harry stočil hůlku v pravé ruce a řekl „*Ma-ha-su!*“

Ozvalo se další vysoko posazené ‚bing‘ od vznášející se modré koule, kterou profesor Quirrell Harrymu určil za terč. Tento konkrétní zvuk označoval perfektní zásah, jaký už Harry zaznamenal u devíti z deseti posledních pokusů.

Profesor Quirrell někde vyhrabal kletbu, která byla extrémně lehká na výslovnost, měla směšně lehký pohyb hůlkou a taky měla tendenci strefit cokoli, na co jste se zrovna dívali. Profesor Quirrell pohrdavě prohlásil, že opravdová bojová magie je mnohem obtížnější. Že tahle kletba by byla ve skutečném boji k ničemu. Že to byl stěžejí ovladatelný výboj magie, jehož jedinou obtíží bylo zaměření, a že by při zásahu na chvíli způsobil bolest úměrnou tvrdé ráně do nosu. Že jediným účelem toho testu bylo zjistit, kdo se učí rychle, protože profesor Quirrell si byl jistý, že nikdo z nich se s touto nebo podobnou kletbou ještě nesetkal.

Harryho nic z toho nezajímalo.

„*Ma-ha-su!*“

Červený výboj energie vystřelil z jeho hůlky a strefil terč, a modrá koule znovu vydala to ‚bing‘, které znamenalo, že jeho kouzlo *skutečně fungovalo*. Přál si, aby terče uhýbaly, jako ty malé koule, které Ben Kenobi používal pro

trénování Luka, ale profesor Quirrell místo toho seřadil všechny studenty a terče do úhledných řad, což zajišťovalo, že nestrefí jeden druhého.

Poprvé od chvíle, kdy Harry dorazil do Bradavic, se cítil jako opravdový kouzelník.

Takže Harry sklonil hůlku, skočil doprava, pozvedl ji, stočil a zařval „*Ma-ha-su!*“

Následovalo méně vysoké ‚dong‘, které naznačovalo, že to nebylo úplně ono.

Harry strčil hůlku do kapsy, skočil zpátky doleva, vytáhl ji a vypálil další paprsek energie.

Vysoko posazené ‚bing‘, které vyvolal, mohlo být tím nejuspokojivějším zvukem, který ve svém životě slyšel. Harrymu se chtělo z plných plic vítězoslavně zařvat.

OVLÁDÁM MAGII! BOJTE SE MĚ, ZÁKONY FYZIKY, JDU SI VÁS OHNOUT PŘES KOLENO!

„*Ma-ha-su!*“ Harryho hlas byl docela hlasitý, ale stěží slyšitelný přes setrvalý příval podobných výkřiků z dalších koutů plošiny.

„Dost,“ řekl zesílený hlas profesora Quirrella. (Nezněl hlasitě. Zněl jako normální hlas přicházející zpoza vašeho levého ramene, bez ohledu na to, kde jste se vzhledem k profesorovi nacházeli.) „Vidím, že všem z vás se to už

alespoň jednou podařilo.“ Všechny terčové koule se zbarvily červeně a odpluly směrem ke stropu.

Profesor Quirrell stál na zvýšeném pódiu uprostřed plošiny a jednou rukou se zlehka opíral o katedru.

„Říkal jsem vám,“ řekl profesor Quirrell, „že si zahrajeme hru zvanou *Kdo je nejnebezpečnější student ve třídě*. V této třídě je jedna osoba, která ovládla jednoduchou summerskou údernou kletbu rychleji, než kdokoli jiný –“

Ále, bla bla bla.

„– a pak se vydala pomoci sedmi dalším studentům. Za což ve vašem ročníku získává prvních sedm Quirrell bodů. Hermiono Grangerová, pojdte prosím dopředu. Je čas na další kolo hry.“

Hermiona Grangerová vykročila vpřed, ve výrazu její tváře se mísil triumf a obavy. Havraspárští se na ni dívali s hrdostí, Zmijozelové se zlostí a Harry s upřímným podrážděním. Tentokrát si vedl dobře. Pravděpodobně byl i v lepší polovině, když tu všichni pracovali s předem neznámým kouzlem a Harry dočetl celou *Magickou teorii* od Adalberta Wafflinga. A stejně si *Hermiona vedla lépe*.

V koutku Harryho mysli dlel strach, že Hermiona je jednoduše chytřejší než on.

Ale pro teď se rozhodl upnout své naděje na to, že a) Hermiona přečetla mnohem víc než běžné učebnice a b) Adalbert Waffling byl netaalentovaný opruz, který napsal *Magickou teorii*, jen aby se podbízel školní radě, která neměla vysoké mínění o jedenáctiletých.

Hermiona došla k ústřední plošině a vkročila na ni.

„Hermiona Grangerová zvládla naprosto neznámé kouzlo během dvou minut – skoro o celou minutu dříve než další student v pořadí.“ Profesor Quirrell se na místě pomalu otočil, aby pohlédl na všechny studenty, kteří je pozorovali. „Mohla by inteligence udělat ze slečny Grangerové nejnebezpečnější studentku ročníku? Hm? Co myslíte?“

Nezdálo se, že by si v tuto chvíli někdo něco myslel. Ani Harry si nebyl jistý, co říct.

„Nuže, proč to nezjistit?“ řekl profesor Quirrell. Otočil se k Hermioně a pokynul směrem ke zbytku třídy. „Vyberte si kteréhokoliv studenta a sešlete na něj jednoduchou údernou kletbu.“

Hermiona ztuhla na místě.

„No tak,“ řekl profesor Quirrell hladce. „Seslala jste toto kouzlo perfektně více než padesátkrát. Není to ani trvale škodlivé, ani nijak zvlášť bolestivé. Bolí to jen jako tvrdší facka a trvá to pár vteřin.“ Hlas profesora Quirrella ztvrdl.

„Tohle je přímý rozkaz od vašeho profesora, slečno Grangerová. Zvolte si cíl a sešlete jednoduchou údernou kletbu.“

Hermionina tvář se zkroutila hrůzou a hůlka se jí třásla v ruce. Harryho prsty plny sympatie svíraly jeho vlastní hůlku. I přesto, že chápal, o co se profesor Quirrell snaží. I přesto, že chápal, co chce sdělit.

„Pokud nezvednete hůlku a nevypálíte, slečno Grangerová, ztratíte Quirrell bod.“

Harry zíral na Hermionu, přál si, aby pohlédla jeho směrem. Pravou rukou si jemně poklepával na hrud'. *Vyber si mě, já se nebojím...*

Hermionina hůlka s sebou v její ruce škusbla; pak se její tvář uvolnila a ona sklonila hůlku k boku.

„Ne,“ řekla Hermiona Grangerová.

Její hlas byl klidný, a přestože nebyl hlasitý, v tom tichu ho slyšeli všichni.

„Pak vám musím odebrat jeden bod,“ řekl profesor Quirrell. „Tohle je test a vy jste v něm neuspěla.“

Zasáhlo ji to, to Harry viděl. Ale ramena udržela vzpřímená.

Hlas profesora Quirrella byl chápavý a zdálo se, že zaplňuje celý prostor. „Znalost věcí občas nestačí, slečno Grangerová. Pokud nedokážete udělit či přijmout násilí o

intenzitě nakopnutého palce, pak se nedokážete bránit a prvním ročníkem obrany neprojdete. Prosím, vraťte se ke svým spolužákům.“

Hermiona odešla zpátky k havraspárskému chumlu. Její tvář vypadala mírumilovně a Harrymu se z nějakého podivného důvodu chtělo začít tleskat. I přesto, že profesor Quirrell měl *pravdu*.

„Takže,“ řekl profesor Quirrell. „Zjistili jsme, že Hermiona Grangerová není nejnebezpečnějším studentem ve třídě. Kdo si myslíte, že by tu mohl být skutečně nejnebezpečnější? Vyjma mě, samozřejmě.“

Harryho oči se bezděky obrátily k zmijozelskému kontingentu.

„Draco ze vznešeného a starobylého rodu Malfoyů,“ řekl profesor Quirrell. „Zdá se, že značné množství vašich spolužáků se dívá vaším směrem. Prosím, předstupte.“

Draco to udělal a nesl se s jistou hrdostí. Vstoupil na pódium a s úsměvem se podíval na profesora Quirrella.

„Pane Malfoyi,“ řekl profesor Quirrell. „Palte.“

Harry by se to pokusil zastavit, kdyby měl čas, ale Draco se v jediném hladkém pohybu otočil k havraspárské skupince, zvedl hůlku, řekl „*Mahasu!*“ jako by to byla jedna slabika a Hermiona řekla „Au!“ a bylo to.

„Dobrá rána,“ řekl profesor Quirrell. „Dva Quirrell body pro vás. Ale řekněte mi, proč jste si zvolil slečnu Grangerovou?“

Chvilka ticha.

Konečně Draco řekl: „Protože nejvíc vyčnívala.“

Profesorovy rty se zkroutily do tenkého úsměvu. „A to je pravý důvod, proč je Draco Malfoy nebezpečný. Pokud by si vybral kohokoliv jiného, oné osobě by se s vysokou pravděpodobností nelíbilo, že byla vybrána, a pan Malfoy by si s vysokou pravděpodobností udělal nepřítele. A zatímco by pan Malfoy pro svůj výběr mohl poskytnout i jiné vysvětlení, nejen, že by mu to nic nepřineslo, ale jen by si část z vás zneprátelil, zatímco ostatní stojí na jeho straně, ať už něco řekne, nebo ne. Zkrátka, pan Malfoy je nebezpečný, protože ví, koho má udeřit a koho ne, jak si dělat spojence a jak se vyhýbat tvoření nepřátel. Další dva Quirrell body pro vás, pane Malfoyi. A vzhledem k tomu, že jste příkladně předvedl ctnost Zmijozelu, myslím si, že i Salazarova kolej si zaslouží bod. Můžete se vrátit ke svým přátelům.“

Draco se zlehka uklonil a vrátil se ke zmijozelské skupině. Z toho směru se také začalo ozývat nějaké tleskání, ale profesor Quirrell udělal úsečné gesto a znovu nastalo ticho.

„Zdálo by se, že naše hra je u konce,“ řekl profesor Quirrell. „Ale přesto je v této třídě jeden student, který je ještě nebezpečnější než dědic Malfoyů.“

A *ted'* se z nějakého důvodu nechutná spousta lidí koukala na...

„Harry Potter. Prosím předstupte.“

To nevěstilo nic dobrého.

Harry neochotně postoupil k místu, kde na vyvýšeném pódiu stál profesor Quirrell a jednou rukou se stále opíral o katedru.

Zdálo se, že nervozita z toho, že je postaven do středu pozornosti, zostřuje Harryho myšlení. Blížil se ke stupínku a jeho mozek přebíral možnosti – o čem by si tak profesor Quirrell mohl myslet, že by to mohlo ukázat jeho nebezpečnost? Požádá ho, aby seslal kouzlo? Aby porazil Pána zla?

Aby předvedl svou údajnou imunitu proti smrtící kletbě? Profesor Quirrell byl určitě příliš chytrý, než aby zkoušel něco *takového*...

Harry se zastavil pořádný kus před pódiem a profesor Quirrell ho nevyzval, aby přišel blíž.

„Ironie je v tom,“ řekl profesor Quirrell, „že jste se všichni podívali na správnou osobu, ale z naprosto špatných důvodů. Myslíte si,“ profesorovy rty se zkroutily,

„že když Harry Potter porazil Pána zla, musí být velmi nebezpečný. Bah. Byl mu jeden rok. Ať už Pána zla zabil jakýkoli rozmar osudu, se schopností pana Pottera bojovat to nemělo nic společného. Ale poté, co jsem slyšel zvěsti, že jeden Havraspár vzdoroval pěti starším Zmijozelům, jsem vyzpovídal několik očitých svědků a došel jsem k závěru, že Harry Potter bude mým nejnebezpečnějším studentem.“

Harrymu se do těla vlila dávka adrenalinu. Nevěděl, k jakému závěru profesor Quirrell došel, ale nemohlo to být nic dobrého.

„Ehm, pane profesore –“ začal Harry.

Profesor Quirrell vypadal pobaveně. „Vy si myslíte, že jsem přišel se špatnou odpovědí, že, pane Pottere? Naučíte se mít o mně *lepší* mínění.“ Profesor Quirrell se narovnal.

„Pane Pottere, všechny věci mají svá nezvyklá využití. Jmenujte mi deset nezvyklých využití, kterými by se objekty v této místnosti daly použít v souboji!“

Na chvíli Harry oněměl prostým šokem, že ho někdo pochopil.

A potom se z něj začaly hrnout nápady.

„Jsou tu lavice dost těžké na to, aby zabily, pokud by byly spuštěny z velké výšky. Jsou tu židle s kovovými nohama, kterými by se s dostatečnou silou dal někdo

probodnout. Vzduch v této učebně může být smrtící, pokud zmizí, protože ve vakuu lidé umírají, a stejně tak může posloužit jako nosič jedovatých plynů.“

Harry se musel zarazit, aby se nadechl, a do té pauzy profesor Quirrell řekl:

„To jsou tři. Potřebujete deset. Zbytek spolužáků si myslí, že už jste použil celý obsah třídy.“

„*Ha!* Podlaha může být odstraněna, aby byla vytvořena jáma plná bodáků, strop může být na někoho stržen, zdi mohou sloužit jako materiál k přeměnění libovolného počtu smrtících věcí – nožů, řekněme.“

„To je šest. Ale teď už určitě vyškrabujete ze dna.“

„Ještě jsem ani nezačal! Jen se podívejte na všechny ty lidi! Použít Nebelvíra k útoku na nepřítele samozřejmě patří mezi *běžná* použití –“

„To bych vám nedovolil započítat.“

„– ale v jejich krvi můžete někoho utopit. Havraspáři jsou známí pro své mozky, ale jejich vnitřní orgány mohou být prodány na černém trhu a peníze použity na najmutí assassina. Zmijozelové nejsou jako nájemní vrazi zas tak užiteční, ale mohou být vrženi s dostatečnou silou a rozdrtit nepřítele. A Mrzimorové, krom toho, že jsou tvrdí pracanti, také mají kosti, které mohou být vyjmuty, naostřeny a použity jako zbraně.“

Ted' už zbytek třídy zíral na Harryho v hrůze. Dokonce i Zmijozelové vypadali šokovaně.

„To je deset, i když jsem velkorysý, že vám počítám ten havraspárský. Ted', extra bod navíc za každé použití předmětu v místnosti, které jste ještě nejmenoval.“

Profesor Quirrell Harryho obdařil přátelským úsměvem.

„Zbytek třídy si myslí, že ted' jste v koncích, protože už jste vyjmenoval všechno, až na terče, a o těch nemáte představu, jak by mohly být použity.“

„Bah! Jmenoval jsem všechny lidi, ale ne svůj hábit, který může být použit k udušení nepřítele, pokud se mu dostatečně mnohokrát omotá kolem hlavy, nebo hábit Hermiony Grangerové, který může být roztrhán na pruhy, svázán do provazu a použit jako oprátka, nebo hábit Draca Malfoye, který může být použit k zapálení ohně –“

„Tři body,“ řekl profesor Quirrell, „a žádné další oblečení.“

„Moje hůlka může být vražena do nepříteleva mozku skrz oční důlek,“ a někdo vydal zhrozený, dávivý zvuk.

„Čtyři body, žádné další hůlky.“

„Moje hodinky by mohly někoho udusit, kdyby mu byly nacpány do krku –“

„Pět bodů a dost.“

„Hmf,“ řekl Harry. „Deset Quirrell bodů za jeden školní bod, správně? Měl jste mě nechat pokračovat, dokud bych nevyhrál školní pohár, ještě jsem ani nezačal s nezvyklým využitím všeho, co mám v kapsách.“ Nebo v samotném scvrččím váčku, a to nemohl mluvit o obraceči času, nebo o neviditelném plášti, a určitě tu muselo být *něco*, co by mohl říct o těch červených koulích...

„Dost, pane Pottere. Dobrá, rozumí všichni, co dělá pana Pottera nejnebezpečnějším studentem ve třídě?“

Následovalo tiché souhlasné mumlání.

„Řekněte to nahlas, prosím. Terry Boote, co dělá vašeho kolegu nebezpečným?“

„Ehm... um... je kreativní?“

„Špatně!“ zařval profesor Quirrell a zvuk jeho pěsti dopadající na katedru byl zesílen, takže každého přiměl sebou škubnout. „Všechny nápady pana Pottera byly horší než neužitečné!“

Harry se překvapeně zarazil.

„Odstranit podlahu k vytvoření bodákové jámy? Směšné! Při boji nemáte tolik času na přípravu, a pokud byste ho měli, dal by se využít stovkami lepších způsobů. Přeměnit materiál zdí? Pan Potter nedokáže přeměňovat! Pan Potter měl přesně jeden nápad, který by mohl použít okamžitě, hned teď, bez zdlouhavé přípravy nebo

spolupracujícího nepřítele nebo magie, kterou neovládá. Tím nápadem bylo vrazit hůlku do nepříteleva očního důlku. A i tak je mnohem pravděpodobnější, že by hůlku zlomil, než že by tím zabil svého soka. Stručně řečeno, pane Pottere, obávám se, že vaše návrhy byly jeden jako druhý úděsné.“

„Cože?“ řekl Harry rozhořčeně. „*Požádal* jste mě o nezvyklé nápady, ne o praktické! Myslel jsem nekonvenčně! Jak byste vy použil něco z téhle místnosti, abyste někoho zabil?“

Výraz profesora Quirrella byl nesouhlasný, ale kolem očí měl pobavené vrásky. „Pane Pottere, nikdy jsem neřekl, že máte *zabít*. Existuje čas a místo, kdy je vhodnější zajmout nepřítele živého, a bradavická učebna obvykle bývá jedním z těchto míst. Ale abych odpověděl na vaši otázku – praštil bych ho do krku hranou židle.“

Od Zmijozelů se ozval nějaký ten smích, ale smáli se s Harrym, ne Harrymu.

Všichni ostatní vypadali spíš zděšeně.

„Ale pan Potter teď ukázal, proč je nejnebezpečnějším studentem ve třídě. Požádal jsem o nezvyklé využití předmětů v této třídě k souboji. Pan Potter mohl navrhnout použití lavice k zablokování kletby, nebo použití židle k podražení nohou, nebo omotání látky

kolem ruky k vytvoření improvizovaného štítu. Místo toho každé využití, které pan Potter jmenoval, bylo ofenzivní namísto defenzivní, a buď smrtící, nebo potenciálně smrtící.“

Cože? Počkat, to nemohla být pravda... Harryho se zmocnila náhlá závrať, když se snažil vzpomenout, co přesně navrhl, určitě tam musel být i jiný příklad...

„A to,“ řekl profesor Quirrell, „je důvodem, proč nápady pana Pottera byly tak podivné a neužitečné – protože musel sáhnout hluboko do nepraktičnosti, aby si udržel standard *zabití nepřítele*. Každý nápad, který ho nesplňuje, pro něj nebyl hoden zvážení. To dokazuje vlastnost, kterou bychom mohli nazvat *úmyslem zabít*. Já ho mám. Harry Potter ho má, a to je důvodem, proč přiměl couvnout pět starších Zmijozelů. Draco Malfoy ho nemá, ještě ne. Panem Malfoyem by stěží otrásla zmínka o běžné vraždě, ale i on byl šokován – ano, byl jste, pane Malfoyi, pozoroval jsem vaši tvář – když pan Potter popisoval, jak by použil těla svých spolužáků jako vražedného materiálu. Ve vašich myslích jsou cenzoři, kteří vás přimějí se od takových myšlenek odvracet. Pan Potter myslí *čistě* jen na zabití nepřítele a za tím účelem se chopí jakýchkoliv prostředků – neucukne, jeho cenzoři nefungují. I přesto, že je jeho mladistvý talent tak netrénovaný a nepraktický,

že je neužitečný, jeho *úmysl zabít* dělá Harryho Pottera *nejnebezpečnějším studentem ročníku*. Poslední bod pro něj – ne, udělejme z toho bod pro Havraspár – za tuto nepostradatelnou vlastnost pravého bojového mága.“

Harryho ústa byla doširoka otevřená v bezhlasném šoku, jak zběsile pátral po něčem, co by na to mohl odpovědět.

Takový já přece vůbec nejsem!

Ale viděl, že ostatní studenti tomu začínají věřit. Harryho mozek přebíral všechna možná popření, ale nemohl najít nic, co by obstálo proti autoritativnímu hlasu profesora Quirrella. Nejlepší, s čím dokázal přijít, bylo ‚Nejsem psychopat, jen jsem velice kreativní‘ a to taky znělo zlověstně. Potřeboval přijít s něčím nečekaným, něčím, co by lidi přimělo zarazit se a změnit názor –

„A teď,“ řekl profesor Quirrell. „Pane Pottere. Palte.“

Nic se nestalo, samozřejmě.

„No, dobrá,“ řekl profesor Quirrell. Povzdechl si.

„Předpokládám, že všichni musíme někde začít. Pane Pottere, vyberete si, kterého studenta chcete, a sešlete na něj jednoduchou údernou kletbu. A vy tak *učiníte* dřív, než dnes rozpustím třídu. Pokud ne, začnu odebírat školní body, dokud to neuděláte.“

Harry opatrně zvednul hůlku. To udělat musel, nebo by profesor Quirrell začal odebírat body ihned.

Pomalů, jako na otáčejícím se rožni, se Harry otočil ke Zmijozelům.

A Harryho oči se střetly s Dracovými.

Draco nevypadal ani v nejmenším vystrašeně. Nedával mu žádné viditelné znamení souhlasu, jako Harry ukazoval Hermioně, ale to se od něj taky stěží dalo očekávat. Ostatní Zmijozelové by to považovali za zvláštní.

„K čemu to váhání?“ řekl profesor Quirrell. „Určitě je tu jen jedna očividná volba.“

„Ano,“ řekl Harry. „Jen jedna *očividná* volba.“

Harry stočil hůlku a řekl „*Ma-ha-su!*“

Ve třídě nastalo naprosté ticho.

Harry třásl levou rukou a snažil se zbavit zbylého bodání.

Následovalo další ticho.

Profesor Quirrell si po chvilce povzdechl. „Ano, ano, velmi důvtipné, ale byla tu jistá lekce a vy jste se jí vyhnul. Jeden bod z Havraspáru za předvádění vlastní chytrosti na úkor skutečného cíle. Hodina je u konce.“

A než kdokoli jiný stačil promluvit, Harry zahlaholil:

„Jenom žertuju! HAVRASPÁR!“

Zavládlo krátké ticho, zvuk myslících lidí, a pak začalo mumlání, které rychle zesílilo na hluk hovorů.

Harry se otočil k profesoru Quirrellovi, oni dva si potřebovali promluvit –

Quirrell se zhrouceně plahočil zpátky ke své židli.

Ne. Nepřípustné. *Opravdu* si potřebovali promluvit. K čertu s tou hrou na zombie, profesor Quirrell by se přece probudil, kdyby s ním Harry párkrát zatřásl. Harry vyrazil vpřed –

NE

NESMÍŠ

ŠPATNÝ NÁPAD

Harry zavrával a s pocitem závratí zůstal stát.

A pak jej obklopil houf Havraspárů a diskuze začaly.

17. Lokalizování hypotézy – Vypočitatelnost, létání, ředitel

Rowling byla vždycky jízda.

Historická poznámka: V římském kalendáři ,Idy' označují patnáctý den března, května, července a října, a třináctý den všech ostatních měsíců.

„Začneš vidět vzory, vnímat rytmus světa.“

Čtvrtek.

Pokud byste chtěli být konkrétnější, čtvrtek ráno, 7:24.

Harry seděl na své posteli, učebnice mu ochable ležela v nehybných rukou.

Harry právě dostal nápad na *skutečně geniální* pokus.

Znamenalo by to počkat si na snídani o hodinu déle, ale od toho měl müsli tyčinky. Ne, tento nápad naprosto nutně potřeboval otestovat hned teď, okamžitě, bez odkladu.

Harry odložil učebnici, vystřelil z postele, oběhl ji, vytáhl podzemní patro svého kufru, seběhl dolů a začal přemísťovat krabice knih. (Vážně by si potřeboval vybalit a pořídit nějaké police, ale právě byl uprostřed své učebnicové soutěže s Hermionou a zaostával, takže opravdu neměl čas.)

Našel knihu, kterou chtěl, a vyběhl zpátky nahoru.

Ostatní chlapci se chystali do Velké síně na snídani.

„Promiň, mohl bys pro mě něco udělat?“ řekl Harry. Během řeči přejížděl obsah knihy, našel číslo stránky s prvním desetitisícem prvočísel, nalistoval ji a dal knihu Anthonymu Goldsteinovi. „Vyber z tohoto seznamu dvě trojciferná čísla. Neříkej mi, která to jsou. Jen je spolu vynásob a řekni mi výsledek. Jo, a mohl bys ten výpočet udělat dvakrát, abys to překontroloval? Prosím, ujisti se, že máš správnou odpověď, nejsem si jistý, jestli by se něco nestalo se mnou nebo s vesmírem, kdybys v tom násobení udělal chybu.“

O životě v havraspárské chlapecké ložnici v posledních několika dnech dost vypovíдало, že Anthony se neobtěžoval otázkami typu „Proč jsi najednou tak vyskočil?“ nebo „To se mi zdá vážně divné, na co to potřebuješ?“ nebo „Co má znamenat, že si nejsi jistý, co by se stalo s vesmírem?“

Antony knihu bez komentáře přijal a vytáhl pergamen a brk. Harry udělal otočku, zavřel oči, aby nic neviděl, a netrpělivě tančil sem a tam a poskakoval nahoru dolů. Vzal si blok na psaní a mikrotužku a připravil se.

„Ok,“ řekl Antony. „Sto osmdesát jedna tisíc, čtyři sta dvacet devět.“

Harry napsal 181 429. Zopakoval, co právě napsal a Antony mu to potvrdil.

Pak se Harry rozběhl zpátky do podzemní místnosti svého kufru, podíval se na hodinky (ukazovaly 4:28, což znamenalo 7:28) a zavřel oči.

Asi o třicet vteřin později uslyšel zvuk kroků, následovaný zvukem zavírání východu z kufru. (Nebál se, že by se udusil. Když už jste si koupili skutečně dobrý kufr, automaticky měl kouzlo na obnovování vzduchu v základní výbavě. Že je ta magie úžasná? Nemusíte řešit ani účty za elektřinu.)

A když Harry otevřel oči, spatřil to, co doufal, že uvidí – složený papír na podlaze, dárek od svého budoucího já.

Nazvěme tento papír „Papír-2“

Harry vytrhl list papíru ze svého bloku.

Nazvěme tento papír „Papír-1“. Byl to samozřejmě ten samý kus papíru. Když jste se podívali pořádně, viděli jste, že i ty odtrhnuté okraje souhlasí.

Harry si v duchu znovu prošel algoritmus, podle kterého se chystal postupovat.

Pokud by rozložil Papír-2 a ten byl čistý, napsal by „101 x 101“ na Papír-1, složil by ho, hodinu by se učil, vrátil by se zpátky časem, odhodil Papír-1 (který by se tím pádem

stal Papírem-2) a vyšel z podzemní místnosti, aby se připojil ke svým spolužákům na snídani.

Pokud by otevřel Papír-2 a na něm by byla napsaná dvě čísla, Harry by je spolu vynásobil.

Pokud by se jejich výsledek rovnal 181 429, Harry by ty dvě čísla napsal na Papír-1 a poslal Papír-1 zpátky časem.

Jinak by Harry přidal 2 k číslu napravo a napsal by novou dvojici čísel na Papír-1. Pokud by to tedy nevytvořilo číslo větší než 997, v tom případě by přidal 2 k číslu nalevo a napravo by napsal 101.

A pokud by na Papíru-2 stálo 997×997 , Harry by nechal Papír-1 prázdný.

To znamenalo, že jediná možná *stabilní* časová smyčka by byla ta, ve které Papír-2 obsahoval dva prvočíselné činitele čísla 181 429.

Pokud by tohle fungovalo, Harry by to mohl použít k získání jakékoli odpovědi, kterou bylo snadné zkontrolovat, ale těžké najít. Dokázal by *nejen*, že s obracečem času se $P=NP$ ^[26], ten trik byl *mnohem* *všeobecnější*. Harry by ho mohl použít k zjištění kombinací u zámků, nebo jakéhokoli hesla. Možná by i mohl najít vchod do zmijozelské tajemné komnaty, pokud by dokázal přijít s nějakým způsobem, jak systematicky popsat

všechna místa v Bradavicích. Byl by to naprosto fantastický podvůdek i podle Harryho měřítek podvádění.

Harry vzal Papír-2 do lehce roztřesené ruky a rozložil ho.

Na Papíru-2 bylo lehce roztřeseným rukopisem napsáno:

NEHRAJ SI S ČASEM

Harry napsal lehce roztřeseným rukopisem „NEHRAJ SI S ČASEM“ na Papír-1, úhledně ho složil a rozhodl se nepodnikat žádné další skutečně geniální experimenty s časem, dokud mu nebude alespoň patnáct let.

Pokud Harry věděl, tohle byl ten nejděsivější výsledek experimentu v celých dějinách vědy.

Během další hodiny bylo pro Harryho soustředění se na svou učebnici poněkud obtížnější.

A tak začal Harryho čtvrtek.

Čtvrtek.

Pokud byste chtěli být konkrétnější, čtvrtek odpoledne, 15:32.

Harry stál spolu se všemi ostatními chlapci z prvních ročníků venku na travnaté ploše vedle madam Hoochové a bradavické zásoby košťat. Dívky se učily létat odděleně.

Zřejmě se z nějakého důvodu dívky nechtěly učit létání na košťatech v přítomnosti chlapců.

Harry byl celý den trošku mimo. Prostě nedokázal přestat myslet na to, proč *tato konkrétní* časová smyčka byla vybrána z toho, co retrospektivně viděl jako docela široké pole možností.

Navíc: *košťata*? Vážně? Chystal se létat v podstatě na úsečce? Nebyl to ten nejnestabilnější tvar, jaký jste mohli najít, pokud nepočítáte pokusy udržet se na skleněné kuličce? Kdo ze všech možných tvarů vybral pro létací pomůcku zrovna *tento*? Harry doufal, že jde jen o nějaký řečnický obrat, ale ne, stáli vedle něčeho, co se skutečně mimořádně podobalo obyčejným kuchyňským košťatům. Chytl se snad někdo nápadu létajících košťat a odmítl zvážit cokoli jiného? Muselo to tak být. Ani náhodou to nemohlo být tak, že by se ideální předmět k *uklizení kuchyně* naprosto shodoval s ideálním předmětem k *létání*, pokud jste plánování obou začali s čistým papírem.

Byl jasný den s čistě modrou oblohou a oslnivým sluncem, které přímo prosilo o šanci zasvítit vám do očí a oslepit vás, pokud byste se pokoušeli létat kolem. Zem byla příjemná a suchá a vyprahlá a pod Harryho nohama se zdála velmi, velmi tvrdá.

Harry si připomínal, že i u nejnešikovnějšího z jedenáctiletých se očekávalo, že se tohle naučí, a že to nemůže být tak těžké.

„Zvedněte svou pravou ruku, nebo levou, pokud jste leváci, nad koště,“ zvolala madam Hoochová. „A řekněte VZHŮRU!“

„VZHŮRU!“ zařvali všichni.

Koště Harrymu ochotně skočilo do ruky.

Což ho pro jednu postavilo do čela třídy. Říct „VZHŮRU“ bylo očividně o hodně obtížnější, než by se zdálo, a většina košťat se válela na zemi nebo se snažila od svých potenciálních letců utéct.

(Samozřejmě Harry by se vsadil, že Hermione to při své ranní lekci zvládla přinejmenším stejně dobře. V žádném případě tu nemohlo být nic, co by *on* dokázal na první pokus zvládnout lépe než Hermione, a pokud *ano* a ukázalo by se, že je to *létání na koštětech* namísto něčeho intelektuálního, Harry by se prostě šel zahrabat sám.)

Chvilí trvalo, než se každému podařilo k sobě koště dostat. Madam Hoochová jim ukázala, jak nasednout, a pak obešla trávník, aby jim opravila sevření a postoje. Jak se zdálo, ani těch pár dětí, kterým bylo dovoleno létat doma, se to nenaučilo správně.

Madam Hoochová přehlédla řadu chlapců a přikývla.
„Až zapískám na píšťalku, pořádně se odrazíte od země.“

Harry polknul, aby potlačit nevolnost.

„Udržujte svá košťata v klidu, zvedněte se o metr, dva, a pak se rovnou vraťte dolů tím, že se mírně předkloníte dopředu. Na moje písknutí – tři – dva –“

Jedno z košťat vystřelilo vzhůru, což bylo doprovázeno výkřikem – hrůzy, ne potěšení. Chlapec se během stoupání příšernou rychlostí točil, pochytili jen záblesky jeho bílé tváře –

Jako ve zpomaleném pohybu Harry znovu sklouzl ze svého koštěte a zašmátral po své hůlce, i když ani nevěděl, co by s ní chtěl udělat, měl za sebou jen dvě lekce formulí a až na té druhé probírali vznášecí zaklínadlo, ale Harrymu se podařilo seslat ho správně jen v jednom ze tří pokusů a rozhodně by nedokázal udržet ve vzduchu celého člověka –

Pokud je ve mně nějaká skrytá síla, ať se projeví TED!

„Vrať se zpátky, chlapče!“ zakřičela madam Hoochová (to byla snad ta nejzbytečnější instrukce od *instruktorky létání* při zápolení s nekontrolovatelným koštětem, a plně automatický oddíl Harryho mozku madam Hoochovou přidal na svůj seznam hlupáků).

A teď ho ještě koště shodilo.

Za začátku se zdálo, že se vzduchem pohybuje velmi pomalu.

„*Wingardium Leviosa!*“ zařval Harry.

Kouzlo selhalo. Cítil, jak selhalo.

Následovalo BUCH a vzdálený křupavý zvuk, a chlapec zůstal ležet tváří dolů na trávě.

Harry uklidil hůlku a plnou rychlostí se rozběhl. Dorazil k chlapci ve stejnou chvíli jako madam Hoochová. Natáhl se do svého váčku a snažil se vzpomenout si na, ach bože, jak se to jen jmenovalo, to je jedno, prostě zkusí

„Léčitelský balíček!“ a skočil mu do ruky a –

„Zlomené zápěstí,“ řekla madam Hoochová. „Uklidni se, chlapče, má jen zlomené zápěstí!“

S pomyslným trhnutím Harryho mozek vyskočil z Krizového módu.

Pohotovostní Léčitelský Balíček Plus před ním ležel otevřený a Harryho ruka svírala injekci tekutého ohně, který by dokázal udržet přísun kyslíku do chlapcova mozku, kdyby si zlomil vaz.

„Ach...“ řekl Harry poněkud váhavým hlasem. Jeho srdce bilo tak hlasitě, že se skoro neslyšel, jak lapá po dechu. „Zlomená kost...správně... Upevňovací šňůra?“

„Ta je jen pro naléhavé případy,“ odsekla madam Hoochová. „Odložte to, je v pořádku.“ Naklonila se nad

chlapce a nabídla mu ruku. „No tak, to bude v pořádku, vzhůru!“

„Vy se ho vážně chystáte přinutit znovu sednout na koště?“ řekl Harry zhrozeně.

Madam Hoochová se na Harryho zamračila.

„Samozřejmě že ne!“ Chytla chlapce za zdravou ruku a vytáhla ho na nohy – Harry s šokem zjistil, že je to zase Neville Longbottom, co to s ním je? – a otočila se k přihlížejícím klukům. „Než toho chlapce odvedu na ošetřovnu, žádný z vás se ani nehne! Necháte košťata tam, kde jsou, nebo vyletíte z Bradavic dřív, než stačíte říct famfrpál. Tak pojd', drahoušku.“

A madam Hoochová odešla s Nevillem, který si svíral zápěstí a snažil se ovládnout vzlykání.

Když byli z doslechu, jeden ze Zmijozelů se začal hihňat.

To odstartovalo ostatní.

Harry se otočil, aby se na ně podíval. Připadalo mu to jako vhodná doba, aby si zapamatoval jejich obličeje.

A uviděl, jak se k němu blíží Draco, doprovázen panem Crabbem a panem Goylem. Pan Crabbe se nesmál. Pan Goyle rozhodně ano. Draco sám měl velmi kontrolovaný výraz, který sebou čas od času škubal, z čehož Harry odvodil, že si Draco myslel, že je to k popukání, ale neviděl

žádnou politickou výhodu v tom, začít se smát už teď a tady namísto později ve zmijozelském podzemí.

„No, Pottere,“ řekl Draco tlumeným hlasem a stále s tou kontrolovanou tváří, která sebou občas zaškubala. „Chci jen říct, že když využíváš své pohotovosti k předvedení svého vůdcovství, měl by ses pokusit vypadat, že máš situaci pod kontrolou, a ne že, řekněme, naprosto panikaříš.“ Pan Goyle se zahihňal a Draco po něm střílel káravým pohledem. „Ale stejně jsi asi pár bodů získal. Potřebuješ pomoc s poskládáním toho léčitelského balíčku?“

Harry se otočil, aby se podíval na léčitelský balíček, čímž odvrátil tvář od Draca. „Myslím, že ne,“ řekl Harry. Dal injekci zpátky na její místo, upevnil zpátky řemínky a postavil se.

Ernie Macmillan přišel zrovna když Harry balíček ukládal zpátky do svého svrččího váčku.

„Děkuji ti, Harry Pottere, jménem Mrzimoru,“ řekl Ernie Macmillan formálně. „Byl to dobrý pokus a dobrý nápad.“

„Skutečně dobrý nápad,“ protáhl Draco. „Proč nikdo z Mrzimoru nevytáhl hůlku? Možná kdybyste pomohli všichni a ne jen Potter, mohli jste ho chytit. Myslel jsem si, že mrzimořští mají držet pohromadě?“

Ernie vypadal, jako by si nebyl jistý, jestli se má rozčítit nebo zemřít hanbou. „Nenapadlo nás to včas –”

„Ach,“ řekl Draco, „tak vás to *nenapadlo*. Hádám, že to je důvod, proč je lepší mít za přítele jednoho Havraspára než celý Mrzimor.“

Ale k čertu, jak teď měl Harry užonglovat tohle... „Nepomáháš,“ řekl mírným tónem. Doufal, že to Draco pochopí jako *narušuješ moje plány, prosím zmlkni*.

„Hej, co je tohle?“ řekl pan Goyle. Dřepł si na trávník a zvedl něco o velikosti větší cvrnkací kuličky, skleněný míček, který byl naplněn svíjející se bílou mlhou.

Ernie zamrkal. „Nevillův pamatováček!“

„Co je to pamatováček?“ zeptal se Harry.

„Zbarví se do červena, když jsi na něco zapomněl,“ řekl Ernie. „Ale neřekne ti, co jsi zapomněl. Prosím dej mi to, předám ho Nevillovi později.“ Ernie natáhl ruku.

Přes tvář pana Goyla přelétl úšklebek, pak se otočil a vystřelil pryč.

Ernie chvíli stál překvapeně na místě a pak zakřičel „Hej!“ a rozběhl se za ním.

A pan Goyle popadl koště, jediným hladkým pohybem na něj nasedl a vznesl se do vzduchu.

Harrymu klesla čelist. Neříkala snad madam Hoochová, že by je za to *vyloučili*?

„*Ten idiot*,“ zasyčel Draco. Otevřel pusu, aby zařval – „*Hej!*“ zařval Ernie. „*To je Nevillovo! Vrať to zpátky!*“ Zmijozelové začali aplaudovat a houkat.

Dracova pusa se rázem zavřela. Harry na jeho tváři zachytil náhlý výraz nerozhodnosti.

„Draco,“ řekl Harry tiše, „pokud tomu idiotovi nepřikážeš, aby se vrátil na zem, učitelka se vrátí a –“

„*Pojď si pro to, mrzimrzáku!*“ zakřičel pan Goyle a od Zmijozelů se ozvalo hlasité zajásání.

„*Nemůžu*,“ zašeptal Draco. „Všichni ve Zmijozelu by si mysleli, že jsem *slabý!*“

„A pokud pana Goyla vyloučí,“ zasyčel Harry, „tvůj otec si bude myslet, že jsi *hlupák!*“

Dracova tvář se zkroutila v agónii.

A v tu chvíli –

„*Hej, zmijoslizáku!*“ zařval Ernie, „neřekl ti někdo někdy, že Mrzimorové drží při sobě? *Mrzimor, taste hůlky!*“

A náhle tu bylo dost hůlek namířených Goylovým směrem.

O tři vteřiny později –

„*Zmijozel, taste hůlky!*“ řeklo pět různých Zmijozelů.

A bylo tu dost hůlek namířených mrzimorským směrem.

O dvě vteřiny později –

„*Nebelvír, taste hůlky!*“

„*Udělej něco, Pottere!*“ zašeptal Draco. „*Já tohle zastavit nemůžu, ale ty ano! Budu ti dlužit laskavost, prostě něco vymysli, když jsi tak geniální!*“

Harry si uvědomil, že v průběhu příštích pěti vteřin někdo sešle jednoduchou summerskou údernou kletbu a v tu chvíli bude po všem a až učitelé skončí s vylučováním, jediní chlapci, kteří v prvním ročníku zbydou, budou havraspárští.

„*Havraspár, taste hůlky!*“ zařval Michael Corner, který z té pohromy očividně nechtěl být vynechán.

„*GREGORY GOYLE!*“ zařval Harry. „*Vyzývám tě na souboj o Nevillův pamatováček!*“

Nastalo náhlé ticho.

„Ach, vážně?“ řekl Draco nejprotáhlejším tónem, co od něj kdy Harry slyšel. „To zní zajímavě. Jaký druh souboje, Pottere?“

Ehm...

Harryho inspirace se nedostala dál než k ‚souboji‘. Jaký druh souboje? Nemohl říct ‚šachový‘, protože ten by Draco nemohl přijmout, aniž by to vypadalo divně, nemohl navrhnout páku, protože pan Goyle by ho rozdrtil –

„Co tohle?“ řekl Harry nahlas. „Gregory Goyle a já budeme stát kus od sebe a nikdo jiný nebude mít dovoleno se k nám přiblížit. Nepoužijeme hůlky a stejně tak ani

nikdo jiný. Nepohnu se z místa a on taky ne. Pokud se mi podaří zmocnit se Nevillova pamatováčku, musí Gregory Goyle stáhnout všechny nároky na pamatováček, který drží, a předat mi ho.“

Následovalo další ticho, jak se výrazy úlevy měnily do výrazů zmatku.

„Ha, Pottere!“ řekl Draco nahlas. „To bych chtěl vidět! Pan Goyle přijímá!“

„Platí!“ řekl Harry.

„Pottere, *cože?*“ dokázal Draco nějak zašeptat, aniž by pohnul rty.

Harry nevěděl, jak odpovědět, aniž by pohnul svými.

Všichni skláněli hůlky a pan Goyle se zmateným výrazem na tváři elegantně přistál. Několik Mrzimorů k němu zamířilo, ale Harry po nich hodil zoufale prosebným pohledem a oni ustoupili.

Harry popošel k panu Goylovi a zastavil se pár kroků od něj, dostatečně daleko, aby na sebe nedosáhli.

Záměrně pomalu uklidil hůlku.

Všichni ostatní se stáhli.

Harry polkl. Zhruba věděl, co chce *zařídít*, ale muselo to být provedeno takovým způsobem, aby nikdo nepochopil, co udělal –

„Dobrá,“ řekl Harry nahlas. „A teď...“ Zhluboka se nadechl a zvedl jednu ruku, prsty připravené k lusknutí. Od všech, kdo slyšeli o oněch koláčích, se ozvalo zalapání po dechu, což znamenalo, že po dechu zalapal prakticky každý. „*Vzývám šílenství Bradavic! Šťastný šťastný bum bum brčál brčál brčál!*“ A Harry luskl prsty.

Dost lidí sebou cuklo.

A nic se nestalo.

Harry nechal ticho, aby se chvílku natahovalo, prohlubovalo se, dokud...

„Um,“ řekl někdo. „To je všechno?“

Harry se podíval na chlapce, který promluvil. „Podívej se před sebe. Vidiš ten holý kousek země, kde neroste tráva?“

„Um, jo,“ řekl chlapec, Nebelvír (Dean něco?).

„Rozhrábni ho.“

Teď se Harrymu dostávalo hodně divných pohledů.

„Ehm, proč?“ zeptal se Dean Něco.

„Prostě to udělej,“ řekl Terry Boot unaveně. „Nemá cenu ptát se proč, to mi můžeš věřit.“

Dean Něco si klekl a začal odhrabávat hlínu.

Přibližně po minutě se Dean znovu postavil. „Nic tam není,“ řekl.

Huh. Harry plánoval vrátit se v čase a zakopat tam mapu, která povede k další mapě, která povede k Nevillovu

pamatováčku, který tam položí po tom, co ho získá zpátky od pana Goyle...

Pak Harrymu došel mnohem jednodušší způsob, který by tolik neohrožoval tajemství obraceče času.

„Děkuji, Deane!“ řekl Harry hlasitě. „Ernie, mohl by ses rozhlédnout okolo místa, kde Neville spadl, a mrknout se, jestli bys tam nenašel jeho pamatováček?“

Lidé vypadali ještě zmateněji.

„Prostě to udělej,“ řekl Terry Boot. „Bude to zkoušet dál a dál dokud něco nezafunguje, děsivé na tom je, že –“

„*U Merlina!*“ zalapal po dechu Ernie. Držel Nevillův pamatováček. „Je tady! Přímo kam spadl!“

„Cože?“ zaječel pan Goyle. Sklonil zrak a spatřil...

...že pořád drží Nevillův pamatováček.

Nastalo docela dlouhé ticho.

„Ehm,“ řekl Dean něco, „to není možné, že ne?“

„Takhle vypadá diskontinuita příběhu,“ řekl Harry.

„Udělal jsem něco tak zvláštního, že to vesmír na okamžik rozhodilo – až zapomněl, že Goyle už pamatováček sebral.“

„Ne, počkej, to přece, tohle *rozhodně* není možné –“

„Promiň, nečekáme tu snad, abychom si zalétali na košťatech? Ano, čekáme. Takže sklapni. Každopádně, teď, když jsem se zmocnil Nevillova pamatováčku, je souboj u

konce a Gregory Goyle musí stáhnout všechny nároky na pamatováček, který drží a dát mi ho. Tak zněla domluva, že?“ Harry natáhl ruku a kývl na Ernieho. „Jen ho sem hoď, protože ke mně se nikdo nesmí přiblížit, dobrá?“

„Počkat!“ vykřikl Zmijozel – Blaise Zabini, nebylo pravděpodobné, že by Harry tohle jméno zapomněl. „Jak víme, že je tohle Nevillův pamatováček? Mohl tam prostě upustit *jiný* pamatováček –“

„Zmijozelův duch v tomto jedinci je silný,“ řekl Harry s úsměvem. „Ale máš mé slovo, že ten, který drží Ernie, patří Nevillovi. Bez komentáře, pokud jde o ten, který drží Gregory Goyle.“

Zabini se otočil k Dracovi. „*Malfoyi!* Chceš snad dovolit, aby mu tohle prošlo –“

„Zmlkni,“ zaduněl pan Crabbe za Dracem. „Pan Malfoy nepotřebuje, abys mu zrovna *ty* říkal, co má dělat!“

Hodný nohsled.

„Moje sázka byla s Dracem ze vznešeného a starobylého rodu Malfoyů,“ řekl Harry. „Ne s tebou, Zabini. Udělal jsem to, o čem pan Malfoy prohlásil, že by to rád viděl, a pokud jde o posouzení sázky, nechávám to na panu Malfoyovi.“ Harry naklonil hlavu k Dracovi a trochu nadzvedl obočí. To by mělo Dracovi umožnit dostatečně si zachovat tvář.

Ticho.

„Přisaháš, že tohle skutečně je Nevillův pamatováček?“ řekl Draco.

„Ano,“ řekl Harry. „Ten, který se k Nevillovi vrátí a původně byl jeho. A ten, který drží Gregory Goyle náleží mně.“

Draco rázně přikývl. „Pak nebudu zpochybňovat slovo vznešeného a starobylého rodu Potterů, bez ohledu na to, jak zvláštní to celé bylo. A vznešený a starobylý rod Malfoyů rovněž dodrží své slovo. Pane Goyle, dejte to panu Potterovi –“

„Hej!“ řekl Zabini. „Ještě nevyhrál, ještě nedrží –“

„Chytej, Harry!“ řekl Ernie a hodil mu pamatováček.

Harry pamatováček snadno zachytil, vždycky měl dobré reflexy. „Tak,“ řekl, „vyhrál jsem...“

Hlas se mu vytratil. Všechny hovory umlkly.

Pamatováček se v jeho ruce rudě rozzářil, až svítil jako miniaturní slunce, které i v prudkém denním světle vrhalo stíny.

Čtvrtek.

Pokud byste chtěli být konkrétnější, čtvrtek odpoledne, 17:09 po výuce létání v kanceláři profesorky McGonagallové. (S extra hodinou, kterou mezi to Harry vtěsnal.)

Profesorka McGonagallová seděla na své stoličce. Harry se škvařil na židli před jejím stolem.

„Profesorko,“ řekl Harry sevřeným hlasem, „Zmijozel mířil hůlkami na Mrzimor, Nebelvír mířil hůlkami na Zmijozel a nějaký idiot zavelel k vytažení hůlek v Havraspáru, a já měl přibližně pět vteřin, abych zabránil tomu, že se celá záležitost vytočí na pekelné obrátky! S ničím jiným jsem nedokázal přijít!“

Profesorčina tvář byla pobledlá a rozzlobená. „*Obraceč času nesmíte používat tímto způsobem, pane Pottere!* Nerozumíte snad tomu, co znamená tajemství?“

„Oni *nevědí*, jak jsem to udělal! Prostě si myslí, že dokážu lusknutím prstů dělat různé divné věci! Udělal jsem už i jiné podivnosti, takové, které by byly neproveditelné i s obracečem času, a udělám jich ještě víc, tehle případ ani nebude vyčnívat! *Musel jsem to udělat*, paní profesorko!“

„To jste tedy nemusel!“ odsekla profesorka McGonagallová. „Potřeboval jste jen dostat onoho *anonymního Zmijozela* zpátky na zem a přimět ostatní, aby uklidili hůlky! Mohl jste ho vyzvat k partičce explodujících skořápek, ale ne, vy jste takovým nápadným a zbytečným způsobem musel použít obraceč času!“

„Nic jiného mě nenapadlo! Ani nevím, co to jsou explodující skořápky, utkání v šachu by *nepřijali* a kdybych vybral páku, prohrál bych!“

„*Pak jste měl vybrat páku!*“

Harry zamrkal. „Ale to bych *prohrál* –“

Harry se zarazil.

Profesorka McGonagallová vypadala *velmi* rozzlobeně.

„Omlouvám se, profesorko McGonagallová,“ vypravil ze sebe Harry sevřeným hlasem. „To mě doopravdy nenapadlo, a máte pravdu, mělo mě to napadnout, bylo by skvělé, kdyby se to stalo, ale prostě jsem na to vůbec nepomyslel...“

Harrymu se vytratil hlas. Náhle mu bylo zřejmé, že měl *spoustu* jiných možností. Mohl požádat *Draca*, aby něco navrhl, mohl požádat ostatní... jeho použití obraceče času *bylo* nápadné a zbytečné. Bylo tu obrovské pole možností, proč si zvolil právě *tuhle*?

Protože spatřil způsob, jak *vyhrát*. Vyhrát nedůležitou tretku, kterou by učitelé panu Goylovi beztak zabavili.

Úmysl vyhrát. Ten ho dostal.

„Omlouvám se,“ řekl Harry znovu. „Za svou pýchu a za svou hloupost.“

Profesorka McGonagallová si přejela rukou přes čelo. Zdálo se, že část jejího hněvu se vytratila. Ale její hlas

nadále zněl tvrdě. „Ještě jedna podobná ukázka, pane Pottere, a budete muset vrátit obraceč času. Je vám to naprosto jasné?“

„Ano,“ řekl Harry. „Rozumím a omlouvám se.“

„Pak, pane Pottere, si prozatím můžete obraceč času ponechat. A při zvážení rozsahu pohromy, které jste přeci jen zabránil, ani nestrhnu Havraspáru žádné body.“

Plus byste nemohla vysvětlit, proč jste ty body strhla. Ale Harry nebyl tak hloupý, aby to řekl nahlas.

„Ale co mě trápí je, proč se ten pamatováček tak rozzářil?“ řekl Harry. „Znamená to, že mi byla vymazána paměť?“

„To mě také trápí,“ řekla profesorka McGonagallová pomalu. „Kdyby to bylo tak jednoduché, pak by se pamatováčky používaly u soudu, a to se nedělá. Podívám se na to, pane Pottere.“ Povzdychla si. „Teď můžete jít.“

Harry se začal zvedat ze židle, pak zaváhal. „Um, promiňte, je tu ještě něco, co jsem vám chtěl říct –“

To škubnutí bylo sotva viditelné. „O co se jedná, pane Pottere?“

„O profesora Quirrella –“

„Pak si jsem jistá, pane Pottere, že to nemůže být nic důležitého,“ spěšně řekla profesorka McGonagallová.

„Slyšel jste přece pana ředitele, že nás nemáte obtěžovat s žádnými malichernými stížnostmi na profesora obrany?“

To Harryho docela zmátlo. „Ale tohle by *mohlo* být důležité, včera mě náhle zaplavil takový pocit zkázy zrovna když –“

„Pane Pottere! Já mám rovněž pocit zkázy! A můj pocit zkázy mi říká, že tuhle větu *nesmíte dokončit!*“

Harrymu klesla čelist. Profesorka McGonagallová uspěla, nezmohl se na slovo.

„Pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová. „pokud byste zjistil cokoli zajímavého o profesoru Quirrellovi, prosím, nezdráhejte se o tom se mnou, nebo s kýmkoli jiným nepromluvit ani slovo. Teď si myslím, že už jste promarnil dost mého cenného času –“

„*Tohle se vám nepodobá!*“ vyhrkl Harry. „Omlouvám se, ale tohle je prostě *neuvěřitelně* nezodpovědné! Z toho, co jsem slyšel, je na pozici učitele obrany uvržena nějaká kletba, a když už víte, že se něco pokazí, myslel bych si, že budete ve střehu na –“

„*Pokazí, pane Pottere? Rozhodně doufám, že ne.*“ Profesorčina tvář postrádala jakýkoli výraz. „Poté, co byla profesorka Blakeová minulý únor přistižena v kumbálu hned se třemi zmijozelskými páťáky, a poté, co o rok dříve profesorka Summersová ve svých učitelských

povinnostech selhala tak dokonale, že si její studenti mysleli, že bubák je nějaký druh nábytku, by bylo prostě *příšerné*, kdyby se nějaký zádrhel s naším neobyčejně schopným profesorem Quirrellem dostal k mé pozornosti už teď, a troufám si tvrdit, že většina našich studentů by nezvládla své N.K.Ú. a O.V.C.E.“

„Chápu,“ řekl Harry pomalu, jak si to celé přebíral. „Takže jinými slovy: ať už je s profesorem Quirrellem špatně cokoli, vy to až do konce školního roku zoufale nechcete vědět. A vzhledem k tomu, že právě máme září, by klidně mohl v přímém přenosu zabít předsedu vlády a, alespoň co vás se týká, s tím klidně vyváznout.“

Profesorka McGonagallová na něj bez mrknutí upírala zrak. „Jsem si jista, že takové prohlášení bych nikdy neschválila, pane Pottere. V Bradavicích se snažíme být proaktivní vůči *všemu*, co ohrožuje studijní výsledky našich žáků.“

Jako například vůči havraspárským prvákům, kteří nedokáží udržet ústa na zámek. „Myslím, že jsem vás pochopil dokonale, paní profesorko.“

„Ach, o tom pochybuji, pane Pottere, o tom velice pochybuji.“ Profesorka McGonagallová se naklonila dopředu, její tvář byla znovu napjatá. „Vzhledem k tomu, že jsme spolu hovořili už i o mnohem citlivějších

záležitostech, budu mluvit upřímně. Vy a jen vy jste nahlásil tento záhadný pocit zkázy. Vy a jen vy jste takovým magnetem pro chaos, že s podobným jsem se ještě nesetkala. Po našem malém nákupním výletu do Příčné ulice, a *potom* po Moudrém klobouku a po *dnešní* malé epizodce je mi jasné, že je mi souzeno sedět v ředitelně a naslouchat nějaké nehorázné historce o profesoru Quirrellovi, ve které vy a jen vy budete hrát hlavní roli, a po které nám nezbude jiná možnost než ho vyhodit. S tím už jsem se smířila, pane Pottere. Ale pokud se ta smutná událost odehraje před májovými idami, pověším vás z bradavických hradeb za vaše vlastní vnitřnosti a do nosu vám naliju ohnivě šváby. *Ted'* můžete říct, že jste mě dokonale pochopil.“

Harry přikývl, oči doširoka vytřeštěné. Pak po vteřině dodal: „Co dostanu, pokud se mi to podaří posunout až za poslední školní den?“

„*Ať už jste pryč z mé kanceláře!*“

Čtvrtek.

S těmi bradavickými čtvrtky muselo něco být.

Bylo 17:32 ve čtvrtek odpoledne a Harry stál vedle profesora Kratiknota před velkým kamenným chrličem, který střežil vchod do ředitelovy kanceláře.

Jakmile se vrátil z kanceláře profesorky McGonagallové do havraspárských studijních místností, jeden ze studentů mu řekl, aby se hlásil v Kratiknotově kanceláři, a tam se Harry dozvěděl, že s ním chce mluvit Brumbál.

Harry se s trochu nejistým pocitem zeptal profesora Kratiknota, jestli ředitel zmínil, čeho se to týká.

Profesor Kratiknot bezmocně pokrčil rameny.

Brumbál prý prohlásil, že Harry je příliš mladý, než aby vzýval slova moci a šílenství.

Šťastný šťastný bum bum brčál brčál brčál? pomyslel si Harry, ale nahlas nic neřekl.

„Prosím, nebojte se příliš, pane Pottere,“ vypísl profesor Kratiknot zhruba z výšky Harryho ramen. (Harry byl vděčný za profesorův obrovský nadýchaný plnovous, bylo těžké zvyknout si na profesora, který nejen že byl menší než on, ale také mluvil vysoko posazeným hlasem.)

„Ředitel Brumbál se může zdát poněkud zvláštní, nebo i hodně zvláštní, někdy i extrémně zvláštní, ale nikdy ani v nejmenším žádnému studentovi neublížil, a nevěřím, že by to někdy v budoucnu udělal.“ Profesor Kratiknot se na Harryho povzbudivě usmál. „Jen to za žádných okolností nepouštějte z mysli a panikařit určitě nezačnete!“

To nepomáhalo.

„Hodně štěstí!“ vykvikl profesor Kratiknot, natáhl se k chrličovi a řekl něco, co se Harrymu nějak nepodařilo zachytit. (Samozřejmě, bylo by to mizerné heslo, kdybyste ho mohli slyšet od každého, kdo ho vysloví.) A kamenný chrlič odstoupil stranou pohybem tak přirozeným a všedním, že to Harryho trochu šokovalo, protože chrlič stále vypadal jako pevný, nehybný kámen.

Za chrličem se nacházelo pomalu se otáčející spirálovité schodiště. Bylo na něm něco znepokojivě hypnotizujícího, a ještě znepokojivější bylo, že prosté *otáčení* spirály by vás nemělo posunout o nic výš.

„Jen vzhůru!“ vykvikl profesor Kratiknot.

Harry poměrně nervózně stoupl na spirálu a zjistil, že stoupá, ale příčinu jeho mozek nedokázal určit.

Chrlič za ním zapadl zpátky na své místo, spirálovité schody se nadále točily, Harry byl stále výš a po chvílce závratí zjistil, že stojí před dubovými dveřmi s mosazným klepadlem ve tvaru gryfa.

Harry se natáhl a otočil klikou.

Dveře se rozletěly.

A Harry spatřil nejzajímavější místnost ve svém životě.

Byla tu drobná kovová udělátka, která bzučela, tikala, pomalu měnila tvar nebo vypouštěla malé obláčky kouře. Byly tu tucty záhadných tekutin v podivně tvarovaných

nádobách, které bublaly, vařily se, měnily barvu nebo na sebe braly zajímavé tvary zanikající půl vteřiny poté, co jste si jich všimli. Byly tu předměty, které vypadaly jako hodiny s mnoha ručičkami, nadepsané čísla, nebo nerozpoznatelnými jazyky. Byl tu náhrdelník nesoucí čočkovitý krystal, který se třpytil tisíci barvami, a pták usazený na pozlacené plošině, a dřevěný pohár naplněný něčím, co vypadalo jako krev, a socha jestřába pokrytá černou glazurou. Celá stěna byla ověšena portréty spících lidí, a Moudrý klobouk byl nedbale přehozený na věšáku, který kromě něj hostil ještě dva deštníky a tři červené bačkory na levou nohu.

Uprostřed všeho toho chaosu se nacházel čistý černý dubový stůl. Před stolem stála dřevěná stolička a za stolem dobře vypolstrovaný trůn zahrnující Albuse Percivala Wulfrica Briana Brumbála, kterého zdobil dlouhý stříbrný plnovous, klobouk, který vypadal jako obří rozpláclá houba, a něco, co mudlovským očím připadalo jako tři vrstvy zářivě růžového pyžama.

Brumbál se usmíval a jeho jasné modré oči jiskřily s šílenou intenzitou.

S jistým znepokojením se Harry usadil před stolem. Dveře za ním se zavřely s hlasitým *thunk*.

„Zdravím, Harry,“ řekl Brumbál.

„Zdravím, pane řediteli,“ odpověděl Harry. Že by se chtěli hned oslovovat křestními jmény? Řekne teď Brumbál, aby ho oslovoval –

„Prosím, Harry!“ řekl Brumbál. „Ředitel je příliš formální. Říkej mi radši jednoduše Řehu.“

„Beze všeho, Řehu,“ řekl Harry.

Nastalo krátké ticho.

„Víš,“ řekl Brumbál, „že jsi úplně první člověk, který mi na tohle kdy zabral?“

„Ah...“ řekl Harry. Snažil se ovládnout svůj hlas navzdory náhle zkroucenému žaludku. „Omlouvám se, uhm, pane řediteli, řekl jste mi, abych vám tak říkal, tak jsem –“

„Řehu, prosím!“ řekl Brumbál zvesela. „A není žádný důvod k obavám, nevyhodím tě z okna jen proto, že se dopustíš nějakého omylu. Když budeš dělat něco nesprávného, dám ti nejdřív spoustu varování! Kromě toho, nezáleží na tom, jak s tebou lidé mluví, ale jak o tobě smýšlejí.“

Nikdy žádnému studentovi neublížil, jen to za žádných okolností nepouštějte z mysli a panikařit určitě nezačnete!

Brumbál vytáhl malou kovovou krabičku, švihnutím ji otevřel a odhalil tak malé žluté hrudky. „Citrónový bonbón?“ zeptal se ředitel.

„Ehm, ne, děkuji vám, Řehu,“ řekl Harry. *Počítá se podstrčení LSD studentovi jako ublížení, nebo to spadá do kategorie neškodné zábavy?* „Vy, uhm, říkal jste něco v tom smyslu, že jsem příliš mladý na to, abych vzýval slova moci a šílenství?“

„To tedy rozhodně jsi!“ řekl Brumbál. „Slova Moci a Šílenství byla naštěstí před několika sty lety ztracena a nikdo už nemá ani tušení, kde by mohla být. Byla to jen taková nevinná poznámka.“

„Ach...“ řekl Harry. Uvědomoval si, že mu ústa visí dokořán otevřená. „Proč jste si mě tedy zavolal?“

„*Proč?*“ zopakoval Brumbál. „Ach Harry, kdybych celý den řešil, *proč* dělám to, co dělám, nestíhal bych udělat ani jedinou věc! Jsem dost zaneprázdněný člověk, víš?“

Harry s úsměvem přikývl. „Ano, ten seznam je velmi působivý. Ředitel Bradavic, nejvyšší divotvůrce Starostolce a nejvyšší hlavoun Mezinárodní konfederace kouzelníků. Promiňte mi dotaz, ale říkl jsem si, jestli jde získat víc než šest hodin, kdybyste použil víc než jeden obraceč času? Protože je skutečně působivé, jestli to všechno zvládáte jen za třicet hodin denně.“

Nastalo další kratší ticho, během kterého se Harry nepřestával usmívat. Měl sice obavu, nebo vlastně hodně obav, ale jakmile se vyjasnilo, že si s ním Brumbál pohrává

záměrně, něco v něm *naprosto odmítalo* tu jen tak sedět a přijímat to jako bezmocná hrouda.

„Obávám se, že čas nemá rád, když jej někdo příliš natahuje,“ řekl Brumbál po malé odmlce, „a přesto se zdá, že my sami jsme na něj příliš obsáhlí, a tak vměstnat naše životy do Času je neustálý boj.“

„Vskutku,“ řekl Harry s důstojnou vážností. „Proto bývá nejlepší přijít s pointou rychle.“

Harryho na okamžik napadlo, jestli nezašel příliš daleko.

Pak se Brumbál uchichtl. „Tak tedy rovnou k věci.“ Ředitel se naklonil dopředu, jeho zmáčklý houbovitý klobouk se trochu sesul a vous se otíral o desku stolu. „Harry, tohle pondělí jsi udělal něco, co by mělo být nemožné i s obracečem času. Nebo spíše nemožné *jen* s obracečem času. Říkal jsem si, odkudpak přišly ty dva koláče?“

Harrym projela vlna adrenalinu. To udělal s pomocí pláště neviditelnosti; s tím pláštěm neviditelnosti, který dostal ve vánočním balíčku spolu s lístkem, na kterém stálo: *Pokud by Brumbál spatřil šanci zmocnit se jedné z relikvií smrti, nikdy by jeho ruce neopustila...*

„Přirozeně by člověka napadlo,“ pokračoval Brumbál, „že když nikdo z přítomných prváků nebyl takové kouzlo

schopen seslat, musel být přítomen a nespátrěn i někdo další. A pokud byl nespátrěn, pak by samozřejmě bylo jednoduché ty koláče hodit. Dalo by se předpokládat, že vzhledem k tomu, že máš obraceč času, jsi ty mohl být oním neviditelným; a vzhledem k tomu, že kouzlo *zastření* dalece přesahuje tvé schopnosti, měl jsi plášť neviditelnosti.“ Brumbál se spiklenecky usmál. „Jsem zatím na správné stopě, Harry?“

Harry ztuhl. Měl pocit, že přímá lež by nebyla nejmoudřejší a možná by stejně ani v nejmenším nepomohla, ale nedokázal vymyslet, co jiného by řekl.

Brumbál přátelsky mávl rukou. „Neboj se Harry, neudělal jsi nic špatného. Pláště neviditelnosti nejsou proti školním pravidlům – řekl bych, že jsou příliš vzácné, než aby se někdo někdy obtěžoval přidat je na seznam. Ve skutečnosti mě zajímalo něco úplně jiného.“

„Oh?“ řekl Harry nejnormálnějším hlasem, na který se zmohl.

Brumbálovy oči zářily nadšením. „Chápej, Harry, jakmile zažiješ pár dobrodružství, pochytíš, jak tyhle věci chodí. Začneš vidět vzory, vnímat rytmus světa. Začneš mít podezření ještě *před* chvílemi odhalení. Jsi Chlapec-který-přežil a nějakým způsobem se ve tvých rukou ocitl plášť neviditelnosti jen čtyři dny potom, co jsi objevil naši

kouzelnickou Anglii. Takové pláště se neprodávají v Příčné ulici, ale je tu jeden, který by si mohl najít cestu ke svému předurčenému vlastníkovi. A tak se člověku prostě vkrádá myšlenka, jestli jsi nějakou zvláštní náhodou nenašel místo *nějakého* pláště neviditelnosti *ten* plášť neviditelnosti, jednu ze tří relikvií smrti, o němž se proslýchá, že svého nositele skryje i před zrakem samotné smrti.“ Brumbálův pohled byl intenzivní a dychtivý. „Mohl bych ho vidět, Harry?“

Harry polkl. Jeho oběhem teď proudila plná dávka adrenalinu a bylo to naprosto k ničemu, tohle byl nejmocnější kouzelník na světě, neexistoval žádný způsob, jak by se mohl dostat ze dveří, a v Bradavicích neexistovalo místo, kde by se mohl schovat, ztratí plášť, který putoval mezi Pottery bůhví jak dlouho –

Brumbál se pomalu znovu opřel do své vysoké židle. Ta jasná záře mu zmizela z očí a teď vypadal zmateně a trochu posmutněle. „Harry,“ řekl Brumbál, „pokud nechceš, stačí říct ne.“

„To můžu?“ zaskřehotal Harry.

„Ano, Harry,“ řekl Brumbál. Jeho hlas teď zněl trochu posmutněle a znepokojeně. „Zdá se, že se mě obáváš, Harry. Mohu se zeptat? Udělal jsem něco, abych si vysloužil tvou nedůvěru?“

Harry polkl. „Je nějaký způsob, jak byste mohl pronést závaznou magickou přísahu, že mi můj plášť nevezmete?“

Brumbál pomalu zavrtěl hlavou. „Neporušitelné sliby se používají na vážnější věci. A kromě toho, Harry, pokud to kouzlo už teď neznáš, to, že skutečně sesílám závaznou přísahu, bys mi musel věřit. Ale přesto si určitě uvědomuješ, že *nepotřebuji* tvé povolení, abych se podíval na ten plášť. Jsem dost mocný, abych ho vytáhl sám, bez ohledu na scvrččí váček.“ Brumbálova tvář byla velmi vážná. „Ale to neudělám. Ten plášť je tvůj, Harry. Nezabavím ti ho. Dokonce ani abych se na něj jen na chvílku podíval, pokud se sám nerozhodneš mi ho ukázat. To je slib a přísaha. Kdyby bylo třeba zakázat ti ho používat na školních pozemcích, požadoval bych, abys šel do svého trezoru u Gringottů a uložil ho tam.“

„Aha...“ řekl Harry. Ztěžka polkl, snažil se ovládnout vlnu adrenalinu a přemýšlet rozumně. Odepnul scvrččí váček ze svého opasku. „Pokud opravdu nepotřebujete mé povolení... pak ho máte.“ Harry natáhl váček k Brumbálovi, a tvrdě se kousl do rtu, čímž si poslal signál pro případ, že by mu měla být později vymazána paměť.

Starý kouzelník sáhl do váčku, a aniž by cokoli řekl, vytáhl plášť neviditelnosti.

„Ach,“ vydechl Brumbál. „Měl jsem pravdu...“ Pohládl leskle černou sametovou tkaninu rukou. „Staletí starý a pořád stejně dokonalý jako v den, kdy byl vyroben. Za léta jsme z našeho umění ztratili hodně, já sám nic podobného vyrobit nedokážu. Nikdo to nedokáže. Cítím jeho sílu jako ozvěnu ve své mysli, jako píseň, kterou už nikdo nemůže slyšet...“ Kouzelník vzhlédl od pláště. „Neprodávej ho,“ řekl, „a nikomu ho nedávej. Dvakrát se zamysli, než ho někomu ukážeš, a třikrát, než v něm někomu odhalíš relikvii smrti. Zacházej s ním s respektem, neboť toto je skutečný Předmět Moci.“

Na chvíli se na Brumbálově tváři objevila touha...

...a pak podal plášť zpátky Harrymu.

Harry ho uložil zpátky do váčku.

Brumbálova tvář opět zvažněla. „Mohl bych se tě znovu zeptat, Harry, proč mi nedůvěřuješ?“

Najednou se Harry cítil docela zahanbeně.

„S tím pláštěm jsem dostal i vzkaz,“ řekl Harry nehlasně. „Stálo na něm, že kdybyste o plášti věděl, pokusil byste se mi ho vzít. Ale nevím, kdo ten vzkaz zanechal, opravdu ne.“

„Hmm... chápu,“ řekl Brumbál pomalu. „No, Harry, nebudu zpochybňovat motivy toho, kdo ti ten vzkaz

nechal. Kdo ví, třeba sám měl jen ty nejlepší úmysly? Přeci jen ti dal ten plášť.“

Harry přikývl, ohromen Brumbálovou laskavostí a v rozpacích z kontrastu mezi ní a svým vlastním postojem.

Starý kouzelník pokračoval. „Ale myslím, že ty i já jsme figurkami téže barvy. Chlapec, který konečně porazil Voldemorta a starý muž, který ho dokázal odrážet tak dlouho, než jsi nás mohl zachránit. Nebudu ti tvou opatrnost mít za zlé, Harry, všichni se musíme snažit být pokud možno moudrými. Jen tě požádám, aby ses příště dvakrát zamyslel a třikrát znovu zvážil, až ti příště někdo řekne, abys mi nedůvěřoval.“

„Omlouvám se,“ řekl Harry. Cítil se zdrcený, v podstatě právě poslal Gandalfa někam, a Brumbálova laskavost to všechno jen zhoršovala. „Měl jsem vám věřit.“

„Bohužel, Harry, v tomto světě...“ Starý kouzelník zakroutil hlavou. „Nemohu říct, že by to od tebe nebylo moudré. Neznal jsi mě. A v Bradavicích po pravdě jsou jistí lidé, kterým bys raději věřit neměl. Možná i mezi těmi, které nazýváš svými přáteli.“

Harry polkl. To znělo docela zlověstně. „Jako kdo?“

Brumbál se postavil a začal zkoumat jeden ze svých přístrojů, ciferník s osmi ručičkami různých délek.

Po chvíli starý kouzelník znovu promluvil. „Vlastně se ti nejspíš zdá okouzlující,“ řekl Brumbál. „Zdvořilost sama – alespoň k tobě. Se slovy to umí, možná tě dokonce obdivuje. Stále nabízí pomocnou ruku, laskavost, radu –“

„Ach, *Draco Malfoy!*“ řekl Harry, docela se mu ulevilo, že nešlo o Hermionu nebo tak někoho. „Ale ne, ne ne ne ne, to jste si jen špatně vyložil, on mě nezískává, to já získávám jeho.“

Brumbál při zkoumání svého ciferníku ztuhl. „Cože děláš?“

„Chystám se ho odvrátit od Temné strany,“ řekl Harry. „Chápejte, udělám z něj kladase.“

Brumbál se narovnal a otočil se k Harrymu. Na tváři měl jeden z nejužaslejších výrazů, které Harry kdy na někom viděl, natož na někom s tak dlouhým stříbrným plnovousem. „Jsi si jistý,“ řekl starý kouzelník po chvílce, „že jakékoliv dobro, které v něm vidíš, není jen výsledkem zbožného přání, Harry? Obávám se, že to je jen lákadlo, návnada –“

„Ehm, to si nemyslím,“ řekl Harry. „Protože jestli se snaží přetvařovat a být za kladase, jde mu to fakt mizerně. To není o tom, že by za mnou Draco přišel a byl úplně okouzlující a já se na základě toho rozhodl, že někde hluboko uvnitř tedy musí skrývat ušlechtilé nitro. Vybral

jsem si ho jako cíl pro napravení právě proto, že je dědicem rodu Malfoyů, a pokud byste si k napravení mohl vybrat jen jednu osobu, samozřejmě to bude on.“

Brumbálovi zaškubalo levé oko. „Plánuješ do Dracova srdce zasít lásku a dobrotu, protože očekáváš, že ti jednou bude užitečný?“

„Ne jen *mně!*“ řekl Harry pohoršeně. „Celé kouzelnické Anglii, pokud se to celé podaří! A on sám bude mít šťastnější a duševně zdravější život! Podívejte, nemám dost času, abych od Temné strany odvracel *všechny*, a tak se musím ptát, kde by Světlo získalo co největší výhodu co nejrychleji –“

Brumbál se začal chechtat. Chechtal se o dost víc, než by Harry čekal, skoro vyl. Rozhodně to působilo *nedůstojně*. Prastarý a mocný kouzelník by se měl zhluboka smát, ne se chechtat tak bezuzdně, že z toho až lapal po dechu. Harry jednou doslova spadl smíchy ze židle, když sledoval film Kachní polévka od bratří Marxů^[27], a tak nějak se Brumbál smál právě teď.

„Není to zas *tak* vtipné,“ řekl Harry po chvílce. Opět se začínal obávat o Brumbálovu přičetnost.

Brumbál se s viditelnou námahou začal ovládat. „Ach, Harry, jeden ze symptomů nemoci zvané moudrost je, že se začneš smát věcem, které nikomu jinému vtipné

nepřijdou. Protože když jsi moudrý, Harry, začne ti toho víc docházet!“ Starý kouzelník si setřel slzy z očí. „Ach ano, ano, zlo často zmaří jiné zlo, pravda, nejpravdivější pravda.“

Harryho mozku chvíli zabralo, než zpracoval ta povědomá slova... „Hej, to je citát z *Tolkiena*! To říká *Gandalf*!“

„Ve skutečnosti Theodén,“ řekl Brumbál.

„Vy jste *mudlorozený*?“ řekl Harry šokovaně.

„Obávám se, že ne,“ řekl Brumbál, znovu s úsměvem.

„Narodil jsem se sedmdesát let před tím, než ta knížka vůbec vyšla, drahé dítě. Ale zdá se mi, že mí mudlorození studenti mají tendenci v jistých ohledech myslet obdobně. Shromáždil jsem ne méně než dvacet výtisků Pána prstenů a tři kompletní sady Tolkienova sebraného díla, a schraňuji z nich každý jediný.“ Brumbál vytáhl hůlku, pozvedl ji a zaujal pózu. „*Neprojdeš dál!* Jak vypadám?“

„Ah,“ řekl Harry ve stavu blížícím se naprostému selhání mozku, „chtělo by to nějakého Balroga.“ To růžové pyžamo a rozpláclý houbovitý klobouk tomu ani v nejmenším nepomáhaly.

„Chápu.“ Brumbál si povzdechl a pochmurně vrátil hůlku za opasek. „Obávám se, že mi v životě zbývá už jen málo Balrogů. Dneska jsou to samé schůze Starostolce,

kde se jim jen vši silou snažím bránit v činnosti, a slavnostní večere, kde zahraniční politici soutěží o to, kdo bude nejtvrdohlavějším hlupákem. A chovat se k lidem záhadně, mít znalost věcí, které žádným způsobem znát nemůžu, pronášení záhadných poznámek, které se dají pochopit jenom při pohledu nazpět a všechny ty další maličkosti, kterými se mocní kouzelníci baví poté, co opustili vzor, který jim umožňoval být hrdiny. Když už o tom mluvíme, Harry, mám tu jistou věc, kterou bych ti měl dát, něco, co patřilo tvému otci.“

„Opravdu?“ řekl Harry. „Páni, kdo by si to byl pomyslel.“

„Ano, opravdu,“ odpověděl Brumbál. „Asi je to opravdu trochu předvídatelné, že?“ Jeho tvář zvažněla. „Nicméně...“

Brumbál se vrátil ke svému stolu a posadil se, přičemž vytáhl jednu ze zásuvek. Natáhl se do ní oběma rukama a s námahou ze zásuvky vytáhl dost objemný a těžce vypadající předmět a umístil ho na dubový stůl s masivním zaduněním.

„Tohle,“ řekl Brumbál, „byl kámen tvého otce.“

Harry hleděl na kámen. Byl světle šedý, nepravidelně zabarvený, nepravidelně tvarovaný, ostrohranný, a velmi se podobal naprosto obyčejnému velkému kameni.

Brumbál ho položil tak, aby ležel na nejširší straně, ale i tak se na stole nebezpečně kolébal.

Harry vzhlédl. „Tohle je vtip, že?“

„Není,“ řekl Brumbál, zavrtěl hlavou a zatvářil se velmi vážně. „Vzal jsem ho z ruin Jamesova a Lilyina domu v Godrikově dole, kde jsem rovněž našel tebe; a schraňoval jsem ho od té doby až do teď, do dne, kdy ho mohu předat tobě.“

V té směsi hypotéz, která Harrymu sloužila za model světa, se pravděpodobnost Brumbálova šílenství rapidně zvýšila. Ale stále tu *byla* značná pravděpodobnost přisouzená jiným alternativám... „Umm, je to *magický* kámen?“

„Pokud vím, tak ne,“ řekl Brumbál. „Ale radím ti s nejvyšší naléhavostí, abys ho co nejdůsledněji a bez ustání nosil u sebe.“

Dobrá. Brumbál *pravděpodobně* byl šílený, ale pokud ne... no, bylo by prostě *trapné* dostat se do problémů kvůli ignorování rady tajemného starého kouzelníka. To muselo být tak čtvrtým bodem v seznamu *100 nejočividnějších omylů*.

Harry popošel dopředu a položil ruce na kámen, snažil se vyhmátnout nějaký úhel, při kterém by se nepořezal. „Tak ho tedy uložím do svého váčku.“

Brumbál se zamračil. „To by nemuselo být dostatečně blízko. A co kdyby se tvůj svrččí váček ztratil, nebo ho někdo ukradl?“

„Vy si myslíte, že bych s sebou měl tenhle obří kámen tahat všude, kam půjdu?“

Brumbál se na Harryho vážně podíval. „Myslím, že by se to mohlo ukázat jako moudré.“

„Aha...“ řekl Harry. Kámen vypadal poměrně těžce. „Myslím, že ostatní studenti by mi ohledně toho mohli klást jisté otázky.“

„Řekni jim, že jsem ti to přikázal,“ řekl Brumbál. „To nikdo nebude zpochybňovat, protože si všichni myslí, že jsem šílený.“ Jeho tvář nadále byla naprosto vážná.

„Ehm, abych byl upřímný, pokud studentům jen tak přikazujete, aby u sebe nosili těžké kameny, docela bych takové podezření chápal.“

„Ach, Harry,“ řekl Brumbál. Starý kouzelník rozmachem ruky zahrnul celou místnost, jako by chtěl pojmout všechny záhadné předměty. „Když jsme mladší, věříme, že víme všechno, a tak si myslíme, že když pro něco nevidíme vysvětlení, žádné neexistuje. S věkem si uvědomíme, že celý vesmír pracuje s rytmem a smyslem, i když ho my sami neznáme. Je to jen naše neznalost, která se nám jeví jako šílenství.“

„Realita je vždy zákonitá,“ řekl Harry, „i pokud ty zákony neznáme.“

„Přesně tak, Harry,“ řekl Brumbál. „Tohle pochopení – a já vidím, že tomu rozumíš – je základem moudrosti.“

„Takže... *proč* přesně s sebou musím všude nosit tenhle kámen?“

„Sám na žádný důvod nedokážu přijít,“ řekl Brumbál.
„...nedokážete.“

Brumbál přikývl. „Ale jenom to, že na žádný nedokážu přijít, neznamená, že žádný neexistuje.“

Přístroje nadále tikaly.

„Dobrá,“ řekl Harry, „ani si nejsem jistý, jestli bych to měl říkat, ale tohle jednoduše není správný způsob, jak se vypořádat s naší přiznanou nevědomostí o fungování vesmíru.“

„Není?“ řekl starý kouzelník s překvapeným a zklamaným výrazem.

Harry měl pocit, že tenhle rozhovor nedopadne v jeho prospěch, ale i tak v něm pokračoval. „Ne. Ani nevím, jestli tenhle omyl má nějaké jméno, ale kdybych si ho měl vymyslet, zněl by ‚privilegování hypotézy‘ nebo nějak tak. Jak to jen říct... umm... řekněme, že byste měl milion krabic, a jen jedna z nich by obsahovala diamant. A vy byste měl spoustu detektorů na diamanty, které by

vždycky signalizovaly blízkost diamantu, ale signalizovaly by i u půlky krabic bez diamantu. Pokud byste ozkoušel dvaceti detektory všechny krabice, získal byste zhruba jednu krabici s diamantem a jednu prázdnou. A pak už by byla potřeba jen jedna nebo dvě dalších zkoušky detektorem, aby vám vyšla ta jedna s diamantem. Pointa je v tom, že když existuje spousta možných odpovědí, většinou potřebujete hlavně důkazy, které povedou k *nalezení* těch pravých hypotéz mezi miliony možností – abyste si jich vůbec mohl všimnout. Množství důkazů, které pak potřebujete na výběr mezi dvěma nebo třemi pravděpodobnými kandidáty je pak v porovnání mnohem menší. Takže když do toho jdete po hlavě jen tak bez důkazů a upřete svou pozornost na jedinou hypotézu, přeskočíte tím většinu práce. Jako kdyby se ve městě, které má milion obyvatel, stala vražda, a detektiv řekl: no, nemáme vůbec žádné důkazy, zamýšleli už jste se nad tím, že to mohl udělat Mortimer Snodgrass?“

„A udělal?“ zeptal se Brumbál.

„Ne,“ řekl Harry. „Ale později se ukázalo, že vrah měl černé vlasy a Mortimer měl také černé vlasy, a všichni by hned říkali: aha, zdá se to, že fakt byl Mortimer. Takže je vůči Mortimerovi nefér *umístit ho do středu pozornosti*, aniž bychom už měli dobré důvody ho podezírat. Kde

existuje hodně možností, většina práce je věnovaná jen *nalezení* správné odpovědi, aby jí šlo věnovat pozornost. Nepotřebujete ten druh *důkazů*, jaký potřebují vědci nebo soudy, ale potřebujete nějaký druh *stopy*, a ta stopa musí pomoci odlišit onu konkrétní možnost od miliónů dalších. Jinak správnou odpověď z čistého vzduchu jen tak nevykouzlíte. A musí existovat milión jiných věcí, které bych mohl dělat namísto nošení otcova kamene. To, že nevládnou kompletní znalostí vesmíru, ještě neznamena, že si nejsem jistý v tom, jak bych měl postupovat v přítomnosti nejistoty. Zákony pravděpodobnosti jsou stejně pevné jako zákony, podle kterých funguje stará dobrá logika, a to, co jste s tím kamenem udělal vy, tu *není dovoleno*.“ Harry se zarazil. „*Pokud* tedy, samozřejmě, neexistuje nějaká *stopa*, kterou jste zapomněl zmínit.“

„Hmm,“ řekl Brumbál. Se zamyšleným výrazem si poklepával na tvář. „Rozhodně zajímavý argument, ale nevázne to v bodě, kdy jsi přirovnal milion potenciálních vrahů, z nichž jen jeden tu vraždu skutečně spáchal, k rozhodnutí se pro jeden čin v situaci, kde by jich z velkého množství možných činů mohlo být moudrých více? Neříkám, že nošení kamene tvého otce je tím nejmoudřejším možným činem, jen to, že je to moudřejší než to nedělat.“

Brumbál se znovu natáhl do stejného šuplíku jako předtím a tentokrát se zdálo, že uvnitř šátrá – alespoň to vypadalo, že se jeho ruka hýbe. „Chtěl bych poznamenat,“ řekl Brumbál, zatímco se Harry stále ještě pokoušel vymyslet, jak odpovědět na tuhle naprosto nečekanou reakci, „že se mylně soudí, že všechny chytré děti jdou do Havraspáru a na ostatní koleje už žádné nezbudou. Tak to není; zařazení do Havraspáru ukazuje, že jsi *poháněn* touhou po poznání, což není to samé jako intelligence.“ Jak se nakláněl nad svým stolem, usmál se. „Nicméně ty *působíš* dost inteligentně. Ani ne jako běžný mladý hrdina, spíše jako záhadný prastarý kouzelník zamlada. Myslím, že jsem k tobě možná zvolil špatný přístup, Harry, a že možná budeš schopen pochopit věci, které dokáže chápat jen málokdo. Takže budu natolik troufalý, že ti nabídnu *další* dědictví.“

„Chcete říct, že...“ zalapal po dechu Harry. „Že můj otec... měl *ještě další kámen*?“

„No promiň,“ řekl Brumbál, „*přece jen* jsem starší a záhadnější než ty a jestli ještě zbývá odhalit nějaká tajemství, postarám se o to *já*, děkuji pěkně... ach, kde to jen *mám*!“ Brumbál se natáhl hlouběji do zásuvky, a ještě hlouběji. Hlava a ramena a celý trup zmizely uvnitř a ven vyčuhovaly jen nohy, jako by ho zásuvka pojídala.

Harry si nemohl pomoci, aby neuvažoval, kolik tak může být uvnitř místa a co by všechno našel na úplném soupisu obsahu.

Konečně se Brumbál z šuplíku vynořil a předmět svého hledání položil na stůl vedle kamene.

Byla to notně použitá, otrhaná a rozpadající se učebnice: *Lektvary pro středně pokročilé* od Libatia Borageho. Na obálce měla obrázek flakonu, ze kterého stoupal dým.

„Tohle,“ pronesl Brumbál, „byla v pátém ročníku učebnice lektvarů tvé matky.“

„Kterou s sebou musím stále nosit,“ řekl Harry.

„*Která obsahuje hrozné tajemství*. Tajemství, jehož odhalení by mohlo být tak tragické, že tě musím požádat o přísahu – a vyžaduji, abys přísahal vážně, Harry, ať už si o tomto všem myslíš cokoliv – že to nikdy neřekneš nikomu ani ničemu dalšímu.“

Harry přemýšlel o učebnici lektvarů pro pátý ročník, která patřila jeho matce a která – očividně – obsahovala hrozné tajemství.

Problém byl v tom, že Harry podobné sliby *bral* velmi vážně. Každý slib byl neporušitelný, pokud byl vysloven tím správným typem osoby.

A...

„Mám žízeň,“ řekl Harry, „a to vůbec není dobré znamení.“

Brumbál se tím záhadným prohlášením nenechal ani v nejmenším vykolejit. „Přísaháš, Harry,“ řekl Brumbál. Jeho oči se intenzivně zahleděly do Harryho. „Jinak ti to nemohu říci.“

„Ano,“ řekl Harry. „Přísahám.“ V tom byl celý ten problém, když jste byli Havraspárem. Nemohli jste podobnou nabídku odmítnout, protože by vás zvědavost sežrala zaživa, a všichni ostatní to věděli.

„A já na oplátku přísahám,“ řekl Brumbál, „že to, co se ti chystám říci, je čirá pravda.“

Brumbál otevřel knihu na zdánlivě náhodném místě a Harry se naklonil, aby se podíval.

„Vidíš tyhle poznámky,“ řekl Brumbál hlasem tak tichým, že téměř šeptal, „napsané u okrajů knihy?“

Harry trochu přimhouřil oči. Zdálo se, že zažloutlé stránky popisují něco zvaného *lektvar orlí krásy*, a spoustu ingrediencí tvořily věci, které Harry vůbec nepoznával a jejichž jména snad ani nepocházela z angličtiny. V rohu byla načmáraná poznámka, *Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby tady někdo použil testrálí krev místo borůvek?* a hned pod tím byla odpověď jiným rukopisem, *Celé týdny by ti bylo zle a mohl by tě to zabít.*

„Vidím,“ řekl Harry. „Co s nimi?“

Brumbál ukázal na druhou poznámku. „Ty s tímto rukopisem,“ řekl, stále tím tichým hlasem, „napsala tvá matka. A ty napsané *tímto* rukopisem,“ přesunul prst nad první škrábanici, „jsem napsal já. Neviditelný jsem se vkrádal do její ložnice, když spala. Lily si myslela, že to píše někdo z jejích přátel, a hrozně se kvůli tomu hádali.“

Přesně v té chvíli si Harry uvědomil, že ředitel Bradavic skutečně *je* šílený.

Brumbál na něj hleděl s vážným výrazem. „Chápeš důsledky toho, co jsem ti právě pověděl, Harry?“

„Ehm...“ řekl Harry. Zdálo se, že mu uvázl hlas. „Omlouvám se... vůbec...“

„Ach, tak dobrá,“ řekl Brumbál a povzdechl si. „Přece jen tvá inteligence má hranice. Mohli bychom prostě předstírat, že jsem vůbec nic neříkal?“

Harry se strnulým úsměvem vstal ze židle.

„Samozřejmě,“ řekl. „Víte, už se vlastně docela připozdívá a mám docela hlad, takže se měl vydat dolů na večeři,“ a Harry se dal na ústup ke dveřím.

Klika se v nejmenším nepohnula.

„Ranil jsi mě, Harry,“ řekl Brumbálův hlas tichým tónem, který se ozval přímo za ním. „Uvědomuješ si alespoň, že to, co jsem ti právě řekl, byl projev důvěry?“

Harry se pomalu otočil.

Před ním stál velmi mocný a velmi šílený kouzelník s dlouhým stříbrným plnovousem v klobouku, podobajícím se rozpláclé houbě, oblečený v něčem, co mudlovským očím připadalo jako tři vrstvy zářivě růžového pyžama.

Za ním byly dveře, které momentálně nefungovaly.

Brumbál vypadal smutně a unaveně, jako by se chtěl opřít o kouzelnickou hůl, kterou neměl. „Vážně,“ řekl Brumbál, „jednou zkusíš něco nového, místo abys dál používal ten sto deset let starý vzor, a lidi hned začnou brát nohy na ramena.“ Starý kouzelník smutně kroutil hlavou. „Měl jsem o tobě lepší mínění, Harry Pottere. Slyšel jsem, že tví vlastní přátelé si také myslí, že jsi šílený. Víím, že se pletou. Proč bys nemohl uvěřit stejné věci o mně?“

„Prosím, otevřete ty dveře,“ řekl Harry třesoucím se hlasem. „Pokud chcete, abych vám někdy znovu věřil, otevřete ty dveře.“

Za ním se ozval zvuk otevírajících se dveří.

„Je tu víc věcí, které jsem se ti chystal říct,“ řekl Brumbál, „a pokud odejdeš teď, nikdy se nedozvíš, o co šlo.“

Někdy Harry absolutně nemohl vystát, že je Havraspár.

Nikdy žádnému studentovi neublížil, řekla Harrymu jeho nebelvírská stránka. Nikdy žádnému studentovi neublížil, jen to za žádných okolností nepouštěj z mysli a panikařit určitě nezačneš. Nehodláš snad utéct jenom proto, že věci začaly být trochu zajímavé, ne?

Nemůžeš jen tak odejít ze setkání s ředitelem! řekla jeho mrzimorská část. Co když ti začne odebírat školní body? Mohl by ti život ve škole podstatně ztížit, kdyby se rozhodl, že se mu nelíbíš!

A jiná jeho část, kterou Harry neměl příliš rád, ale nezvládal ji tak docela umlčet, přemítala nad potenciálními výhodami, které by s sebou neslo stát se jedním z mála přátel tohoto šíleného starého kouzelníka, který shodou okolností byl rovněž ředitelem Bradavic, nejvyšším divotvůrcem a nejvyšším hlavounem. A jeho vnitřní Zmijozel se bohužel zdál být v obracení lidí k Temnotě mnohem obratnější než Draco, protože mu právě teď říkal věci, jako: *chudák, vypadá to, že by jen potřeboval mít někoho, s kým si bude moci promluvit... a ty bys přece nechtěl, aby tak mocný muž nakonec vložil svou důvěru v někoho méně ctnostného, že ano?* a zajímalo by mě, jaká neuvěřitelná tajemství by ti Brumbál mohl povědět, kdybys, však víš, kdyby ses s ním spřátelil, a dokonce i vsadil bych se, že má fakticky zajímavou sbírku knih.

Jste prostě banda šilenců, pomyslel si Harry k celému tomu shromáždění, ale byl jednomyslně přehlasován všemi svými částmi.

Harry se otočil, udělal krok k otevřeným dveřím, natáhl se a schválně je znovu zavřel. Bylo to oběť, která ho nic nestála, když stejně zůstával, a Brumbál beztak mohl ovládat jeho pohyb, ale možná to na Brumbála udělá dojem.

Když se Harry otočil zpátky, zjistil, že ten mocný šílený kouzelník se na něj znovu usmívá a vypadá přátelsky. To bylo dobře. Možná.

„Prosím, už mi to znovu nedělejte,“ řekl Harry.

„Nesnáším, když jsem v pasti.“

„To je mi *skutečně* líto, Harry,“ řekl Brumbál a znělo to jako upřímná omluva. „Ale bylo by děsivě nemoudré, kdybych ti dovolil odejít bez kamene tvého otce.“

„Samozřejmě,“ řekl Harry. „Bylo ode mě pošetilé očekávat, že se dveře otevrou dřív, než vložím questový předmět do svého inventáře.“

Brumbál se usmíval a přikyvoval.

Harry přešel ke stolu, přesunul na svém opasku scvrčcí váček dopředu a s jistou námahou se mu povedlo svými jedenáctiletými pažemi zvednout kámen a váček jím nakrmit.

Cítil, jak se váha kamene pomalu zmírňuje, jak roztahovací hrdlo polykalo kámen, a krknutí, které potom následovalo, bylo velmi hlasité a neslo stopu stížnosti.

Matčina učebnice lektvarů pro pátý ročník (s tajemstvím, které skutečně bylo dost děsné) následovala hned po něm.

A pak Harryho vnitřní Zmijozel pronesl lstivý návrh na vlichocení se řediteli, který byl, bohužel, přednesen takovým způsobem, že si získal i podporu většinové havraspárské frakce.

„Takže,“ řekl Harry. „Um. Když už tu jsem, nemohl byste mi dopřát menší prohlídku vaší kanceláře? Jsem trochu zvědavý, k čemu tyhle ty věcičky slouží,“ a to bylo Harryho slabé slovo pro tento měsíc.

Brumbál se na něj upřeně zadíval a pak s lehkým úsměvem přikývl. „Jsem polichocen tvým zájmem,“ řekl Brumbál, „ale obávám se, že k nim není moc co říci.“ Brumbál udělal krok ke zdi a ukázal na portréty spících mužů. „Tohle jsou portréty minulých ředitelů Bradavic.“ Otočil se a ukázal na svůj pracovní stůl. „Tohle je můj pracovní stůl.“ Ukázal na židli. „Tohle je má židle –“

„Promiňte,“ řekl Harry, „ve skutečnosti mě spíš zajímaly tyhle věci.“ Harry ukázal na malou kostku, která tichounce šeptala „blub... blub... blub...“

„Ach, tahle malá udělátka?“ řekl Brumbál. „Ta jsem zdědil s ředitelskou kanceláří a nemám nejmenší představu, co většina z nich dělá. I když *tenhle* ciferník počítá množství, no, říkejme tomu kýchnutí, všech čarodějnic-leváků ve Francii; nevěřil bys, kolik úsilí mě stálo se k tomu dopracovat. A *tenhle*, s těmi zlatými viblátky, je můj vlastní vynález a Minerva nikdy nemá šanci zjistit, co to dělá.“

Brumbál udělal krok k věšáku na klobouk, zatímco Harry to stále ještě zpracovával. „A tady samozřejmě máme Moudrý klobouk, věřím, že vy dva už jste se potkali. Říkal mi, že nikdy a za žádných okolností nesmí být znovu posazen na tvou hlavu. Jsi teprve čtrnáctým studentem v historii, o kterém to prohlásil. Baba Jaga byla jednou z těch předchozích, a o zbylých dvanácti ti povím, až budeš starší. Tohle je deštník. Tohle je další deštník.“ Brumbál postoupil o dalších několik kroků a se širokým úsměvem se otočil. „A samozřejmě většina lidí, kteří navštíví mou kancelář, chce vidět Fawkese.“

Brumbál se postavil vedle ptáka na zlaté plošince.

Harry poněkud zmateně přišel blíž. „Tohle je Fawkes?“

„Fawkes je fénix,“ řekl Brumbál. „Velmi vzácné, velmi mocné magické stvoření.“

„Aha...“ řekl Harry. Sklonil hlavu a podíval se do černých korálkovitých očí, ve kterých neviděl ani nejmenší stopu inteligence.

„Ahhhaaa...“ řekl Harry znovu.

Byl si dost jistý, že rozpoznal tvar toho ptáka. Těžko by mu to mohlo ujít.

„Ummm...“

Řekni něco inteligentního! zařval sám na sebe Harryho mozek. *Přestaň tu jen stát a blekotat jako naprostý idiot!*

A co bych sakra měl říct? odpálil Harryho mozek zpátky.

Cokoli!

Myslíš něco jiného než „Fawkes je kuře“ –

Ano! Cokoli kromě toho!

„Takže, ah, co kouzelného vlastně fénixové dokážou?“

„Jejich slzy mají moc léčit,“ řekl Brumbál. „Jsou to stvoření ohně a dovedou se přemísťovat mezi místy stejně snadno, jako může oheň zaniknout v jednom místě a být znovu vzkříšen v jiném. Kvůli obrovskému napětí jejich vnitřní magie jim těla rychle stárnou, přesto však mají ze všech žijících tvorů nejbližší k nesmrtelnosti, protože když jejich těla začínají selhávat, nechají se spálit výbuchem ohně a nechají za sebou mládě, nebo někdy jen vajíčko.“ Brumbál přistoupil blíž a zamračeně si kuře prohlížel.

„Hmm... řekl bych, že zrovna teď vypadá dost neduživě.“

Než Harrymu tohle prohlášení plně došlo, kuře už bylo v jednom ohni.

Kuřecí zobáček se otevřel, ale kuře nemělo čas na jediné kvoknutí, začalo se scvrkávat a měnit na popel. Žár byl krátký, intenzivní a obrácený do sebe; nedoprovázel ho ani zápach spáleniny.

A pak oheň pohasl, jen několik vteřin poté, co se rozhořel, a na zlaté plošince zbyla jen drobná, ubohá hromádka popela.

„Netvař se tak zděšeně, Harry!“ řekl Brumbál.

„Fawkesovi se nic nestalo.“ Brumbálova ruka se natáhla do kapsy a pak ta samá ruka projela popelem a odhalila malé nažloutlé vajíčko. „Podívej, tady je vajíčko!“

„Ach... wow... úžasné...“

„Ale teď už bychom opravdu měli přejít k dalším věcem,“ řekl Brumbál. Vajíčko nechal za sebou v kuřecím popelu, vrátil se ke svému trůnu a posadil se. „Přeci jen, je skoro čas na večeři, a my bychom na ni přece nechtěli plýtvat naše obraceče času.“

V Harryho parlamentu se odehrával vášnivý boj o moc. Když Zmijozel a Mrzimor viděli, jak ředitel zapálil kuře, přidali se k opačné straně.

„Ano, další věci,“ řekly Harryho rty. „A pak večeře.“

Už zase zníš jako blekotající idiot, poznamenal Harryho vnitřní kritik.

„Takže,“ řekl Brumbál, „je tu jisté doznání, které bych rád učinil, Harry. Doznání a omluva.“

„Omluvy jsou fajn,“ *to ani nedává smysl! O čem to vlastně mluvím?*

Starý kouzelník si zhluboka povzdechl. „To možná změníš názor, až uslyšíš, co ti musím říct. Obávám se, Harry, že jsem s tebou celý tvůj život manipuloval. Byl jsem to já, kdo tě svěřil do péče tvých zlých nevlastních rodičů –“

„Moji nevlastní rodiče nejsou zlí!“ vyhrkl Harry. „Moji rodiče, chci říct!“

„Nejsou?“ řekl Brumbál s překvapeným a zklamaným výrazem. „Ani trošičku zlí? Ale to neodpovídá vzoru...“

Harryho vnitřní Zmijozel zařval z plných imaginárních plic *DRŽ HUBU TY IDIOTE SEBERE JIM TĚ!*

„Ne, ne,“ řekl Harry, rty ztuhlé v zhrozené grimase, „jen jsem nechtěl ranit vaše city, ve skutečnosti jsou velmi zlí...“

„Skutečně?“ Brumbál se naklonil dopředu a upřeně se na něj zahleděl. „A co dělají?“

Mluv rychle „oni, ha, nutí mě řešit nádoby a umývat matematické problémy a nenechávají mě číst spoustu

knih –”

„Ach, dobře, to rád slyším,“ řekl Brumbál a znovu se zaklonil. Smutně se usmál. „Za *to* se ti tedy omlouvám. Takže, kde jsme to přestali? Ach ano. S lítostí ti musím říci, Harry, že jsem zodpovědný za doslova všechno špatné, co se ti kdy stalo. Víím, že tě to nejspíš velmi rozzlobí.“

„Ano, jsem velmi rozzlobený,“ řekl Harry. „Grrr!“

Harryho Vnitřní kritik ho promptně ocenil cenou pro nejhoršího herce ve všech kategoriích v celé zaznamenané historii.

„A jen jsem chtěl, abys to věděl,“ řekl Brumbál, „chtěl jsem ti říct tak brzy, jak jen to bude možné, pro případ, že by se jednomu z nás později něco stalo, že se opravdu, opravdu omlouvám. Za všechno, co už se stalo a za všechno, co se ještě stane.“

V očích starého kouzelníka se začínala lesknout vlhkost.

„A já se kvůli tomu velmi zlobím!“ řekl Harry. „Jsem tak rozzlobený, že hned teď odejdu, tedy pokud nemáte ještě něco dalšího, co byste mi chtěl říct!“

Prostě JDI, než zapálí i tebe! zaječeli Zmijozel s Mrzimorem a Nebelvírem.

„Chápu,“ řekl Brumbál. „Jen jednu poslední věc, Harry. Nesmíš se zkoušet dostat za ty zakázané dveře ve třetím

poschodí. Neexistuje žádný způsob, jak se dostat za všechny ty pasti a já bych nerad slyšel, že ses zranil, když ses o to pokoušel. Pochybuji, že by se ti podařilo otevřít byť i jen první dveře, vzhledem k tomu, že jsou zamčené, a ty neznáš kouzlo *Alohomora* –”

Harry se otočil na patě a maximální rychlostí vyrazil ke dveřím, klika v jeho ruce ochotně zabrala a už pádil spirálovitým schodištěm dolů, k čertu s tím, že se samo otáčelo, jeho nohy skoro klopýtaly přes sebe, během chvilky byl dole, chrlič ustoupil stranou a Harry vystřelil do chodby jako koule z kanónu.

Ten Harry Potter.

S Harrym Potterem muselo něco být.

Přeci jen, čtvrtek měli i všichni ostatní, a přece se nezdálo, že by se podobné věci děly i jim.

Byl čtvrteční podvečer, 18:21, když se Harry, který ze schodiště vystřelil jako z kanónu a ještě zrychloval, srazil přímo s Minervou McGonagallovou, která právě zahýbala za roh na své cestě do ředitelny.

Naštěstí se nikomu z nich nic nestalo. Jak to Harrymu bylo vysvětleno o něco dříve toho dne, když se odmítal být jen znovu přiblížit ke svému koštěti, famfrpál potřeboval železné potlouky, aby měly alespoň nějakou šanci zranit

hráče, protože kouzelníci byli vůči nárazům mnohem odolnější než mudlové.

Harry a profesorka McGonagallová oba skončili na podlaze a pergameny, které s sebou profesorka nesla, ležely po celé chodbě.

Nastalo příšerné, příšerné ticho.

„Harry Potter,“ vydechla profesorka McGonagallová ze svého místa na podlaze hned vedle Harryho. Její hlas zesílil skoro do křiku: „*Co jste dělal v ředitelně?*“

„Nic!“ vykvikl Harry.

„*Mluvil jste o profesorovi obrany?*“

„Ne! Brumbál si mě nechal zavolat a dal mi velký kámen a řekl mi, že patřil mému otci, a že bych ho měl všude nosit s sebou!“

Nastalo další příšerné ticho.

„Dobře,“ řekla profesorka McGonagallová o něco klidnějším hlasem. Zvedla se, oprášila, a zamračila se na rozházené pergameny, které se hned srovnaly do úhledného komínku a odpelášily do rohu, jako by se chtěly skrýt před jejím pohledem. „Soucítím s vámi, pane Pottere, a omlouvám se, že jsem o vás pochybovala.“

„Profesorko McGonagallová,“ řekl Harry. Hlas mu selhával. Zvedl se z podlahy, napřímil se a podíval se do

jejího důvěryhodného, příčetného obličeje. „Profesorko McGonagallová...“

„Ano, pane Pottere?“

„Myslíte si, že bych měl?“ řekl Harry slabým hláskem.

„Nosit s sebou všude otcův kámen?“

Profesorka McGonagallová si povzdechla. „Obávám se, že to je mezi vámi a panem ředitelem.“ Zaváhala. „Mohu vám říci, že skoro nikdy není moudré ředitele úplně ignorovat. *Je mi líto, že slyším o vašem dilematu, pane Pottere, a pokud existuje nějaký způsob, jak bych vám mohla pomoci, s čímkoli, pro co se rozhodnete –*

„Umm,“ řekl Harry. „Po pravdě mě napadlo, že hned jak budu vědět jak, mohl bych ten kámen přeměnit na prsten a nosit ho na prstě. Pokud byste mě mohla naučit, jak udržet přeměnění –“

„Je dobře, že jste se mě nejprve zeptal,“ řekla profesorka McGonagallová. Její tvář trochu zpřísněla. „Pokud byste ztratil kontrolu nad přeměněním, zvrát by vám pravděpodobně amputoval prst a dost možná i zlomil ruku ve dvě. A ve vašem věku by i prsten mohl být příliš velkým předmětem k nepřetržitému udržování, aniž by vám něco takového způsobovalo trvalé citelné odčerpávání magie. Ale mohla bych vám sehnat prsten, do kterého půjde osadit malý drahokam tak, aby byl v kontaktu s vaší kůží, a

mohl byste prozatím zkoušet v něm udržovat jiný, bezpečný předmět, třeba žužu. Pokud se vám to úspěšně podaří udržet po celý měsíc i ve spánku, povolím vám přeměnit, ehm, kámen vašeho otce..." profesorčin hlas se vytratil. „*Opravdu pan ředitel –*“

„Ano. Ehm... um..."

Profesorka McGonagallová si povzdechla. „To je trochu zvláštní dokonce i u něj.“ Sklonila se a zvedla stoh pergamenů. „Je mi to líto, pane Pottere. A znovu se omlouvám, že jsem vám nedůvěřovala. Ale teď už musím za ředitelem já.“

„Ehm... hodně štěstí. Asi. Hmm..."

„Děkuji vám, pane Pottere.“

„Umm..."

Profesorka McGonagallová přešla k chrličí, neslyšně vyslovila heslo a vkročila na rotující spirálové schody. Začínala stoupat vzhůru, mimo dohled, a chrlič se posouval zpátky –

„*Profesorko McGonagallová, pan ředitel taky zapálil kuře!*“

„Cože uděl–“

18. Hierarchie dominance – Mistr lektvarů

Každá dostatečně pokročilá J. K. Rowlingová je nerozlišitelná od magie.

„To zní jako ten druh věci, co dělávám, že?“

Byl pátek ráno, čas snídaně. Harry si ukousl další obrovský kus toustu a pak se pokusil připomenout svému mozku, že hltáním snídaně se do podzemí skutečně o nic dřív nedostane. Tak jako tak zbývala mezi snídání a začátkem lektvarů celá hodinu na studium.

Ale podzemí! V Bradavicích! Harryho představivost už načrtávala všechny ty propasti, úzké mosty, držáky na pochodně a skvrny světélkujícího lišejníku. Budou tam krysy? Budou tam *draci*?

„Harry Pottere,“ pronesl za ním tichý hlas.

Harry se ohlédl přes rameno a zjistil, že hledí na Ernieho Macmillana, elegantně oblečeného ve žlutě lemovaném hábitu a s ustaraným výrazem na tváři.

„Neville usoudil, že bych tě měl varovat,“ řekl Ernie tiše. „A já myslím, že má pravdu. Buď dneska na lektvarech opatrný. Starší Mrzimorové nám řekli, že profesor Snape umí být vážně hnusný na ty, které nemá rád, a že nemá rád většinu lidí, kteří nepatří do Zmijozelu. Když na něj

budeš zkoušet ty svoje rozumy... mohlo by to pro tebe špatně dopadnout, aspoň co jsem slyšel. Prostě nevyčnívej a nedávej mu žádnou záminku si tě všimnout.“

Nastalo ticho, jak to Harry zpracovával, a pak pozvedl obočí (přál si, aby uměl zvednout jen jedno obočí jako Spock, ale zatím se mu to nepovedlo). „Díky,“ řekl Harry. „Právě jsi mi možná ušetřil spousty problémů.“

Ernie přikývl a vrátil se k mrzimorskému stolu.

Harry se vrátil ke svému toustu.

Zhruba o čtyři kousnutí později někdo řekl: „Promiň,“ a Harry se otočil, aby spatřil staršího Havraspára, který také vypadal ustaraně –

O něco později Harry dojídal svůj třetí talíř slaniny (naučil se u snídaně jíst pořádně, vždycky pak mohl odbýt oběd, pokud se rozhodl nepoužít obraceč času), když se za ním ozval další hlas: „Harry?“

„Ano,“ řekl Harry unaveně, „pokusím se neprovokovat profesora Snapea –“

„Ále, to je marné,“ řekl Fred.

„Naprosto marné,“ řekl George.

„Takže jsme nechali domácí skřítky, aby ti upekli dort,“ řekl Fred.

„Hodláme na něj dát jednu svíčku za každý bod, který Havraspáru ztratíš,“ řekl George.

„A u oběda pro tebe u nebelvírského stolu uspořádáme party,“ řekl Fred.

„Doufáme, že tě to pak rozveselí,“ dokončil George.

Harry polkl svůj poslední kousek slaniny a otočil se. „Dobrá,“ řekl Harry. „Nechtěl jsem se na tohle ptát po hodině profesora Binnse, fakt jsem nechtěl, ale jestli je profesor Snape *tak* hrozný, proč ho nevyhodí?“

„Nevyhodí?“ řekl Fred.

„Myslíš nepropustí?“ řekl George.

„Ano,“ řekl Harry. „To se přece se špatnými učiteli dělá. Vyhodíte je. Pak si místo nich najmete lepší. Nemáte tu ani odbory, ani doživotní profesury, ne?“

Fred a George se zamračili stejně, jako by se mračili stařešinové kmene lovců a sběračů, kdyby se jim někdo pokoušel vysvětlit vyšší matematiku.

„Já nevím,“ řekl Fred po chvilce. „To mě nikdy nenapadlo.“

„Mě taky ne,“ řekl George.

„Jo,“ řekl Harry. „To slýchávám často. No, uvidíme se u oběda, a nemějte mi za zlé, jestli na tom dortu nebudou žádné svíčky.“

Fred s Georgem se zasmáli, jako kdyby Harry řekl něco legračního, uklonili se mu a zamířili zpátky k Nebelvíru.

Harry se otočil zpátky ke stolu a popadl koláček. Žaludek už měl vážně plný, ale měl pocit, že dnes ráno by mohl potřebovat hodně kalorií.

Zatímco jedl svůj zákusek, přemýšlel o nejhorším učiteli, kterého zatím v Bradavicích potkal, profesoru Binnsovi, kterého měli na dějepis. Profesor Binns byl duch. Z toho, co mu řekla Hermiona, se nezdálo, že by duchové byli tak docela schopní sebeuvědomění. Duchové neudělali žádný slavný objev, ani neměli na kontě žádné originální práce, a to bez ohledu na to, kým byli za svého života. Mívali potíže zapamatovat si, jaké je zrovna století. Hermiona řekla, že se víc podobají náhodným portrétům, vtlačeným do okolní hmoty výbojem duševní energie, který doprovází náhlou smrt kouzelníka.

Harry už na pár hloupých učitelů narazil během svých přerušovaných výpadů do standardního mudlovského vzdělávacího systému – jeho otec byl samozřejmě o hodně vybíravější, když přišlo na výběr univerzitních studentů, kteří ho měli učit – ale v učebně dějepisů tomu bylo poprvé, co narazil na učitele, který do slova a do písmene nebyl myslící bytostí.

A také se to projevilo. Harry to po pěti minutách vzdal a začal si číst učebnici. Když mu došlo, že „profesor Binns“ nebude protestovat, Harry si z váčku vytáhl špunty do uší.

Že by duchové nevyžadovali plat? Bylo to tím? Nebo bylo doslova nemožné v Bradavicích někoho vyhodit i *poté, co zemřel?*

A teď se zdálo, že profesor Snape se chová naprosto hrozně ke každému, kdo nepatří do Zmijozelu, a nikoho ani *nenapadlo*, že by se jeho úvazek dal ukončit.

A ředitel zapálil kuře.

„Promiň,“ ozval zpoza něho ustaraný hlas.

„Přisahám,“ řekl Harry, aniž by se otočil, „tohle místo je k zbláznění, osm a půl procenta Oxfordu z tátových historek.“

Harry dupal kamennými chodbami a na tváři se mu ve stejném poměru mísila uraženost s podrážděním a vztekem.

„Podzemí!“ zasyčel Harry. „*Podzemí!* Tohle nejsou kobky! Tohle je sklep! Prostě *sklep!*“

Několik havraspárských dívek se na něj divně dívalo. Chlapci už si na něj zvykli.

Zdálo se, že úrovni, na které se nacházela učebna lektvarů, se neříkalo ‚podzemí‘ z žádného jiného důvodu, než že byla pod zemí a o něco chladnější než hlavní budova.

V Bradavicích! V Bradavicích! Harry čekal celý svůj život a teď bude muset čekat *dál*. Pokud *na celém povrchu zemském* mělo být jediné místo, které mělo mít slušné podzemí, měly to být Bradavice! Copak si Harry bude muset postavit svůj vlastní hrad, když bude chtít vidět jednu maličkou bezednou propast?

O chvílku později se dostali do samotné učebny lektvarů a Harry se výrazně zvedla nálada.

Učebna lektvarů obsahovala podivná stvoření konzervovaná v obrovských lahvích na policích, které pokrývaly každý centimetr zdí mezi skříněmi. Harry už se ve svém čtení dostal dost daleko na to, aby byl schopen pár z těch tvorů identifikovat, například tady Zabriskan Fontema^[28]. Třebaže padesáticentimetrový pavouk *vypadal* jako akromantule, byl na to příliš *malý*. Rád by se na to přeptal Hermiony, ale nezdálo se, že by měla chuť podívat se kamkoli tím směrem.

Harry se právě díval na velkou prachovou kouli s očima a nohama, když do místnosti vklouzl assassin.

To byla první věc, která Harrymu přišla na mysl, když spatřil profesora Severuse Snapea. Na způsobu, jakým se ten muž pohyboval mezi dětskými lavicemi, bylo něco tichého a smrtícího. Jeho hábit byl zanedbaný, vlasy mastné. Něco na něm Harrymu připomínalo Luciuse, i

když si ti dva nebyli ani vzdáleně podobní. Vzbuzovalo to v něm dojem, že zatímco Lucius by vás zabil s bezchybnou elegancí, tento muž by vás prostě zabil.

„Posadte se,“ řekl profesor Severus Snape. „Hned.“

Harry a pár dalších dětí, které postávaly kolem a povídaly si, se spěšně prodralo k lavicím. Harry si plánoval sednout vedle Hermiony, ale místo toho zjistil, že sedí v nejbližší prázdné lavici vedle Justina Flinche-Fletchleyho (byla to spojená hodina, Havraspár s Mrzimorem), ob dvě lavice od Hermiony.

Severus se posadil za katedru a bez sebemenšího úvodu nebo představení se řekl: „Hannah Abbottová.“

„Zde,“ řekla Hannah trochu třesoucím se hlasem.

„Susan Bonesová.“

„Tady.“

A tak to pokračovalo a nikdo se neodvažoval se ani slůvkem odchýlit, dokud:

„Ach ano. Harry Potter. Naše nová... *celebrita*.“

„Celebrita je přítomná, *pane*.“

Polovina třídy sebou škubla, zatímco někteří chytřejší náhle začali vypadat, jako by chtěli utéct, dokud učebna ještě stála.

Severus se v očekávání usmál a vyvolal další jméno na seznamu.

Harry si v duchu povzdechl. Stalo se to příliš rychle, než aby s tím mohl něco udělat. No dobrá. Z nějakého důvodu ho ten muž už předem neměl rád. A když se nad tím Harry zamyslel, bylo lepší, že si tenhle profesor lektvarů vybral *jeho*, než, řekněme, Nevilla nebo Hermionu. Harry se uměl bránit o dost lépe. Ano, nejspíš to takhle opravdu bylo lepší.

Když byla docházka hotová, Severus pohledem přelétl celou třídu. Jeho oči byly stejně prázdné jako bezhvězdná obloha.

„Vaším úkolem zde,“ řekl Severus tichým hlasem, při kterém se v zadní řadě studenti předklonili, aby lépe slyšeli, „je zvládnout náročnou vědu a přesné umění přípravy lektvarů. Jelikož se to obvykle obejde bez pošetilého mávání hůlkou, leckdo z vás stěží uvěří, že i to jsou kouzla a čáry. Pochybuji, že byste opravdu pochopili, jaký půvab v sobě má tiše bublající kotlík a výpary, které se nad ním tetelí, a neviditelná síla šťáv, jež skrytě putují lidskými žilami,“ pronesl téměř něžným, chlubitvým hlasem, „omamují mysl a podrobují si smysly,“ čím dál tím děsivější. „Dokážu vás naučit, jak připravit věhlas, stáčet slávu, a dokonce uložit do zabroušených flakonů smrt – pokud ovšem nejste takové stádo tupohlavců, jaké musím obvykle učit.“

Severus si nějak všiml skeptického výrazu na Harryho tváři, nebo přinejmenším jeho oči náhle skočily k místu, kde Harry seděl.

„Pottere!“ vyštěkl profesor lektvarů. „Co získám, když přidám rozdrčený kořen asfodelu k výluhu z pelyňku?“

Harry zamrkal. „Bylo to v *Kouzelnických odvarech a lektvarech*?“ zeptal se. „Právě jsem to dočetl a nevzpomínám si na nic, co by zahrnovalo pelyněk –“

Hermionina ruka vyletěla nahoru a Harry po ní střílil pohledem, což způsobilo, že zvedla ruku ještě výše.

„Ale, ale,“ řekl Severus sametově. „Sláva zřejmě není všechno.“

„Opravdu?“ řekl Harry. „Ale vy jste nám právě řekl, že nás naučíte, jak stáčet slávu. Povězte, jak *přesně* to funguje? Vypijete to a proměníte se v celebritu?“

Tři čtvrtiny třídy sebou škubly.

Hermionina ruka zvolna klesla dolů. No, to nebylo překvapující. Mohla být jeho rivalkou, ale nebyla někým, kdo by v tom pokračoval i po tom, co se vyjasnilo, že se ho dotyčný profesor záměrně snaží zesměšnit.

Harry se pevně snažil udržet svůj vztek pod kontrolou. První reakce, která mu přišla na mysl, bylo ‚Abrakadabra‘.

„Zkusíme to ještě jednou,“ řekl Severus. „Pottere: kdybych vám řekl, ať mi přinesete bezoár, kde byste ho

hledal?“

„To v té učebnici taky není,“ řekl Harry, „ale v jedné mudlovské knize jsem četl, že trichinobezoár je ztuhlé klubko vlasů, které se dá najít v lidském žaludku a mudlové věřili, že vás uchrání před jakýmkoli jedem –“

„Špatně,“ řekl Severus. „Bezoár se dá najít v kozím žaludku, neskládá se z vlasů, a uchrání vás před většinou jedů, ale ne před všemi.“

„Neříkal jsem, že to tak *je*, říkal jsem, že jsem to tak četl v jedné mudlovské knize –“

„Nikoho nezajímají vaše *patetické* mudlovské knihy. Poslední pokus, Pottere. Jaký je rozdíl mezi šalamounkem a mordovníkem?“

A pohár přetekl.

„Víte,“ řekl Harry chladně, „v jedné z mých *fascinujících* mudlovských knih popisují studii, ve které skupina lidí dokázala vypadat velmi chytře díky tomu, že se ptali na věci, které znali jen oni. Přihlížející si očividně všimli jen toho, že tazatel něco ví a odpovídající ne, a nepostřehli základní nespravedlnost takové hry. Takže, pane profesore, mohl byste mi říct, kolik elektronů se nalézá ve vnějším orbitalu atomu uhlíku?“

Severusův úsměv se rozšířil. „Čtyři,“ řekl. „Ale to je neužitečný fakt, který by se nikdo neměl obtěžovat někam

zapisovat. A pro vaši informaci, Pottere, asfodel a pelyněk spolu vytvářejí uspávací prostředek tak silný, že se mu říká doušek živé smrti. Pokud jde o šalamounek a mordovník, jedná se o stejnou bylinu, které se také říká oměj, jak byste věděl, kdybyste přečetl *Tisíc kouzelnických hub a bylin*.

Myslel jste si, že je zbytečné otevírat učebnici, než sem přijdete, že Pottere? Všichni ostatní by si to měli zapisovat, aby se neprojevili stejně ignorantsky jako vy.“ Severus se odmlčel, vypadal docela spokojeně sám se sebou. „A to bude... pět bodů? Ne, udělejme z toho rovných deset bodů z Havraspáru za odmlouvání.“

Hermiona zalapala po dechu, spolu s množstvím dalších studentů.

„Pane profesore Snape,“ dostal ze sebe Harry. „Nevím, co jsem udělal, že jsem si vysloužil vaši nenávist. Pokud se mnou máte nějaký problém, o kterém nevím, navrhuji abychom –“

„Zmlkňte, Pottere. Dalších deset bodů z Havraspáru. Ostatní si otevřou učebnice na straně tři.“

V Harryho hrdle se rozhořelo jen velmi slabé pálení a v očích se mu neobjevil ani náznak slz. Pokud brečení nebylo efektivní strategií k zničení tohoto profesora lektvarů, pak brečet nemělo smysl.

Harry se pomalu posadil zpříma. Připadalo mu, jako by někdo vypustil všechnu krev z jeho těla a nahradil ji tekutým dusíkem. Věděl, že se snažil kontrolovat svůj vztek, ale nedovedl si vzpomenout proč.

„Harry,“ zběsile zašeptala Hermiona o dvě lavice dál, „přestaň, prosím, je to v pořádku, nebudeme to počítat –“

„Mluvení ve třídě, Grangerová? Tři –“

„Takže,“ promluvil hlas chladnější než nula kelvinů, „jaký je postup k vyplnění formální stížnosti na šikanující profesory? Musí se to konzultovat se zástupkyní ředitele, nebo poslat dopis bradavické správní radě... mohl by mi někdo vysvětlit, jak to funguje?“

Celá třída naprosto ztuhla.

„Školní trest na jeden měsíc, Pottere,“ řekl Severus s ještě širším úsměvem.

„Odmítám vaši autoritu jakožto učitele a odmítám podstoupit jakýkoli trest, který mi dáte.“

Lidé přestali dýchat.

Severusův úsměv zmizel. „Pak budete –“ jeho hlas naráz umlkl.

„Vyloučen, chystal jste se říct?“ Teď se pro změnu lehce usmíval Harry. „Teď jste ale zapochyboval nad svou schopností takovou hrozbu uskutečnit, nebo jste si uvědomil jaké následky by to mělo, kdyby se vám to

podařilo. Já na druhou stranu nepochybuji o svém výhledu na nalezení jiné školy s méně tyranskými profesory, ani se takového výhledu nebojím. Nebo bych si možná mohl najmout soukromé tutor, jak je mým zavedeným zvykem, a nechat se vyučovat svou plnou učební rychlostí. V trezoru k tomu mám dost zlata. Má to co dělat s odměnami za poražení jistého temného pána. Ale v Bradavicích *jsou* i učitelé, které jsem si poměrně oblíbil, takže si myslím, že by bylo snazší, kdybych místo toho našel způsob, jak se zbavit vás.“

„Zbavit se mě?“ řekl Severus, který se teď rovněž lehce usmíval. „Jak zábavná domýšlivost. Jak byste si představoval, že byste to mohl provést, Pottre?“

„Pochopil jsem to tak, že na vás už od studentů a jejich rodičů přišlo značné množství stížností,“ odhad, ale poměrně bezpečný, „což otevírá otázku, jak je možné, že tu ještě jste. Jsou Bradavice v takové finanční tísní, že si nemohou dovolit skutečného učitele lektvarů? Pokud to tak je, mohl bych něco přihodit. Jsem si jistý, že by mohli najít lepšího učitele, kdyby mu nabídli dvojnásobek vašeho současného platu.“

Dva ledové póly vyzařovaly mrazivý chlad do celé třídy.

„Zjistíte,“ řekl Severus jemně, „že správná rada školy vaší nabídce nebude ani v nejmenším nakloněna.“

„Lucius...“ řekl Harry. „Tak *proto* tu pořád jste. Možná bych o tom s Luciusem měl prohodit slovíčko. Věřím, že touží po tom se se mnou setkat. Třeba mám něco, o co by mohl mít zájem?“

Hermiona zběsile vrtěla hlavou. Harry to zaregistroval koutkem oka, ale celá jeho pozornost se soustředila na Severuse.

„Jste velmi pošetilý chlapec,“ řekl Severus. Teď už se neusmíval ani v nejmenším. „Nemáte nic, čeho by si Lucius cenil více než mého přátelství. A pokud byste měl, mám i jiné spojence.“ Jeho hlas ztvrdl. „A shledávám stále více nepravděpodobným, že jste nebyl zařazen do Zmijozelu. Jakým způsobem se vám podařilo vyhnout se mé koleji? Ach ano, protože Moudrý klobouk prohlásil, že *žertoval*. Poprvé v celé zaznamenané historii. O čem jste si s Moudrým kloboukem *švitořili*, Pottere? Měl jste něco, co potřeboval?“

Harry zíral do Severusova chladného pohledu a vzpomněl si, že ho Moudrý klobouk varoval, aby o tom nikdy nepřemýšlel, zatímco se někomu bude dívat do očí – sklopil pohled na Severusovu katedru.

„Vypadá to, jako by se vám znenadání nechtělo podívat se mi do očí, Pottere!“

Šok z náhlého porozumění – „Takže to kvůli *vám* mě Moudrý klobouk varoval!“

„Cože?“ zaznělo v Severusově hlasu upřímné překvapení, i když Harry samozřejmě nevzhlédl, aby se podíval na jeho tvář.

Harry v lavici vstal.

„Posadte se, Pottere,“ řekl našťvaný hlas z míst, kam se nedíval.

Harry to ignoroval a rozhlédl se po třídě. „Nemám v úmyslu dovolit tomuhle neprofesionálnímu učiteli plýtvat mým časem v Bradavicích,“ řekl se smrtícím klidem.

„Myslím, že tento předmět opustím, a buď si po čas svého zdejšího pobytu najdu tutora, nebo pokud by školní rada byla skutečně tak zatvrzelá, se to doučím přes léto. Pokud se někteří z vás rozhodnou, že nestojí o to, nechat se tímto mužem šikanovat, moje sezení vám budou otevřená.“

„*Posadte se, Pottere!*“

Harry přešel třídu a popadl kliku.

Neotočila se.

Harry se pomalu otočil, a postřehl, že Severus se odporně usmívá, než si vzpomněl a stočil pohled jinam.

„Otevřete ty dveře.“

„Ne,“ řekl Severus.

„Způsobujete, že se cítím ohrožený,“ řekl hlas tak ledový, že vůbec nezněl jako Harryho, „a to je chyba.“

Severus se zasmál. „A co s tím chceš udělat, chlapečku?“

Harry udělal od dveří šest dlouhých kroků, čímž došel k zadní řadě lavic.

Pak se Harry narovnal a pozvedl pravou ruku v jediném děsivém pohybu, prsty připravené k lusknutí.

Neville zaječel a zaplul pod lavici. Ostatní děti se schoulily nebo instinktivně zvedly ruce, aby se zaštitily.

„*Harry, ne!*“ zaječela Hermiona. „Ať už se chystáš udělat cokoli, nedělej to!“

„To jste všichni *zešileli*?“ zasyčel Severusův hlas.

Harry pomalu sklonil ruku. „Nechystal jsem se ho zranit, Hermiono,“ řekl Harry o něco tišším hlasem. „Jen jsem chtěl vyhodit dveře do vzduchu.“

I když, jak si teď Harry vzpomněl, nesměli jste přeměňovat věci, které by měly sloužit ke spálení, což znamenalo, že vrátit se později v čase a přimět Freda nebo George přeměnit něco v přesně zvážené množství výbušnin by nemusel být tak úplně dobrý nápad...

„*Silencio*,“ řekl Severusův hlas.

Harry se pokusil říct „Cože?“ a zjistil, že z hrdla mu nevyšel žádný zvuk.

„Tohle už je směšné. Myslím, že za jediný den už jste si způsobil problémů dost, Pottere. Jste ten nejrušivější a nejvzpornější student, jakého jsem kdy viděl, a nepamatuji se, kolik přesně má právě teď Havraspár bodů, ale jsem si jistý, že je zvládnou odebrat všechny. Deset bodů z Havraspáru. Deset bodů z Havraspáru. Deset bodů z Havraspáru! Padesát bodů z Havraspáru! Teď se posadte a sledujte, jak se zbytek třídy učí!“

Harry vložil ruku do váčku a pokusil se říct „fixa“, ale samozřejmě, nevyšla z něj ani hláska. Na krátký moment ho to zastavilo; pak ho napadlo, že by mohl zkusit odhláskovat F-I-X-A pomocí prstů. To zafungovalo. B-L-O-K, a dostal blok papíru. Harry přešel k prázdné lavici, ne k té, ve které původně seděl, a naškrábal krátkou zprávu. Odtrhl list papíru, uklidil fixu a blok do kapsy hábitu pro snadnou dostupnost, a zvedl svou zprávu, ne směrem ke Snapeovi, ale směrem ke zbytku třídy.

ODCHÁZÍM
POTŘEBUJE SE
JEŠTĚ NĚKDO
DOSTAT PRYČ?

„Jste šílený, Pottere,“ řekl Severus s chladným pohrdáním.

Harry se směrem ke katedře ironicky uklonil, přešel ke zdi, jedním hladkým pohybem otevřel dveře od skříně, vkročil dovnitř, a zabouchl za sebou dveře.

Ozval se zadušený zvuk lusknutí prstů, a pak nastalo ticho.

Studenti ve třídě se po sobě dívali zmateně a vyděšeně.

Tvář mistra lektvarů se zalykala vztekem. Několika dlouhými kroky přešel třídu a trhnutím otevřel dveře skříně.

Byla prázdná.

O hodinu dřív se Harry z vnitřku skříně zaposlouchal. Zvenčí nepřicházel žádný zvuk, ale riskovat nemělo žádný smysl.

P-L-Á-Š-Ť odhláskovaly jeho prsty.

Jakmile byl neviditelný, velmi opatrně a pomalu otevřel dveře a vykoul ven. Nezdálo se, že by ve třídě někdo byl.

Dveře nebyly zamčené.

Když se Harry v bezpečí neviditelnosti ocitl na chodbě, pryč z toho nebezpečného místa, trocha jeho hněvu opadla, a on si uvědomil, co právě udělal.

Co právě udělal.

Harryho neviditelná tvář ztuhla v naprosté hrůze.

Znepřátelil si učitele v trojnásobném rozsahu, než se mu povedlo kdy předtím. Vyhrožoval, že odejde z Bradavic, a možná to bude muset i splnit. Ztratil všechny body, které Havraspár měl, a pak použil obraceč času...

Jeho představitivost mu ukázala jeho rodiče, jak na něj ječí kvůli tomu, že ho vyloučili, profesorku McGonagallovou, která je z něho zklamaná, a bylo to prostě příliš bolestivé, a on to nedokázal snést, a *nedokázal vymyslet žádný způsob, jakým by se zachránil* –

Harryho napadlo, že pokud ho vztek dostal do všech těchto problémů, pak by vztek mohl pomoci vymyslet, jak z toho ven. Věci se zdály tak nějak jasnější, když byl našťvaný.

A myšlenka, kterou si Harry nepřipouštěl, zněla, že by téhle budoucnosti prostě nedokázal čelit, kdyby našťvaný nebyl.

Takže vyvolal zpět všechny své vzpomínky na to pálicí ponížení.

Ale, ale. Sláva zřejmě není všechno.

Deset bodů z Havraspáru za odmlouvání.

Uklidňující chlad zaplavil jeho žíly jako vracející se příbojová vlna, a Harry vydechl.

Ok. Zpátky k přičetnosti.

Po pravdě se cítil trochu zklamaný ze svého nevzteklého já, že takhle zkolabovalo a jen se chtělo vyhnout problémům. Profesor Severus Snape představoval problém *pro všechny*. To normální Harry zapomněl a přál si jen najít způsob, jak ochránit *sebe*. A nechat v tom všechny ostatní oběti? Otázka nezněla, jak by mohl zachránit sám sebe, ale jak zničit profesora lektvarů.

Takže tohle je má temná stránka, ano? To je dost předpojaté označení, moje světlá stránka mi přijde mnohem sobečtější a zbabělejší, a taky zmatená a vyplašená.

A teď, když opět přemýšlel jasně, mu také bylo jasné, co by měl udělat dál. Už si dal jednu hodinu k přípravě, a mohl použít i dalších pět, kdyby bylo třeba...

Minerva McGonagallová čekala v ředitelně.

Brumbál seděl za stolem na svém polstrovaném trůnu, oblečen do čtyř vrstev formálního levandulového hábitu. Minerva se posadila na židli před ním, naproti Severusovi, usazenému na jiné židli. Naproti všem třem stála prázdná dřevěná stolička.

Čekali na Harryho Pottera.

Harry, pomyslela si Minerva zoufale, slíbil jsi, že nekousneš žádné učitele!

A ve své mysli mohla velmi jasně vidět i reakci, Harry rozčilenou tvář a jeho vzteklou odpověď: *Řekl jsem, že nekousnu nikoho, kdo mě nekousne jako první!*

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále!“ zvolal Brumbál.

Dveře se otevřely a Harry Potter vstoupil. Minerva téměř nahlas zalapala po dechu. Ten chlapec vypadal chladně, usebraně a naprosto se ovládal.

„Dobré rán–“ Harry se náhle odmlčel. Klesla mu čelist.

Minerva sledovala Harryho pohled, a zjistila, že Harry zírá na Fawkese sedícího na zlaté plošině. Fawkes zamával zářivě červenozlatými křídly, ten pohyb se podobal zatřepotání ohně, a sklonil hlavu v odměřené úkloně k chlapci.

Harry stočil vytřeštěný pohled k Brumbálovi.

Brumbál na něj mrkl.

Minerva cítila, že jí něco uniká.

Přes Harryho tvář se kmitla nejistota. Jeho chladnokrevnost polevila. V očích se mu objevil strach, pak vztek, a pak byl chlapec znovu klidný.

Minervě po páteři přeběhlo zamrazení. Něco na tom nebylo v pořádku.

„Prosím, posad' se,“ řekl Brumbál. Jeho tvář byla znovu vážná.

Harry si sedl.

„Takže, Harry,“ řekl Brumbál. „Slyšel jsem od profesora Snapea hlášení ohledně dnešního dne. Mohl bys mi i ty vlastními slovy říct, co se stalo?“

Harryho pohled pohrdavě kmitl směrem k Severusovi. „To není nijak složité,“ řekl chlapec a zlehka se usmál. „Pokusil se mě šikanovat, stejně jako šikanoval každého ne-Zmijozela ode dne, kdy vám ho sem Lucius podstrčil. Pokud jde o další podrobnosti, chtěl bych vás napřed požádat o soukromý rozhovor. U studenta, který nahlašuje profesorovo nevhodné chování, se stěží dá očekávat, že tak učiní před dotyčným profesorem.“

Tentokrát si Minerva nemohla pomoci, musela nahlas zalapat po dechu.

Severus se jednoduše zasmál.

A ředitelova tvář zvažněla. „Pane Pottere,“ řekl ředitel, „takovým způsobem se o bradavických profesorech nemluví. Obávám se, že jednáte pod vlivem velkého nedorozumění. Profesor Severus Snape má mou plnou důvěru a slouží Bradavicím na můj vlastní popud, ne pro Luciuse Malfoye.“

Na chvílku zavládlo ticho.

Když chlapec znovu promluvil, byl jeho hlas ledový. „Něco mi tu uniká?“

„Poměrně velké množství věcí, pane Pottere,“ řekl ředitel. „Pro začátek byste měl pochopit, že důvodem našeho setkání je prodiskutovat, jak vás ukáznit za události dnešního rána.“

„Tento muž terorizuje školu už léta. Promluvil jsem se studenty a shromáždil jsem historky, které by určitě stačily na novinovou kampaň, která by proti němu spojila rodiče. Někteří z mladších studentů brečeli, když mi to vyprávěli. Já sám jsem málem brečel, když jsem to slyšel! *Vy jste tomuhle tyranovi dal volnost? To vy jste tohle způsobil svým studentům? Proč?*“

Minerva polkla hrudku v krku. Tohle – tohle ji napadalo, občas, ale nikdy se tak docela –

„Pane Pottere,“ řekl ředitel, jeho hlas byl náhle vážný, „tohle setkání není o profesoru Snapeovi. Je o vás a vaší neúctě ke školní disciplíně. Profesor Snape navrhl, a já jsem souhlasil, že tři měsíce školního trestu budou přiměřené –“

„Zamítnuto,“ řekl Harry ledově.

Minerva oněměla.

„Tohle nebyl návrh, pane Pottere,“ řekl ředitel. Na chlapce se teď obrátila plná síla kouzelníkova pohledu. „Tohle je váš tre–“

„Vysvětlíte mi, proč jste dovolil tomuto muži ubližovat dětem, které byly umístěny do vaší péče, a pokud vaše vysvětlení nebude dostačovat, začnu s novinovou kampaní proti vám.“

Minervino tělo se zachvělo silou toho výpadu, tou čistou a surovou *lese majeste*.

Dokonce i Severus vypadal šokovaně.

„To, Harry, by bylo mimořádně nemoudré,“ řekl Brumbál pomalu. „Na šachovnici jsem hlavní protiváhou Luciuse. Pokud bys udělal takovou věc, výrazně by ho to posílilo, a já si nemyslím, že to je cesta, kterou sis zvolil.“

Chlapec na dlouho ztuhl.

„Tento rozhovor by měl probíhat v soukromí,“ řekl Harry. Jeho hlava sebou škubla Severusovým směrem. „Pošlete ho pryč.“

Brumbál zavrtěl hlavou. „Harry, neřekl jsem ti snad, že Severus Snape má mou plnou důvěru?“

Chlapec vypadal šokovaně. „Jeho šikanování vás činí zranitelným! Nejsem jediný, kdo by proti vám tu novinovou kampaň mohl rozpoutat! Tohle je šílené! Proč to děláte?“

Brumbál si povzdechl. „Je mi líto, Harry. Má to co dělat s věcmi, které teď ještě nejsi připraven slyšet.“

Harry na Brumbála vytřeštil oči. Pak se otočil, aby se podíval na Severuse. Pak zpátky na Brumbála.

„Tohle je šílené,“ řekl chlapec pomalu. „Rozhodl jste se ho nekočírovat, protože si myslíte, že je *součástí vzoru*. Bradavice potřebují zlého mistra lektvarů, aby z nich byla pořádná kouzelnická škola, stejně jako potřebují ducha, aby učil historii.“

„To zní jako ten druh věci, co dělávám, že?“ řekl Brumbál s úsměvem.

„Nepřípustné,“ řekl Harry prostě. Jeho pohled byl chladný a temný. „Nebudu tolerovat šikanování a zneužívání. Zvážil jsem mnoho různých způsobů, jak se s tímto problémem vypořádat, ale zjednoduším to. Buď půjde tento muž, nebo půjdu já.“

Minerva znovu zalapala po dechu. V Severusových očích se mihlo něco zvláštního.

Nyní zchladl i Brumbálův pohled. „Vyloučení, pane Pottere, je finální hrozba, která může být použita proti studentovi. Není zvykem, aby tuto hrozbu používal student proti řediteli. Tohle je nejlepší kouzelnická škola v celém světě a vzdělání zde je příležitostí, které se nedostane všem. Máte snad dojem, že Bradavice se bez vás neobejdou?“

A Harry se jen lehce usmál.

Minervy se náhle zmocnila hrůza. Harry by určitě ne– „Zapomínáte,“ řekl Harry, „že nejste jediný, kdo dokáže vidět vzory. *Tohle bude soukromý hovor. Pošlete ho –*“ Harry znovu mávl rukou k Severusovi a pak se náhle uprostřed věty a uprostřed pohybu zarazil.

Minerva dokázala spatřit na Harryho tváři tu přesnou chvíli, kdy si vzpomněl.

Přece jen, to ona mu to řekla.

„Pane Pottere,“ řekl ředitel, „ještě jednou, Severus Snape má mou naprostou důvěru.“

„Vy jste mu to řekl,“ zašeptal chlapec. „Vy naprostý blázne.“

Brumbál na tu urážku nijak nereagoval. „Řekl co?“

„Že Pán zla je naživu.“

„O čem to při Merlinovi žvaníte, Pottere?“ zakřičel Severus naprosto šokovaným a vzteklým tónem.

Harry na něj s pochmurným úsměvem krátce pohlédl. „Ach, takže skutečně *jste* Zmijozel. Už jsem se začínal bát.“

A pak nastalo ticho.

Konečně Brumbál promluvil. Jeho hlas zněl jemně. „Harry, o čem to *mluvíš*?“

„Omlouvám se, Albusi,“ zašeptala Minerva.

Severus s Brumbálem se k ní otočili.

„Profesorka McGonagallová mi nic neřekla,“ řekl Harryho hlas, svižněji a méně klidně než předtím. „Uhádl jsem to. Říkal jsem vám, že taky dokážu spatřit vzory. Tipnul jsem si, a ona svou reakci zvládla, zrovna jako teď Severus. Ale její kontrole chyběl kousíček k dokonalosti, a já jsem poznal, že se nejedná o upřímnou reakci.“

„A já jsem mu řekla,“ řekla Minerva, její hlas se trochu třásl, „že vy, já a Severus jsme jediní, kteří to vědí.“

„Což mi prozradila jako ústupek, aby mi zabránila začít se jen tak všech ptát, protože přesně to jsem vyhrožoval, že udělám, pokud mi nic neřekne,“ řekl Harry. Pak se krátce zasmál. „Vážně jsem si předtím měl promluvit s jedním z vás o samotě a oznámit vám, že mi paní profesorka všechno řekla, a podívat se, jestli vám něco neuklouzne. Nejspíš by to nefungovalo, ale stejně by to stálo za pokus.“ Chlapec se znovu usmál. „Ta hrozba je stále na stole a jednou očekávám *plné* zasvěcení.“

Severus jí věnoval pohled naprostého pohrdání. Minerva zvedla bradu a snesla to. Věděla, že to je zasloužené.

Brumbál se ve svém polstrovaném trůnu zaklonil. Jeho oči byly tak chladné, jak je Minerva neviděla ode dne, kdy jeho bratr zemřel. „A ty hrozíš nás nechat Voldemortovi napospas, pokud se nepodřídíme tvým přáním.“

Harryho hlas byl ostrý jako žiletka. „S lítostí vám oznamuji, že nejste středem vesmíru. Nevyhrožuji, že opustím celou kouzelnickou Anglii. Vyhrožuji, že opustím vás. Nejsem malý pokorný Frodo. Tohle je *můj* quest a pokud chcete být jeho součástí, budete hrát podle *mých* pravidel.“

Brumbálova tvář byla nadále chladná. „Začínám pochybovat o tom, jestli se hodíte na roli hrdiny, pane Pottere.“

Harryho pohled byl stejně ledový. „Já začínám zpochybňovat vaši vhodnost k roli mého Gandalfa, *pane Brumbále*. Boromir byl alespoň pochopitelný omyl. Co tenhle *Nazgúl* dělá v mém Společenstvu?“

Minerva byla naprosto ztracená. Podívala se na Severuse, jestli to chápe, a spatřila, že Severus od Harryho odvrátil tvář a usmívá se.

„Řekl bych,“ řekl Brumbál pomalu, „že z tvé perspektivy se jedná o rozumnou otázku. Takže, pane Pottere, pokud vás profesor Snape od této chvíle nechá na pokoji, bude to naposledy, co toto téma vyvstane, nebo vás tu každý týden najdeme s novými požadavky?“

„Nechat mě na pokoji?“ Harryho hlas byl rozzuřený. „Nejsem jeho jediná oběť a rozhodně ne ta nejzranitelnější! *Zapomněl jste, jak bezbranné jsou děti? Jak*

snadno se dají zranit? Od této chvíle bude Severus zacházet s každým studentem v Bradavicích s náležitou a profesionální slušností, nebo si najdete jiného mistra lektvarů, nebo si najdete jiného hrdinu!“

Brumbál se začal smát. Byl to hlasitý, srdečný, veselý smích, jako kdyby před ním Harry právě předvedl legrační taneček.

Minerva se neodvažovala pohnout. Jen oči jí zamrkaly a viděla, že Severus je stejně nehybný.

Harryho vzezření zchladlo ještě více. „Pletete se ve mně, pane řediteli, pokud si myslíte, že se jedná o vtip. Tohle není požadavek. To je váš trest.“

„Pane Pottere –“ řekla Minerva. Nevěděla ani, co přesně se to chystá říct. Jen to, že tohle jednoduše nemůže přejít.

Harry směrem k ní udělal utišující gesto a dál mluvil k Brumbálovi. „Pokud se vám to zdá nezdvořilé,“ řekl Harry, teď trochu tvrdším hlasem, „není to o nic méně zdvořilé než to, co jste řekl vy mně. Neřekl byste nic takového někomu, koho byste považoval za rovnocennou lidskou bytost, a ne za podřízené dítě, a já s vámi budu zacházet se stejnou zdvořilostí, s jakou zacházíte vy se mnou –“

„Ach, skutečně, opravdu, tohle je ten pravý trest pro mne! Samozřejmě, že mě tu vydíráš, abys zachránil své spolužáky, a ne sám sebe! Ani si nedokážu představit, proč

mě měl napadnout opak!“ Brumbál se teď smál ještě hlasitěji. Třikrát udeřil pěstí o stůl.

Harryho pohled znejistěl. Jeho tvář se otočila k ní, poprvé za celou dobu promluvil na ni. „Promiňte,“ řekl Harry. Jeho hlas kolísal. „Potřebuje si vzít léky nebo něco takového?“

„Á...“ Minerva neměla ponětí, co by vůbec mohla říct.

„Dobrá,“ řekl Brumbál. Utřel si slzy z očí. „Omluvte mě. Omlouvám se za to přerušení. Prosím, Harry, pokračuj s vydíráním.“

Harry otevřel pusku, pak ji zase zavřel. Vypadal trochu nejistě. „Ano... také musí přestat číst studentům myšlenky.“

„Minervo,“ řekl Severus vražedným hlasem, „vy –“

„Moudrý klobouk mě varoval,“ řekl Harry.

„Cože?“

„Víc říct nemůžu. Na každý pád to bude všechno.

Skončil jsem.“

Ticho.

„Co teď?“ řekla Minerva, když bylo jasné, že se nikdo nechystá říct nic dalšího.

„Co teď?“ zopakoval Brumbál. „No, teď hrdina vyhraje, jak jinak.“

„Cože?“ řekli Severus, Minerva a Harry.

„No, rozhodně nás zahnal do kouta,“ řekl Brumbál se spokojeným úsměvem. „Ale Bradavice *potřebují* zlého mistra lektvarů, nebo by to prostě nebyla pořádná kouzelnická škola, že ano? Takže, co kdyby se profesor Snape choval hrozně jen ke studentům od pátého ročníku výš?“

„Cože?“ ozvali se všichni tři znovu.

„Přece jsou to ti nejbezbrannější, o které máš starost. Možná máš pravdu, Harry. Možná jsem *skutečně* po všech těch dekádách zapomněl, jaké je to být dítětem. Takže nabízím kompromis. Severus bude pokračovat v nespravedlivém udílení bodů Zmijozelu a ve své koleji bude i nadále uplatňovat jen uvolněnou disciplínu, a bude se chovat hrozně ke všem nezmijozelským studentům od pátého ročníku výše. Ostatní bude děsit, ale ne šikanovat. Slíbí, že bude číst myšlenky jen v případě, že si to vyžádá bezpečnost studentů. Bradavice budou mít svého zlého mistra lektvarů, ale ty nejbezbrannější oběti, jak jsi to vyjádřil, budou v bezpečí.“

Minerva byla šokovaná jako nikdy v celém svém životě. Nejistě pohlédla na Severuse, jehož tvář byla naprosto neutrální, jako by se nedokázal rozhodnout, jaký výraz by na ni měl nasadit.

„Řekl bych, že to je přípustné,“ řekl Harry. Jeho hlas zněl trochu divně.

„To nemůžete myslet vážně,“ řekl Severus hlasem stejně bezvýrazným, jako byla jeho tvář.

„Já jsem tomuto řešení velmi nakloněna,“ řekla Minerva pomalu. Byla mu po pravdě tak nakloněna, že jí srdce pod hábitem divoce skákalo. „Ale co řekneme studentům? Možná to nezpochybňovali v době, kdy Severus byl... byl hrozný ke všem, ale –“

„Harry může říct ostatním studentům, že objevil nějaké Severusovo tajemství a trochu nás s ním vydíral,“ řekl Brumbál. „Koneckonců, taková je pravda: zjistil, že Severus čte myšlenky, a rozhodně nás vydíral.“

„Tohle je šílenost!“ vybuchl Severus.

„Bwa ha ha!“ řekl Brumbál.

„Hmm...“ řekl Harry nejistě. „A pokud se mě někdo zeptá, proč studenti od pátého ročníku výš zůstali pod palbou? Nedivil bych se, kdyby se vztekali, a tahle část nebyl tak docela můj nápad –“

„Řekni jim,“ řekl Brumbál, „že jsi to nebyl ty, kdo ten kompromis navrhl, a že to bylo všechno, co jsi dokázal dostat. A pak odmítni říct cokoli víc. To je koneckonců také pravda. Je v tom jisté umění, pochytiš to s praxí.“

Harry pomalu přikývl. „A ty body, které odebral Havraspáru?“

„Ty nesmějí být vráceny.“

To promluvila Minerva.

Harry na ni pohlédl.

„Je mi líto, pane Pottere,“ řekla. *Bylo* jí to líto, ale muselo to tak být. „*Musí* tu být nějaké následky za vaše nevhodné chování, nebo se celá škola rozpadne.“

Harry pokrčil rameny. „Přijatelné,“ řekl prostě. „Ale v budoucnosti mi Severus nebude narušovat vztahy s kolejí tím, že by kvůli mně odebíral body, ani nebude plýtvat mým cenným časem na školní tresty. Pokud by cítil, že mé chování vyžaduje nápravu, může svůj zájem tlumočit profesorce McGonagallové.“

„Harry,“ řekla Minerva, „budeš se v budoucnu podřizovat školním pravidlům, nebo teď stojíš nad pravidly, stejně jako nad nimi stál Severus?“

Harry se na ni podíval. Jeho pohledu se dotklo něco teplého, jen nakrátko, než to bylo potlačeno. „Nadále se budu chovat jako obyčejný student vůči všem členům profesorského sboru, kteří nejsou šílení nebo zlí, pod podmínkou, že nepřijdou pod tlak od těch, kdo takoví jsou.“ Harry krátce pohlédl na Severuse, pak se otočil zpátky k Brumbálovi. „Nechte Minervu na pokoji, a já v její

přítomnosti budu běžným havraspárským studentem. Žádná speciální privilegia nebo imunita.“

„Překrásné,“ řekl Brumbál upřímně. „Promluvil pravý hrdina.“

„A,“ řekla, „pan Potter se musí veřejně omluvit za své dnešní jednání.“

Harry jí věnoval další pohled. Tenhle byl trochu skeptický.

„Disciplína v této škole byla vaším jednáním vážně narušena, pane Pottere,“ řekla Minerva. „Musí být obnovena.“

„Myslím, profesorko McGonagallová, že vážně přeceňujete důležitost toho, co nazýváte školní disciplínou, na úkor věcí jako mít historii vyučovanou živým učitelem nebo netýrat své studenty. Udržování existujících mocenských struktur a vnucování jejich pravidel všem ostatním se zdá o hodně moudřejší a morálnější, když jste na jejich vrcholu, než když jste vespod, a mohl bych k tomu citovat studie, kdyby to bylo třeba. Také bych na toto téma mohl pokračovat několik hodin, ale nechám to tak.“

Minerva zavrtěla hlavou. „Pane Pottere, podceňujete důležitost disciplíny jen proto, že jí sám nemáte zapotřebí –“ zarazila se. To nevyznělo správně, a Severus, Brumbál, a

dokonce i Harry se na ni podivně podívali. „Abyste se učil, chci říct. Ne každé dítě je schopno učit se v absenci autority. A jsou to ostatní děti, kterým uškodí, pokud budou váš příklad považovat za něco hodného následování, pane Pottere.“

Harryho rty se zkroutily do pokřiveného úsměvu. „Prvním a posledním útočištěm je pravda. A pravda zní, že jsem se neměl rozčítit, neměl jsem narušit hodinu, neměl jsem udělat, co jsem udělal, a dát tak všem špatný příklad. Pravdou také je, že se Severus Snape choval způsobem nehodným bradavického profesora, a že od nynějška bude mít na paměti zranitelné pocity studentů ve čtvrtém ročníku a níže. Oba dva vstaneme a řekneme pravdu. S tím budu moci žít.“

„Leda ve vašich snech, Pottere!“ vyštěkl Severus.

„Koneckonců,“ řekl Harry s pochmurným úsměvem, „pokud studenti uvidí, že pravidla platí pro všechny... pro profesory stejně jako pro ubohé bezmocné studenty, kteří v systému zakouší jen utrpení... no, pak pozitivní efekt na školní disciplínu bude *obrovský*.“

Nastala krátká pauza a pak se Brumbál zachechtal. „Minerva si myslí, že máš víc pravdy, než na kolik máš právo.“

Harryho pohled uskočil před Brumbálovým na podlahu. „Vy čtete i její myšlenky?“

„Zdravý rozum je často zaměňován za nitrozpyt,“ řekl Brumbál. „Promluví si o této záležitosti se Severusem, a nebudu od tebe požadovat omluvu, pokud se on neomluví rovněž. A teď prohlašuji tuto záležitost za uzavřenou, alespoň do oběda.“ Odmlčel se. „I když se, Harry, obávám, že Minerva by si s tebou přála promluvit ještě o jedné záležitosti. A to není výsledek žádného tlaku z mé strany. Minervo, pokud bys byla tak laskavá?“

Minerva se zvedla ze židle a téměř upadla. V její krvi bylo příliš mnoho adrenalinu, srdce jí bilo příliš rychle.

„Fawkesi,“ řekl Brumbál, „doprovod' ji, prosím.“

„Je ne–“ začala.

Brumbál po ní střelil pohledem a ona zmlkla.

Fénix přelétl přes místnost jako když vyletí jazyk ohně a přistál jí na rameni. Cítila jeho teplo skrze svůj hábit, a pak jí to teplo proudilo celým tělem.

„Prosím, následujte mě, pane Pottere,“ řekla teď už pevným hlasem a vykročili ze dveří.

Stáli na otáčejících se schodech a v tichosti klesali.

Minerva nevěděla, co má říct. Neznala tu osobu, která stála vedle ní.

A fénix začal zpívat.

Píseň byla něžná a jemná, tak nějak by zněl oheň v krbu, kdyby měl melodii; přelila se přes Minervinu mysl, uklidňovala, hladila a konejšila.

„Co to je?“ zašeptal Harry vedle ní. Jeho hlas byl nestálý, trásl se a kolísal v tónu.

„To je fénixova píseň,“ řekla Minerva a ani si úplně neuvědomovala, co říká, jak byla její pozornost připoutána k té zvláštní tiché hudbě. „Také je léčivá.“

Harry od ní odvrátil tvář, ale ještě na ní stačila postřehnout jistou agónii.

Zdálo se, že sestup trvá velmi dlouho, nebo to možná bylo jen tím, že fénixova píseň jim připadala tak dlouhá, a když prošli místem, kde býval chrlič, držela Harryho ruku pevně ve své.

Jak se chrlič vrátil zpátky na své místo, Fawkes opustil její rameno a vznesl se před Harryho.

Harry na Fawkese upřel oči, jako by ho stále se měnící světlo ohně hypnotizovalo.

„Co mám dělat, Fawkesi?“ zašeptal Harry. „Nemohl bych je ochránit, kdybych nebyl rozzuřený.“

Fawkes stále mával křídly a vznášel se ve vzduchu. Neozýval se jiný zvuk než mávání křídel. Pak se objevil

záblesk, jako by oheň prudce vzplál a zase odumřel, a Fawkes byl pryč.

Oba dva zamrkali, jako by se probouzeli ze sna, nebo možná znovu usínali.

Minerva shlédla dolů.

Rozzářená tvář mladého Harryho Pottera k ní vzhlížela.

„Jsou fénixové jako lidé?“ zeptal se Harry. „Chci říct, jsou dost chytrí, aby se dali počítat jako lidé? Mohl bych s Fawkesem mluvit, kdybych věděl jak?“

Minerva zamrkala. Potom zamrkala znovu. „Ne,“ řekla, hlas jí kolísal. „Fénixové jsou tvorové mocné magie. Jejich magie dává jejich existenci moc a smysl, kterým žádné jednodušší zvíře nevládne. Představují oheň, světlo, uzdravení, znovuzrození. Ale vzato kol a kolem, ne.“

„Kde bych nějakého mohl sehnat?“

Minerva se sklonila a objala ho. Neměla to v úmyslu, ale nezdálo se, že by v tom měla na výběr.

Když se postavila, zjistila, že se jí mluví ztěžka. Ale musela se zeptat. „Co se dnes stalo, Harry?“

„Neznám odpověď na žádnou z zásadnějších otázek. A taky bych o tom teď raději chvíli nepřemýšlel.“

Minerva ho znovu vzala za ruku a po zbytek cesty šli v tichosti.

Byla to jen krátká cesta, protože kancelář zástupkyně ředitele přirozeně nebyla daleko od ředitelny.

Minerva se posadila za stůl.

Harry se posadil před stůl.

„Takže,“ zašeptala Minerva. Dala by téměř cokoliv, aby to nemusela udělat, nebo aby nebyla tou, která to musí udělat, nebo aby to mohla udělat kdykoliv jindy, jen ne teď. „Je tu otázka školní disciplíny. Která platí i pro vás.“

„Konkrétně?“ zeptal se Harry.

On to nevěděl. Ještě mu to nedošlo. Cítila, jak se jí svírá hrdlo. Ale muselo se to udělat, a ona se tomu nemohla vyhnout.

„Pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová, „Potřebuji se podívat na váš obraceč času, prosím.“

Všechn klid, který s sebou přinesl fénix, z Harryho tváře okamžitě zmizel, a Minervě připadalo, jako by ho bodla.

„Ne!“ řekl Harry. Jeho hlas byl vyděšený. „Potřebuji ho, nebudu schopný účastnit se výuky, nebudu schopný spát!“

„Budete schopný spát,“ řekla. „Ministerstvo nám dodalo ochrannou schránku pro váš obraceč času. Očaruji ji tak, aby se dala otevřít jen mezi devátou večer a půlnocí.“

Harryho tvář se zkroutila. „Ale – ale já –“

„Pane Pottere, kolikrát jste od pondělí už použil obraceč času? Na kolik hodin?“

„Já...“ řekl Harry. „Počkejte, nechte mě to spočítat –“
Podíval se na hodinky.

Minerva pocítila příval smutku. To si myslela. „Takže to nebyly jen dvě hodiny denně. Řekla bych, že kdybych se zeptala dalších chlapců z vaší ložnice, zjistila bych, že jste se musel přemáhat, abyste vydržel vzhůru až do doby, kdy nevypadalo zvláště jít spát, a každý den jste se probouzel dříve a dříve. Je to tak?“

Harryho tvář jí říkala všechno, co potřebovala vědět.

„Pane Pottere,“ řekla jemně, „jsou tu studenti, kterým nemohou být obraceče času svěřeny, protože se na nich stanou závislími. Dáme jim i lektvar, který prodlouží jejich spánkový cyklus o odpovídající dobu, ale nakonec obraceč používají na mnohem víc věcí než jen k navštěvování výuky. A tak jim je musíme zase vzít. Pane Pottere, bral jste svůj obraceč času jako jednoduché řešení všeho, často i velmi pošetilým způsobem. Použil jste ho, abyste získal zpátky pamatováček. Zmizel jste ze skříně způsobem, který byl jiným studentům nápadný, místo abyste se vrátil poté, co jste se dostal ven a přivolal mě nebo někoho jiného, aby ty dveře otevřel.“

Z výrazu na Harryho tváři bylo jasné, že ho to nenapadlo.

„A co je důležitější,“ řekla, „měl jste v hodině profesora Snapea prostě zůstat sedět. A pozorovat. A odejít po konci hodiny. Jako byste to býval udělal, kdybyste žádný obraceč času neměl. Jsou studenti, kterým se s obracečem času dá věřit. Vy nejste jedním z nich. Je mi to líto.“

„Ale já ho *potřebuju!*“ vyhrkl Harry. „Co kdyby mě ohrožovali Zmijozelové, a já musel uniknout? Udržuje mě v *bezpečí* –“

„Všichni ostatní studenti v tomto hradě podstupují stejné riziko, a ujišťuji vás, že stále žijí. Za posledních padesát let v tomto hradu nikdo nezemřel. Pane Pottere, odevzdáte mi svůj obraceč času, a učiníte tak hned teď.“

Harryho tvář se zkroutila v agónii, ale vytáhl zpod hábitu obraceč času a podal jí ho.

Minerva ze svého stolu vytáhla jednu z ochranných schránek, které byly dodány do Bradavic. Zacvakla kryt na místo kolem otáčecích hodin a pak položila hůlku na kryt, aby dokončila očarování.

„*Tohle není fér!*“ vykřikl Harry. „Zachránil jsem Bradavice od profesora Snapea, je snad správné, abych za to byl potrestán? Viděl jsem, jak jste se tvářila, *nesnášela* jste, co dělal!“

Minerva chvíli nepromluvila. Čarovala.

Když skončila a vzhlédla, věděla, že má na tváři přísný výraz. Možná by tohle neměla dělat. Ale přeci jen, možná by měla udělat právě tohle. Měla před sebou tvrdohlavé dítě, a to *neznamenalo*, že by vesmír byl porouchaný.

„*Fér*, pane Pottere?“ odsekla. „Musela jsem pro ministerstvo vyplnit *dvě hlášení* o veřejném užití obraceče času ve *dvou po sobě jdoucích dnech*! Můžete být *mimořádně* vděčný, že vám bylo dovoleno si obraceč času v jeho omezené podobě vůbec nechat! Ředitel osobně musel intervenovat přes letax, a kdybyste nebyl Chlapec-který-přežil, možná by ani to nepomohlo!“

Harry na ni vytřeštil oči.

Věděla, že vidí rozčilenou tvář profesorky McGonagallové.

Harryho oči se zalily slzami.

„Je, mi, to líto,“ zašeptal, jeho hlas byl přidušený a zlomený. „Je mi líto, že jsem vás zklamal...“

„Mně je to také líto, pane Pottere,“ řekla přísně a podala mu nově omezený obraceč času. „Můžete jít.“

Harry se otočil a s pláčem utekl z její kanceláře. Slyšela, jak jeho kroky cupitají po chodbě, a pak je odřízl zvuk zavíraných dveří.

„I mně je to líto, Harry,“ zašeptala do prázdné místnosti.
„I mně.“

Čas oběda začal před patnácti minutami.

S Harrym nikdo nemluvil. Někteří havraspárští se na něj dívali vztekle, někteří s pochopením, pár mladších studentů dokonce i s obdivem, ale nikdo s ním nemluvil. Dokonce ani Hermiona se nepokusila přijít blíž.

Fred s Georgem k němu opatrně přistoupili. Nic neřekli. Ta nabídka byla jasná, stejně jako její dobrovolnost. Harry jim řekl, že k nim nepřijde dřív, než se začne podávat dezert. Přikývli a rychle odešli.

Pravděpodobně s tím měl něco společného ten naprosto prázdný výraz na Harryho tváři.

Ostatní si mysleli, že se snaží ovládnout vztek nebo strach. Věděli, že se něco stalo, protože viděli, jak pro něj Kratiknot přišel s tím, že byl povolán do ředitelny.

Harry se snažil se neusmívat, protože kdyby se usmál, začal by se smát, a kdyby se začal smát, nepřestal by, dokud by pro něj nepřišli milí lidé v bílých pláštích, aby ho odvezli pryč.

Bylo toho příliš. Prostě příliš. Harry téměř přešel na Temnou stranu, jeho temná stránka udělala věci, které se při pohledu zpět zdály naprosto šílené, jeho temná

stránka vybojovala nemožné vítězství, které mohlo být skutečné, nebo mohlo být pouhým rozmarem šíleného ředitele, jeho temná stránka ochránila jeho přátele. Prostě už to nemohl zvládat. Potřeboval, aby mu Fawkes znovu zazpíval. Potřeboval použít obraceč času, aby se mohl vytrazit a dopřát si tichou hodinku na zotavení, ale to už teď nebylo možné, a ta ztráta mu připadala jako obrovská díra v celé jeho existenci, a on o tom nemohl přemýšlet, protože by se mohl začít smát.

Dvacet minut. Všichni studenti, kteří se chystali k jídlu, už dorazili, a žádný ještě neodešel.

Velkou síní se rozlehlo zacinkání lžící.

„Pokud bych mohl požádat o vaši pozornost, prosím,“ řekl Brumbál. „Harry Potter by se s námi chtěl o něco podělit.“

Harry se zhluboka nadechl a vstal. Šel k profesorskému stolu pod upřenými pohledy všech očí.

Otočil se a pohlédl na všechny čtyři stoly.

Bylo stále těžší se neusmívat, ale Harry udržoval tvář bezvýraznou, zatímco odrecitoval svou krátkou naučenou řeč.

„Pravda je svatá,“ řekl Harry bezvýrazně. „Mezi mé nejceněnější vlastnictví patří placka, na které stojí ‚Mluv pravdu, i když se ti třese hlas‘. Tohle je tedy pravda.“

Pamatujte na to. Neříkám to, protože bych to říci musel, říkám to, protože je to pravda. To, co jsem udělal ve třídě profesora Snapea, bylo pošetilé, hloupé, dětinské, a bylo to neomluvitelné porušení bradavického řádu. Narušil jsem hodinu a připravil své spolužáky o nenahraditelný učební čas. To všechno jen proto, že jsem se přestal ovládat. Doufám, že žádný z vás nebude následovat mého příkladu. Já sám to rozhodně už nikdy nechci zopakovat.“

Mnozí studenti, kteří na Harryho hleděli, měli na tváři vážné, nešťastné výrazy, podobné, jaké by se daly spatřit při obřadu na památku zesnulého šampióna. U mladší části nebelvírského stolu byl ten výraz téměř všudypřítomný.

Dokud Harry nezvedl ruku.

Nezvedl ji vysoko. To by nevypadalo vhodně. A rozhodně ji nezvedl směrem k Severusovi. Harry jednoduše zvedl ruku na úroveň hrudi, a jemně luskl prsty, gesto, které se dalo spíš slyšet než vidět. Bylo možné, že od profesorského stolu nebylo vidět vůbec.

To zdánlivé gesto odboje u mladších studentů a nebelvírských ihned vykouzlilo úsměvy, u Zmijozelů chladně nadřazené úšklebky a zamračení, a znepokojené pohledy od všech ostatních.

Harry udržel tvář bez výrazu. „Děkuji vám,“ řekl. „To je vše.“

„Já děkuji vám, pane Pottere,“ řekl ředitel. „A teď by se s vámi chtěl o něco podělit profesor Snape.“

Snape hladce vstal ze svého místa u profesorského stolu. „Doneslo se mé pozornosti,“ řekl, „že mé vlastní skutky hrály roli ve vyprovokování vskutku neomluvitelného vzteku pana Pottera, a během diskuzí, které následovaly, jsem si uvědomil, že jsem zapomněl, jak velmi jsou zranitelné city mladých a nedospělých –“

Ozval se zvuk mnoha tiše kuckajících a dusících se lidí najednou.

Severus pokračoval, jako by nic neslyšel. „Učebna lektvarů je nebezpečným místem a já nadále cítím, že přísná disciplína je nezbytná, ale od nynějška budu mít více na zřeteli... emocionální křehkost... studentů čtvrtého ročníku a mladších. Mé strhnutí havraspárských bodů nadále platí, ale odvolávám školní trest pana Pottera. Děkuji vám.“

Od nebelvírského stolu se ozvalo osamělé zatleskání, ale Severusova hůlka sebou švihla rychleji než blesk a *„Quietus!“* dotyčného umlčelo.

„Stále vyžaduji disciplínu a respekt ve *všech* svých hodinách,“ řekl Severus chladně, „a každý, kdo si se mnou

bude zahrávat, toho bude litovat.“

Posadil se.

„A děkuji i vám!“ řekl ředitel vesele. „Pokračujte!“

A Harry, stále bez výrazu, vyrazil zpět ke svému havraspárskému místu.

Ozval se výbuch hovorů. Na začátku byla jasně rozeznatelná dvě slova. To první bylo počáteční „Co –“ následované mnoha různými větami od „Co se právě stalo –“ po „Co to sakra –“. To druhé bylo „*Pulírexo!*“ jak studenti uklízeli popadané jídlo a vyprsknuté pití z ubrusu, ze sebe, a jeden ze druhého.

Někteří studenti nezakrytě brečeli. Stejně tak profesorka Prýtová.

U nebelvírského stolu, kde čekal dort s jedenapadesáti nezapálenými svíčkami, Fred zašeptal: „Myslím, že hraje o ligu výš než my, Georgi.“

A od toho dne dál, bez ohledu na to, co se Hermiona snažila všem vysvětlit, se stalo všeobecně přijímanou bradavickou legendou, že Harry Potter dokáže lusknutím prstů naprosto cokoli.

19. Odložená satisfakce – Prohrávání

Krev pro boha krve! Lebky pro J. K. Rowling!^[29]

Draco měl na tváři vážný výraz a jeho zeleně lemovaný hábit vypadal tak nějak formálněji, seriózněji a lépe ušitý než naprosto stejné hábity obou chlapců za ním.

„Mluv,“ řekl Draco.

„Jo! Mluv!“

„Slyšels šéfa! Mluv!“

„Vy dva pro změnu *sklapněte*.“

Poslední páteční hodina měla brzy začít – v té obrovské aule, kde se všechny čtyři koleje učily obranu, tedy vlastně bojovou magii.

Poslední páteční hodina.

Harry doufal, že tahle hodina se obejde bez stresu, a že si jejich úžasný profesor Quirrell uvědomí, že teď pravděpodobně není ta nejlepší doba, aby Harryho kvůli něčemu vyvolával. Harry už se trochu vzpamatoval, ale...

...ale jen pro jistotu bude dobré se trochu odreagovat.

Harry se zaklonil v židli a věnoval Dracovi a jeho poskokům pohled největší vážnosti.

„Ptáte se, co je náš cíl?“ prohlásil Harry. „Mohu odpovědět jediným slovem: Je to vítězství, vítězství za

každou cenu, vítězství navzdory všem hrůzám, vítězství, jakkoliv cesta k němu bude dlouhá a těžká; protože bez vítězství není přežití.^[30]“

„*Mluv o Snapeovi,*“ zasyčel Draco. „*Co jsi udělal?*“

Harry z obličeje smetl falešnou důstojnost a pohlédl na Draca o něco vážněji.

„Viděl jsi to,“ řekl Harry. „Všichni to viděli. Luskkl jsem prsty.“

„*Harry! Nedráždí mě!*“

Takže už byl povýšen na *Harryho*. Zajímavé. Harry si byl vlastně docela jistý, že si toho měl všimnout a cítit se špatně, pokud nějak nezareaguje...

Harry si poklepal na uši a významně se zadíval na poskoky.

„Oni nebudou mluvit,“ řekl Draco.

„Draco,“ řekl Harry, „teď budu na sto procent upřímný a řeknu, že mě včera mazanost pana Goyle zrovna neohromila.“

Pan Goyle zamrkal.

„Mě taky ne,“ řekl Draco. „Vysvětlil jsem, že ti teď kvůli tomu dlužím laskavost.“ (Pan Goyle znovu zamrkal.) „Ale je velký rozdíl mezi omylem podobného druhu a indiskrétností. Od dětství byli trénováni, aby to chápali.“

„Dobrá tedy,“ řekl Harry. Ztlumil hlas, i když okolní hluk se v Dracově přítomnosti proměnil do šumu. „Přišel jsem na jedno ze Severusových tajemství a trochu jsem s ním vydíral.“

Dracův výraz ztvrdl. „Dobře, a teď mi řekni něco, co jsi v největší důvěrnosti neřekl těm idiotům v Nebelvíru, a co jsi tedy *nechtěl* rozšířit po celé škole.“

Harry se bezděčně zašklebil a věděl, že Draco si toho všiml.

„Co říká Severus?“ zeptal se.

„Že si neuvědomil, jak křehké jsou city malých dětí,“ řekl Draco. „Dokonce i ve Zmijozelu! Dokonce i *moje!*“

„Jsi si jistý,“ řekl Harry, „že chceš vědět něco, co bys podle ředitele své koleje vědět neměl?“

„Ano,“ řekl Draco bez váhání.

Zajímavé. „Pak ale opravdu budeš muset poslat svoje poskoky pryč, protože si nejsem jistý, že jim mohu věřit tak, jak jim věříš ty.“

Draco přikývl. „Dobře.“

Pan Crabbe a pan Goyle vypadali velmi nešťastně. „Šéfe –“ začal pan Crabbe.

„Nedali jste panu Potterovi žádný důvod vám věřit,“ řekl Draco. „Jděte!“

Odešli.

„Konkrétně,“ řekl Harry a ještě ztišil hlas, „si nejsem úplně jistý, že by prostě nenahlásili, co jsem řekl, Luciusovi.“

„To by otec *neudělal!*“ řekl Draco, vypadal upřímně zaskočeně. „Jsou *moji!*“

„Je mi líto, Draco,“ řekl Harry. „Prostě si nejsem jistý, jestli mu můžu věřit tak, jak mu věříš ty. Představ si, že by to bylo tvé tajemství, a já bych ti řekl, že můj otec by nikdy nic takového neudělal.“

Draco pomalu přikývl. „Máš pravdu. Omlouvám se, Harry. Neměl jsem to po tobě chtít.“

Jak jsem dosáhl takového povýšení? Neměl by mě teď nesnášet? Harry měl pocit, že vidí něco využitelného... jen si přál, aby jeho mozek nebyl tak vyčerpaný. Normálně by si s radostí vyzkoušel trochu komplikovaného intrikaření.

„Ok,“ řekl Harry. „Uděláme obchod. Já ti řeknu něco, co nekoluje tichou poštou, a také se to do ní *nedostane*, a *obzvlášť* se to nedostane k tvému otci, a ty mi na oplátku řekneš, co si ty a Zmijozel myslíte o celé té záležitosti.“

„Platí!“

Jak jen to podat dost vágně... něco, co by mi neublížilo, i kdyby se to dostalo ven... „Co jsem řekl je pravda. Objevil jsem jedno ze Severusových tajemství a trochu jsem ho s ním vydíral. Ale netýkalo se to jen Severuse.“

„Věděl jsem to!“ řekl Draco triumfálně.

Harrymu se sevřel žaludek. Očividně řekl něco velmi důležitého, ale nevěděl co. To nebylo dobré znamení.

„Dobrá,“ řekl Draco. Zeširoka se šklebil. „Takže tady je zmijozelská reakce. Nejdřív všichni ti idioti říkali něco ve smyslu, ‚Nenávidíme Harryho Pottera! Dáme mu nakládačku!‘“

Harry zakašlal. „Je ten Moudrý klobouk porouchaný? Tohle není Zmijozel, to je *Nebelvír* –“

„Ne všechny děti jsou geniální,“ řekl Draco, ale usmíval se zlovolně konspirativním způsobem, jako by chtěl naznačit, že v soukromí souhlasí s Harryho názorem.

„Trvalo přibližně patnáct vteřin, než jim někdo vysvětlil, že to by Snapeovi zrovna nepomohlo, takže se nemáš čeho bát. Každopádně pak následovala druhá vlna idiotů, kteří říkali: ‚Takže to vypadá, že Harry Potter je přece jen další dobráček.‘“

„A pak?“ zeptal se Harry s úsměvem, přestože sám neměl ponětí, proč zrovna *tohle* bylo nějak hloupé.

„A pak se rozhovořili chytřejší lidé. Je očividné, že jsi objevil nějaký způsob, jak vyvinout na Snapea hodně tlaku. A i když by za tím mohla být víc než jedna věc... ta očividná následující myšlenka zní, že to má co dělat se

Snapeovým neznámým trumfem nad Brumbálem. Mám pravdu?“

„Bez komentáře,“ řekl Harry. Alespoň tuhle část byl jeho mozek schopen zpracovat správně. Zmijozelská kolej *přemýšlela*, proč Severuse nevyhodili. A došla k závěru, že Severus vydírá Brumbála. Mohla by to skutečně být pravda...? Ale Brumbál se tak nechoval...

Draco pokračoval. „A ta další věc, na kterou ti chytřejší poukázali, byla, že pokud jsi mohl na Snapea vyvinout takový tlak, žes ho přinutil nechat polovinu Bradavic na pokoji, znamená to, že pravděpodobně máš dost moci, aby ses ho mohl zbavit úplně, kdybys chtěl. To, co jsi mu udělal, představovalo ponížení – stejné, jaké zkusil na tebe – ale nechal jsi nám našeho ředitele koleje.“

Harry se usmál ještě víc.

„A pak ti *opravdu* chytrí lidé,“ řekl Draco s tváří náhle vážnou, „odešli a trochu si popovídali jen mezi sebou, a někdo poukázal na to, že by od tebe bylo pěkně hloupé nechat si takového nepřítele jen tak pobíhat kolem. Pokud jsi mohl zlomit jeho trumf nad Brumbálem, měl jsi to prostě udělat. Brumbál by Snapea vykopl z Bradavic, možná by ho nechal i zabít, byl by ti *velmi* vděčný a ty by ses nemusel bát, že se Snape v noci vplíží do tvé ložnice s nějakými zajímavými lektvary.“

Harryho tvář teď byla neutrální. To ho nenapadlo, a to opravdu, opravdu mělo. „A z toho jsi odvodil...?“

„Snapeův trumf nad Brumbálem bylo nějaké tajemství, a *ty jsi ho odhalil!*“ Draco vypadal triumfálně. „Nemůže být tak mocné, aby Brumbála zničilo úplně, protože to už by ho Snape dávno použil. Snape odmítá použít svůj trumf na cokoli jiného než na to, aby zůstal vládcem zmijozelské koleje, a i tak vždycky nedostane, co chce, takže to musí mít nějaký limit. Ale musí to být vážně dobré! Otec to ze Snapea páčí už *léta!*“

„A,“ řekl Harry, „teď si Lucius myslí, že bych mu to možná mohl říct *já*. Dostal už jsi sov–“

„Dostanu ji dnes večer,“ řekl Draco a zasmál se. „Bude v ní,“ jeho hlas získal formálnější kadenci, „*Můj milovaný synu: už jsem ti řekl o potenciální důležitosti Harryho Pottera. Jak už sis jistě uvědomil, jeho důležitost se teď stala větší a naléhavější. Pokud spatříš jakoukoli možnost sprátení nebo nalezení citlivého místa, musíš za tím jít, a veškeré zdroje Malfoyů ti v případě potřeby budou k dispozici.*“

Páni. „No,“ řekl Harry, „aniž bych se vyjadřoval k tomu, jestli je celá tahle zkonstruovaná teorie pravdivá, dovol mi jen poznamenat, že takhle dobří přátelé ještě nejsme.“

„Já vím,“ řekl Draco. Pak jeho tvář *velmi* zvážněla a jeho hlas se i ve všem tom hluku ještě ztišil. „Harry, napadlo tě, že pokud víš něco, co by Brumbál nechtěl zveřejnit, mohl by tě jednoduše zabít? Také by to z Chlapce-který-přežil udělalo místo potenciálního konkurenčního vůdce cenného mučedníka.“

„Bez komentáře,“ řekl Harry znovu. Tohle ho také nenapadlo. Nezdálo se, že by to byl Brumbálův styl... ale...

„Harry,“ řekl Draco, „zcela očividně máš *neuvěřitelný* talent, ale nemáš žádný trénink a žádné učitele a občas děláš hloupé věci a *opravdu potřebuješ rádce, který ví, jak podobné věci dělat, nebo přijdeš k úrazu!*“ Draco měl divoký výraz.

„Aha,“ řekl Harry. „Rádce jako je Lucius?“

„Jako jsem *já!*“ řekl Draco. „Slíbím ti, že tvá tajemství udržím před otcem, před *všemi*, jen ti budu pomáhat přijít na to, čeho chceš vůbec dosáhnout!“

Wow.

Harry spatřil, jak se do dveří vpotácel zombie-Quirrell.

„Hodina za chvíli začne,“ řekl Harry. „Popřemýšlím o tom, co jsi právě řekl, často si *přeju*, abych měl tvůj trénink, ale prostě nevím, jestli ti můžu věřit takhle rychle –“

„To bys neměl,“ řekl Draco, „je příliš brzy. Vidíš? Dám ti dobrou radu, i když nebude v můj prospěch. Ale měli bychom si *pospíšet* a stát se bližšími přáteli.“

„To mi vyhovuje,“ řekl Harry, který už sám začal přemýšlet, jak by toho využil.

„A další malá rada,“ řekl Draco spěšně, když se Quirrell pomalu šoural ke své katedře, „právě teď si s tebou každý ve Zmijozelu láme hlavu, takže pokud se nám dvoříš, což si já myslím, že děláš, měl bys udělat něco, co svědčí o tvém přátelství ke Zmijozelu. *Rychle*, dnes nebo zítra.“

„Nestačilo nechat Severuse, ať dál dává Zmijozelu extra body?“ neexistoval důvod, proč by za to Harry nemohl shrábnout zásluhu.

V Dracových očích se mihlo pochopení, pak rychle řekl, „To není to samé, věř mi, musí to být něco očividného. Strč svojí šmejdovskou rivalku Grangerovou do zdi, nebo něco takového, všichni ve Zmijozelu budou vědět, co to znamená –“

„Takhle v Havraspáru věci *nefungují*, Draco! Když někoho strčíš do zdi, znamená to, že ti to nemyslí tak dobře, abys dokázal vyhrát tím *správným* způsobem, a to v Havraspáru vědí *všichni* –“

Obrazovka na Harryho desce se zapnula a Harryho se zmocnil náhlý stesk po televizi a počítačích.

„Ehm,“ řekl hlas profesora Quirrella. Zdálo se, že na obrazovce mluví přímo k Harrymu. „Prosím, posadte se.“

Všechny děti už byly usazené a zíraly na obrazovky na svých deskách, nebo shlížely rovnou dolů na velké pódium z bílého mramoru, kde se profesor Quirrell na menší vyvýšenině z tmavšího mramoru opíral o svou katedru.

„Dnes,“ řekl profesor Quirrell, „jsem vás chtěl naučit vaše první obranné kouzlo, malý štít, který je předchůdcem dnešního *Protega*. Ale nakonec jsem se rozhodl plán dnešní hodiny v souvislosti s nedávnými událostmi změnit.“

Profesorův zrak přelétal řady sedadel. Harry sebou ve své zadní řadě trhl. Měl takový pocit, že ví, kdo bude vyvolán.

„Draco ze vznešeného a starobylého rodu Malfoyů,“ řekl profesor Quirrell.

Uf.

„Ano, pane profesore?“ řekl Draco. Jeho hlas byl zesílený a zdálo se, že přichází z obrazovky na Harryho stole, která rovněž ukazovala Dracovu tvář. Obrazovka se přesunula zpátky k profesoru Quirrellovi, který řekl:

„Je vaší ambicí stát se dalším Pánem zla?“

„To je zvláštní otázka, pane profesore,“ řekl Draco. „Chci říct, kdo by byl tak hloupý, aby to přiznal?“

Pár studentů se zasmálo, ale ne mnoho.

„Vskutku,“ řekl profesor Quirrell. „Přesto, i když nemá žádný smysl se vás ptát, ani v nejmenším by mě nepřekvapilo, kdyby v mé třídě byl student nebo dva, kteří si hýčkají podobné ambice. Přeci jen, já jsem se jako mladý Zmijozel temným pánem stát chtěl.“

Tentokrát byl smích mnohem rozprostřenější.

„Koneckonců, *je* to kolej ambicí,“ řekl profesor Quirrell s úsměvem. „Až později jsem si uvědomil, že to, co mě opravdu baví, je bojová magie, a že mou pravou ambicí je se stát mocným bojovým mágem a jednoho dne učit v Bradavicích. Na každý pád, když mi bylo třináct let, pročtl jsem historickou sekci bradavické knihovny, prozkoumal životní osudy minulých pánů zla, a sestavil si seznam všech omylů, které *já* nikdy neudělám, až se jedním stanu –“

Harry se zahihňal, než se stačil zarazit.

„Ano, pane Pottere, je to velmi zábavné. Takže, pane Pottere, dokázal byste uhádnout, jaká byla první položka na tom seznamu?“

Skvěle. „Umm... nikdy nevymýšlet komplikované plány, jak se vypořádat s nepřítelem, když je můžete jednoduše

zabrakadabrovat?“

„Ten *termín*, pane Pottere, zní *Avada Kedavra*,“ řekl profesor Quirrell, jeho hlas byl z nějakého důvodu ostrý.

„A ne, to nebylo na seznamu, který jsem si sestavil ve třinácti. Chtěl byste hádat znovu?“

„Hmm... nikdy se nikomu nechlubit se svým zlým plánem?“

Profesor Quirrell se zasmál. „Ach, ano, *to* bylo bodem číslo dvě. Tedy, pane Pottere, že bychom četli ty stejné knihy?“

Teď se ozvalo víc smíchu, ale s podtónem jisté nervozity. Harry pevně sevřel čelist a nic neřekl. Popřením by ničeho nedocílil.

„Ale ne. *Prvním* bodem bylo ,nebudu provokovat silné, zákeřné nepřátele‘. Historie světa by se ubírala velmi odlišnými cestami, kdyby Mornelithe Falconsbane^[31] nebo Hitler pochopili tento základní bod. Takže *pokud* byste, pane Pottere – čistě *teoreticky* – náhodou choval ambici podobnou té, jakou jsem měl já jako mladý Zmijozel – doufám, že vaší ambicí není stát se *hloupým* temným pánem.“

„Profesore Quirrelle,“ řekl Harry skrz sevřené zuby. „Já jsem Havraspár a mojí ambicí není být hloupý, tečka. Víím,

že to, co jsem dnes udělal, bylo hloupé. Ale nebylo to zlé! Já jsem v té při nedal první ránu!“

„Vy, pane Pottere, jste hlupák. Ale to jsem byl i já ve vašem věku. Tudíž jsem vaši odpověď předvídal, a naši dnešní hodinu jsem naplánoval podle ní. Pane Gregory Goyle, mohl byste prosím přijít dopředu?“

Ve třídě nastalo překvapené ticho. Tohle Harry nečekal.

A soudě podle výrazu jeho tváře, pan Goyle také ne. Když sestoupil na mramorové pódium a přiblížil se ke stupínku, vypadal dost nejistě a ustaraně.

Profesor Quirrell se přestal opírat o katedru a narovnal se. Najednou vypadal silnější, ruce sevřel do pěstí a postavil se způsobem charakteristickým pro bojová umění.

Harrymu se rozšířily zorničky, když si uvědomil, proč byl pan Goyle vyvolán.

„Většina kouzelníků,“ řekl profesor Quirrell, „se neobtěžuje s tím, co by mudlové nazvali bojovým uměním. Není snad hůlka silnější než pěstí? Takový postoj je hloupý. Hůlky se drží v pěstích. Pokud chcete být skutečně dobrým bojovým mágem, *musíte* se naučit bojová umění v rozsahu, který by ohromil i mudlu. Nyní vám předvedu jednu důležitou techniku, kterou jsem se naučil v *dojo*, mudlovské škole bojových umění, o které vám brzy povím

víc. Teď ale...“ Profesor Quirrell ve svém postoji o několik kroků postoupil, přiblížil se k panu Goylovi. „Pane Goyle, prosím, zaútočte na mě.“

„Pane profesore,“ řekl pan Goyle, jeho hlas byl teď zesílen, stejně jako profesorův, „mohl bych se zeptat, jakou úroveň –“

„Šestý *dan*. Nic se nestane ani vám, ani mně. Pokud spatříte šanci, využijte ji, prosím.“

Pan Goyle přikývl a vypadal, že se mu hodně ulevilo.

„Poznamenejte si,“ řekl profesor Quirrell, „že pan Goyle se zdráhal zaútočit na někoho, kdo nezná bojové umění na přiměřené úrovni, ze strachu, že by někdo z nás mohl přijít k úrazu. Postoj pana Goyla je naprosto správný, a právě si za něj vysloužil tři Quirrell body. Teď do boje!“

Chlapec se vyřítil dopředu, pěsti se mihly, a profesor Quirrell zablokoval každý úder, ustupoval vzad, vykopl a Goyle zablokoval, otočil se a nohou se pokusil Quirrellovi podrazit nohy a Quirrell ji přeskočil, a pak se všechno začalo dít příliš rychle, než aby to byl Harry schopný rozeznat, a pak Goyle ležel na zádech a vykopl nohama a Quirrell skutečně proletěl vzduchem a přistál na zemi ramenem napřed a odkutálel se.

„Dost!“ zakřičel profesor Quirrell ze země a zněl trochu vyplašeně. „Vyhrál jste!“

Pan Goyle se zastavil tak prudce, že zavrával a kvůli setrvačnosti svého střemhlavého běhu k profesor Quirrellovi téměř klopýtl a upadl. Na tváři se mu zračil šok.

Profesor Quirrell se prohnul v zádech a pomocí specifického pružného pohybu se vymrštil na nohy bez použití rukou.

V třídě panovalo ticho, ticho zrozené z naprostého zmatení.

„Pane Goyle,“ řekl profesor Quirrell, „jaká byla ona životně důležitá technika, kterou jsem právě předvedl?“

„Jak správně spadnout, pokud vás někdo shodí,“ řekl pan Goyle. „To je ta naprosto první lekce, kterou se naučíte –“

„To také,“ řekl profesor Quirrell.

Ticho.

„Tou životně důležitou technikou, kterou jsem předvedl,“ řekl profesor Quirrell, „bylo, jak prohrát. Můžete jít, pane Goyle, děkuji vám.“

Pan Goyle opustil pódium se zaraženým pohledem. Harry se cítil zrovna tak.

Profesor Quirrell přešel zpátky ke své katedře a znovu se o ni opřel. „Občas zapomínáme ty nejzákladnější věci, protože od chvíle, kdy jsme se je naučili, uběhlo příliš

mnoho času. Uvědomil jsem si, že přesně to se stalo mně s mým výukovým plánem. Neučíte studenty, jak shazovat, dokud je nenaučíte, jak padat. A já vás nesmím učit bojovat, dokud nepochopíte, jak prohrávat.“

Profesorova tvář ztvrdla a Harry si pomyslel, že v jeho očích vidí náznak bolesti, dotek smutku. „Jak prohrát jsem se naučil v Asii v doju, kde, jak ví každý mudla, žijí všichni skuteční mistři bojových umění. Toto dojo učilo styl, který měl mezi bojovými mágy reputaci, že se dobře doplňuje s magickými duely. Mistr v onom dojo – dle mudlovských měřítek starý muž – byl nejdovednějším žijícím učitelem toho stylu. Neměl samozřejmě tušení, že existuje magie. Přihlásil jsem se tam ke studiu a byl jsem jedním z několika málo studentů, kteří ten rok byli z velkého množství uchazečů přijati. Mohlo v tom mít prsty nepatrné množství speciálního vlivu.“

Část třídy se zasmála. Harry ne. To vůbec nebylo správné.

„V každém případě, během jednoho z mých prvních zápasů, po tom, co jsem byl zbit obzvlášť zahanbujícím způsobem, jsem ztratil sebeovládání a zaútočil na svého zápasnického partnera –“

Aj aj.

„– naštěstí jen pěstmi, ne magií. Mistr mě, překvapivě, nevytloučil na místě. Ale řekl mi, že v mé povaze je vada. Vysvětlil mi to, a já jsem věděl, že má pravdu. A pak mi řekl, že se musím naučit, jak prohrát.“

Tvář profesora Quirrella byla zcela bez výrazu.

„Na jeho příkaz se museli všichni studenti v dojo vyrovnat do řady. A jeden po druhém ke mně přistupovali. A já se *nesměl* bránit. Jen prosit o milost. Jeden po druhém mi dávali rány, bušili do mě, nebo mě sráželi na zem. Někteří z nich na mě plivali. Ve svých jazycích mi odporne nadávali. A každému z nich jsem musel říct ‚prohrál jsem‘ a podobné věci, jako bylo ‚prosím, přestaň!‘ a ‚uznávám, že jsi lepší než já‘.“

Harry si to pokusil představit a jednoduše neuspěl. Nic takového se důstojnému profesoru Quirrellovi v žádném případě nikdy nemohlo stát.

„I tehdy už jsem vynikal v bojové magii. I jen bezhůlkovou magií bych dokázal zabít všechny v té místnosti. Neudělal jsem to. Naučil jsem se, jak prohrávat. Do dnešního dne si to pamatuji jako ty nejhorší hodiny svého života. A když jsem to dojo o osm měsíců později opustil – což zdaleka nebylo dostatečné množství času, ale více jsem obětovat nemohl – mistr mi řekl, že doufá, že chápu, proč to bylo nezbytné. A já mu řekl, že to byla

jedna z nejcennějších lekcí, které jsem v životě dostal. Což byla a je pravda.“

Profesorova tvář zhořkla. „Uvažujete, kde toto úžasné dojo je, a zda byste tam nemohli studovat? Nemůžete. Protože o něco později k tomu skrytému místu, k té vzdálené hoře, přišel další zájemce o studium. Ten-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit.“

Bylo slyšet mnoho zadržení dechu najednou. Harrymu se sevřely vnitřnosti. Věděl, co bude následovat.

„Pán zla přišel k té škole otevřeně ve své podobě, se rudě zářícíma očima a tak dále. Studenti mu zkoušeli zablokovat cestu a on se jednoduše přemístil za ně. Báli se, ale zůstali disciplinovaní a předstoupil jejich mistr. A Pán zla rozkázal – nepožádal, rozkázal – aby byl vyučován.“

Profesorova tvář ztvrdla. „Možná mistr přečetl příliš mnoho knih s kecy o tom, že skutečný mistr bojových umění dokáže porazit i démony. Každopádně mistr odmítl. Pán zla se zeptal, proč se nemůže stát studentem. Mistr mu řekl, že na to nemá trpělivost, a tak mu Pán zla vyrvál jazyk.“

Bylo slyšet hromadný nádech.

„Můžete hádat, co se stalo pak. Studenti se pokusili rozběhnout k Pánovi zla a upadli, uhranuti na místě. A

potom...”

Profesorův hlas na chvíli zaváhal, pak znovu nabral sílu.

„Existuje neprominutelná kletba *Cruciatas*, která způsobuje nesnesitelnou bolest. Pokud je *Cruciatas* udržován déle než na pár minut, způsobuje trvalé šílenství. Jednoho po druhém Pán zla mistrovy studenty mučil až k šílenství, a potom je dorážel smrtící kletbou, zatímco mistr byl nucen to sledovat. Když všichni jeho studenti zemřeli tímto způsobem, mistr je následoval. Já jsem se to dozvěděl od jediného přeživšího studenta, kterého Pán zla nechal naživu, aby ten příběh někdo mohl vyprávět, a který byl mým přítelem...”

Profesor Quirrell se odvrátil, a když se o chvíli později otočil zpátky, znovu vypadal klidně a usebraně.

„Temní mágové se nedokážou udržet,“ řekl profesor Quirrell tiše. „To je téměř univerzální chyba jejich druhu, a každý, jehož zvykem se stalo s nimi bojovat, se na to brzy naučí spoléhat. Pochopte, že Pán zla toho dne nevyhrál. Jeho cílem bylo naučit se bojové umění, a přesto odešel bez jediné lekce. A byl natolik hloupý, že si přál, aby ten příběh byl vyprávěn dál. Neukazovalo to jeho sílu, spíše jeho využitelnou slabost.“

Profesorův zrak se ve třídě upřel na jediné dítě.

„Harry Pottere,“ řekl profesor Quirrell.

„Ano,“ řekl Harry ochraptělým hlasem.

„Co *přesně* jste dnes udělal špatně, pane Pottere?“

Harry se cítil, jako by měl zvracet. „Nedokázal jsem se udržet.“

„To *není* dost přesné,“ řekl profesor Quirrell. „Popíšu to přesněji. Existuje mnoho zvířat, které vedou takzvané souboje o dominanci. Vyřítí se jeden na druhého s rohy – ale snaží se toho druhého srazit, ne proklát. Bojují tlapami – ale drápy mají zatažené. Proč se zataženými drápy? Neměli by snad lepší šanci na vítězství, kdyby své drápy použili? Ale to by jejich nepřítel mohl rovněž vytáhnout drápy, a místo urovnání sporu o dominanci s vítězem a poraženým by mohli oba skončit vážně poranění.“

Zdálo se, že profesorův pohled skrze obrazovku směřuje přímo na Harryho. „Dnes jste předvedl, pane Pottere, že – na rozdíl od zvířat, která bojují se zataženými drápy a přijmou výsledek – nevíte, jak prohrát v souboji o dominanci. Když vás vyzval *bradavický profesor*, nestáhl jste se. Když to vypadalo, že prohrajete, vytáhl jste drápy bez ohledu na nebezpečí. *Eskaloval* jste útok a pak jste ho eskaloval *znovu*. Začalo to výpadem profesora Snapea, který nad vámi očividně dominoval. Místo abyste prohrál jste ránu vrátil a ztratil deset havraspárských bodů. V následující chvíli už jste mluvil o tom, že opustíte

Bradavice. To, že jste z tohoto bodu eskaloval ještě výš, do nějakého neznámého směru, a nakonec jste to nějak vyhrál, nic nemění na faktu, že jste idiot.“

„Rozumím,“ řekl Harry. Hrdlo měl vyprahlé. Tohle *bylo* přesné. *Strašidelně* přesné. Když to profesor Quirrell pojmenoval, Harry při zpětném pohledu viděl, že to bylo *přesně* to, co se stalo. Když si vás někdo byl schopen vymodelovat takhle přesně, bylo nutné zvážít, jestli nemá pravdu i v jiných věcech, jako byl například úmysl zabít.

„*Příště*, pane Pottere, až se rozhodnete zápas znovu eskalovat namísto přijetí prohry, můžete přijít o *všechny* sázky na stole. Netuším, jaké byly dnes. Ale můžu hádat, že šlo o mnohem, mnohem více než o ztrátu deseti školních bodů.“

Jako třeba o osud celé kouzelnické Anglie. I to dal v sázku.

„Budete protestovat, že jste chtěl pomoci celým Bradavicím, a že takový důležitý cíl stál za všechna rizika. To je *lež*. Kdybyste –“

„Ustál ten výpad, počkal a vybral si k protiúderu nejlepší možný čas,“ řekl Harry ochraptělým hlasem. „Ale to by znamenalo *prohrát*. Nechat ho být nade mnou dominantní. To je to, co Pán zla nedokázal udělat s mistrem, od kterého se chtěl učit.“

Profesor Quirrell přikývl. „Vidím, že jste mi porozuměl perfektně. A tak se, pane Pottere, dnes naučíte, jak prohrát.“

„Já –“

„Nechci slyšet žádné námitky, pane Pottere. Je evidentní, že to potřebujete, a zároveň jste dost silný, abyste to dokázal přijmout. Ujišťuji vás, že ta zkušenost nebude tak tvrdá, jako ta, kterou jsem prošel já, i když si to také můžete pamatovat jako nejhorších patnáct minut svého mladého života.“

Harry polkl. „Pane profesore,“ vypravil ze sebe, „nemohli bychom to udělat někdy jindy?“

„Ne,“ řekl profesor Quirrell jednoduše. „Jste v Bradavicích pět dní a už se stalo něco takového. Dnes je pátek. Naše *příští* výuka obrany je ve středu. Sobota, neděle, pondělí, úterý, středa... ne, *nemáme* čas čekat.“

Několik lidí se tomu zasmálo, ale jen velmi málo.

„Prosím, považujte to za příkaz od vašeho profesora, pane Pottere. Tím chci říct, že jinak vás nenaučím žádná útočná kouzla, protože pak by se mi doneslo, že jste někoho vážně zranil nebo i zabil. Bohužel, bylo mi řečeno, že vaše prsty jsou už tak mocnou zbraní. V žádném případě s nimi během této lekce neluskejte.“

Další roztroušený smích, který však zněl dost nervózně.

Harrymu bylo, jako by se měl rozplakat. „Profesore Quirrelle, pokud uděláte něco z toho, o čem jste mluvil, rozzuří mě to, a já už bych dnes raději rozzuřený být nechtěl –”

„Nejde o to, že byste se vzteku měl *vyhýbat*,” řekl profesor Quirrell s vážnou tváří. „Vzteky je přirozený. Musíte se naučit prohrávat i když jste vzteklý. Nebo alespoň *předstírat*, že jste prohrál, abyste mohl svou pomstu *napláňovat*. Jako jsem to udělal dnes já s panem Goylem, pokud si samozřejmě někdo z vás opravdu nemyslí, že opravdu *je lepší* –”

„To nejsem!” zakřičel pan Goyle ze své lavice a zněl trochu zoufale. „Vím, že jste ve skutečnosti neprohrál! Prosím, neplánujte žádnou pomstu!”

Harrymu bylo špatně od žaludku. Profesor Quirrell nevěděl o jeho záhadné temné stránce. „Pane profesore, opravdu bychom si napřed měli promluvit po výuce –”

„Promluvíme,” řekl profesor Quirrell hlasem, který v sobě nesl slib. „Až se naučíte, jak prohrát.” Jeho tvář byla vážná. „Mělo by se rozumět samo sebou, že se nebude jednat o nic, co by vás mohlo zranit nebo vám způsobilo vážnější bolest. Bolest bude přicházet ze samotné obtížnosti prohry, místo abyste se bránil a eskaloval bitvu, dokud nevyhrajete.”

Harry dýchal rychle a zpanikařeně. Byl vystrašenější než po opuštění učebny lektvarů. „Pane profesore,“ zvládl ze sebe vypravit, „nechci, abyste byl kvůli něčemu takovému propuštěn –“

„Nebudu,“ řekl profesor Quirrell, „pokud jim vy později řeknete, že to bylo nezbytné. A já věřím, že to uděláte.“ Na chvíli byl profesorův hlas velmi suchý. „Věřte mi, ve svých chodbách už tolerovali horší. Tenhle případ bude výjimečný jen tím, že proběhne v učebně.“

„Pane profesore,“ zašeptal Harry, ale uvědomoval si, že jeho hlas je stejně přenášen všude, „opravdu si myslíte, že pokud tohle neudělám, tak někoho zraním?“

„Ano,“ řekl profesor Quirrell jednoduše.

„V tom případě,“ Harrymu bylo špatně, „to udělám.“

Profesor Quirrell se otočil ke Zmijozelům. „Takže... s plným souhlasem učitele, a takovým způsobem, že Snape nemůže být viněn za vaše činy... Chce někdo z vás Chlapci-který-přežil ukázat svou dominanci? Strkat do něj, srazit ho k zemi, slyšet ho prosit o milost?“

Zvedlo se pět rukou.

„Všichni se zdviženou rukou jsou naprostí hlupáci. Co jste nepochopili na tom, že má *předstírat*, že prohrál? Pokud se Harry Potter po dostudování stane dalším temným pánem, vystopuje vás a zabije.“

Oněch pět rukou rychle dopadlo zpátky na lavice.

„To neudělám,“ řekl Harry, hlas z něj vycházel jen slabě. „Přísahám, že se nikdy nepomstím těm, kteří mi pomohou se naučit prohrávat. Pane profesore... mohl byste s tím *prosím... přestat?*“

Profesor Quirrell si povzdechl. „*Je mi to líto, pane Pottere. Uvědomuji si, že tohle vás musí rozčilovat, ať už se chcete stát temným pánem nebo ne. Ale tyhle děti se také musí naučit jednu důležitou životní lekci. Přijal byste jeden Quirrell bod jako omluvu?*“

„Když budou dva,“ řekl Harry.

Ozvala se vlna překvapeného smíchu a trochu uvolnila napětí.

„Platí,“ řekl profesor Quirrell.

„A až dostuduju, najdu si vás a *zlechtám.*“

Ozvalo se víc smíchu, ale profesor Quirrell se neusmál.

Harry se cítil, jako by zápasil s anakondou, když se snažil hovor vnutit do směru, který by lidem pomohl uvědomit si, že on vůbec není zlý... *proč* ho profesor Quirrell tak podezříval?

„Pane profesore,“ řekl Dracův nezesílený hlas. „Také mám ambici nestat se hloupým temným pánem.“

Třídy se zmocnilo šokované ticho.

Tohle nemusíš dělat! Harry téměř vyhrkl nahlas, ale ovládl se včas. Draco by si nemusel přát, aby bylo zřejmé, že to dělá z přátelství k Harrymu... nebo z touhy vypadat přátelsky...

Nazývat *tohle* ale *touhou vypadat přátelsky* způsobilo, že si Harry připadal malý a zlý. Pokud měl Draco v úmyslu na něj udělat dojem, fungovalo to perfektně.

Profesor Quirrell na Draca upřel vážný pohled. „Vy se bojíte, že nedokážete předstírat prohru, pane Malfoyi? Že chyba, která se týká pana Pottera, platí rovněž na vás? Váš otec vás to jistě *naučil*.“

„Možná, když jde o slova,“ řekl Draco, teď na ploše obrazovky. „Ne, když je nutné být postrkován a srážen k zemi. Chci se stát zrovna tak silným, jako jste vy, profesore Quirrelle.“

Obočí profesora Quirrella vylétla vzhůru a zůstala tam. „Obávám se, pane Malfoyi,“ řekl po chvilce, „že přípravy, které jsem učinil kvůli panu Potterovi, by se nedaly použít i pro vás. Zahrnují několik starších Zmijozelů, kterým bude až *následně* řečeno, jak hloupí byli. Ale dle mého profesionálního názoru už skutečně jste velmi silný. Pokud bych uslyšel, že jste selhal, zrovna jako pan Potter selhal dnes, připravím náležité opatření a omluvím se vám

i všem, které byste zranil. Nicméně nemyslím si, že to bude třeba.“

„Rozumím, pane profesore,“ řekl Draco.

Profesor Quirrell se rozhlédl po třídě. „Je tu ještě někdo jiný, kdo by se chtěl stát silným?“

Někteří studenti se nervózně rozhlédli. Někteří, pomyslel si Harry ze své zadní řady, vypadali, jako by otevírali pusy, ale nic neřekli. Nakonec nepromluvil nikdo.

„Draco Malfoy bude jedním z generálů v armádách ve vašem ročníku,“ řekl profesor Quirrell, „pokud se rozhodne této mimoškolní aktivity účastnit. A teď, pane Pottere, prosím pojdte dopředu.“

Ano, řekl profesor Quirrell, musí to být přede všemi, i před vašimi přáteli, protože tam vás Snape konfrontoval a tam se musíte naučit, jak prohrát.

Takže teď je první ročník pozoroval. V magicky vynuceném tichu a po Harryho a profesorově žádosti, aby nezasahovali. Hermione se odvrátila, ale nepromluvila, ani se na něj významně nepodívala, možná proto, že byla na lektvarech také.

Harry stál na měkké modré zíněnce podobné těm, které se daly najít v mudlovských dojo, a kterou profesor Quirrell položil na zem, kam měl být Harry srážen.

Harry byl vystrašený z toho, co by mohl udělat. Pokud měl profesor Quirrell pravdu o jeho úmyslu zabít...

Harryho hůlka ležela na katedře ne proto, že by Harry znal nějaká kouzla, kterými by se mohl bránit, ale protože by ji jinak (jak si Harry myslel) mohl zkusit bodnout někomu do očního důlku. Ležel tam i jeho váček, obsahující jeho chráněný, ale pořád potenciálně křehký obraceč času.

Harry profesora Quirrella poprosil, aby mu přeměnil nějaké boxovací rukavice a uvázal mu do nich ruce. Profesor Quirrell se na něj podíval s tichým porozuměním a odmítl.

Nepůjdu jim po očích, nepůjdu jim po očích, nepůjdu jim po očích, byl by to můj konec v Bradavicích, zavřeli by mě, opakoval Harry sám sobě, snažil se tu myšlenku vtlačit do mozku, doufal, že v něm zůstane i poté, co jeho úmysl zabít nabude převahy.

Profesor Quirrell se vrátil v doprovodu třinácti starších Zmijozelů z různých ročníků. Harry poznal jednoho z nich jako toho, kterého strefil koláčem. Přítomni byli i dva další z toho střetu. Ten, který tehdy říkal, aby přestali, že tohle by vážně neměli dělat, chyběl.

„Opakuji,“ řekl profesor Quirrell vážným hlasem.
„Potter *nebude* vážně zraněn. S jakoukoli *nehodou* bude

zacházeno jako s úmyslnou. Rozumíte mi?“

Starší Zmijozelové s úšklebkem přikývli.

„Pak vám nic nebrání si s Chlapcem-který-přežil trochu pohrát,“ řekl profesor Quirrell s pokrouceným úsměvem, který mohly pochopit jen první ročníky.

Díky nějaké formě shody se terč koláčového útoku ocitl v čele skupiny.

„Pottere,“ řekl profesor Quirrell, „seznamte se s Peregrinem Derrickem. Je lepší než vy, a také vám to předvede.“

Derrick vykročil vpřed a Harryho mozek nesouhlasně zakřičel, nesmí utéct, nesmí se bránit –

Derrick se zastavil na dosah od Harryho.

Harry ještě nebyl vzteklý, jen vyděšený. A to znamenalo, že vzhlížel na náctiletého kluka snad o půlmetr vyššího, než byl sám, s jasně vyrýsovanými svaly, strništěm, a s úšklebkem očekávání.

„Poproste ho, ať vám neubližuje,“ řekl profesor Quirrell, „možná když uvidí, že jste dostatečně ubohý, rozhodne se, že ho nudíte, a odejde.“

Od přihlížejících starších Zmijozelů se ozval smích.

„Prosím,“ řekl Harry zajímavým hlasem, „neubližuj mi...“

„To neznělo moc upřímně,“ řekl profesor Quirrell.

Derrickův úsměv se rozšířil. Ten neohrabaný imbecil vypadal velmi nadřazeně a...

...teplota Harryho krve klesala...

„Prosím, neubližuj mi,“ řekl Harry znovu.

Profesor Quirrell zavrtěl hlavou. „Jak jste při Merlinovi dokázal, že to zní jako urážka, Pottere? Od pana Derricka můžete očekávat jedinou odpověď.“

Derrick postoupil dopředu a strčil do Harryho.

Harry klopýtl o pár kroků zpět a než se stačil zarazit, chladně se narovnal.

„Špatně,“ řekl profesor Quirrell, „špatně, špatně, špatně.“

„Vrazil jsi do mě, Pottere,“ řekl Derrick. „Omluv se.“

„Omlouvám se!“

„*Nezníš* omluvně,“ řekl Derrick.

Harryho zorničky se pobouřeně rozšířily, *zvládl*, aby to znělo prosebně –

Derrick do něj tvrdě strčil a Harry přistál na žíněnku na ruce a kolena.

Modrá látka se mu zachvěla před očima, ale ne příliš.

Začínal pochybovat o skutečných motivech, které profesor Quirrell měl, aby ho naučil tuhle takzvanou *lekci*.

Na Harryho hýždích přistála noha a o chvíli později byl odstrčen stranou, což ho převrátilo na záda.

Derrick se zasmál. „Dobrá *sranda*,“ řekl.

Stačí se ozvat a bude po všem. A nahlásit celou věc v ředitelně. To bude konec tohohle *profesora obrany* a jeho neblahého pobytu v Bradavicích a... profesorka McGonagallová kvůli tomu bude rozzlobená, ale...

(Před očima se mu objevil obrázek profesorčiny tváře, ale nevypadala rozzlobeně, jen smutně –)

„Teď mu řekněte, že je lepší než vy, Pottere,“ řekl hlas profesora Quirrella.

„Jsi, lepší, než, já.“

Harry se začínal zvedat, ale Derrick mu položil nohu na hrud' a strčil ho zpátky na žíněnku.

Svět získal křišťálovou jasnost. Spojnice činů a jejich následků se před ním začínaly rýsovat v naprosté čistotě. Ten hlupák neočekává, že se budu bránit, rychlá rána do slabin by ho měla vyřídít na dost dlouho, aby –

„Zkuste to znovu,“ řekl profesor Quirrell a Harry se v náhle ostrém pohybu odkutálel a vyšvihl se na nohy a otočil se ke směru, kde stál jeho skutečný nepřítel, profesor obrany –

Profesor Quirrell řekl: „Nemáte pražádnou trpělivost.“

Harry zaváhal. Jeho mysl, zdokonalená v pesimismu, mu načrtla obrázek seschlého starého muže s ústy zalitými krví poté, co mu Harry vyrval jazyk –

O chvílku později Derrick strčil Harryho zpátky na žíněnku a pak si na něj sedl, čímž Harrymu vyrazil dech.

„Přestaň!“ zakřičel Harry. „Prosím přestaň!“

„Lepší,“ řekl profesor Quirrell. „To dokonce znělo upřímně.“

Také *bylo*. To příšerné, odporné na tom bylo, že to *bylo* upřímné. Harry lapal po dechu, proudil jím jak strach, tak ledový vztek –

„Prohrajte,“ řekl profesor Quirrell.

„Prohrál jsem,“ vynutil ze sebe Harry.

„To se mi líbí,“ řekl Derrick shora. „Ještě prohrávej.“

Do Harryho strkaly ruce, posílaly ho klopýtat napříč kruhem starších Zmijozelů k dalšímu páru rukou, který do něj znovu strčil. Harry už přešel přes fázi, kdy se snažil neplakat, teď už se jen snažil nespadnout na zem.

„Co jsi, Pottere?“ řekl Derrick.

„U– ubožák, prohrál jsem, vzdávám to, jsi lep– lepší než já, prosím přestaň –“

Harry škobrtl o nohu a zhroutil se k zemi, jeho ruce nebyly schopné ten pád tak docela utlumit. Na chvílku se mu zatočila hlava, pak se znovu začal snažit vyškrábat se na nohy –

„Stačí!“ řekl profesorův hlas tak ostře, že by mohl řezat ocel. „Odstupte od pana Pottera!“

Harry spatřil překvapené výrazy na jejich tvářích. Chlad v jeho krvi, který v ní proudil a klesal, se usmál v chladném uspokojení.

Pak se Harry zhroutil na žíněnku.

Profesor Quirrell mluvil. Od starších Zmijozelů se ozývalo lapání po dechu.

„A věřím, že potomek rodu Malfoyů by vám také chtěl něco vysvětlit,“ dokončil profesor Quirrell.

Ozval se Dracův hlas. Zněl skoro tak ostře jako profesorův, získal tu samou kadenci, kterou Draco použil, když napodoboval svého otce, a říkal věci jako *mohlo by to ohrozit celou zmijozelskou kolej a kdo ví, kolik spojenců má už jen v této škole a naprostý nedostatek sebereflexe, o mazanosti ani nemluvě a tupí rváči, užiteční leda k posluhování* a něco v Harryho zadním mozku, navzdory všemu, co věděl, označovalo Draca za spojence.

Harryho bolelo celé tělo, pravděpodobně měl modřiny, končetiny mu připadaly chladné, mozek naprosto vyčerpaný. Snažil se myslet na Fawkesovu píseň, ale když tu fénix nebyl, nedokázal si vybavit melodii, a když si ji zkoušel připomenout, nedokázal si představit nic než ptačí cvrlikání.

Pak Draco domluvil, profesor Quirrell řekl těm starším Zmijozelům, že mohou jít, a Harry otevřel oči a pokusil se posadit. „Počkejte,“ vypravil ze sebe Harry, „je tu něco, co bych jim chtěl říct –“

„Počkejte na pana Pottera,“ řekl profesor Quirrell chladně odcházejícím Zmijozelům.

Harry se zakymácel na nohou. Dával si pozor, aby nepohlédl směrem ke svým spolužákům. Nechtěl vidět, jak se na něj právě teď dívají. Nechtěl vidět jejich lítost.

Takže místo toho se Harry podíval na starší Zmijozely, kteří stále ještě byli v šoku. Třeštili na něj oči a ve tvářích měli hrůzu.

Jeho temná stránka, když byla ve vedení, si právě takový okamžik představovala, a pak pokračovala s předstíráním prohry.

Harry řekl, „Nikdo ne –“

„Stop,“ řekl profesor Quirrell. „Pokud je to to, co si myslím, že to je, prosím počkejte, až zmizí. Doslechnou se o tom později. Všichni se musíme naučit svou lekci, pane Pottere.“

„Dobrá,“ řekl Harry.

„Vy. Jděte.“

Starší Zmijozelové utekli a dveře se za nimi zavřely.

„Nikdo se jim nepomstí,“ řekl Harry chraptivě. „To je má prosba komukoli, kdo se považuje za mého přítele. Musel jsem se naučit svou lekci, oni zrovna tak. Konec. Pokud o tom budete vyprávět, ujistěte se, že tuhle část nevynecháte.“

Harry obrátil pohled k profesoru Quirrellovi.

„Prohrál jste,“ řekl profesor Quirrell, vůbec poprvé ohleduplným hlasem. Znělo to zvláště, jako by jeho hlas něčeho takového vůbec neměl být schopen.

Harry *skutečně* prohrál. Byly chvíle, kdy ten chladný vztek zcela zmizel, nahrazen strachem, a v těch chvílích Zmijozely prosil a myslel to vážně...

„A přesto jste naživu?“ řekl profesor Quirrell stále s tou zvláštní jemností.

Harry zvládl přikývnout.

„Ne všechny prohry jsou takové,“ řekl profesor Quirrell. „Doprovází je kompromisy a vyjednávání. Jsou jiné způsoby, jak zklidnit školní rváče. Existuje celé umění, jak manipulovat ostatními během toho, co je nad sebou necháváte dominovat. Ale ze všeho nejdříve prohra musí být *myslitelná*. Budete si pamatovat, jak prohrát?“

„Ano.“

„Budete schopni prohrát?“

„Myslím... myslím, že ano...“

„Já si to myslím také.“ Profesor Quirrell se uklonil tak hluboko, že se jeho prořídlé vlasy téměř dotkly podlahy.

„Gratuluji, Harry Pottere, vyhrál jste.“

Neozvala se žádná slabá první vlna, žádný první odvážlivec, potlesk začal naráz, jako obrovské hřmění.

Harry nedokázal z tváře udržet šok. Riskoval pohled na své spolužáky a spatřil, že jejich obličeje neukazují lítost, ale obdiv. Aplaus přicházel od Havraspáru, Nebelvíru, Mrzimoru, dokonce i od Zmijozelu, pravděpodobně proto, že Draco Malfoy tleskal také. Někteří studenti stáli na židlích a nebelvírští stáli na lavicích.

Harry stál na nejistých nohou a nechával se zaplavovat jejich respektem. Cítil se silnější, možná i trochu zahojený.

Profesor Quirrell počkal, dokud potlesk nedozní. Trvalo to slušnou chvíli.

„Překvapený, pane Pottere?“ zeptal se profesor Quirrell. Jeho hlas zněl pobaveně. „Právě jste zjistil, že ne *vždy* se zbytek světa chová, jak by odpovídalo vašim nejhorším nočním můrám. Ano, kdybyste byl nějaký ubohý bezejmenný zneužívaný chlapec, pak by vás pravděpodobně respektovali méně, litovali by vás, i když by vás ze svých lóží utěšovali. Obávám se, že taková je lidská povaha. Ale *vás* už znají jako člověka s mocí. Viděli

vás konfrontovat svůj strach a neustoupit, i když jste mohl kdykoli odejít. Zhoršilo se snad vaše mínění o *mně*, když jsem vám řekl, že jsem se záměrně vystavil pohrdání?“

Harry cítil pálení v hrdle a zběsile se pokoušel vzchopit. Nevěřil, že by tenhle zázračný respekt vydržel i po tom, co by se před nimi rozplakal.

„Váš *mimořádný* výkon v mé třídě si zaslouží mimořádnou odměnu, Harry Pottere. Prosím přijměte ji s mými komplimenty jménem mé koleje a od tohoto dne si pamatujte, že ne všichni Zmijozelové jsou stejní. Jsou Zmijozelové, a pak tu jsou Zmijozelové.“ Profesor Quirrell se široce usmíval, když pronesl, „Padesát jedna bodů pro Havraspár.“

Rozhostilo se šokované ticho a pak mezi havraspárskými studenty propuklo pandemonium výskání, hvízdání a jásání.

(A v tu samou chvíli Harry cítil, že je na tom něco v *nepořádku*, profesorka McGonagallová měla pravdu, *měly* by tu být následky, měl by tu být trest a cena, nemohli jste jen tak zase všechno vrátit zpátky –)

Ale Harry spatřil rozzářené havraspárské tváře a věděl, že nemůže říci ne.

Jeho mozek učinil návrh. Byl to dobrý návrh. Harrymu se nechtělo věřit, že ho jeho mozek zvládá držet na nohou,

natož že dokáže produkovat dobré návrhy.

„Pane profesore,“ řekl Harry, tak jasně jak jen skrze pálící hrdlo dokázal. „Jste vším, čím člen vaší koleje může být, a myslím, že jste i přesně tím, co měl Salazar Zmijozel na mysli, když pomáhal založit Bradavice. Děkuji vám a vaší koleji,“ Draco zlehka přikyvoval a jemně kroužil prstem, *pokračuj*, „a já si myslím, že to si zaslouží třikrát sláva pro Zmijozel. Všichni se mnou?“ Harry chvíli počkal. „*Sláva!*“ Jen pár lidí se zvládlo připojit na poprvé. „*Sláva!*“ Tentokrát s ním byla většina Havraspáru. „*Sláva!*“ Tentokrát skoro celý Havraspár, hrstka Mrzimorů a asi čtvrtina nebelvírských.

Dracova ruka na chvíličku ukázala nepatrný palec vzhůru.

Většina Zmijozelů měla na tváři naprostý šok. Pár jich zamyšleně hledělo na profesora Quirrella. Blaise Zabini hleděl na Harryho s kalkulujícím, zaujatým výrazem.

Profesor Quirrell se uklonil. „Děkuji vám, Harry Pottere,“ řekl stále s tím širokým úsměvem. Otočil se ke třídě. „A teď, věřte nebo ne, nám stále zbývá půl hodina výuky, a to stačí, abychom se seznámili s jednoduchými štíty. Pan Potter, samozřejmě, půjde pryč a užije si dobře zasloužený odpočinek.“

„Zvládnou –“

„Nebudte idiot,“ řekl profesor Quirrell přátelsky. Třída už se smála. „Vaši spolužáci vás to mohou později doučit, nebo vás to doučím soukromě já, pokud bude třeba. Ale *okamžitě* půjdete ke třetím dveřím zleva u konce auditoria, kde najdete postel, zásobu neobyčejně chutných zákusků a nějaké mimořádně lehké čtení z bradavické knihovny. Nemůžete si s sebou vzít nic dalšího, obzvlášť ne své učebnice. Teď jděte.“

A tak Harry šel.

20. Bayesův teorém – Hvězdy

Vše, co může Rowlingová zničit, by mělo být zničeno. ^[32]

Harry zíral na šedý strop malé místnůstky, kde ležel na skládací, ale pohodlné posteli, která tu byla umístěna. Snědl docela dost profesorových sladkostí – rozmanitou směs čokoládových a jiných cukrátek, poprášenou jedlými třpytkami a korunovanou malými cukrovými drahokamy, které vypadaly velmi draze – a po pravdě se ukázalo, že jsou docela chutné. Harry se ohledně toho také necítil ani v nejmenším provinile, *tohle si zasloužil*.

Nezkoušel spát. Měl pocit, že by se mu nelíbilo, co by se stalo, kdyby zavřel oči.

Nezkoušel číst. Nebyl by schopný se soustředit.

Zvláštní, jak jeho mozek prostě běžel a běžel, nikdy nevypověděl poslušnost, bez ohledu na to, jak byl unavený. Zhloupl, ale odmítal se *vypnout*.

Ale teď tu byl, byl tu skutečný a opravdový pocit triumfu.

+1 bod k Anti-Pán-Zla-Harry programu to ani nezačínal *vystihovat*. Harryho zajímalo, co by Moudrý klobouk řekl *teď*, kdyby si ho mohl nasadit na hlavu.

Není *divu*, že ho profesor Quirrell obvinil, že se ubírá cestou Pána zla. Harrymu to možná docházelo pomalu, ale teď ty paralely jasně viděl –

Pochopte, že Pán zla toho dne nevyhrál. Jeho cílem bylo naučit se bojové umění, a přesto odešel bez jediné lekce.

Harry přišel do třídy lektvarů s úmyslem naučit se lektvary. A odešel bez jediné lekce.

A profesor Quirrell o tom slyšel, pochopil to s děsivou přesností, natáhl se a strhl ho z té stezky, ze stezky, která by z něho udělala kopii Vy-víte-koho.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Výuka skončila,“ řekl profesorův hlas potichu.

Harry se přiblížil ke dveřím a náhle zjistil, že se ho zmocnila nervozita. Napětí mizelo s tím, jak slyšel profesorovy kroky vzdalovat se od dveří.

Co to k čertu je? To kvůli tomuto bude nakonec propuštěn?

Harry otevřel dveře a spatřil, že profesor Quirrell teď čeká opodál.

Cítí to profesor Quirrell také?

Přešli přes nyní opuštěné pódium ke katedře, o kterou se profesor Quirrell opřel a Harry se stejně jako předtím zastavil kus před stupínkem.

„Takže,“ řekl profesor Quirrell. Nějakým zvláštním způsobem působil přátelsky i přesto, že si jeho tvář

udržovala svou obvyklou vážnost. „O čem jste to se mnou chtěl mluvit, pane Pottere?“

Mám mysteriózní temnou stránku. Ale Harry to nemohl jen tak vyhrknout.

„Pane profesore,“ řekl Harry, „teď už jsem sešel ze stezky Pána zla?“

Profesor Quirrell se na Harryho podíval. „Pane Pottere,“ řekl vážně, jen s lehkým úsměvem, „malá rada. Existuje něco, jako příliš dokonalé představení. Skuteční lidé, kteří právě byli patnáct minut biti a zesměšňováni, jen tak nevstanou a velkoryse neodpustí svým nepřátelům. To je ten druh věcí, které děláte, když se snažíte všechny přesvědčit, že nejste temný, ani –“

„Tomu prostě nemůžu uvěřit! Nemůže vám každé možné pozorování potvrzovat vaši teorii!“

„A tohle bylo *drobet* příliš silné rozhořčení.“

„Co při všem na světě musím udělat, abych vás přesvědčil?“

„Abyste mě přesvědčil, že nechováte ambice stát se temným pánem?“ řekl profesor Quirrell, teď přímo pobaveně. „Hmm, mohl byste zvednout pravou ruku.“

„Cože?“ zeptal se Harry prázdně. „Ale pravou ruku můžu zvednout bez ohledu na –“ Harry se zarazil a připadal si hloupě.

„Přesně tak,“ řekl profesor Quirrell. „Můžete to snadno udělat tak i tak. Neexistuje nic, čím byste mě mohl přesvědčit, protože já budu vědět, že přesně o to se snažíte. A pokud bychom měli být ještě přesnější, pak zatímco je stěží možné, že naprosto dobří lidé existují, i když já sám jsem nikdy žádného nepotkal, je nicméně *nepravděpodobné*, že někdo, kdo byl právě patnáct minut bit, se postaví a pocítí obrovskou vlnu laskavého odpuštění pro své útočníky. Na druhou stranu, je *méně* nepravděpodobné, že by si malé dítě představilo, že tohle je *role, kterou musí sehrát*, aby přesvědčilo svého učitele a své spolužáky, že není příštím temným pánem. Význam činu neurčuje, jak onen čin *vypadá zvenčí*, pane Pottere, ale jaký stav mysli za něj více či méně pravděpodobně byl zodpovědný.“

Harry zamrkal. Právě mu byl vysvětlen rozdíl mezi reprezentativní heuristikou a bayesiánskou definicí důkazu – kouzelníkem.

„Ale přeci jen,“ řekl profesor Quirrell, „každý může chtít udělat dojem na své přátele. To nemusí být nic temného. Takže aniž bych z toho chtěl dělat nějaké doznání, řekněte mi upřímně, pane Pottere, jaká myšlenka se vám honila hlavou ve chvíli, když jste zakázal jakoukoli pomstu? Byla

ta myšlenka upřímným impulsem k odpuštění? Nebo za ní stálo vědomí, jak vaši spolužáci budou ten čin vnímat?“

Někdy si vytváříme svou vlastní fénixovu píseň.

Ale to Harry neřekl nahlas. Bylo jasné, že by mu profesor Quirrell nevěřil, a pravděpodobně by ho respektoval méně, že zkusil nabídnout tak průhlednou lež.

Po chvíli ticha se profesor Quirrell spokojeně usmál. „Věřte tomu nebo ne, pane Pottere,“ řekl, „nemusíte se bát, že jsem odhalil vaše tajemství. Já se vám nechystám říct, abyste se vzdal své ambice stát se příštím temným pánem. Pokud bych dovedl přetočit ručičky času a nějak tu ambici odstranit z mysli svého dětského já, mému nynějšímu já by ona změna nijak neprospěla. Dokud jsem si myslel, že je to mým cílem, vedlo mě to ke studiu a posilování a zdokonalování se. Tím, čím se máme stát, se stáváme tak, že následujeme své touhy, ať už nás vedou kamkoli. To je Salazarův pohled. Požádejte mě, abych vám ukázal ten oddíl knihovny, který obsahuje stejné knihy, jako jsem ve třinácti četl já, a já vás tam s potěšením zavedu.“

„Pro všechno boží svinstvo,“ řekl Harry a sedl si na tvrdou mramorovou podlahu, pak se na podlaze natáhl na záda a upřel zrak na klenutý strop. Blíž se ke zhroucení v zoufalství přiblížit nemohl, pokud si nechtěl ublížit.

„Stále příliš mnoho rozhořčení,“ podotkl profesor Quirrell. Harry se nedíval, ale v jeho hlase slyšel potlačený smích.

Pak to Harrymu došlo.

„Vlastně si myslím, že vím, co vás tu mate,“ řekl Harry. „O tom jsem s vámi po pravdě chtěl mluvit. Profesore Quirrelle, myslím, že to, co vidíte, je moje mysteriózní temná stránka.“

Nastalo ticho.

„Vaše... temná stránka...“

Harry se posadil. Profesor Quirrell měl na tváři jeden z nejpodivnějších výrazů, jaké kdy Harry na nějakém obličejí viděl, natož na tak důstojném, jako byl ten profesorův.

„Stává se to, když se rozzlobím,“ vysvětlil Harry. „Krev mi zchladne, všechno zchladne, všechno je dokonale jasné... Vlastně se to se mnou táhne už nějakou dobu – v prvním ročníku mudlovské školy mi někdo zkusil vzít míč, já jsem ho schoval za záda, nakopl jsem ho do solárního plexu, protože jsem četl, že to je slabé místo, a ostatní děti mě potom už nechaly na pokoji. A kousl jsem učitelku matematiky, když neuznala mou nadřazenost. Ale teprve nedávno jsem byl pod takovým stresem, abych si všiml, že je to skutečná, však víte, mysteriózní temná stránka, a ne

jen problém se zvládáním vzteku, jak říkala školní psycholožka. A ne, nemám žádné úžasné magické schopnosti, když se to stane, to byla jedna z prvních věcí, které jsem kontroloval.“

Profesor Quirrell si mnul nos. „Nechte mě to zvážit,“ řekl.

Harry v tichosti čekal téměř plnou minutu. Využil toho času, aby se postavil, což se ukázalo být těžší, než očekával.

„No,“ řekl profesor Quirrell posléze. „Řekl bych, že tu bylo něco, co jste mohl říct, abyste mě přesvědčil.“

„Už mi *došlo*, že má temná stránka je jen další částí mne, a že odpověď nezní, že se nikdy nesmím rozzlobit, ale že se musím naučit sebeovládání tím, že ji přijmu, přece nejsem hloupý, a tenhle příběh jsem už viděl dost často na to, abych poznal, kam směřuje, ale je to těžké, a vy mi připadáte jako člověk, který by mi mohl pomoci.“

„No... ano... velmi prozíravé, pane Pottere, to vám musím nechat... ta vaše stránka je, jak jste si už očividně domyslel, váš úmysl zabít, který, jak říkáte, je vaší částí...“

„A potřebuje trénink,“ doplnil Harry ten vzor.

„A potřebuje trénink, ano.“ Ten podivný výraz neopouštěl profesorovu tvář. „Pane Pottere, pokud se opravdu nechcete stát Pánem zla, jaká je tedy ona ambice,

kterou se vám Moudrý klobouk snažil rozmluvit, ambice, pro níž jste byl zařazen do Zmijozelu?“

„Já byl zařazen do *Havraspáru*!“

„Pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell, teď s mnohem obvyklejším suchým úsměvem, „Vím, že jste zvyklý být obklopen hlupáky, ale prosím nepovažujte mě za jednoho z nich. Pravděpodobnost, že by Moudrý klobouk sehrál svůj první žertík po osmi stech letech ve chvíli, kdy seděl na vaší hlavě, je tak malá, že ani nestojí za uvážení. Předpokládám, že je stěží ale přesto možné, že jste luskl prsty a objevil nějaký jednoduchý a chytrý způsob, jak obejít ochranná kouzla na klobouku, i když mě samotného žádná taková metoda nenapadá. Ale zdaleka nejpravděpodobnější vysvětlení je, že se Brumbál rozhodl, že se mu nelíbí, co klobouk zvolil pro Chlapce-který-přežil. To je evidentní každému s nejmenší špetkou zdravého rozumu, takže vaše tajemství je v Bradavicích v bezpečí.“

Harry otevřel pusu a pak ji znovu zavřel s pocitem naprosté bezmoci. Profesor Quirrell se mýlil, ale mýlil se tak přesvědčivým způsobem, že si až Harry začínal myslet, že to jednoduše je racionální úsudek založený na důkazech dostupných profesoru Quirrellovi. Byly případy, nikdy ne *předvídatelné*, ale přesto byly, kdy jste dostali

nepravděpodobný důkaz, a váš nejlepší možný odhad se mýlil. U lékařského testu, který vyjde špatně v jednom z tisíce případů, občas prostě dostanete nesprávný výsledek.

„Mohl bych vás požádat, abyste nikdy nezopakoval, co se chystám říct?“ zeptal se Harry.

„Určitě,“ řekl profesor Quirrell. „To byste mohl.“

Harry také nebyl hlupák. „Mohl bych to vzít tak, že jste řekl ano?“

„Velmi dobře, pane Pottere. Skutečně byste to tak mohl vzít.“

„*Profesore Quirrelle –*“

„Nezopakuji, co se chystáte říct,“ řekl profesor Quirrell s úsměvem.

Oba se zasmáli, pak Harry znovu zvažněl. „Moudrý klobouk si myslel, že skončím jako Pán zla, pokud nepůjdu do Mrzimoru,“ řekl Harry. „Ale já se jím *nechci* stát.“

„Pane Pottere...“ řekl profesor Quirrell. „Prosím nevykládejte si to špatně. Slibuji, že vás podle odpovědi nebudu soudit. Chci jen znát vaši vlastní, upřímnou odpověď. Proč ne?“

Harry znovu pocítil onu *bezmoc*. *Nestaneš se temným mágem* byl v jeho morálním systému tak očividný teorém, že bylo těžké popsat myšlenkové kroky, které k němu skutečně vedly. „Uhm, ublížilo by to lidem?“

„Určitě už jste chtěl ublížit lidem,“ řekl profesor Quirrell. „Dnes jste chtěl ublížit těm rváčům. Být temným mágem znamená, že k úrazu přijdou jen ti lidé, u kterých si to *přejete*.“

Harry marně hledal slova, a nakonec se rozhodl vyrukovat s očividným. „V první řadě jen to, že něco chci, neznámá, že je to správné –“

„A co jiného dělá věci správnými než to, že je chceme?“

„Aha,“ řekl Harry, „preferenční utilitarismus.“

„Co prosím?“ řekl profesor Quirrell.

„To je etická teorie, která říká, že dobré je to, co uspokojí preference co největšího počtu lidí –“

„Ne,“ řekl profesor Quirrell. Zamnul si kořen nosu.

„Nemyslím, že to je přesně to, co jsem se snažil říct. Pane Pottere, lidé v důsledku dělají jen to, co dělat chtějí. Někdy tomu dávají přízviska jako třeba ‚správné‘, ale jak by kdy kdo mohl jednat podle něčeho *jiné* než podle svých vlastních přání?“

„No, očividně,“ řekl Harry. „Nemohl bych *jednat* podle morálních zásad, kdyby neměly žádnou moc se mnou pohnout. Ale to neznámá, že moje chuť ublížit těm Zmijozelům by nade mnou měla *větší* moc než moje morální zásady!“

Profesor Quirrell zamrkal.

„A to ani nemluvím o tom,“ řekl Harry, „že kdybych se stal temným pánem, přišlo by k úrazu i mnoho nevinných, nezainteresovaných lidí.“

„Proč by vám na nich mělo záležet?“ řekl profesor Quirrell. „Co pro vás kdy udělali?“

Harry se zasmál. „No, tak *tohle* bylo nenápadné asi jako *Atlasova vzpoura*^[33].“

„Co prosím?“ řekl profesor Quirrell znovu.

„To je knížka, kterou mi rodiče nedovolili číst, protože si mysleli, že by mě zkazila, takže jsem si ji samozřejmě stejně přečetl a urazilo mě, že si mysleli, že bych lezl do tak očividných pastí. Bla bla bla, zapůsobit na můj pocit nadřazenosti, ostatní lidé se mi snaží zabránit v rozletu, bla bla bla.“

„Takže říkáte, že bych měl klást méně očividné pasti?“ řekl profesor Quirrell. Se zamyšleným výrazem si klepal na tvář. „Na tom bych mohl zapracovat.“

Oba se zasmáli.

„Ale abych zůstal u své původní otázky,“ řekl profesor Quirrell, „co *pro* vás všichni ti druzí lidé udělali?“

„Druzí lidé toho pro mě udělali *strašnou spoustu!*“ řekl Harry. „Moji rodiče mě přijali za svého, když moji rodiče zemřeli, protože to jsou *dobří lidé*, a stát se temným pánem by znamenalo je zradit!“

Profesor Quirrell na chvíli zůstal potichu.

„Musím říct,“ řekl profesor Quirrell tiše, „že když jsem byl ve vašem věku, nic podobného mě nemohlo napadnout.“

„To je mi líto,“ řekl Harry.

„To nemusí,“ řekl profesor Quirrell. „Bylo to dávno. Své problémy s rodiči jsem vyřešil k vlastní spokojenosti. Takže vám brání jen myšlenka na nesouhlas vašich rodičů? Znamená to, že kdyby zemřeli při nějaké nehodě, nebylo by tu nic, co by vás zastavilo od –“

„Ne,“ řekl Harry. „Prostě ne. Je to jejich *impuls k laskavosti*, který mě chrání. Ten impuls není jen v mých rodičích. A je to tento impuls, co bych zradil.“

„V každém případě jste mi, pane Pottere, neodpověděl na mou původní otázku,“ řekl profesor Quirrell konečně. „Jaká tedy je vaše ambice?“

„Oh,“ řekl Harry. „Umm...“ Uspořádal si myšlenky. „Pochopit všechno důležité, co se o vesmíru pochopit dá, aplikovat ty vědomosti, abych se stal všemocným, a použít tu sílu k přepsání reality, protože mám jisté námitky vůči tomu, jak funguje teď.“

Na okamžik nastalo ticho.

„Promiňte, jestli je to hloupá otázka, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell, „ale jste si jistý, že jste se právě

nepřiznal, že se chcete stát temným pánem?“

„To platí, jen pokud svou sílu použijete pro zlo,“ vysvětlil Harry. „Pokud tu sílu použijete pro dobro, jste pánem dobra.“

„Chápu,“ řekl profesor Quirrell. Poklepal si prstem na druhou tvář. „Řekl bych, že s tím bych mohl pracovat. Ale pane Pottere, zatímco vaše ambice je hodna Salazara samotného, jak přesně byste toho chtěl dosáhnout? Je prvním krokem stát se skvělým bojovým mágem, nebo vedoucím odboru záhad, nebo ministrem kouzel, nebo –“

„První krok je stát se vědcem.“

Profesor Quirrell na Harryho zíral, jako by se proměnil v kočku.

„Vědcem,“ řekl profesor Quirrell po chvilce.

Harry přikývl.

„Vědcem?“ zopakoval profesor Quirrell.

„Ano,“ řekl Harry. „Uskutečním svůj plán s pomocí sil... vědy!“

„Vědec!“ řekl profesor Quirrell. Na jeho tváři bylo upřímné pobouření a jeho hlas zesílil a zostril se. „Mohl jste být nejlepším z mých studentů! Nejlepší bojový mág, který z Bradavic vyšel za pět dekad! Nedokážu si vás představit, jak plýtváte časem v bílém laboratorním plášti a děláte nesmyslné věci krysám!“

„Hej!“ řekl Harry. „Věda není jen o tomhle! Ne snad, že by bylo něco špatného na experimentování na kryších, samozřejmě. Ale věda je způsob, jakým je možné chápat a ovládat vesmír –“

„Hlupák,“ řekl profesor Quirrell s tichou, kousavou silou. „Jste hlupák, Harry Pottere.“ Zakryl si rukou tvář, a když ji zvedl, tvářil se klidněji. „Nebo jste mnohem pravděpodobněji ještě neobjevil svou pravou ambici. Mohl bych vám důrazně doporučit, abyste se místo toho stal temným pánem? V rámci služby veřejnosti udělám cokoli, abych vám v tom pomohl.“

„Nemáte rád vědu,“ řekl Harry pomalu. „Proč ne?“

„Ti blázniví mudlové nás jednou všechny zabijí!“ profesorův hlas zesílil. „Všechno zničí! Všechno!“

Harry měl pocit, jako by se trochu ztratil. „O čem to mluvíte, o jaderných zbraních?“

„Ano, o jaderných zbraních!“ Profesor Quirrell teď už téměř křičel. „Dokonce ani Ten-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit je nikdy nepoužil, možná proto, že nechtěl vládnout hromadě popela! Nikdy neměly být vytvořeny! A časem se to jen zhorší!“ Profesor Quirrell se narovnal, už se neopíral o katedru. „Jsou brány, které se neotevírají, pečeti, které se nelámou! Hlupáky, kteří se nedokážou nevměšovat, už na začátku zabijí menší nebezpečí, a

všichni přeživší vědí, že jsou tajemství, o která *se nemají dělit* s těmi, kteří postrádají inteligenci a disciplínu na to, aby je objevili sami! Každý mocný kouzelník tohle ví! Dokonce i ti nejstrašlivější z temných! A těm idiotským mudlům to ne a ne dojit! Ti malí dychtiví hlupáci, kteří odhalili tajemství jaderných zbraní, si to nenechali pro sebe, řekli to svým *šíleným* politikům, a *my* teď natrvalo musíme žít pod hrozbou anihilace!“

To byl trochu jiný pohled na věci, než se kterým Harry vyrostl. Nikdy ho nenapadlo, že by jaderní fyzici měli vytvořit konspiraci, aby udrželi tajemství jaderných zbraní před každým, kdo sám nebyl dost chytrý, aby se stal jaderným fyzikem. Ta myšlenka byla zajímavá, když už nic jiného. Měli by tajná hesla? Měli by masky?

(Po pravdě, pokud Harry věděl, klidně mohly existovat nejrůznější druhy potenciálně neuvěřitelně destruktivních tajemství, a ono tajemství jaderných zbraní z nich mohlo být tím jediným, které vyplulo na povrch. Pro něho by svět každopádně vypadal stejně.)

„To si budu muset promyslet,“ řekl Harry. „Je to pro mě úplně nový nápad. A jedním ze *skrytých* tajemství vědy, předávaných několika výjimečnými profesory svým univerzitním studentům, je, jak se vyhybat odmítání

nových nápadů ve chvíli, kdy uslyšíte nějaký, který se vám nezamlouvá.“

Profesor Quirrell znovu zamrkal.

„Je tu nějaká oblast vědy, se kterou *souhlasíte*?“ zeptal se Harry. „Lékařství, možná?“

„Vesmírné lety,“ řekl profesor Quirrell. „Ale zdá se, že mudlové se s tím jediným projektem, který by mohl umožnit kouzelníkům uprchnout z této planety, než ji vyhodí do povětří, neuvěřitelně vlečou.“

Harry přikývl. „Také jsem velkým příznivcem vesmírného programu. Alespoň tohle máme společné.“

Profesor Quirrell pohlédl na Harryho. V očích mu něco kmitlo. „Dostanu vaše slovo, váš slib a vaši přísahu nikdy nepromluvit o tom, co bude následovat?“

„Máte je,“ řekl Harry okamžitě.

„Hledte, abyste svou přísahu dodržel, nebo se vám nebudou líbit následky,“ řekl profesor Quirrell. „Sešlu teď neobvyklé a mocné zaklínadlo, ne na vás, ale na učebnu kolem nás. Poté, co bude sesláno, stůjte klidně, abyste se nedotkl jeho hranic. Nesmíte interagovat s magií, kterou ovládám. Jen se dívejte. Jinak to kouzlo ukončím.“

Profesor Quirrell se odmlčel. „A pokuste se neupadnout.“

Harry, zmatený a napjatý, přikývl.

Profesor Quirrell pozvedl hůlku a řekl něco, co Harryho uši a mozek vůbec nedokázaly zachytit, slova, která nepozorovaně prošla kolem jeho vědomí a zmizela v zapomnění.

Mramor okolo Harryho nohou zůstal stejný. Ale všechen ostatní mramor podlahy zmizel, stejně jako zdi a strop.

Harry stál na malém kruhu bílého mramoru uprostřed nekonečného pole hvězd, které hořely neuvěřitelně jasně a neochvějně. Nebyla tu žádná Země, žádný Měsíc, žádné Slunce, které by Harry poznal. Profesor Quirrell stál na stejném místě jako předtím, vznášel se uprostřed hvězdného pole. Mléčná dráha byla viditelná jako vzedmutí světla, a jak si Harryho oči zvykaly na temnotu, její jas ještě sílil.

Při tom pohledu se Harrymu svíralo srdce jako ještě nikdy.

„Jsme... ve vesmíru...?“

„Ne,“ řekl profesor Quirrell. Jeho hlas zněl smutně a uctivě. „Ale je to skutečný obraz.“

Harrymu se vloudily slzy do očí. Rychle je setřel, nehodlal o tu podívanou přijít kvůli nějaké pitomé vodě, která mu rozostřovala zrak.

Hvězdy už nebyly jen malinkými drahokamy na obrovské sametové klenbě, jakými byly na noční obloze na

Zemi. Tady nebyla žádná obloha, žádná okolní země. Jen body dokonalého světla oproti dokonalé temnotě, nekonečná a prázdná rozloha s nespočtem malých otvorů, jimiž prosvítala záře z jakési nepředstavitelné říše.

Ve vesmíru hvězdy *vypadaly* hrozně, hrozně, hrozně daleko.

Harry si stále znovu a znovu musel utírat oči.

„Někdy,“ řekl profesor Quirrell tak tichým hlasem, jako by ani nepromluvil, „když mi tento zkažený svět přijde až příliš nenávistný, přemýšlím, jestli by tu mohlo být nějaké jiné místo, kde bych mohl být. Ani si nedokážu představit, jaké místo by to mohlo být, a když si ho ani nedokážu představit, jak bych mohl věřit, že existuje? A přesto, vesmír je tak strašně, strašně hluboký, že možná existuje i tak? Ale hvězdy jsou až příliš daleko. Zabralo by to dlouhý, předlouhý čas, dokonce i kdybych znal cestu. A zajímalo by mě, o čem bych snil, kdybych spal po tak dlouhou, předlouhou dobu...“

I když mu to připadalo jako svatokrádež, Harry zvládl zašeptat. „Prosím, nechte mě tu chvíli.“

Profesor Quirrell ze svého místa, kde stál na hvězdném podkladu, přikývl.

Bylo snadné zapomenout na ten malý kruh mramoru, na kterém jste stáli, i své vlastní tělo, a stát se bodem

vědomí, které možná stálo, ale zrovna tak se mohlo i pohybovat. Se všemi těmi vzdálenostmi se to nedalo odhadnout.

Byl to okamžik, ve kterém čas neexistoval.

A pak hvězdy zmizely a učebna byla zpět.

„Je mi líto,“ řekl profesor Quirrell, „budeme mít společnost.“

„To je v pořádku,“ zašeptal Harry, „stačilo to.“ Tento den nikdy nezapomene, a to ne pro všechny ty nedůležité věci, které se staly předtím. Naučí se, jak seslat tohle kouzlo, i kdyby to měla být poslední věc, kterou se kdy naučí.

Těžké dubové dveře vyletěly ze svého rámu a přejely přes mramorovou podlahu s vysokým zaskřípěním.

„QUIRINE! JAK SE OPOVAŽUJETE!“

Starý a mocný kouzelník se vrhl do místnosti jako obrovský bouřkový mrak, na jeho tváři byl výraz tak doběla rozpáleného vzteku, že onen předchozí přísný výraz Harrymu v porovnání s tím připadal jako nic.

V Harryho mysli na okamžik zavládla dezorientace, když ta jeho část, která chtěla za hlasitého ječení utéct před nejděsivější věci, kterou kdy viděla, utekla, a vyměnila si tím místo s tou jeho částí, která byla schopna ten šok unést.

Žádnou ze Harryho stránek však nepotěšilo, že jim bylo přerušeno zírání na hvězdy. „Řediteli Albusi Percivale –“ začal Harry ledovým tónem.

BUCH. Ruka profesora Quirrella prudce dopadla na katedru. „Pane Pottere!“ vyštěkl profesor Quirrell. „Toto je *ředitel Bradavic* a vy jste pouhý student! Budete ho oslovovat náležitě!“

Harry se podíval na profesora Quirrella.

Profesor Quirrell se na Harryho díval s přísným zamračením.

Ani jeden z nich se neusmál.

Brumbálovy dlouhé kroky se zarazily před místem, kde Harry stál před stupínkem a profesor Quirrell u své katedry. Ředitel na oba dva vytřeštil oči.

„Omlouvám se,“ řekl Harry pokorným a zdvořilým tónem. „Pane řediteli, děkuji vám, že jste mě chtěl chránit, ale profesor Quirrell udělal správnou věc.“

Brumbálův výraz se pomalu změnil ze zamračení, které by dokázalo roztavit ocel, do pouhého zamračení. „Slyšel jsem studenty, že tenhle muž tě nechal týrat staršími Zmijozely! Že ti zakázal se bránit!“

Harry přikývl. „Věděl přesně, co je se mnou v nepořádku, a ukázal mi, jak to napravit.“

„Harry, o čem to *mluvíš*?“

„Učil jsem ho, jak prohrát,“ řekl profesor Quirrell suše. „Je to důležité životní umění.“

Bylo očividné, že Brumbál stále ještě nerozumí, ale jeho hlas se ztišil. „Harry,“ řekl pomalu. „Jestli ti profesor obrany něčím pohrozil, aby ti zabránil podat stížnost –“

Vy blázne, opravdu si zrovna po dnešku myslíte, že bych –
 „Pane řediteli,“ řekl Harry a snažil se vypadat zahanbeně, „můj problém není v tom, že bych zůstával potichu, když jde o šikanu od profesorů.“

Profesor Quirrell se uchechtl. „Ne zcela bezchybné, pane Pottere, ale na první den dostačující. Pane řediteli, zdržel jste se dost dlouho, abyste slyšel i o těch jedenapadesáti bodech pro Havraspár, nebo jste se vyřítil ven hned, jak jste uslyšel tu první část?“

Na Brumbálově tváři se nakrátko objevilo znepokojení, pak překvapení. „Padesát jedna bodů pro Havraspár?“

Profesor Quirrell přikývl. „Neočekával je, ale zdály se mi přiměřené. Řekněte profesorce McGonagallové, že příběh o tom, čím si pan Potter prošel, aby ty body získal zpět, i jí poslouží za dobrý příklad. Ne, pane řediteli, pan Potter mi o tom nic neříkal. Je snadné vidět, která část dnešních událostí je její práce, stejně jako spočítat si, že konečný kompromis byl vaším návrhem. I když by mě zajímalo, jakým způsobem se panu Potterovi podařilo získat navrch

nad Snapem a nad vámi, a jak potom profesorka McGonagallová získala navrch nad ním.“

Harrymu se nějak podařilo udržet tvář pod kontrolou. Opravdu to pro opravdového Zmijozela bylo *takhle* očividné?

Brumbál zkoumavě přišel blíže k Harrymu. „Zdáš se trochu pobledlý, Harry,“ řekl starý kouzelník. Zblízka se zahleděl na Harryho tvář. „Co jsi měl dnes k obědu?“

„Cože?“ řekl Harry, mozek se mu zapotácel v náhlém zmatku. Proč by se Brumbál ptal na dobře usmažené jehně a jemně nakrájenou brokolici, když to byla snad ta *nejméně* pravděpodobná příčina –

Starý kouzelník se narovnal. „Dobrá, netrap se tím. Myslím, že jsi v pořádku.“

Profesor Quirrell si odkašlal, hlasitě a záměrně. Harry se k němu otočil a spatřil, že profesor Quirrell se ostře dívá na Brumbála.

„A-hem!“ řekl profesor Quirrell znovu.

Brumbál a profesor Quirrell se na sebe zadívali a zdálo se, jako by mezi nimi něco přeskočilo.

„Pokud mu to neřeknete vy,“ řekl profesor Quirrell po chvíli, „udělám to já, i pokud byste mě za to měl vyhodit.“

Brumbál si povzdechl a otočil se k Harrymu.

„Omlouvám se za narušení vašeho duševního soukromí, pane Pottere,“ řekl ředitel formálně. „Mým jediným cílem bylo zjistit, zda profesor Quirrell neudělal to samé.“

Cože?

Zmatek trval přesně tak dlouho, než Harrymu došlo, co se právě stalo.

„Vy jste –!“

„Opatrně, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell. Tvář, kterou upíral směrem k Brumbálovi, měl ale napjatou.

„Nitrozpyt bývá občas zaměňován za zdravý rozum,“ řekl ředitel. „Ale nechává po sobě stopy, které jiný schopný nitrozpytec může odhalit. Po těch jsem pátral, pane Pottere, a položil jsem vám nedůležitou otázku, abych se pojistil, že nebudete myslet na nic důležitého, zatímco jsem se díval.“

„Měl jste se mě nejprve zeptat!“

Profesor Quirrell zavrtěl hlavou. „Ne, pane Pottere, pan ředitel měl pro svůj zájem dobré odůvodnění, a kdyby vás byl požádal o svolení, myslel byste na přesně ty věci, které byste nechtěl, aby spatřil.“ Profesorův hlas zostřil.

„Mnohem více mě znepokojuje, pane řediteli, že jste necítil žádnou potřebu říci mu o tom posléze!“

„Zato vy jste teď podstatně ztížil možnost zkontrolovat jeho duševní soukromí při dalších příležitostech,“ řekl Brumbál. Obdařil profesora Quirrella chladným pohledem. „Říkám si, jestli to nebylo vaším cílem?“

Výraz profesora Quirrella byl nesmiřitelný. „V této škole je příliš mnoho nitrozpytců. Trvám na tom, aby pan Potter obdržel trénink v nitroobraně. Dovolíte mi být jeho lektorem?“

„V žádném případě,“ odpověděl Brumbál okamžitě.

„To jsem si myslel. Pak tedy, vzhledem k tomu, že jste ho zbavil mých neplacených služeb, zaplatíte za licencovaného instruktora nitroobrany pro pana Pottera vy.“

„Takové služby nejsou levné,“ řekl Brumbál a hleděl na profesora Quirrella s jistým překvapením. „I když mám jisté kontakty –“

Profesor Quirell pevně zavrtěl hlavou. „Ne. Pan Potter požádá správce svého konta u Gringottů o doporučení nestranného instruktora. S veškerou úctou, pane řediteli Brumbále, po událostech dnešního rána musím protestovat proti tomu, abyste vy nebo vaši přátelé měli přístup k mysli pana Pottera. Také musím trvat na tom, aby dotyčný instruktor složil neporušitelnou přísahu, že

nic neodhalí, a aby souhlasil s tím, že mu po každém sezení bude vymazána paměť.“

Brumbál se zamračil. „Takové služby jsou *extrémně* drahé, jak dobře víte, a nedá mi to než přemýšlet, proč je zrovna vy považujete za nezbytné.“

„Pokud jsou překážkou peníze,“ promluvil Harry. „Měl bych pár nápadů, jak rychle vydělat větší množství –“

„Děkuji vám, Quirine, vaše moudrost je teď zcela evidentní a já se omlouvám, že jsem ji kdy zpochybňoval. A váš zájem o prospěch Harryho Pottera vás rovněž ctí.“

„Nemáte zač,“ řekl profesor Quirrell. „Doufám, že nebudete protestovat, když z něj i nadále učiním zvláštní objekt své pozornosti.“ Profesorova tvář teď byla velmi vážná a nehybná.

Brumbál se podíval na Harryho.

„To je i mým vlastním přáním,“ řekl Harry.

„Takže tak to tedy bude...“ řekl starý kouzelník pomalu. Něco zvláštního mu přejelo po tváři. „Harry... musíš si uvědomit, že pokud si tohoto muže zvolíš za svého učitele a přítele, za svého prvního rádce, pak ho také tak či onak ztratíš, a způsob, jakým ho ztratíš, ti může nebo nemusí dovolit znovu ho získat zpět.“

To Harryho nenapadlo. Na pozici učitele obrany tu *byla* uvalena kletba... která dokonale pravidelně fungovala

alespoň posledních několik desetiletí...

„Pravděpodobně,“ řekl profesor Quirrell tiše, „ale dokud tu budu, bude mě mít plně k službám.“

Brumbál si povzdechl. „No, předpokládám, že je to alespoň ekonomické, vzhledem k tomu, že jakožto profesor obrany jste nějakým neznámým způsobem beztak předem odsouzen k záhubě.“

Harry se musel hodně snažit, aby potlačil svůj výraz, když mu došlo, co to Brumbál ve skutečnosti naznačoval.

„Informuji madam Pinceovou, že pan Potter má dovoleno vypůjčit si knihy o nitroobraně,“ řekl Brumbál.

„Je tu předběžný trénink, který musíte zvládnout sám,“ řekl profesor Quirrell Harrymu. „A já bych navrhl, abyste si s ním pospíšil.“

Harry přikývl.

„Pak vás tedy opustím,“ řekl Brumbál. Pokývl jak Harrymu, tak profesoru Quirrellovi, a pomalou chůzí se vzdálil.

„Mohl byste to kouzlo seslat znovu?“ řekl Harry v okamžiku, kdy Brumbál odešel.

„Dnes ne,“ řekl profesor Quirrell tiše, „a obávám se, že ani zítra. Seslání toho kouzla mě značně vyčerpává, i když už je méně náročné ho udržovat, spíš se obvykle snažím prodlužovat ho tak dlouho, jak je možné. Tentokrát jsem

ho seslal impulzivně. Kdybych se zamyslel a uvědomil si, že nejspíš budeme přerušeni –”

Právě teď byl Brumbál Harryho nejméně oblíbený člověk na celém světě.

Oba si povzdechli.

„I kdybych to měl vidět jen jednou,“ řekl Harry, „nikdy vám nepřestanu být vděčný.“

Profesor Quirrell přikývl.

„Slyšel jste o programu Pioneer?“ zeptal se Harry. „Byly to sondy, které měly letět k různým planetám a pořizovat obrázky. Dvě z těch sond měly skončit na trajektoriích, které by je vynesly ven ze Sluneční soustavy, do mezihvězdného prostoru. Takže na ty sondy umístili zlaté plakety s obrázkem muže a ženy a s nápovědou, kde se v galaxii dá najít naše Slunce.“

Profesor Quirrell byl chvíli tiše, pak se usmál. „Řekněte mi, pane Pottere, dokázal byste uhádnout, co jsem si pomyslel, když jsem dokončil sbírání třiceti sedmi položek pro svůj seznam věcí, které bych nikdy neudělal, až bych byl temným pánem? Představte si sebe na mém místě – a hádejte.“

Harry si představil, jak se dívá na seznam třiceti sedmi věcí, které nikdy nemá dělat, když se stane temným pánem.

„Usoudil jste, že kdybyste měl *neustále* dodržovat celý seznam, nemělo by ani moc smysl se vůbec Pánem zla stát,“ řekl Harry.

„*Přesně tak*,“ řekl profesor Quirrell s úsměvem. „Takže poruším druhý bod – který zněl jednoduše ‚nevychloubej se‘ – a řeknu vám o něčem, co jsem udělal. Nevidím, jak by někomu ta vědomost mohla pomoci. A mám silné podezření, že by vám to stejně došlo, jakmile bychom se lépe poznali. Nicméně... dostanu vaši přísahu, že nikdy nepromluvíte o tom, co se chystám říct.“

„Máte ji!“ Harry měl pocit, že tohle bude *vážně* dobré.

„Předplácím si mudlovský bulletin, který mě udržuje v obraze v otázce vesmírných letů. O Pioneeru 10 jsem neslyšel, dokud neohlásili jeho start. Ale když jsem zjistil, že Pioneer 11 bude rovněž navždy opouštět Sluneční soustavu,“ řekl profesor Quirrell s tím nejširším úsměvem, jaký u něj Harry dosud viděl, „proplížil jsem se do NASA, ano, přesně tak, a seslal jsem na tu rozkošnou zlatou plaketku jedno rozkošné malé kouzlo, díky kterému vydrží o hodně déle, než by vydržela normálně.“

...

...

...

„Ano,“ řekl profesor Quirrell, který najednou působil přibližně o třicet metrů vyšší, „myslel jsem si, že tak nějak byste mohl zareagovat.“

...

...

...

„Pane Pottere?“

„...nenapadá mě, co říct.“

„Vyhrál jste se zdá na místě,“ řekl profesor Quirrell.

„Vyhrál jste,“ řekl Harry okamžitě.

„Vidíte?“ řekl profesor Quirrell. „Jen těžko si představit, do jak obrovské hromady problémů byste se byl dostal, kdybyste to nedokázal říct.“

Oba se zasmáli.

Pak Harryho napadlo ještě něco. „Nepřidal jste náhodou k té plaketě nějakou dodatečnou informaci?“

„Dodatečnou informaci?“ zeptal se profesor Quirrell, jako by ho ta myšlenka nikdy předtím nenapadla a docela ho zaujala.

Což v Harrym vzbudilo podezření, vzhledem k tomu, že trvalo méně než minutu, než to napadlo *jeho*.

„Možná jste k ní připojil holografickou zprávu, jako v *Hvězdných válkách*?“ řekl Harry. „Nebo... hmm. Zdá se, že portrét dokáže uchovat informace celého lidského

mozku... nemohl jste k sondě přidat žádnou extra hmotu, ale možná jste přeměnil nějakou už existující část na svůj portrét? Nebo jste našel dobrovolníka, umírajícího na nevyléčitelnou nemoc, propašoval ho do NASA a seslal kouzlo, které by zajistilo, aby jeho *duch* skončil v plaketě –”

„Pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell náhle ostrým hlasem, „kouzlo vyžadující lidskou smrt by bylo ministerstvem jednoznačně klasifikováno jako černá magie, bez ohledu na okolnosti. Nikdo by neměl slyšet, že studenti mluví o takových věcech.“

A to úžasné na způsobu, jakým to profesor Quirrell pronesl, bylo, že si to stále udržovalo dostatečnou hodnověrnost. Bylo to řečeno přesně tím tónem člověka, který není ochotný se o podobných věcech bavit, a myslí si, že studenti by se od nich měli držet dál. Harry upřímně *nemohl poznat*, jestli profesor Quirrell jednoduše nečeká, až se Harry naučí zaštiťovat svou mysl, aby o tom spolu mohli mluvit.

„Chápu,“ řekl Harry. „Nebudu o tom nápadu s nikým mluvit.“

„Prosím buďte diskrétní o celé té záležitosti, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell. „Raději procházím životem, aniž bych přitahoval veřejnou pozornost. V

novinách nenajdete o Quirinu Quirrellovi ani slovo, dokud jsem se nerozhodl, že nadešel čas, abych vyučoval obranu v Bradavicích.“

To Harrymu připadalo trochu smutné, ale chápal to. Pak mu došly ty další souvislosti. „Takže kolik dalších úžasných věcí, o kterých nikdo neví, jste ještě udělal –“

„Ach, pár se jich najde,“ řekl profesor Quirrell. „Ale myslím, že to pro dnešek stačilo, pane Pottere. Přiznávám, že jsem docela unavený –“

„Chápu. A *děkuji vám. Za všechno.*“

Profesor Quirrell přikývl, ale už se víc opíral o katedru.

Harry rychle odešel.

21. Racionalizace – Bayesiánská konspirace

Každý, kdo dělá Rowling, je Rowling. ^[34]

Hermiona Grangerová se bála, že se obrací ke Zlu.

Rozdíl mezi Dobrem a Zlem obvykle nebylo nijak těžké spatřit. Nikdy nedovedla pochopit, proč to jiným lidem dělalo takové potíže. V Bradavicích byli ‚dobří‘ profesor Kratiknot, profesorka McGonagallová a profesorka Prýtová. ‚Zlí‘ byli profesor Snape, profesor Quirrell a Draco Malfoy. Harry Potter... byl jedním z těch pár neobvyklých případů, kdy jste to nemohli určit jen tak na první pohled. Stále ještě se snažila na to přijít.

Ale když šlo o ni samotnou...

Hermiona si až *příliš* užívala, když mohla Harryho Pottera *drtit*.

Vedla si lépe ve všech předmětech. (Až na létání na košťatech, ale to bylo jako tělocvik, nepočítalo se to.) Skoro každý den dostávala *skutečné* školní body ne za podivné hrdinské věci, ale za *chytré* věci, jako za rychlé učení se kouzel a za pomáhání jiným studentům. Věděla, že tenhle druh školních bodů je *lepší*, a nejlepší na tom bylo, že Harry Potter to věděl také. Viděla mu to na očích pokaždé, když získala další *skutečný* školní bod.

Ale jako Dobří byste si neměli vyhrávání tak vychutnávat.

Začalo to už první den ve vlaku, jen chvíli trvalo, než se ta vichřice usadila. Až později večer si Hermione začala uvědomovat, jak *moc* se tím klukem nechala převálcovat.

Než potkala Harryho Pottera, neznala nikoho, koho by chtěla rozdrtit. Pokud se někomu ve třídě nevedlo, bylo jejím úkolem dotyčnému pomoci, ne to rozmazávat. To znamenalo být Dobrým.

A teď...

...teď *vyhrávala*, Harry Potter sebou škubnul pokaždé, když získala další školní bod, a byla to *taková radost*. Rodiče ji varovali před drogami, ale měla podezření, že tohle je *ještě lepší*.

Vždycky měla ráda úsměvy, které jí učitelé věnovali, když se jí něco podařilo. Vždycky měla ráda pohled na dlouhou řadu odfajfkovaných bodů na perfektně zodpovězeném testu. Ale teď, když se jí v hodinách dařilo, se stačilo jen tak mimochodem rozhlédnout a zachytit, jak Harry Potter skřípe zuby, a hned měla chuť se rozezpívat jako v Disneyovce.

To bylo Zlé, že?

Hermiona se bála, že se začíná obracet ke Zlu.

A pak ji napadla jiná myšlenka, která zahнала všechny její obavy.

Ona a Harry začínají prožívat románec! Samozřejmě! Každý věděl, co to znamená, když se kluk s dívkou v jednom kuse hádají. *Dvoří* se jeden druhému! A na *tom* nic Zlého nebylo.

V žádném případě to nemohlo být tím, že by si prostě *užívala* vytrískávat školometské uspokojení z nejslavnějšího studenta ve škole, z někoho, kdo byl v knihách a mluvil jako z knih, z chlapce, který nějak porazil Pána zla a setřel *profesora Snapea* jako ubohého malého brouka, z chlapce, který byl, jak by to vyjádřil profesor Quirrell, dominantní nad každým v havraspárském prvním ročníku, *kromě* Hermiony Grangerové. Ta Chlapce-který-přežil naprosto *drtila* ve všech jeho předmětech až na létání na koštěti.

Protože to by bylo Zlé.

Ne. Byl to románec. *Tak* to bylo. *Proto* spolu soupeřili.

Hermiona byla ráda, že jí to došlo zrovna dnes, právě včas, protože Harry Potter měl zanedlouho prohrát jejich čtenářskou soutěž, o které věděla *celá škola*, a jí se chtělo začít *tančit*, jak přetékala radostí.

Byla sobota 14:45 a Harrymu Potterovi zbývala polovina *Dějin čar a kouzel* od Bathildy Bagshotové a ona sledovala

své kapesní hodinky, které příšerně zpomaleně tikaly kupředu k 14:47.

A celá havraspárská společenská místnost to pozorovala.

Nebyli tu jen prváci, novinka se rozlila jako mléko a teď byla místnost přeplněná dobrou polovinou Havraspáru, mačkali se na sedačkách, opírali se o knihovny a seděli na opěradlech křesel. Bylo tu všech šest prefektů včetně bradavické primusky. Museli zakouzlit kouzlo osvěžující vzduch, aby tu bylo dost kyslíku. A pak hluk konverzace utichl do šepotu, který teď zanikl do naprostého ticha.

14:46.

To napětí bylo nesnesitelné. Kdyby to byl kdokoli jiný, *kdokoli*, porážka by byla jediná myslitelná možnost.

Ale tohle byl Harry Potter, a člověk nemohl zavrhnout možnost, že by mohl někdy během nadcházejících sekund zvednout ruku a lusknout prsty.

S náhlou hrůzou si uvědomila, že přesně tohle by Harry Potter mohl udělat. *Naprosto by se mu podobalo*, aby druhou polovinu knihy *dokončil dřív...*

Hermioně se začínalo zatemňovat vidění. Snažila se přimět k dýchání a zjistila, že to jednoduše nedokáže.

Zbývalo deset vteřin a Harry Potter stále ještě nezvedl ruku.

Pět vteřin.

14:47.

Harry Potter pečlivě vložil záložku do knihy, knihu zavřel a odložil stranou.

„Aby bylo jasno, rád bych poznamenal,“ řekl zvucným hlasem Chlapec-který-přežil, „že mi zbývala jen polovina knihy, a narazil jsem na velké množství nepředvídatelných překážek –”

„*Prohrál jsi!*“ zaječela Hermiona. „*Prohrál! Prohrál jsi soutěž!*“

Ozval se hromadný výdech, jak všichni znovu začali dýchat.

Harry Potter jí poslal pohled šíravého ohně, ale ona se vznášela na aureole čisté bílé radosti a nic se jí nemohlo dotknout.

„*Uvědomuješ si, jaký jsem měl týden?*“ řekl Harry Potter. „Jakoukoli nižší bytost na mém místě bys nepřiměla přechíst ani osm sbírek pohádek!“

„To ty sis určil termín.“

Harryho pohled plný šíravého ohně ještě nabral na teplotě. „Nešlo logicky očekávat, že budu muset zachraňovat celou školu před profesorem Snapem, nebo že se budu muset nechat zbít v hodině obrany, a kdybych

ti řekl, jak jsem ztrácel čas ve čtvrtek mezi pátou odpoledne a večerí, myslela by sis, že jsem zešílel –”

„Ááááale, tohle zní jako by *někdo* padl za oběť *klamu plánování*.“

Na Harryho tváři se objevil šok.

„Ach, to mi připomíná, dočetla jsem tu první dávku knih, kterou jsi mi půjčil,“ řekla Hermiona se svým nejlepším nevinným výrazem. Pár jich bylo *pěkně těžkých*. Zajímalo by ji, jak dlouho trvalo *jemu*, než je přečetl.

„Jednou,“ řekl Chlapec-který-přežil, „až se vzdálení potomci *Homo sapiens* budou ohlížet na historii galaxie a přemýšlet, kde se to všechno pokazilo, dojde jim, že tím původním omylem bylo naučit Hermionu Grangerovou číst.“

„Ale stejně jsi prohrál,“ řekla Hermiona. Podepřela si bradu a měla zamyšlený výraz. „Hmm, zajímalo by mě, co bys měl vlastně prohrát?“

„Cože?“

„Prohrál jsi sázku,“ vysvětlila Hermiona, „takže musíš zaplatit.“

„Nepamatuju si, že bych s něčím takovým souhlasil!“

„Opravdu?“ řekla Hermiona Grangerová. Zatvářila se přemítavě. Pak, jako by ji to napadlo až teď, „Tak tedy

budeme hlasovat. Všichni havraspárští, kteří si myslíte, že by si Harry Potter měl odpykat prohru, zvedněte ruku!“

„Cože?“ zaječel Harry Potter znovu.

Otočil se a spatřil, že je obklopen mořem zvednutých paží.

A pokud by se Harry Potter podíval *ještě pozorněji*, všiml by si, že až nehezké množství přihlížejících jsou dívky, a že prakticky každá dívka v místnosti má ruku zvednutou.

„Stop!“ zaskučel Harry Potter. „Nevíte, o co požádá! Copak si neuvědomujete, co dělá? Žádá od vás předběžný závazek, aby vás tlak na konzistenci donutil souhlasit se vším, co později řekne!“

„Bez obav,“ řekla prefektky Penelopa Clearwaterová. „Pokud požádá o něco nerozumného, můžem si to rozmyslet. Že jo, všichni?“

A všechny dívky, kterým Penelopa Clearwaterová řekla o Hermionině plánu, souhlasně přikývly.

Chladnými síněmi bradavického podzemí neslyšně klouzala postava. V šest hodin měla být přítomna v jisté místnosti, aby se setkala s jistou jinou osobou, a bylo nejlepší přijít pokud možno brzy a projevit tak respekt.

Ale když ruka stiskla kliku a otevřela dveře do temné, tiché, nepoužívané učebny, mezi řadami zaprášených

starých lavic už přesto stála silueta. Silueta, která držela malou, zeleně zářící tyčku, která vrhala bledé světlo, ale stěží osvětlovala i jen svého nositele, natož okolní místnost.

Světlo z chodby bylo odříznuto, jak se za ním zavřely dveře, a Dracovy oči se začaly přizpůsobovat matné záři.

Silueta se k němu pomalu otáčela čelem, a odhalila tak potměšitou tvář jen částečně osvětlenou přízračným zeleným světlem.

Dracovi se tahle schůzka líbila už teď. To mrazivé zelené světlo by tak nechal, trochu by je oba zvětšil, dal jim kápě a masky, přesunul je z učebny na hřbitov, a bude to zrovna jako začátek poloviny příběhů, které mu otcovi přátelé vyprávěli o Smrtijedech.

„Chci, abys věděl, Draco Malfoyi,“ řekla silueta smrtelně klidným tónem, „že tě neviním ze své nedávné porážky.“

Draco otevřel pusu v bezděčném protestu, neexistoval naprosto žádný důvod, proč by *měl* být viněn –

„Stalo se to především díky mé vlastní hlouposti,“ pokračovala temná postava. „V každém bodě existovalo mnoho různých kroků, které jsem mohl podniknout. Nepožádal jsi mě, abych udělal přesně to, co jsem udělal. Požádal jsi jen o mou pomoc. Já byl ten, kdo tak nemoudře zvolil tu konkrétní metodu. Ale faktem zůstává, že jsem

prohrál o půl knihy. Akce tvého ochočeného idiota, a laskavost, o kterou jsi požádal, a, ano, i má vlastní pošetilst v celé záležitosti, mě *stály čas*. Více času než tušíš. Čas, který byl nakonec kritický. Faktem zůstává, Draco Malfoyi, že kdybys mě nepožádal o laskavost, vyhrál bych. A místo toho... jsem... *prohrál*."

Draco už slyšel o Harryho prohře a o ceně, kterou po něm Grangerová požadovala. Ty novinky se rozšířily rychleji, než kdyby je roznesly sovy.

„Chápu,“ řekl Draco, „je mi to líto.“ Neexistovalo nic jiného, co by *mohl* říct, pokud chtěl, aby se s ním Harry Potter přátelil.

„Nežádám tvé porozumění ani soucit,“ řekla temná silueta, stále s tím smrtícím klidem. „Ale já jsem právě strávil dvě hodiny v přítomnosti Hermiony Grangerové, oblečen v oděvu, který mi byl poskytnut, a navštěvoval jsem fascinující bradavické lokace, jako je maličký bublající vodopád, přetékaající něčím, co mi připadalo jako chrchle, doprovázen množstvím dalších dívek, které trvaly na provádění takových nápomocných aktivit, jako třeba posypávání naší cesty přeměněnými okvětními plátky růží. Měl jsem rande, potomku rodu Malfoyů. Své první rande. A až tě požádám o oplacení té laskavosti, ty mi ji oplatíš.“

Draco vážně přikývl. Než přišel, podnikl moudré předběžné opatření a vypátral každý dostupný detail o Harryho schůzce, aby si všechen ten hysterický smích mohl odbýt ještě před smlouvenou chvílí, a tudíž nemohl spáchat *faux pas* třeba tím, že by se chechtal, dokud by neztratil vědomí.

„Myslíš,“ řekl Draco, „že by se Grangerové mělo přihodit něco neveselého –“

„Rozšiř ve Zmijozelu, že Grangerová je *moje*, a každý, kdo se bude plést do mých záležitostí, bude rozprášen přes území dostatečně široké, aby obsáhlo dvanáct různých národních jazyků. A vzhledem k tomu, že nejsem v Nebelvíru, a používám *Istivost* místo bezprostředního čelního útoku, neměli by ztrácet hlavy, když uvidí, že se na ni usmívám.“

„Nebo pokud uvidí, že s ní máš druhé rande?“ řekl Draco a dovolil, aby se mu do hlasu vloudil jen malý náznak skepse.

„*Žádné druhé rande nebude,*“ řekla zeleně osvětlená silueta hlasem tak strašlivým, že zněl ne jen jako Smrtijed, ale jako Amycus Carrow tenkrát, než mu otec řekl, ať s tím přestane, že není Pánem zla.

Samozřejmě, pořád to *byl* vysoký nezmutovaný hlas mladého kluka, a když jste to zkombinovali s těmi

konkrétními slovy, pak – no, prostě to nefungovalo. Pokud se Harry Potter jednoho dne přece jen *stane* temným pánem, Draco použije myslánku, aby kopii této vzpomínky uložil na nějaké bezpečné místo, a Harry Potter se ho nikdy neodváží zradit.

„Ale mluvmе o šťastnějších záležitostech,“ řekla zeleně osvícená postava. „Mluvmе o vědomostech a o moci. Draco Malfoyi, mluvmе o Vědě.“

„Ano,“ řekl Draco. „Mluvmе.“

Draco zauvažoval, kolik z jeho tváře je v tom zeleném světle možno vidět, a kolik je skryto ve stínu.

A i když Draco udržoval hlas vážný, v srdci měl úsměv. *Konečně* se účastnil opravdové dospělácké konverzace.

„Nabízím ti moc,“ řekla potemnělá postava, „a povím ti o té moci i o její ceně. Ta moc pochází ze znalosti tvaru reality a z možnosti tou znalostí realitu ovládat. Čemu rozumíš, tomu můžeš rozkazovat, a ta síla stačí k tomu, aby tě dostala na Měsíc. Cena této moci je, že se rovněž musíš naučit klást přírodě otázky, a co víc, musíš se naučit přijímat její odpovědi. Budeš dělat experimenty, uskutečňovat pokusy a pozorovat, co se stane. Budeš se muset *naučit, jak prohrát*, ne vůči mně, ale vůči přírodě. Když zjistíš, že ses ocitl s realitou ve sporu, budeš muset nechat realitu vyhrát. Shledáš to velmi bolestivým, Draco

Malfoyi, a já nevím, zda jsi v tomto směru dost silný. Když znáš tuto cenu, je stále tvým přáním osvojit si tuto lidskou sílu?“

Draco se zhluboka nadechl. Přemýšlel nad tím. A jen těžko mohl odpovědět nějak jinak. Byl instruován, aby se s Harrym Potterem spřátelil jakýmkoli možným způsobem. Jde jen o *učení*, neslibuje, že něco udělá. S lekcemi může kdykoli přestat...

Na celé té záležitosti by se určitě našlo pár věcí, kvůli kterým to mohla být past, ale upřímně, Draco netušil, jak by se zrovna tohle mohlo pokazit.

Navíc tak trochu *chtěl* vládnout světu.

„Ano,“ řekl Draco.

„Skvěle,“ řekla temná postava, „měl jsem tak trochu *nabítý* týden, a zabere jistý čas dát dohromady náš učební plán –“

„Sám mám před sebou hodně práce, abych upevnil svou moc ve Zmijozelu,“ řekl Draco, „nemluvě o domácích úkolech. Možná bychom mohli začít v říjnu?“

„To zní rozumně,“ řekla potemnělá postava, „ale chystal jsem se říct, že abych vytvořil tvůj učební plán, potřebuju vědět, co tě mám učit. Napadly mě tři možnosti. První je, že tě naučím o lidské mysli a mozku. Druhá možnost je, že tě naučím o fyzickém vesmíru, což je umění, které vedlo k

návštěvě Měsíce. To zahrnuje slušné množství čísel, ale pro jistý druh mysli jsou čísla krásnější než cokoli jiného, co věda může nabídnout. Máš rád čísla, Draco?”

Draco zavrtěl hlavou.

„Tak tím je to jasné. Matematiku se nakonec naučíš, i když myslím, že ne hned. Třetí možnost je, že tě naučím o genetice a evoluci a dědičnosti, o tom, co bys označil jako krev –”

„Tohle,“ řekl Draco.

Postava přikývla. „Myslel jsem si, že to řekneš. Ale myslím, že to pro tebe bude nejbolestivější cesta, Draco. Co když tvoje rodina a přátelé, zastánci čisté krve, budou říkat jednu věc, a ty zjistíš, že pokus říká něco jiného?”

„Pak vymyslím, jak pokus donutit, aby dával *správnou* odpověď!“

Nastalo ticho, jak potemnělá postava chvíli stála s otevřenou pusou.

„Um,“ řekla potemnělá postava, „takhle skutečnost nefunguje. To je to, před čím jsem se tě snažil varovat, Draco. *Nemůžeš* pokus přimět, aby vyšel tak, jak chceš.“

„*Vždycky* můžeš odpověď upravit ke svému prospěchu,“ řekl Draco. To byla prakticky úplně první věc, kterou ho jeho tutoři naučili. „Je to jen záležitost nalezení správných argumentů.“

„Ne,“ řekla potemnělá postava hlasem zesíleným frustrací, „ne, ne, ne! Tak získáš *špatnou odpověď*, a s tou se na Měsíc nedostaneš! Příroda není osoba, nemůžeš ji obelstít, aby věřila něčemu jinému! Když se pokusíš tvrdit, že Měsíc je ze sýru, můžeš se o to přít celé dny, a se skutečným Měsícem to nic neudělá! To, o čem mluvíš, se jmenuje *racionalizace*, je to jako když začneš s prázdným listem papíru, rovnou na konec napíšeš ,a tudíž je Měsíc ze sýra‘ a pak se vrátíš nahoru, abys tam dopsal všemožné chytré argumenty. Ale Měsíc buď ze sýra je, nebo není. Ve chvíli, kdy píšeš závěrečnou větu, už to buď byla pravda, nebo ne. To, jestli celý ten list papíru dospěje k správnému nebo špatnému závěru, je určeno ve chvíli, kdy napíšeš tu závěrečnou větu. Pokud se snažíš vybrat mezi dvěma drahými kufry, a líbí se ti ten pěknější, nezáleží na tom, jaké chytré důvody dokážeš vymyslet, proč si koupit zrovna ten, když *skutečné* pravidlo, které jsi použil, aby sis vybral ve prospěch jakého kufru argumentovat, znělo ,vybrat si ten pěknější‘, a bez ohledu na to, jestli je to pravidlo výhodné při vybírání dobrých kufrů, přesně takový kufr také dostaneš. Racionalita se *nedá* použít k argumentování pro předem zvolenou stranu, její jediné možné použití je *při rozhodování, za kterou stranu argumentovat*. Věda neslouží k *přesvědčování* všech, že

krvní puristi mají pravdu. K tomu je *politika*! Síla vědy pochází z *hledání způsobu, jakým příroda skutečně funguje*, a to se *nedá změnit argumentováním*! Věda nám říká, *jak krev skutečně funguje*, jak kouzelníci dědí své síly od svých rodičů, a jestli jsou mudlorození skutečně slabší nebo silnější –”

„*Silnější?!“* řekl Draco. Se zmateným zamračením se to pokoušel sledovat, jistým způsobem to dávalo smysl, ale rozhodně se to nepodobalo ničemu, co kdy předtím slyšel. A pak Harry Potter řekl něco, co Draco nemohl nechat projít jen tak bez povšimnutí. „Ty si myslíš, že mudlovští šmejdi jsou *silnější*?“

„Nemyslím si nic,“ řekla potemnělá postava. „Nevím nic. Nevěřím ničemu. Moje závěrečná věta ještě nebyla napsána. Zjistím, jakým způsobem otestovat magickou sílu mudlorozených a magickou sílu čistokrevných. Pokud moje testy ukážou, že mudlorození jsou slabší, budu věřit, že jsou slabší. Pokud moje testy ukážou, že mudlorození jsou silnější, budu věřit, že jsou silnější. Když se dozvím tohle a další pravdy, získám tím nějakou moc –”

„A ty očekáváš, že *já* uvěřím všemu, co řekneš?“ zeptal se Draco sžíravě.

„Očekávám, že ty pokusy uskutečníš *ty osobně*,“ řekla potemnělá postava tiše. „Bojíš se snad toho, co *sám*

objevíš?“

Draco na potemnělou postavu chvíli se zúženými očima zíral. „Hezká past, Harry,“ řekl. „Tuhle si budu muset zapamatovat, je nová.“

Potemnělá postava zavrtěla hlavou. „Není to past, Draco. Pamatuj – nevím, na co přijdeme. Ale svět nepochopíš tak, že se s ním budeš hádat, ani tak, že mu řekneš, ať se příště vrátí s jinou odpovědí. Když si oblečeš plášť vědce, musíš zapomenout na všechna svá přesvědčení a argumenty a frakce a strany, uvolnit to zoufalé sevření své mysli, a přát si slyšet jediné odpověď přírody.“ Potemnělá postava se odmlčela. „Většina lidí to nedokáže. Proto je to tak těžké. Jsi si jistý, že by ses raději nechtěl učit o mozku?“

„A když ti řeknu, že bych se raději učil o mozku,“ řekl Draco náhle tvrdým hlasem, „všem lidem řekneš, že jsem se bál, co zjistím.“

„Ne,“ řekla potemnělá postava. „Nic takového neudělám.“

„Ale ty bys mohl nějaký takový test udělat sám, a pokud dostaneš špatnou odpověď, já nebudu mít šanci cokoli říct, než to ukážeš někomu jinému,“ Dracův hlas byl stále tvrdý.

„Pořád bych se tě nejprve zeptal, Draco,“ řekla potemnělá postava tiše.

Draco se zarazil. Tohle nečekal, myslel si, že tu past vidí, ale... „*Doopravdy?*“

„Samozřejmě. Jak bych *já* mohl vědět koho vydírat, nebo co po nich chtějí? Draco, znovu ti říkám, tohle není past, kterou bych na tebe nastražil. Alespoň tedy ne na tebe osobně. Kdyby tvoje přesvědčení bylo jiné, říkal bych ,co když pokusy ukážou, že čistokrevní jsou silnější?‘“

„To jako vážně?“

„*Ano!* To je ta cena, kterou musí zaplatit *každý*, kdo se chce stát vědcem!“

Draco pozvedl ruku. Potřeboval se nad tím zamyslet. Temná, zeleně osvětlená postava čekala.

Ale dlouho to Dracovi nezabralo. Pokud jste odložili stranou všechny ty matoucí části, pak... Harry Potter si plánoval hrát s něčím, co by mohlo způsobit gigantickou politickou explozi, a bylo by šílené jen tak odejít a nechat ho, ať se do toho pustí sám. „Budeme studovat krev,“ řekl Draco.

„*Skvělé,*“ řekla postava a usmála se. „Gratuluju, že jsi byl ochotný položit si tu otázku.“

„Díky,“ řekl Draco, kterému se tak docela nepovedlo zprostit svůj hlas veškeré ironie.

„Hej, myslel sis, že dostat se na Měsíc bylo *jednoduché*? Bud' rád, že to zahrnuje jen občasnou změnu názoru, a ne lidskou oběť!“

„Lidská oběť by byla *podstatně* snazší!“

Nastalo krátké ticho, a pak postava přikývla: „To je pravda.“

„Podívej, Harry,“ řekl Draco, aniž by do toho doopravdy vkládal naději, „myslel jsem, že základní myšlenka je vzít všechno, co už mudlové znají, zkombinovat to s tím, co znají kouzelníci, a stát se pány obou světů. Bylo by o dost jednodušší prostě studovat to, co už mudlové *zjistili*, jako tu věc s Měsícem, a použít *tu* moc –“

„Ne,“ řekla postava a při prudkém zavrtění hlavou se jí zelené stíny roztančily po nose a očích. Její hlas byl náhle velmi vážný. „Pokud se nedokážeš naučit umění, jakým vědci přijímají realitu, pak tě nesmím naučit, co to přijetí přineslo. Bylo by to, jako kdyby ti mocný kouzelník vyprávěl o branách, které nesmí být otevřeny, a o pečetích, které nesmí být zlomeny předtím, než dokážeš svou inteligenci a disciplínu zvládnutím menších nebezpečí.“

Po Dracově páteři přešel chlad a Draco se bezděčně otrásl. Věděl, že to bylo viditelné i v tom matném světle. „Dobrá,“ řekl Draco. „Rozumím.“ Otec mu to říkal nesčetněkrát. Když vám mocnější kouzelník řekl, že nejste

připraveni něco vědět, neslídili jste dál, pokud jste měli nějaký pud sebezáchovy.

Postava naklonila hlavu. „Přesně tak. Ale je tu i něco jiného, co bys měl pochopit. První vědci, mudlové, postrádali vaše tradice. Na začátku jednoduše nerozuměli konceptu nebezpečných vědomostí, a mysleli si, že o všech věcech by se mělo hovořit volně. Když se jejich výzkum ukázal jako nebezpečný, řekli svým politikům o věcech, které měly zůstat utajeny – netvař se tak, Draco, nebyla to prostá hloupost. Aby ta tajemství vůbec odhalili, museli být chytrí. Ale byli to mudlové, takže poprvé, když objevili něco *skutečně* nebezpečného, *neměli* tradici mlčenlivosti. Probíhala tehdy válka a vědci na jedné straně se báli, že když nepromluví oni, řeknou to vědci v zemi nepřátel svým politikům jako první...“ hlas se významně vytratil. „Nezničili svět. Ale byli blízko. A my stejný omyl nezopakujeme.“

„Správně,“ řekl Draco, teď velmi pevným hlasem. „My ne. My jsme kouzelníci a to, že studujeme vědu, z nás nedělá mudly.“

„Jak říkáš,“ řekla zeleně osvětlená silueta. „Ustanovíme naši vlastní vědu, kouzelnickou vědu, a ta věda bude mít rozumné tradice od samého počátku.“ Hlas ztvrdl.

„Vědomosti, o které se s tebou podělím, budou vyučovány

spolu s uměním přijímání pravdy, úroveň těchto vědomostí bude pevně spjatá s tvým pokrokem v tomto umění, a ty tyto vědomosti nebudeš sdílet s nikým, kdo si ono umění neosvojil. Přijímáš?“

„Ano,“ řekl Draco. Co jiného měl dělat, měl říct ne?

„Dobře. A co sám objevíš, to si necháš pro sebe, dokud si nebudeš myslet, že ostatní vědci jsou připravení to vědět. To, co zjistíme, nesdělíme zbytku světa, pokud se neshodneme, že je bezpečné, aby to vešlo ve známost. A ať už je naše přesvědčení a loajalita jakákoli, všichni potrestáme kohokoli z našeho celku, kdo odhalí jakoukoli nebezpečnou magii nebo uvolní jakékoli nebezpečné zbraně, bez ohledu na to, jaká válka se zrovna odehrává. Od dnešního dne dál toto bude naší tradicí a zákonem vědy mezi kouzelníky. Shodneme se na tom?“

„Ano,“ řekl Draco. Po pravdě, tohle začínalo znít pěkně lákavě. Smrtijedi se pokoušeli převzít moc tím, že byli děsivější než kdokoli jiný, a zatím ještě nevyhráli. Možná bylo načase zkusit vládnout pomocí tajemství. „A naše skupina zůstane skryta tak dlouho, jak jen to bude možné, a každý v ní bude muset souhlasit s našimi pravidly.“

„Samozřejmě. Rozhodně.“

Nastalo velmi krátké ticho.

„Budeme potřebovat lepší hábity,“ řekla potemnělá postava, „s kápěmi a tak –“

„Zrovna jsem na to myslel,“ řekl Draco. „Ale na druhou stranu, nepotřebujeme úplně nové hábity, jenom pláště s kápěmi. Mám ve Zmijozelu známou, vezme ti míry –“

„Ale neříkej jí, *k čemu* to je –“

„Nejsem *hloupý!*“

„A žádné masky, ne když tu zatím jsme jen ty a já –“ řekla potemnělá postava.

„Správně! Ale později budeme potřebovat nějaké speciální znamení, které budou mít všichni naši služebníci, Znamení vědy, třeba had pojídající Měsíc na pravé paži –“

„Říká se tomu doktorát, a nemyslíš si, že by se podle toho dali naši lidé příliš snadno poznat?“

„Huh?“

„Chci říct, co když někdo řekne: ,ok, a teď si všichni vyhrňte hábity na pravé ruce‘ a náš člověk na to ,ups, vlastně jsem špión, promiňte‘ –“

„Zapomeň, že jsem něco řekl,“ řekl Draco, kterého náhle polil pot. Potřeboval změnit téma, *rychle*. „A jak bychom si měli říkat, Vědojedi?“

„Ne,“ řekla potemnělá postava pomalu. „To není úplně ono...“

Draco si hřbetem ruky přejel čelo, aby setřel kapičky potu. Na co ten Pán zla *myslel*? Otec říkal, že Pán zla je *chytrý*!

„Mám to!“ řekla potemnělá postava najednou. „Zatím to ještě nepochopíš, ale věř mi, sedí to.“

Draco by právě teď klidně přijal i ,Malfoyovy maňásky‘, hlavně, že to změní téma. „Co to je?“

A zeleně osvětlená silueta Harryho Pottera, stojící mezi řadami zaprášených lavic v nepoužívané učebně v bradavickém podzemí, dramaticky rozpřáhla ruce a řekla, „Tento den je dnem zrodu... *Bayesiánské konspirace*.“

Tichá postava se unaveně plahočila bradavickými chodbami směrem k Havraspáru.

Harry šel ze setkání s Dracem rovnou na večeri, kde zůstal po dobu stěží dostatečnou, aby polkl pár soust jídla, než se rozhodl jít si lehnout.

Ještě nebylo ani sedm hodin, ale pro Harryho byl už dávno čas ke spánku. Minulou noc si uvědomil, že v sobotu nebude moci použít svůj obraceč času, dokud čtenářská soutěž neskončí. Ale pořád mohl obraceč použít v pátek v noci a získat čas tak. Takže se Harry v pátek donutil zůstat vzhůru až do devíti hodin, kdy se ochranné pouzdro otevřelo, a použil čtyři zbývající hodiny na

obraceči, aby se vrátil do páté odpoledne a ihned usnul. Vzbudil se kolem druhé ráno v sobotu, přesně jak plánoval, a během nadcházejících dvanácti hodin bez přestání četl... a stále to nestačilo. A teď bude muset v několika příštích dnech jít spát celkem brzy, než ho jeho spánkový cyklus znovu dožene.

Portrét na dveřích Harrymu položil nějakou hloupou hádanku určenou pro jedenáctileté, kterou zodpověděl, aniž by ta slova vůbec prošla jeho vědomým myslícím procesem, a pak se vpotácel do ložnice, převlékl se do pyžama a zkolaboval na postel.

A zjistil, že jeho polštář je nějaký vyboulený.

Harry zasténal. Neochotně se posadil, obrátil se v posteli, a nadzvedl polštář.

Odhalil tak vzkaz, dva zlaté galeony a knihu s názvem *Nitroobrana: Skryté umění*.

Harry zvedl vzkaz a četl:

Tedy, nějak rychle se dostáváš do problémů. Ani James sám by se ti nedokázal vyrovnat.

Udělal sis mocného nepřítele. Snape loajalitou, obdivem a strachem ovládá celou zmijozelskou kolej. Teď už z té koleje

nesmíš nikomu věřit, ať už k tobě přijdou jako přátelé nebo tě budou chtít zastrašit.

Od nynějška se Snapeovi nesmíš dívat do očí. Je to nitrozpytec, a kdybys to udělal, dokázal by ti číst myšlenky. Přiložil jsem knihu, která ti může pomoci se bránit, i když bez instruktora se toho nedá zvládnout dost. Přesto se dá doufat, že alespoň poznáš cizí vpád.

Abys získal čas navíc, ve kterém se budeš moci nitroobraně věnovat, přiložil jsem 2 galeony – to je cena archů odpovědí na testy a domácí úkoly pro první ročník z dějin čar a kouzel (profesor Binns od doby, co zemřel, dává každý rok stejné testy). Tví noví přátelé, dvojčata Weasleyovi, by ti měli být schopní prodat kopii. Rozumí se samo sebou, že se s ní nesmíš nechat přistihnout.

O profesoru Quirrellovi toho vím málo. Je to Zmijozel a učitel obrany, a to svědčí proti němu. Opatrně zvaž každou radu, kterou ti dá, a neříkej mu nic, co nechceš, aby vyšlo najevo.

Brumbál jen předstírá, že je šílený. Je mimořádně inteligentní, a pokud budeš dál lézt do skříní a mizet, určitě si odvodí, že vlastníš plášť neviditelnosti, pokud se tak už

nestalo. Vyhýbej se mu kdykoli to jen bude možné, a když to možné nebude, skryj plášť neviditelnosti na bezpečném místě (NE do svého váčku) a v jeho přítomnosti se chovej s nejvyšší opatrností.

Prosím, buď v budoucnosti opatrnější, Harry Pottere.

- Santa Claus

Harry na vzkaz vytřeštil oči.

Vypadalo to jako zatraceně dobré rady. Samozřejmě, nechystal se podvádět při výuce dějepisu, dokonce i když měli za profesora opičku na gumičce. Ale Severusův nitrozpyt... ať už tenhle vzkaz poslal kdokoli, věděl hodně důležitých věcí a byl ochotný se o ně s Harrym podělit. Ta zpráva stále varovala před možností, že mu Brumbál ukradne plášť, ale v tomto bodě Harry upřímně netušil, jestli je za tím snaha ho zmást, nebo jen pochopitelný omyl.

Zdá se, že uvnitř bradavických hradeb se odehrává nějaká intrika. Možná, kdyby Harry *porovnal informace* od Brumbála a odesílatele vzkazu, dokázal by vypracovat složený obraz, který by mohl být přesnější. Například kdyby se *oba* na něčem shodli, pak...

...pro mě za mě...

Harry nacpal všechno do svého váčku, nastavil tišič na maximum, přetáhl si peřinu přes hlavu a vypnul.

Byla neděle ráno, Harry ve Velké síni rychlými sousty polykal lívance a každých několik sekund nervózně pohlédl na hodinky.

Bylo 8:02 a za dvě hodiny a jednu minutu uběhne přesně jeden týden od chvíle, co spatřil Weasleyovy a dostal se na nástupiště devět a tři čtvrtě.

A napadla ho myšlenka... Harry nevěděl, jestli se jedná o správný způsob, jak přemýšlet o vesmíru, už prostě nevěděl nic, ale *zdálo se to možné...*

Že...

Že se mu za poslední týden nestalo dost zajímavých věcí.

Plánoval jít rovnou do svého pokoje hned, jak dosnídá, skrýt se v podzemí úrovni svého kufru a až do 10:03 s nikým nepromluvit.

A zrovna v té chvíli Harry spatřil, jak se k němu blíží dvojčata Weasleyovic. Jeden z nich nesl něco schovaného za zády.

Měl by zakřičet a utéct.

Měl by zakřičet a utéct.

Ať už to bylo cokoli... klidně to mohlo být...

...to velké finále...

Opravdu měl jednoduše zakřičet a utéct.

S pocitem rezignace, protože vesmír by si pro něj došel a *stejně* ho dostal, Harry pokračoval v krájení lívance.

Nedokázal shromáždit potřebnou sílu, to byla ta smutná pravda. Už chápal, jak se cítí lidé, když znavení útekem, znavení snahou uniknout osudu prostě padnou na zem a nechají ty příšerné ozubené démony s chapadly z nejtemnějších propastí, aby je odvěkli vstříc nevýslovnému osudu.

Dvojčata Weasleyovic postoupila blíž.

A ještě blíž.

Harry snědl další kousek lívance.

Dvojčata se zářivým úsměvem dorazila až k němu.

„Ahoj, Frede,“ řekl Harry prázdně. Jedno z dvojčat mu pokývlo. „Ahoj, Georgi.“ Druhé dvojče pokývalo.

„Zníš unaveně,“ řekl George.

„Měl by ses rozveselit,“ řekl Fred.

„Podívej, co jsme ti přinesli!“

A George vytáhl zpoza Fredových zad –

Dort s dvanácti hořícími svíčkami.

Rozhostilo se ticho, jak na ně havraspárský stůl vytřeštil oči.

„To neseď,“ řekl někdo. „Harry Potter se narodil třicátého prvního červ–“

„*PŘÍCHÁZÍ*,“ řekl mohutný prázdný hlas, který veškerou konverzací projel jako ledový meč. „*TEN, KTERÝ ROZERVE NA CÁRY SAMOTNÝ* –“

Brumbál se vyšvihl ze svého trůnu, přeběhl přímo přes profesorský stůl a popadl ženu, která pronesla ta děsivá slova; se zábleskem se objevil Fawkes, a všichni tři v prásknutí ohně zmizeli.

Rozhostilo se šokované ticho...

...pak se hlavy obrátily směrem k Harrymu Potterovi.

„Já to neudělal,“ řekl Harry unaveným hlasem.

„To bylo *proroctví*!“ zasyčel někdo u stolu. „Vsadil bych se, že je o tobě!“

Harry si povzdechl.

Vstal ze svého místa, zvedl hlas a přes hluk začínajících hovorů velmi hlasitě prohlásil: „*Není to o mně! Očividně! Já nepřicházím, já už tu jsem!*“

Harry se znovu posadil.

Lidé, kteří se na něj dívali, se znovu odvrátili.

Někdo další u stolu řekl, „O kom to tedy *je*?“

S prázdným, mdlým pocitem si Harry uvědomil, kdo *ještě* není v Bradavicích.

Říkejte tomu třeba střelba od boku, ale Harry měl pocit, že se tu nemrtvý Pán zla jednoho brzkého dne ukáže.

Kolem něj pokračoval hovor.

„No a vůbec, rozerve na cáry samotné *co?*“

„Myslím, že jsem slyšel, že Trelawneyová začala říkat něco na ‚S‘ těsně před tím, než ji ředitel popadl.“

„Jako... svět? Slunce?“

„Pokud někdo rozerve na cáry Slunce, pak máme vážně problém!“

To Harrymu připadalo docela nepravděpodobné, pokud by snad svět neobsahoval děsivé věci, které slyšely o nápadu Davida Criswella hýbat hvězdami.

„Takže,“ řekl Harry unaveně, „tohle se tu při nedělní snídani stává běžně?“

„Ne,“ řekl s pochmurným zamračením student od pohledu ze sedmého ročníku, „to se tedy nestává.“

Harry pokrčil rameny. „Pro mě za mě. Chce někdo kousek narozeninového dortu?“

„Ale vždyť *nemáš* narozeniny!“ řekl ten samý student, který protestoval prve.

A na to se samozřejmě Fred s Georgem začali smát.

Dokonce i Harry se zvládl slabě usmát.

Když k němu dorazil první kus, Harry řekl, „Tohle byl *vážně dlouhý týden.*“

Harry s dekou přehozenou přes hlavu seděl v podzemí svého kufru, víko zavřené a zamčené, aby se nikdo nemohl

dostat dovnitř, a čekal, až týden skončí.

10:01.

10:02.

10:03, ale pro jistotu...

10:04 a jeho první týden byl u konce.

Harry si oddechl úlevou, a opatrně zvedl deku z hlavy.

O chvílku později se vynořil z kufru do sluncem jasně prozářené ložnice.

Krátce nato vstoupil do havraspárské společenské místnosti. Pár lidí na něj pohlédlo, ale nikdo nic neřekl, ani se s ním nepokusil mluvit.

Harry si našel hezký psací stůl, odtáhl pohodlnou židli a sedl si. Z váčku vytáhl list papíru a tužku.

Máma s tátou Harrymu řekli, a to nikterak nejasně, že ačkoliv chápou jeho nadšení z odchodu z domu a od rodičů, musí jim psát *každý týden, bez jediné výjimky*, aby věděli, že je naživu, nezraněn, a nenalézá se ve vězení.

Harry sklonil zrak na prázdný list papíru. *Tak se na to podíváme...*

Potom, co zanechal rodiče na nádraží...

...se blíže seznámil s chlapcem, kterého vychoval Darth Vader, spřátelil se se třemi nejproslulejšími šprýmaři v celých Bradavicích, potkal Hermionu, pak tu byl ten incident s Moudrým kloboukem... V pondělí dostal stroj

času na léčbu své spánkové poruchy, od neznámého dobrodince dostal legendární plášť neviditelnosti, zachránil sedm Mrzimorů tím, že donutil k ústupu pět děsivých starších kluků, z nichž jeden mu vyhrožoval, že mu zlomí prst; uvědomil si, že má mysteriózní temnou stránku, na formulích se naučil sesílat *Frigideiro* a odstartoval svou rivalitu s Hermionou...

Úterý s sebou přineslo astronomii vyučovanou profesorkou Aurorou Sinistrovou, která byla milá, a dějiny čar a kouzel vyučované duchem, na kterého by měli zavolat vymítače a nahradit ho kazetákem. Ve středu byl prohlášen nejnebezpečnějším studentem ve třídě...

Čtvrtek – ne, na čtvrtek myslet nebude... Páteční incident v učebně lektvarů, následovaný vydíráním ředitele, následovaný tím, že ho učitel obrany nechal zbít ve třídě, následováno tím, že se z profesora obrany vyklubala ta nejúžasnější lidská bytost, která stále ještě kráčela po povrchu zemském... V sobotu prohrál sázku, šel na své první rande, a začal napravovat Draca... a dnešního rána pak nevyslechnuté proroctví profesorky Trelawneyové, které mohlo, ale také nemuselo, naznačovat, že se nesmrtelný Pán zla chystá napadnout Bradavice.

Harry si v duchu probral svůj materiál a začal psát.

Drahá mami, drahý tati:

V Bradavicích je pořád spousta zábavy. Ve třídě magických formulí jsem se naučil porušovat druhý zákon termodynamiky, a potkal jsem dívku jménem Hermiona Grangerová, která čte rychleji než já.

To bude raději všechno.

Váš milující syn,

Harry James Potter-Evans-Verres

Konec první knihy ze šesti.

Všechny knihy najdete volně ke stažení na adrese <https://archetypal.cz/HPaMR>, volně dostupná je i načtená audiokniha.

Přímé odkazy na druhou knihu:

- [EPUB](#)
- [MOBI \(Kindle\)](#)
- [PDF \(do čtečky\)](#)
- [HTML](#)

- [DOCX \(Word k tisku\)](#).
- [ZIP \(všechny formáty\)](#).

V angličtině je na stránkách <https://HPMOR.com> k dispozici originál v mnoha formátech i načtená audiokniha.

Pro další zajímavé překlady navštivte stránky <https://archetypal.cz> nebo nás sledujte na své oblíbené soc. síti:

<https://facebook.com/Archetypal.cz>

https://twitter.com/archetypal_cz

Jestli se vám tento Harry Potter líbí, dejte o tom vědět nám i lidem kolem sebe – nadšené ohlasy čtenářů jsou tou nejlepší reklamou (jinou ani nemáme) a pro nás jsou odměnou a motivací. Můžete nám psát do komentářů na stránkách, na sociálních sítích (doporučený hashtag: #HPaMR) nebo třeba emailem – ohlasy@archetypal.cz

Poznámky

[1]

Pozn. red.: tím „pochodem rozumu” myslí Hegel, na kterého autor naráží, prý zhruba toto: *rozšiřování vztahů vzájemného uznání qua normativní rovnosti prostřednictvím kritického podkopávání společensky zděděných postojů a nelegitimních společenských norem*

↩

[2]

Pozn.red.: Puknutí osudu sice nic moc neznamená, ale Pukliny osudu si možná pamatujete z Tolkiena – ‚Crack of Doom’ by lépe šlo přeložit jako Prásknutí, ale Prásknutí osudu už by neznamenalo vůbec nic.

↩

[3]

Pozn. překl.: Zajímal by vás zbytek? Netroufnu si ho překládat, ale nese se zhruba v duchu:

*Bud' připraven! Schovat ten balíček cigaret
Bud' připraven! Dělat své dobré skutky jen všem na očích...*

http://www.lyricsfreak.com/t/tom+lehrer/be+prepared_20138405.html

↩

[4]

Pozn. překl.: Tohle skutečně existuje, hele: [Pet Rock](#) – velká móda v sedmdesátých letech (generace Harryho rodičů). Svůj kamínek můžete naučit spoustu triků, například ‚sedni‘, ‚mrtvý‘, můžete mu dát jméno, vodit ho na procházky, slavit jeho narozeniny... a umučit jej hladu, máte-li Harryho talent.

↵

[5]

Pozn. překl.: Ano, správně, Harry právě objevil Mrakoplašovo Zavazadlo.

↵

[6]

Pozn.red.: Jestli neznáte Dunu od Franka Herberta, jde o archetypální ‚vesmírnou operu‘, která 2021 získala i reprezentativní filmové zpracování, a kde cestování mezi hvězdami probíhá pomocí skládání prostoru, kterého jsou schopni navigátoři kosmické gildy pod vlivem jistého koření.

↵

[7]

Pozn.red.: Mr. Spoo pochází z označení pro postavu špiona z akční hry Team Fortress 2 od Valve (je zdarma k dispozici na Steamu a zvládnou to i starší počítače), který pro soupeřící tým dokáže vypadat jako jeden z vlastních. Nebo možná ne, protože TF2 vyšla r. 2007, zatímco tento příběh i kánon začínají roku 2001.

↵

[8]

Pozn.red.: Fakt stojí za přečtení nebo poslech –

<https://www.databazeknih.cz/knihy/vliv-sila-presvedcovani-a-manipulace-185251>

↵

[9]

Pozn. red.: Hráčské nebo nehráčské charaktery z LARPů nebo RPG her.

↵

[10]

Pozn. red.: Jestli tomu chcete rozumět, tak googlete „AYBABTU”, jinak má jít jenom o vtipné tradiční zřeknutí se autorského obsahu ve fanfiction, abychom pochopili, že to nenapsala J.K.R.

↵

[11]

Pozn. red.: Jestli čtete někde, kde se dá pustit YouTube, ušetřím vám hledání - <https://www.youtube.com/watch?v=5anLPw0Efmo> (nebojte, není to rickroll... aspoň pro tentokrát)

↵

[12]

Pozn. red.: Tato kapitola obsahuje (překladem často méně) vtipné varianty předchozí kapitoly a nijak neposouvá děj, takže ji klidně přeskočte.

↵

[13]

Pozn.red.: V češtině bohužel písnička nevyzní, ale Krotitelé duchů jsou jinak docela zábavná osmdesátková komedie z Hollywoodu od původem slovenského režiséra Ivana Reitmana.

↵

[14]

<https://archetypal.cz/HPaMR>

Pozn. red.: Nejvyšší úroveň oprávnění v operačních systémech typu Unix.

↵

[15]

Pozn. red.: ‚House‘ má spoustu významů (narozdíl od koleje) – v tomto případě jde o Pancakes House, řetězec restaurací s palačinkami

↵

[16]

Pozn. red.: House of Representatives je dolní komora parlamentu USA

↵

[17]

Pozn. red.: Další známý House, tentokrát z Duny, a to ještě nejsme u toho doktora.

↵

[18]

Pozn. red.: Tady to pro změnu žádný House není, tady prostě patří nějaký úlet.

↵

[19]

Pozn. red.: Tady jde pro změnu o dům Khanových ze seriálu Pose

↵

[20]

Pozn. red.: Do Harryho čtiva se asi přimíchaly motivy od francouzského psychologa jménem Émile Coué (1857-1926)

[↩](#)

[21]

Pozn. red.: „*Nechť hvězda září na setkání s J. K. R.*” nebo tak nějak, [dle slovníku J. R. R. Tolkiena](#)

[↩](#)

[22]

Pozn. red.: zaklínadlo pro vyvolání největší magické síly dle S. R. Donaldsona

[↩](#)

[23]

Pozn.red.: Další kniha, kterou v češtině nenajdete, nicméně dílem Daniela F. Galouye je inspirován jednak západoněmecký seriál Welt am Draht z roku 1973, a také modernější Třinácté patro, The Thirteenth Floor z roku 1999.

[↩](#)

[24]

Pozn. red.: Báseň Roberta Burnse ‚On a Louse’ o úhlu pohledu vši na lidi.

[↩](#)

[25]

Pozn. red.: Celkový souhrn židovského náboženského práva.

[↩](#)

[26]

Pozn.red.: [Problém P versus NP ve Wikipedii](#)[↩](#)

[27]

Pozn.red.: Další ušetřený klik, není zač – [Kachní polévka v ČSFD.cz](#)[↩](#)

[28]

Pozn.red.: V další sérii sci-fi knih, kterou u nás nemáme, Lensman od Edwarda Elmera („Doc“) Smithe, je Zabriskán Fontema nejhoupější tvor ve známém vesmíru.

[↩](#)

[29]

Pozn. red.: Válečný pokřik armády služebníků boha chaosu Khrona - budou znát hráči Warhammeru.

[↩](#)

[30]

Pozn.red.: Harry cituje proslov Winstona Churchilla z 13.5.1940, kdy se stal britským premiérem, ale kdo to přeložil se mi zjistit nepodařilo.

[↩](#)

[31]

Pozn. red.: Fantasy román z roku 1993 Winds of Fury, Mercedes Lackey

[32]

Pozn. red.: 1994 Seeker's mask od Patricie C. Hodgellové, česky nevyšlo - Yudkowsky na Goodreads vybízí k odvaze nechat ničit svoje názory *pravdou* (nikoliv Rowlingovou)

[33]

Pozn. red.: Tuhle knihu Ayn Randové necháme bez komentáře.

[34]

Pozn. red.: Jak by řekl Smrt', AKORÁT TROCHU DŮRAZNĚJI, přesně jako v Mortovi.

